ORWAR

Dech Ledového krále

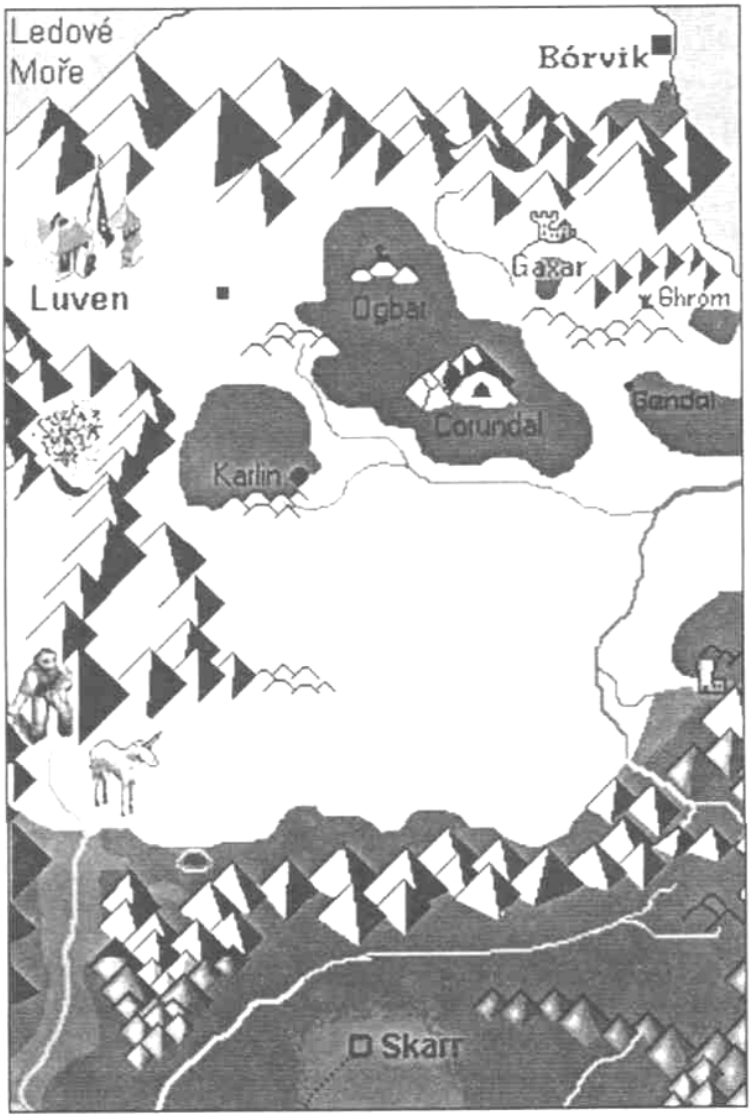
Pavel Baroch

Pavel Baroch

ORWAR

Dech Ledového krále

© Pavel Baroch
Vydalo nakladatelství Robida Praha 2002
Vydání první
Grafická úprava obálky: Pavel Baroch
Sazba: Luděk Dolejší

Ledové
Moře
Bórvik
Luven
Ogbar
Gaxar
Ghrom
Corundal
Gøndal
Karlin
Skarr

Předmluva

Celý dlouhý egil působila Wheerijská říše dojmem pevného, do výšky se tyčícího štítu, a přesto stačilo martilským vojákům pouhých několik týdnů k tomu, aby ji dokonale rozvrátili a vyrvali z kořenů.

Tam, kde zněly písně o síle a bezpečí, se na přelomu egilu najednou černaly spálené pláně, poseté tisíci těl. Nepřítel ničil, loupil, znásilňoval a na místě ocelového řádu zbyla jenom panika, strach, bída a slzy.

Co vedlo martilské mocipány k tomu, aby zorganizovali výpad mnoha set ozbrojených a dobře vycvičených mužů do tak vzdálené země jakou byla Wheerie?

To vědí snad jen bohové světa Ghlarenu. Bytosti, které na své hájemství, zdá se, už téměř zapomněly a možná se s daleko větším zanícením věnovaly rozepřím mezi sebou.

Po rozpadu Wheerijské říše se chopil moci kníže Araver Sangyr Orwarský. Za pomoci slibů, úplatků, síly, ale i moudrosti, sjednotil během jediného roku pány nejbližších svobodných měst pod svou vládu a založil tak Orwarské knížectví. Znal sílu ústupků a kompromisů, a proto jej páni okolních měst nakonec uznali jako svého právoplatného vládce. Jednoho dne odjel se svou družinou do severních hvozdů a už se nevrátil. Zanechal po sobě devatenáctiletého syna Astvera, který nastoupil na uvolněný knížecí stolec a po vzoru svého otce moudře vládl plných čtyřicet osm let. Za jeho vlády se k Orwaru, jak se knížectví říkalo podle sídelního města, přidaly další dvě državy. Orwarské knížectví tehdy kontrolovalo území větší, než pět set mil čtverečních. Pod pevnou ruku spravedlivého vládce

se utekla města z širokého okolí. Na sklonku Astverovy vlády to byl Krux, Vilen, Stravlin, Lion, Gera a přidali se i svobodní pánové z panství Twol a Orlí hůrka.

Kníže Astver zemřel bez potomků a strhly se mocenské boje o knížecí stolec. Naštěstí se utvořila koalice pánů Twolu, Vilenu a Kruxu a ti spolu dokázali přesvědčit ostatní, aby byl nový kníže zvolen tajným hlasováním. Tak se stal Intres z Twolu třetím knížetem orwarským a na počest prvního vládce a sjednotitele přijal titul araver, jímž se honosí vládci Orwaru dodnes.

Po pěti staletích, kdy byl knížecí stolec už opět jen mocenským nástrojem a na léta těžkých začátků po rozpadu staré říše už jen málokdo pomyslel, se zdvihla nevysoká vlna osudu a přinesla náznak změny.

Na periférii Orwarského knížectví, v trochu netypické vísce jménem Hobar, obydlené příslušníky rasy rikhů, přišel kouzelnický učeň Tirin jednoho slunečného odpoledne o nepatrný zlomek vzpomínek a ani jeho mistr, čaroděj Světlan, mu nedokázal pomoci. Vyslal tedy Tirina a jeho vrstevníka a přítele Akata, aby vyhledali bájemi opředeného Křišťálového věštce.

Pouť, na které se k oběma rikhům přidali Loren, zloděj, původem z tajemného města Elealu a žoldák jménem Yard, přivedla naše hrdiny nejen do sklepení dávno neexistujícího sídla, ve kterém se ukrýval bájný Křišťálový věštec, ale pomohla jim k objevu nad jiné cennému. O několik dní později objevil Tirin se svými druhy ostatky Aravera Sangyra Orwarského, zakladatele nyní již rozlehlé říše, a s nimi jeho výsostné znaky: MEČ, ČELENKU a ZÁPĚSTNÍKY, vše z ryzího zlata.

Okolnosti způsobily, že se tyto předměty dostaly do rukou Vilémovi Llonskému, který je použil k

vyprovokování Velké volby a krátce na to byl zvolen araverem. Mladý čaroděj Tirin a jeho přátelé si tím zajistili jeho vděčnost, jež jim ovšem přinesla víc problémů, než radosti. Ukázalo se totiž, že jedním z hráčů o moc v Orwaru je i temný mág Karmelin Lauros, o kterém do té doby mnozí vůbec neslyšeli, a který se najednou stal někým, s kým je třeba počítat.

Tirin včas pochopil, že se s mágem Laurosova formátu nemůže měřit, a na radu mnichů z umturského kláštera se rozhodl odejít na čas z Orwaru. Naneštěstí si pro svůj exil vybral místo s téměř tak špatnou pověstí, jako Emregalský les, v jehož chladném stínu se Lauros po léta ukrýval. Tirin zamířil se svými druhy na sever, k prokletému městu Teranu. Právě Teran byl kdysi sídelním městem Wheerijské říše a to byl mocný magnet, přitahující Tirina i jeho druhy. V prokletém městě se setkali s alchymistou Yllvinem, žákem samotného Zhorgana Velikého, a dozvěděli se jeho příběh. Yllvin zde objevil poslední ingredienci do po staletí zapomenuté formule života, ale nikdy se o svůj objev s nikým nepodělil. Prokletí města totiž spočívalo v tom, že se odtud nedalo odejít. Spolu s Yllvinem zosnovali naši přátelé plán, postavený na nalezení prastarého magického rádce, který byl po věky záštitou rodu wheerijských králů. Yllvin sám už po něm pátral téměř všude. Zbývalo jediné místo. Ruiny královského paláce. Ty ale obývali nepřátelští činoři, podivní poloskřeti, kteří se nedokázali chovat přátelsky ani jeden k druhému, natož k vetřelcům zvenku.

Zbývala jediná šance. Proniknout potají, pod rouškou noci, do paláce.

V posledních hodinách, strávených na území Teranu, se stalo příliš mnoho rozporuplných věcí

najednou. Krátce po poledni stál Tirin na pláni pod Teranem, unavený, svobodný, plný zážitků a informací, o nichž si nebyl jistý, jak s nimi naloží. Yllvin byl mrtev a v chodbách pod palácem ztratil Tirin přítele, o němž v novém světle událostí náhle nebylo jasné, zda byl přítelem. Najednou měl Tirin složitostí velkého světa plné zuby a zatoužil po návratu do rodného Hobaru.

I. kapitola

Slunečné ráno měsíce Voltanu slibovalo jeden z posledních teplých dní vrcholícího podzimu. Zlaté paprsky pronikaly škvírami i do nejtemnějších zákoutí a rozdávaly hřejivé teplo a dobrou náladu - tedy, skoro všude. V hale bašty Emregalu panoval mrazivý chlad a ostrý, nepříjemný hlas pána těchto zdí jeho nohsledům pocitu tepla nepřidal.

„Vy Bando Neschopných Telat!“ syčel potemnělými prostorami vztekle Lauros. „To je tak těžké vystopovat jednoho malého rikha, zvláště když víte, kde ho hledat?“

„Hluboce se omlouvám, pane,“ nahrbil se velitel Nočních jezdců, „ale my nevíme, kde ho máme hledat.“

Nervózně si mnul zkřehlé ruce a pohledem podrobně zkoumal zašlý vzor na dlaždicích pod svýma nohama. Karmelinu Laurosovi by se do očí nepodíval, ani za všechny poklady světa.

„A odkud si myslíš, že jsou všichni rikhové?“

Noční jezdci do jednoho zbledli, když Lauros přešel plynule do ostrého, rezavého řevu, který se odrazil od stěn a naplnil halu mrazivým tichem.

„Když ho nevyčenicháte v Orwaru ani v přilehlém okolí,“ pokračoval Lauros po chvíli, „a neslyšel o něm žádný z mých zvědů, co se jich fláká v okolních městech, zbývá jediná možnost. Utekl jako kuře pod křídla svého mistra v Hobaru. Tam toho skrčka najdete.

„Teď se seberte a zmizte.“ Vztekle si odfrkl a rázným krokem zamířil k východu ze sálu. Ve dveřích se ještě jednou otočil. „Když nebudete schopni ho přivést, tak ho alespoň zabijte!“

Během dvou paprsků času už jezdce zcela pohltil

stín lesa.

***

Slunce už stálo v nadhlavníku, ale Gorm, syn Goranův, ležel stále ještě v posteli. Popravdě řečeno, neměl dnes vůbec v úmyslu vstávat. Neměl na to dost sil.

Byl zcela pohlcen žalem.

Nepřešel ještě ani rok ode dne, kdy mu zemřel otec, a včera - včera prošla branou Agrakaragandolu i jeho matka.

Jistě jí tam není hůř, než tady, pomyslel si. Jaké by to asi bylo, kdybych i já odešel do města mrtvých? Cesta tam je přeci tak snadná. Stačí vzít tenhle nůž...

Někdo zaklepal na dveře.

Gorm se sice donutil přestat myslet na otcovu dýku, ale jeho pohled nedorazil až ke dveřím. Zastavil se na jednom z hrnků, které měla matka pověšené na stěně nad truhlou. Nikdy z nich nepila, uvědomil si.

Dveře se s hlasitým skřípěním pomalu otevřely. Gorm škubl hlavou a zabodl pohled mezi veřeje. Oči se mu rozšířily překvapením.

„Pojďte dál, je mi velkou ctí," pronesl nepřesvědčivé, ale jeho vědomí už pomalu získávalo vládu nad tělem.

„Račte dál, pane," řekl o něco zřetelnějším hlasem, než před chvílí.

Otmar, baron z Kruxu, za sebou zavřel dveře a přistoupil k lůžku. Gestem ruky zabránil mladíkovi vstát, přitáhl si stoličku a posadil se vedle postele.

„Ach, ještě jednou se omlouvám, 'Zelený Pane'. Opravdu jsem netušil..."

„No tak.. Gorme.“ Baron Otmar se pousmál. „Vím, jaké neštěstí tě postihlo a velmi dobře chápu tvé chování. Nejsem zde proto, žes nepřišel do služby,“ ujistil ho. „Poslouchej! Sám jsem přišel o rodiče. Stejně, jako ty. A jak vidíš, nepoddal jsem se tomu, i když se bolest zdála nesnesitelná. Nemusím ti říkat, co jsem cítil. Jistě zakoušíš to samé a jak tě znám, jsem si jist, že i u tebe zvítězí život nad smrtí.“ Otmar se usmíval svým jemným, nenapodobitelným způsobem. Gorm vždy obdivoval, jak se baron dokáže za každých okolností usmívat a přitom nepůsobí ani trochu povýšeně. Baron dál tiše hovořil a mladému lovci se začala vytrácet roztěkanost z pohledu. Stále však trval na svém alespoň v tom, že co nejdříve opustí město, které v něm vyvolává tolik smutných vzpomínek.

„A kam se chceš vydat, jestli to není tajné,“ zeptal se Otmar.

„Ještě nevím,“ přiznal Gorm.

„V tom případě mám pro tebe návrh.“ Baron udělal krátkou odmlku, aby si získal ještě více Gormovy pozornosti. „Učitelé hlídek tě chválí,“ začal slovním pohlazením. „Slyšel jsem, že jsi nadaný. Nemám a ani nemohu mít nic proti tomu, abys odešel z města, ale nemůžeš odejít nepřipraven. Zůstaň ještě pár týdnů a já tě budu učit.“

Gorm se pozdvihl na loktech a pak definitivně ztuhl a oněměl údivem. Slyšel o tom, že Zelený pán má několik osobních žáků, ale nikdy si netroufl ani doufat, že by mohl být jedním z nich. Hluboký smutek pro tu chvíli ustoupil do pozadí.

***

Hobar vlastně ani nebyl vesnicí v pravém slova smyslu. Stavení byla rozmístěná stejně, jako by sedlák rozhodil hrst zrní. Vesnička měla ve skutečnosti rozlohu menšího města, ale marně byste tady hledali hlavní třídy, nebo tajemná, temná zákoutí, jakými se každé větší město Orwarského knížectví jen hemží.

Kolem každého stavení či hospodářství se krčila malá i větší políčka, která poskytovala místním obyvatelů takřka vše, co potřebovali k životu. Všude se pohybovaly nevysoké postavy zdejších rodáků. Byli to rikhové, příslušníci rasy, která nikde jinde na širém světě Ghlarenu neměla obdoby.

V několik desítek mil vzdáleném městečku Bor nebyl nikdo, kdo by nevěděl, kudy se jde do Hobaru. V sídelním městě rikhy sice také znali, ale na otázku: Odkud pocházejí? by dokázal odpovědět jen málokterý z tamních rodáků.

Na konci jediné hobarské ulice se trochu osaměle slunil dřevěný patrový dům s vysokým, krásně zdobeným štítem. Kdyby se někdo pokusil vylézt až k pootevřenému oknu v podkroví, mohl by bez námahy zaslechnout tichý, monotónní hlas.

„Tak tedy ještě jednou. Soustřeď se na bod, v němž se překříží obě nosné vlny.“

Mladý kouzelník Tirin se však dnes nějak nedokázal zkoncentrovat. Každou chvíli se poddával proudu vzpomínek. Před necelým tříčtvrtě rokem vyrážel z tohoto domu spolu se svým přítelem Akatem jako naprosto nezkušený kouzelnický učeň, hledající své záhadně ztracené vzpomínky. A dnes? Dnes je víceméně známým kouzelníkem, který si získal spoustu přátel, i když leckdy mezi lidmi, které by dříve sám označil za pochybné existence. Našel se i nepřítel.

Mladý rikho naneštěstí brzy zjistil, že jde o velmi schopného mága, který zasvětil svůj život černé magii a temnému bohu Koszhovi.

Když o svých zážitcích vyprávěl svému mistru Světlanovi, přibylo starému čaroději na čele několik nových vrásek.

Sotva se Tirin vrátil do rodného Hobaru, zamířil přímo do domku po svých rodičích. Těch pár věcí, co si z cest přinesl, hodil do kouta a vrhl se k truhle. Odsunul ji a vypáčil z podlahy prkno, pod nímž byla dutina, kterou od malá používal jako skrýš.

Křišťálový věštec měl pravdu, pomyslel si a třesoucí se rukou vytáhl svitek, ležící v prachu ve společnosti starého váčku s hliněnými kuličkami a tupého nože, který mu otec dal k pátým narozeninám.

Byla to mapa.

***

„No tak, Tirine. Už jsi zase hlavou v oblacích?“ zvýšil Světlan nepatrně hlas.

„Promiňte, mistře,“ zastyděl se rikho a vrátil se myšlenkami do přítomnosti.

Poslední dny mu už zase všechno připadalo stejné jako dřív. O Karmelinu Laurosovi už neslyšel hezkých pár týdnů. Denně trénoval se svým mistrem, denně spolu popíjeli trpké rudé lurské víno, jen deset paprsků trvající meditaci, prováděnou každé ráno, odměřovaly dnes dvě skleněné, navzájem propojené baňky, kterými propadávala zrnka jemného písku.

„Říká se tomu časoměr,“ řekl mu Světlan. „Dostal jsem ho před měsícem od přítele z Coolwinu.“

Rikho si v tu chvíli uvědomil že Coolwin je příliš široký pojem. Mistr mu zkrátka z nějakého důvodu

nechtěl prozradit, od koho tu věc dostal.

Zvenku zazněl klapot okovaných kopyt. To bylo neklamným znamením, že jezdcem není nikdo zdejší. Rikhové z Hobaru používali jen tažné koně, jako zápřah do svých vozů. Jezdečtí koně byli na vzrůstem malé rikhy přeci jen příliš velcí. Jenom někteří z malých lidí, jak se rikhům žijícím v hlavním městě říkalo, používali k jízdě hydarské poníky.

Netrvalo dlouho a dopolední studium definitivně přerušilo bušení na dveře v přízemí.

„Otevři, prosím," pokynul Světlan svému učni.

Tirin seběhl ze schodů a pootevřel dveře jen tak, aby špehýrkou zahlédl, kdo je tím nezvaným příchozím. Spatřil ozbrojeného muže s orwarským znakem na hrudi.

„Předpokládám," promluvil ozbrojenec dunivým basem, „že hovořím s Tirinem Hobarským?"

Tirin potlačil úsměv, vyvolaný nezvyklým oslovením, a vážným hlasem odpověděl: „Ano. To jsem já."

„V tom případě mám pro vás zprávu. Máte se se svými přáteli sejít v nejbližších dnech u Umturského kláštera. Mám vám vyřídit, že je to velmi důležité." Jako důkaz pravdivosti svých slov podal rikhovi malou stříbrnou minci. Tirin ji poznal. Jeho přítel Akat ji nosil pro štěstí.

Ještě téhož odpoledne se Tirin rozloučil se Světlanem, vyskočil na kozlík povozu, který si před dvěma týdny koupil, a trhl opratí.

„V nejbližších dnech," šeptal si pro sebe a kroutil hlavou. „Budu rád, když tam dorazím za čtrnáct dní. Hlavně jestli se nikomu z přátel nic nestalo."

***

Travnatá pláň se táhla pod zamračenou oblohou daleko na všechny strany, od severu k jihu přeťatá vlnící se stuhou řeky Giltar, která tvořila východní hranici knížectví. Po prašné, bezpočtem povozů rozježděné cestě se od města Orwaru vzdalovali dva muži. Ten nalevo, menší a útlý, jel na poníkovi, zatímco větší, s rozložitými rameny, i když na zdejší poměry stále ještě nevysoký, si osedlal mladého, bujného vraníka. Na rozcestí, ke kterému dorazili, ignorovali téměř přímo vedoucí, širokou cestu do Lionu, i k západu směřující obchodní stezku, a zamířili vysokou trávou k jihozápadu. Jezdec na poníkovi bez ustání brebentil.

„Přeci jen si myslím, že jsme se měli sejít v Orwaru. Jen pomysli na tu spoustu jídla, pití a hlavně, řekni, kdy si zase užijeme objetí měkké postele a teplo sálající z krbu. Jen si pomysli...“

„Akate!“, přerušil proud slov vyšší z obou druhů a významně poklepal na topůrko nádherného exempláře válečné sekery, který se v těchto končinách nevidí každý den.

„Nemyslíš si, doufám,“ pokračoval hlubším hlasem, „že se teď kvůli tvým nářkům otočím a pojedu nazpátek. Že ne?“

Rikho jménem Akat se zavrtěl v sedle, jako by chtěl vypadat trochu menší, ale dobře věděl, že jeho přítel jen žertuje. Navyklým pohybem se pokusil uhladit záhyby na své dlouhé kožené vestě a lišácky na svého druha mrkl.

„Ne že by mi tolik chybělo teplo krbu, to zas ne, ale ti nadívaní krocani, no uznej, to je pochutnáníčko.

Nepamatuji se, že by u nás někdo uměl upéct něco takového. Je pravda," zamračil se, „že jíst křepelky mi připadá hloupé. Kolik jen se jich musí pochytat na jednu porci - hrůza pomyslet. Ať si raději létají a užívají života. Ale přesto, Pesacku, tobě to všechno ani trochu nechybí?"

Tázaný jen pokrčil rameny.

Tihle trpaslíci, pomyslel si Akat. To jsou ale nemluvové. Se zbraní v ruce, to jsou pašáci, to jo, ale k řeči je přiměješ jen u korbele kvasu. Ale třeba nejsou všichni takoví. Vlastně znám jen jednoho a těžko podle něj soudit všechny ostatní.Podobně jednostranná konverzace pokračovala až dovečera, kdy se utábořili.

Ráno pokračovali směrem, kde mělo ležet městečko Derha. Před polednem obzor zežloutl prvními žitnými políčky a rázem bylo jasné, že zvolili správný směr. Městečko minuli ve vzdálenosti dvou mil, deset paprsků po poledni.

„Pesacku, podívej!" vyhrkl najednou rikho vzrušeně. „Támhle někdo jede," ukázal prstem směrem k Derze. „Myslíš, že by to mohl být někdo z našich?"

„Počkej a poznáš," zabručel trpaslík, ale přesto se několikrát, když si byl jistý, že se Akat nedívá, ohlédl. Skutečně je dohánělo jezdec. Pesack pro jistotu povolil poutko, které při jízdě přidržovalo jeho válečnou sekeru, aby se u sedla nehoupala a nepřekážela mu.

***

Nad Hobarem se snášela noc, ale to neznamenalo, že by se rikhové ve vesnici chystali ke spánku. To rozhodně ne. Hobar nebyl vesnicí, jaké byste mohli vídat v okolí Orwaru a ostatních větších měst. V

Hobaru žijí, jak už bylo řečeno, rikhové, a to jsou bytosti nesmírně družné a veselé povahy a rozhodně nechodí spát se slepicemi, jak mají ve zvyku lidé na venkově. Z hospody na návsi se nesl bujarý smích. Starosta vyhlásil narozeniny Sitry, řečeného „Škopíček“, a teď si právě na jeho počest mohutně přihýbal z korbele. „Pijte! Škopíček má narozeniny jenom jednou do roka, a to je třeba oslavit.“

Málokdo ví, že rikhové mají dodnes, jako dědictví z dávných dob svůj vlastní kalendář. Ne však takový, jaký známe dnes. Hobarský kalendář spravuje jako dědičnou relikvii starosta a zaznamenává do něj, kdy se kdo narodil, či kdy má jmeniny a to pak slouží jako záminka k mnohdy i několikadenním oslavám. Dnes, sotva rikhové skončili se svými každodenními povinnostmi, sešli se v jediné, ale za to jak se patří velké hospodě, a čekali na příchod oslavence. Nebylo třeba čekat dlouho a nyní, několik paprsků po setmění, už byla zábava v plném proudu.

Náhle se otevřely dveře a do hospody vešel člověk. To bylo nezvyklé. Sem do Hobaru jezdili lidé jen málo a když už, nikdy se dlouho nezdrželi. Naposledy to byl minulého dne knížecí posel. Hledal Tirina, tak mu vysvětlili, kde stojí Světlanův dům, v němž kouzelníkův učeň povětšinou přebýval a záhy na celou záležitost zapomněli. Dnešní návštěvník, oděný celý v černém přišel pod rouškou tmy a rovnou sem, do hospody. V lokále by během chvilky byla slyšet jehla, kdyby upadla na prkennou podlahu.

Hostinský, na němž spočinulo několik párů očí, si rozpačité odkašlal a zamířil k novému hostu.

„Co si dáte, pane?“ zeptal se a levou rukou si rozpačitě popotahoval zástěru.

„To, co pijí ostatní," zahučel noční návštěvník a rozhlížel se po volném místě.

„Tak tedy kvas," zkonstatoval hostinský Andara, sleduje směr jeho pohledu. Rikhové u nejbližšího stolu se jako na povel začali posouvat, až mezi nimi vzniklo místo právě tak pro jednoho člověka.

„Díky," pokusil se noční návštěvník vyloudit na tváři úsměv a vmáčkl se ke stolu. Hladina hluku v lokále se pomalu začala vracet k normálu. Netrvalo dlouho a podivný noční návštěvník se zapojil do hovoru u stolu. Před půlnocí se, předstíraje opilost, vrávoravě zvedl a vytratil se do tmy.

Krátce po té opustila skupina černě oděných jezdců Hobar.

***

Světlo z devítiramenného svícnu, visícího uprostřed hodovního sálu, dosáhlo až do nejvzdálenějšího rohu, kde se právě zavíraly dveře za odcházející dvojicí. Byl to kníže Araver Vilem se svou dcerou.

„Ale já ho mám ráda, otče," naléhala Vilena. „Je to skutečný muž a hrdina. Vím, že není šlechtic, ale s tím by se snad dalo něco dělat."

Kníže se zhluboka nadechl a pak vzduch z plic zase vypustil. Omezil se jen na tázavé pozdvihnutí obočí.

Araverova dcera pochopila svoji šanci a vzala ji za ten správný konec. „Snad by pro začátek stačilo, kdybys ho pasoval na rytíře. Jeho zásluhy nelze popřít a ostatním pánům by to trochu zavřelo 'hubu'."

Trochu se při tom výrazu začervenala a to bylo přesně to, co na otce platilo. Dal si ještě trochu na čas a pak se vzdálil se slovy: „Dobrá, Vileno. Nechám si to

ještě trochu projít hlavou.“

***

Ve stejném hradě, jen o pár pater níž, seděl v kuchyni krajánek nad svojí miskou polévky a s uspokojením hleděl přes lžíci na stále se rozrůstající hlouček sloužících, kteří se sešli, aby si poslechli jednu z pohádek, jakými krajánci po večerech u žádného stolu na Ghlarenu nešetří.

Chtějí za to jen málo, tito poslové dobrých i méně příjemných zpráv. Trochu jídla, něco k zapití a pak, v noci, když se všichni posluchači odeberou domů, nějaký ten kavalec, nebo třeba jen místo na slámě ve stáji.

Krajánek už byl sytý. Jen v duchu ještě dopilovával jednotlivé části vyprávění, které si na dnešní večer připravil. Ještě jednou vrzly dveře a vešly dvě mladé služky. Krajánek si zhluboka zavdal, počkal, až se obě usadí a začal vyprávět.

„Za časů Aravera Sangyra, zakladatele knížectví, už samozřejmě žádný pravidelný kontakt se zemí barbarů na severu neexistoval. Šuškalo se sice, že velkokrál z Luvenu byl zavražděn a s jeho smrtí se rozpadla velká severní říše na tři menší části, ale nikoho to neznepokojovalo. Kdo viděl v posledních třiceti letech živého barbara? Kde byly ty nebezpečné hordy nájezdníků z Wandoru či Rhondaalu?

V té době začali ze severu přicházet gebriti, nebo, jak se jim také někdy říkalo, Pěvci. Byly to bytosti připomínající ponejvíc obrovské ptáky, ale nikdo je nikdy létat neviděl. Hrůzu budily lidské hlavy, rostoucí z ptačího krku, a děsuplný dojem umocňovaly mohutné

svalnaté nohy,které gebritům navzdory tomu, že byly zakončené paťáty, umožňovaly chodit vzpřímeně, jako chodí lidé.

Usadili se ve tvrzi, někde na sever od Teranu, opuštěné po válce s Martilou, a netrvalo dlouho, našli se první odvážlivci, kteří překonali strach a pokusili se s nimi dát do řeči. Vždy se najdou nějací lidé, u nichž zvítězí zvědavost - nebo vidina bohatství - nad strachem.

Zpočátku hovořili Pěvci s orwarskými vlídně a zdáli se být laskaví a moudří. Záhy bylo možné tu i onde zaslechnout, že by to mohli být vítaní spojenci proti případným nepřátelům knížectví. Gebritů nebylo mnoho, ale vládli podivuhodnou mocí. Dokázali používat svůj hlas tak, že jim jejich nepřátelé nebyli schopni odporovat.

Pak se ale začali ztrácet lidé. Zprvu neměl Araver podezření, že by za tím vším mohli být právě oni, ale když beze stopy mizeli lidé z hlídek, pátrajících poblíž tvrze gebritů, červík pochybností se zavrtával hloub a hloub. Araver nechtěl způsobit paniku, a proto sebral potajmu třicet nejlepších mužů ze své gardy a odjel, aniž by někomu řekl kam, nebo proč.“

„Když to nikomu nepověděl, jak je možné, že to víš?“ zeptal jeden ze starších mužů, který byl donedávna osobním sluhou Vilémovým.

„Nebojte se,“ usmál se krajánek. „Všechno se včas dovíte.“ Znovu si zavdal a pokračoval: „Oklikou a tajně dojeli až do lesů kolem tvrze gebritů.“

„Seš si jistej,“ přerušil jej opět jeden ze sloužících, „že takovej vysoko postavenej pán, kolem kterýho se neustále někdo motá, by moh jen tak zmizet, aniž by se o tom kdokoli dozvěděl?“

„Jistě mluvíš o věcech, které dobře znáš," snažil se krajánek nenechat se vyvést z míry. „Tohle je pověst a jak jsem slyšel, tak posílám dál. Mám pokračovat?" rozhlédl se kolem sebe. S uspokojením přehlédl řady kývajících hlav a nadechl se k pokračování. Líčil heroický boj panovníkovy družiny s gebrity. Barvitě popisoval, kterak Pěvci -zloději duší - vysávali jednoho z jeho mužů po druhém, až zůstal Araver zcela sám uprostřed kruhu nepřátel.Bojoval do posledního dechu. Žádný s gebritů jeho duši nevysál. Pěvci totiž ctili odvahu nepřátel a proto jim čest nedovolila zabít hrdinného protivníka obvyklým způsobem. Než Araver padl, usmrtil svým mečem tucet gebritů. „Takový byl tedy konec zakladatele naší říše - Aravera Sangyra," uzavřel své vyprávění. Setřel si z čela pot a zhluboka se napil. Kolem něj se rozhostilo užaslé ticho, jen starému komorníkovi zřejmě stále něco leželo v žaludku.

„Chtěl jsi nám prozradit, odkud máš informace, které se zdály tolik století ztracené!" připomněl krajánkovi důrazným tónem a podezíravě si ho prohlížel.

***

Tirina hnala zvědavost, a proto zvolil nejkratší cestu, i když věděl, že mu jeho rozhodnutí vytáhne z kapsy hned několik stříbrných orlů. Rybáři, žijící na ostrově uprostřed jezera Ar, byli ochotní přepravit na druhý břeh kohokoli, ale sumy, které za tuto službu požadovali, nebyly právě nejskromnější. Tirin však v těchto dnech nouzí netrpěl a navíc nikdy neměl ve zvyku drobné pětkrát přepočítat, než je pustil z dlaně. Přívoz jej nakonec připravil jen o tři orly, a to mu ani v

nejmenším nevadilo.

Během několika dní projel zlatokopeckým městečkem Gera a zamířil vstříc zlatým lánům, obklopujícím Sollu. Nejraději by vyrazil přímo k Umturu, ale kvůli povozu se musel držet cesty. Kůň by se teď hodil víc, ale Tirin neměl koně rád. Byli na něho příliš velcí a nepohodlní. Na cestě před sebou rozeznal osamělou postavu. Svezu ho, pomyslel si. Není to nic příjemného, putovat touhle jednotvárnou krajinou pěšky.

Pomalu poutníka doháněl. Už rozeznal mnišský hábit a marně si lámal hlavu, kterému bohu mnich, jdoucí po cestě před ním, slouží. Jeho odění bylo z čisté vlny, což nebylo obvyklé, a navíc se nezdálo, že by neslo stopy barvení. Právě podle barev kuten i cestovních plášťů se dalo na první pohled rozpoznat k jakému řádu řeholník patří. Tenhle vypadal, že se snaží svou příslušnost utajit. Nebo je to nějaký vyvrhel? napadlo rikha. Někdo, koho řád vyloučil ze svých řad?

Mnich zaslechl drkotání vozu a ohlédl se.

Nevypadá jako zlý člověk, svraštil Tirin zamyšleně obočí a přitáhl opratě. „Nechceš svézt?“ zeptal se a zvědavě pohlížel do mužovy klidné, mírné tváře.

„Děkuji, ale nemohu s tebou jet,“ odpověděl mnich bezvýrazným hlasem a mírně se uklonil. „Složil jsem slib pokání. Nevsednu na vůz a neobuji si boty, dokud se nesejde rok s rokem.“ Zvedl mírně jednu nohu a zpod hábitu vyklouzla špička nohy s pěti špinavými prsty. „Přesto jsem ti za tvou nabídku vděčný,“ pokračoval mnich. „Vždy jsem o obyvatelích Hobaru smýšlel jen dobře.“

Tirin se zamračil. „Jak víš, že jsem z Hobaru?“ zeptal se.

„Jsi přeci rikho,“ sepjal mnich ruce v úrovni břicha. „To přeci pozná každý.“ Jeho hlas jakoby stále postrádal tóny.

Tirin znervózněl. Nebyl si vůbec jistý, co si má o tomto muži myslet.

„Pokud nechceš, nebo nemůžeš jet, nedá se svítit,“ pokrčil Tirin rameny. „Já ale musím dál. Ghlar s tebou,“ pozdravil mnicha zdviženou pravicí a levačkou práskl opratí. Ještě dlouho se nenápadně ohlížel. Na tom člověku bylo něco podivného.

***

Pesack s Akatem čekali, až se k nim jezdec přiblíží. Zatím nerozeznali, není-li to někdo z těch, které očekávají. Nebylo však třeba čekat dlouho, a netrpělivý Akat měl velmi záhy důvod k radosti.

„Lorene!“ vykřikl a radostné se vrhl kupředu tak šikovně, že pul málem nestihl strhnout koně stranou.

„U všech bohů,“ vyrazil ze sebe Loren, sotva se dotkl země. „Dostaneš ty vůbec někdy rozum?“ V Akatovi hrklo, ale hned si všiml, že se pul usmívá. Chytit ho kolem krku by mu dalo jistě velkou práci, kdyby se jeho přítel neshýbl. Pesackův pozdrav byl klidnější, ale o nic méně upřímný. Podal Lorenovi pravici a chvíli ji podržel, dívaje se mu do očí, než jeho ruku zase pustil.

„Jak bylo, příteli?“ zeptal se.

„Nic, co by stálo za řeč. Zdržel jsem se u Lovieda. Představ si, že ten starý morous má dva učně.“

„Učně? To se mi ani nechce věřit.“

„Vážně. Říkal, že už samotaří dost dlouho, a taky že je už dost starý na to, aby začal přemýšlet, co by tu po

sobě zanechal. Prý v životě nic světoborného nevytvořil, tak alespoň vyučí ty dva mladé ve svém pomalu vymírajícím řemesle. A říká-li vymírajícím, myslí to doslova. Vyvražďování alchymistů v knížectví prý pokračuje. V posledních měsících přišli na řadu dokonce i ti, kteří podle Lovieda nemají s alchymií společného nic víc, než název živnosti. Tak se teď snaží vychovat nové.“

„A viděl jsi je? Mluvil jsi s nimi? Jací jsou?“ chrlil ze sebe Akat a uši mu hořely zvědavostí.

„Ano. Ano. Zdá se, že rozumní a milí.“

„C - cože?“ zíral rikho užasle na Lorena.

„Odpovídám ti přeci,“ usmál se pul. Akat se zamyslel a po chvíli rozpoznali v jeho tváři záblesk pochopení. „Mladík se jmenuje Arén a dívka Rhea. Mimochodem, vypadá to, že se mají rádi.“

„Cože? Holka bude alchymistou?“

„Alchymistkou, Akate. Je teď tvoje po drbech lačná duše spokojená?

Rikho se rozpustile usmál a změnil téma. „Tak ještě Tirin s Kaaem a budeme všichni. Ty,“ obrátil se zpět k Lorenovi, „asi nebudeš vědět, co nám v Umturu chtějí, když jsi byl na severu, že?“

„Ne. Nevím, Akate. Každopádně jsem stejně zvědavý jako ty. Mimochodem, nevím, jestli na sraz přijede i Kaa. Byl se mnou sice u starého Lovieda, ale tam jsem ho také viděl naposledy.“

„Jak to?“ chtěl vědět rikho. „Povídej,“ pobízel přítele. „Inu, hned druhého dne cesty k jihu se mi po poledni ztratil na několik dlouhých paprsků, ale to se ještě vrátil.“ Loren udělal dramatickou pauzu a vychutnával si pozornost posluchačů. Ti ho ale už znali a tu malou chvilku spokojenosti mu dopřáli.

„Když jsem se ho ptal, co se přihodilo, spokojeně se usmíval. 'Tam boty', říkal pořád dokola a mlsně se oblizoval. Po hodné chvíli, když se mu nepodařilo vysvětlit mi, co je to boty, mě vzal za ruku a odvlekl na blízkou mýtinu. Tam jsem pochopil. Myslel motýly. Létaly jich tam spousty a Kaa mi hned předvedl, co je na nich tak skvělého. Představte si, že je jedl. Podle jeho blaženého výrazu soudě jsou motýli pro krolly převelikou pochoutkou. Několik mi jich dokonce nabídl. Nemohl pochopit, proč ten skvostný dar odmítám. Nakonec jsem si musel jednoho vzít. S mrtvým motýlem v dlani jsem se vrátil k ohni. Kaa jsem už neviděl. Samozřejmě, že jsem ho hledal," odpověděl na otázku, která se Akatovi zřetelně rýsovala na rtech. „Byl zkrátka pryč. Ať už ho motýli zaujali natolik, že na mně zapomněl, nebo se urazil kvůli odmítnutí oblíbené pochoutky, faktem zůstává, že je pryč."

„Neurazil by se," namítl Pesack. „Považoval nás za přátele a tebe obzvlášť. Je to zkrátka kroll a u těch nikdy nevíš..."

V družném rozhovoru, točícím se hlavně okolo nedávno prožitých událostí nasedli na svá zvířata a pokračovali v jízdě.

„Nežeň tak," napomenul Akat Lorena. „Tvůj kůň by nejraději běžel a ta Pesackova potvora k tomu nemá daleko."

„Neříká se běžel, ale cválal, nebo klusal," odpověděl rychle pul, protože se bál, že se trpaslík ohradí proti nařčení, že je jeho zvíře potvora. Pesack se však nad takovým označením ani nepozastavil. Neměl ke zvířatům nijak vřelý vztah, a když už musel na koni jet, bylo mu jedno, jak mu kdo říká.

Přeci jen se ale dohodli, že není třeba spěchat. Tirin stále ještě nedorazil a pomalým tempem mohou být v klášteře zítra touhle dobou. K večeru se utábořili, rozdělali oheň a užívali klidu. Dokonce ani Akat už nebásnil o kulinářských zázracích na hradě, a nahřívaje si záda, mlčky hleděl do temnějících korun stromů. Jeden po druhém upadali do klidného, ničím nerušeného spánku. Probudilo je až chladné jitro.

Akat začal dělat snídani.

Loren jej pozoroval a nějak se nemohl zbavit pocitu, že rikho dnes dělá všechno nějak pomaleji, než jindy.

„Budeme dnes snídat?“ zeptal se po chvíli popuzeně.

„Když pomůžeš, bude to rychlejší,“ odpověděl Akat, aniž by se ohlédl.

Tentokrát pro změnu zasáhl Pesack. Přidřepl k rikhovi, několika zkušenými řezy naporcoval maso a za chvíli už se táborem linula vůně pečené.

„Nepospíchat je nádherné,“ rozplýval se Loren, když už slunce stálo téměř v nadhlavníku. „Ale přeci jenom bychom měli vyrazit.“

„Proč?“ bránil se Akat. „Zdá se mi lepší, počkat na Tirina tady. Rozhodně bude působit lépe, když přijedeme do kláštera všichni najednou.“

„Nejedeme tam Akate působit, jak sis jistě všiml, ale proto, že nám chtějí Umturšti něco sdělit. Určitě něco důležitého. Já si myslím, že nic nezkazíme, když se trochu pohneme. Je možné, že Tirin dorazí až zítra, nebo pozítří. My se mezitím dozvíme o co jde a můžeme přijmout patřičná opatření.“

„Patřičná opatření,“ zapitvořil se Akat a pokoušel se napodobit Lorenův elealský přízvuk. „Mluv po našem. A zkus si vzpomenout, že jsme doposud dělali všechno

společně. Těžko přijmeš nějaká patřičná opatření," dal opět důraz na zopakování pulovy formulace, „když na to budeš sám. Já se bez Tirina už ani nehnu."

„Tak to by stačilo," zabroukal Pesack nezvykle zpěvným hlasem.

Oba se k němu překvapeně otočili. Trpaslík se tvářil nevyzpytatelně, ale někde v houštině jeho vousu se možná skrýval nepatrný úsměv. „Myslíte, že byste se mohli přestat hádat? Baví mě to. Samozřejmě. Ale taky si myslím, že Tirin to sem má přibližně stejně daleko, jako Loren od Lovieda, a trocha trpělivosti ještě nikoho nezabila. Nedáte si oběd?"

Jeho společníci na sebe rozpačitě pohlédli. Akat se pousmál a Loren se po chvíli vnitřních bojů také zašklebil. „Asi jsme se trochu unáhlili," přenesl hbitě vinu, kterou cítil, i na Akata, a poodešel k vaku s masem. Vytáhl několik kusů, které trpaslík ráno nakrájel, nabodl je na klacek a pokusil se rozdmýchat už téměř uhaslé ohniště.

***

Mnich, oděný do vlněného, podivně bezbarvého hábitu, si zaclonil rukou oči a zahleděl se k severu. Blížili se jezdci. Byli ještě daleko, ale on neměl nejmenších pochybností, kdo se k němu blíží. Sklonil hlavu a vydal se jim pomalým krokem vstříc.

Už byli blízko. První z nich dal ostatním znamení, aby zastavili a sám popojel blíž k mnichovi. Celý byl oděný v černé kůži a seděl na černočerném hřebci.

„Bud zdráv. Neviděls po cestě někoho?" zeptal se.

„Nikoho, pane," odpověděl mnich. „Za poslední den a půl jsem nikoho nepotkal. Naposledy to byli nějací

kupčíci, cestující do Gery. Hledáš nějakého lapku, pane?“ zeptal se.

„Správně usuzuješ,“ kývl černý jezdec na znamení souhlasu a bedlivě si prohlížel mnichovu tvář. Mohl by ten modloslužebník lhát? přemýšlel. Nenapadl ho jediný důvod, proč ano. Navíc si byl jistý že ten, kterého hledá, nevypráví každému na potkání kým je a z čeho má strach.

„A víte o tom,“ svraštil mnich soustředěně obočí, „že lidé, co chtějí v těchto končinách zmizet, používají často nepříliš bezpečnou cestu Borovým žlebem?“

„Borový žleb,“ zašeptal jezdec vztekle. „Jak jsem na něj mohl zapomenout? Za mnou!“ rozkázal břitce, strhl koně z cesty, pobídl jej ostruhami a zamířil neomylně napříč plání k severozápadu. Na mnicha už ani nepohlédl a ostatní jej bez jediného slůvka protestu následovali.

Mnich je sledoval s kamenným výrazem ve tváři a sotva zmizeli za obzorem, vytáhl zpod kutny boty, obul se a vyrazil zpátky k jihu.

***

Nad severní obzor se vyhoupl vůz a pomalu, kolébavě se blížil k tábořišti.

„Že neuhodnete, kdo učiní přítrž našim sporům?“ zeptal se Loren, clonil si rukou oči, aby lépe viděl a usmíval se.

„Vašim sporům,“ podotkl trpaslík.

Vůz se přiblížil na necelých padesát koňských délek.

Akat už nevydržel čekat ani zlomek paprsku a rozeběhl se.

„Jde stavět dalšího koně," rozchechtal se zničehonic Pesack a vykročil pomalu za rikhem.

Loren spolkl poznámku týkající se sporů a několika dlouhými kroky přítele dohnal. Kradmo pohlédl trpaslíkovi do tváře. Navzdory houštinám vousů se domníval, že jeho výrazu rozumí. Pesack měl radost.

„Oběť i zachránce v jedné osobě," prohodil pul na adresu blížícího s Tirina.

Trpaslík se nepatrně pousmál, ale nebylo jasné jestli měl jen radost z Tirinova příjezdu, nebo jestli Lorenovu poznámku pochopil.

Akat mezitím doběhl k vozu a kupodivu se mu ani nepodařilo splašit koně. Vyskočil za jízdy na kozlík a vezl se s Tirinem kus zpátky. Jak se blížili, zaslechl pul konec jejich krátkého rozhovoru.

„Kde tě zpráva zastihla?" ptal se Akat. „Vyslali jsme posly na několik míst. Nebyli jsme si jistí, kde se zrovna zdržuješ."

„Myslím, že jsi velmi dobře věděl, kde jsem. Jen sis hledal způsob, jak omluvit svoji lenost. Světlan se otevřeně nezmínil, ale rmoutilo ho, že jsem přijel sám. Mistr je však moudrý a taktní. To, že jsem přijel sám, se mi mnohem hůře vysvětlovalo tvým rodičům."

Akat zaraženě sklopil hlavu a posledních pár sáhů ujeli mlčky.

„Co je, hoši?" halasil Pesack. „Nějak jste ztratili hlas, co?"

„Buď zdráv," pozdravil trpaslíka malý kouzelník a s radostí stiskl nabízenou pravici. „Jen jsem tady Akatovi vyřizoval pozdravy od našeho učitele. Vzkazuje, že ho moc pozdravuje, mimochodem i vás, a že ho mám naučit nějaké nové triky."

Akatův obličej se na chvíli rozjasnil a mladší rikho

skočil Tirinovi kolem krku. „Tos nemohl říct hned? Já se už bál, že mě mistr zapudil.“

„Mistr ne,“ rýpl si Tirin, ale déle už přítele trápit nedovedl. „Ještě bude spousta času na všechny návštěvy a návraty, Akate. Byl bych ti ale špatným přítelem, kdybych před tebou nemluvil o tom, že si o tebe tví blízcí dělají starosti. Teď však máme důležitou schůzku.

Vidím, že jste po obědě,“ uhnul s ohledem na Akatovy rozpaky od tématu. „Nezbylo něco málo drobků od knížecí tabule?“ otázal se a namířil si to bez skrupulí k vakům se zásobami.

„Zbylo,“ odpověděl Akat. „Na jednoho rikha je toho však zbytečně mnoho a tak ti musím pomoci.“ Skloněný nad jídlem, ukrýval mladší Světlanův učeň nach, který mu z tváří ne a ne vyprchat.

„Rikhove jsou velcí jedlíci,“ rozesmál se Loren, „ale tys mezi nimi knížetem, Akate.“

„Dáš si s námi?“ zeptal se Tirin trpaslíka.

Pesack vyloudil na tváři jeden ze svých vzácných úsměvů, zavrtěl hlavou a pozoroval přípravu dalšího chodu. Nakonec se však nevydržel jen dívat. „Trochu mi nechte,“ houkl směrem k praskajícím plamenům.

„Mimochodem, kdes nechal svého koně?“, zeptal se pul Tirina.

„Nikdy jsem si na to velké zvíře nezvykl. Vůz je mi milejší,“ odpověděl rikho popravdě.

„Ale taky pomalejší,“ zkonstatoval Loren. Když po něm Akat střelil pohledem, sklonil pul hlavu a zmlkl.

K Umturu se dostali až pozdě v noci. Shodli se, že bušit teď na bránu by nebylo ani rozumné, ani zdvořilé a utábořili se nedaleko cesty. Rozložili do trávy deky a houně a tiše rozprávěli. Hovor ale slábl a během tří

paprsků všichni spali, jako když je do vody hodí.

***

Ticho lesa bylo tak hluboké, až mrazilo. Velitel Nočních jezdců jel jako první a každou chvíli musel rukama odhrnovat nejnižší větve stromů, které se skláněly hluboko nad stezku.

Pohybu v nedalekém křoví si všiml málem pozdě. Jako blesk sklouzl s koně a ukryl se za ním.

„Trochu zbytečné," ozvalo se z opačného směru.

Jiný už by měl v tuto chvíli v kalhotách, ale velitel Nočních jezdců byl z jiného těsta.

„Nevím, kolik vás je rozlezlých po lese, ale všimněte si laskavě, kolik je nás." Pustil koně a vyšel na volnější prostranství před sebou. „Hledám Sleiva," vykřikl hlasitě. „Vím, že tu někde je." Blafoval. Neviděl Sleiva už několik let, ale když už měl zvolit nějakou cestu, ať je to ta, která vede přímo k jádru věci. Pak se uvidí.

„Co mu chceš?" zazněla otázka z místa, kde si dosud ničeho podezřelého nevšiml. Jsou opravdu všude, pomyslel si. Krátce hodil pohledem po svých mužích. Seděli dosud na koních, ruce drželi viditelně stranou zbraní, ale zase ne tak daleko, aby jim to zabránilo splnit jakýkoli rozkaz.

Mí jezdci, řekl si velitel vduchu uznale. Dokud budou přesvědčeni, že vím, co dělám, pojedou za mnou třeba k bránám Agrakaragandolu.

„Řekněte mu," řekl nahlas, „že stromy rostou pořád od kořenů." Bylo to staré heslo, které používali kdysi v Orwaru. Není možné, aby si Sleiv nevzpomněl. Pokud bude chtít vzpomínat.

„Myslím, že tě poznávám, Hristaku,“ ozval se z levé strany stezky nakřáplý hlas a zpoza stromu, kde před chvílí nebylo ani živáčka, stál najednou otrhaný, jak plaňka z plotu hubený muž. Sleiv.

Velitel ukázal prázdné ruce, pousmál se, ale pro jistotu zůstal stát na místě.

„Musím s tebou mluvit,“ ruce držel stále mírně od těla. „Pokud vybíráte mýtné, zaplatím za sebe i své muže. Ale musím s tebou mluvit.“

„Dobrá,“ odpověděl hubený lapka po chvíli. Dal rukou jakési znamení, a z křoví nedaleko něj se vyhrabal zarostlý hromotluk. Zamířil přímo k veliteli Nočních jezdců. Ten zvažoval, jestli má situace využít a zjednat si trochu respektu. Rozhodl se, že nejdůležitější je neztrácet čas a neriskovat.

„Dvacet zlaťáků za vás za všecky,“ zabručel vousáč a zastavil se dva kroky od velitele. Ten ledabyle sáhl k pasu, odpočítal z váčku dvacet mincí a hodil je stranou do trávy.

Hromotluk se zamračil a úkrokem, aby měl velitele pořád před sebou, se odsunul nad zlaťáky. Přidřepl a nečekaně hbitě je posbíral. „Dvacet zlatých vilemů,“ pochvaloval si hlasitě. „Dobrá nová ražba.“

„To stačí,“ zavrčel Sleiv. „Dej sem prachy a odveďte ten zástup někam bokem. My,“ ukázal přitom prstem na velitele, „si budeme chvíli povídat.“

Nejbližší z Nočních jezdců pozvedl tázavé obočí a odpovědí mu bylo krátké přikývnutí. Chvíli na to dva muži uprostřed stezky osaměli.

Chvíli se navzájem měřili pohledem. Nakonec promluvil Sleiv.

„Jsem rád, že jsi tak uznalý,“ odhalil v úsměvu zažloutlá torza zubů. „Abych se přiznal, tví chlapi ve

mně budí respekt. Pro koho teď děláš?“

„Nebyl bys rád, kdybys to věděl,“ zazněla lakonická odpověď.

„Měl jsem za to, že už jsi měl k šibenici jen dva couly,“ nadhodil Sleiv,

„Tři,“ opravil jej velitel s nahořklým úsměvem. „Zapomeň na to,“ zaklonil mírně hlavu a konečně se trochu uvolnil. „Nepřišel jsem vzpomínat na staré časy. Někoho hledám a pokud prošel tudy, divil bych se, kdybys o něm nevěděl. Nechci nic jiného, než abys mi řekl, kde je teď. Malý rikho s modrýma očima, což je u těch mrňousů hodně zvláštní. Z místa, kde jsem narazil na jeho stopu, vyjel sám, ale klidně se mohl cestou k někomu přidat. Jel s povozem. Našel jsem místo, kde stopy povozu odbočily z cesty, aby objely Bor. Někoho podobného zahlédli mí lidé ujíždět k jihu. Tady blízko se mi ztratil. Co ty na to?“

Sleiv zakroutil hlavou. „Nepotěším tě. Pokud vím, touhle částí lesa nikdo takový neprojel. Ostatně, s povozem by neprojel vůbec. Pokus se najít povoz a budeš moudřejší.“

Velitel se mračil. Pro koho ten zavšivený rikho vlastně pracuje? Uvažoval horečně. Kdo je tak mocný, aby ho prostě nechal zmizet? Mohl mi lhát ten mnich?

„Poslyš,“ zabodl do Sleiva ostrý pohled. „Jací mniši nosí neobarvené pláště?“

Sleiv ho chvíli zamyšleně pozoroval, než odpověděl. „Vždycky sis zahrával trochu přes míru,“ řekl s přimhouřenými víčky. „Tak chodí oblečení umturští. Dej si pozor. Říkají se o nich divné věci a nikdo pořádně neví, které z nich jsou pravda.“

„Je to všechno, cos chtěl?“ zeptal se náhle odměřeně.

Velitel přivřel oči.

„Nic ve zlém,“ mávl rukou Sleiv. „Já jen... Myslím že tuším, co jsou zač tví jezdci. Ghlar s tebou,“ zvedl se, a aniž se ohlédl, zmizel mezi stromy.

***

Ráno Lorena probudil tichý smích.

„Dovedu si představit,“ pronesl kdosi nepříliš nahlas, „že by někdo takový nocleh pod širým nebem bez hlídek mohl považovat za životní šanci.“

Pul se zprudka posadil a v jeho ruce se blýskl nůž.

„Pohotové.“ V hlase ranního návštěvníka se ozvalo mírné pobavení.

Teď už byli vzhůru všichni a vyděšeně se hrabali z pokrývek a houní.

„Tolik lidí touží po vašich skalpech, a vy si tu spíte jak čerstvě narozená jehňata u mámy ve chlévě.“

Prudký pohyb v tábořišti pomalu ustával. V muži, stojícím na okraji cesty, poznali mnicha Hordala. Stál tam, ruce v bok, a jeho úsměv byl s každým okamžikem širší.

„Odpočíváte, jak vidím. To je dobře.“

„Hordale. Rádi tě vidíme,“ zvedl se Tirin ze země.

Všichni si dobře pamatovali mnicha, který o ně pečoval během těch několika desítek paprsků, které strávili v umturském klášteře při své první návštěvě. Teď se o překot tlačili, aby si s ním mohli potřást pravicí.

„Mohu si přisednout?“ otázal se Hordal zdvořile.

„Ale samozřejmě. Jste vítán,“ odpověděl Loren a podíval se na ruku, ve které ještě před chvíli držel dýku, jako by nebyla jeho.

„Nějak jste k nám nepospíchali,“ prohlížel si mnich zpytavě jednoho po druhém.

„Přijeli jsme v noci,“ vysvětlil Tirin. „Nebyli jsme si jistí, zda byste nás potmě pustili dovnitř.“

„Sice jsme byli hodně zvědaví, o čem s námi chcete hovořit ale.“

Hordal utkvěl na Akatovi pohledem a ten se uprostřed věty zadrhl. Nastalo ticho.

„Dobrá,“ zabručel mnich. „Nebudu chodit okolo horké kaše. Náš představený, Li-Rakša mě pověřil, abych mluvil jeho jménem.“

To znělo jako dost vážná předmluva a všichni zpozornělí.

„Ten váš nocleh,“ pokračoval Hordal, „i když před branami našeho kláštera, byla pěkná nerozvážnost. Co jste vlastně dělali od svého návratu do Orwaru? Užívali si?“

Tirin se mračil. Co po nich mnich vlastně chce? Zatím to vypadá, že jim hodlá pořádně vynadat. Kvůli lehkovážnosti? Rikho zvažoval, za co všechno jsou vlastně mnichům dlužní, a co se skrývá za větami dosud nevyřčenými. Nějaká spojitost s Teranem?

Najednou si uvědomil, že na něho Hordal upřeně hledí. Vyzývavě pozdvihl hlavu.

„Přestav si,“ oslovil jej mnich, „že jsme se dozvěděli o vašem návratu ještě dříve, než jste dorazili do sídelního města.“

Tirin ještě stále nevěděl, co se od něho očekává.

„Jak rychle se to podle vás dozvěděl Lauros?“

Bylo to venku. Tak o temného mága jde. „Co nevíme a měli bychom znát?“, zeptal se Tirin okamžitě.

„Myslím, že tvé štěstí tě ještě neopustilo,“ naklonil se Hordal blíž k rikhovi. „Domnívám se ale také, že na

každém místě, nedlouho po té, cos je opustil, se objevilo několik chlápků, prskajících vzteky, že tě tam nenašli.

Jak říkám - štěstí. Víš vůbec, kdo všechno pracuje pro Laurose?“

Tirin zavrtěl hlavou.

„Měli jsme, co jste byli pryč, něco málo času, a nezaháleli jsme. Máte v patách Noční jezdce. Není to banda nelítostných lapků, jak se o nich někdy říká. Jejich velitelem je ve skutečnosti Lauros.“

Loren trochu pobledl a Tirin jen zalapal po dechu.

„Mám pro vás několik návrhů,“ narovnal se Hordal.

Tirin si jej prohlížel a přemýšlel zda je možné, aby to byl stejný člověk, jako tehdy. Tohle přeci není ten milý, sdílný mnich, který jim pomohl přečkat dlouhé paprsky na dvoře plném nehybných bratří, než si představený Li-Rakša vybral, s kým z nich chce mluvit.

Ale je, uvědomil si okamžitě. To jen dnes mnohem víc ví o nás, i o našem nepříteli, a nechce dopustit, aby naše setkání vypadalo jako hra nebo společenská událost. Chce abychom věděli, že mluví smrtelně vážně.

Tirinův pohled se setkal s Akatovým. Akat pomalu kývl hlavou a oba dva v tu chvíli věděli, že mnichovi věří vše, do posledního slůvka.

„Teď už doufám chápete, že na vás Lauros nezapomněl ani na zlomek paprsku. Sotva jste se vrátili, vyslal za vámi, a především za tebou,“ kývl na Tirina, „mnohem zkušenější lidi, než se kolem vás podle mého motali před vaší cestou do Teranu. A vy se klidně bezstarostně procházíte po Orwaru, Hobaru a Ghlar ví, kde ještě. Vás ostatní chránila Tirinova nepřítomnost.

„Jsme přesvědčeni," obrátil se Hordal zpět k Tirinovi, „že Karmelin Lauros nechal tvé přátele na pokoji, protože se obával nějakého úskoku z tvé strany. Dlouho tě zkoumal a snažil se zjistit, jak velikou mocí vládneš. Po té, co jste se vrátili z Teranu, musel názor na vaše schopnosti už poněkolikáté velice přehodnotit. Nejvíce se zjevně bojí tebe, Tirine. Má všechny důvody se domnívat, že jsi na cestách magie teprve začátečníkem, ale činy tvé i tvých přátel jej matou. Na to, jak je mocný, toho naštěstí pro vás ví zatím poměrně málo. Kdyby uvažoval správně a rozumně, bylo by mu vše dávno jasné. Lidé jako on ale ve štěstí nevěří. Spoléhají jen na vlastní schopnosti a pomoc mocnějších, či nejmocnějších. Možná, že dříve nebo později dospěje k názoru, že nad vámi drží ochrannou ruku někdo z odpůrců jeho temného patrona. Někdo minimálně stejně mocný. Možná tomu tak je. Kdo ví?"

„Dobrá," přerušil jej náhle Loren. „Na to, abyste nás varovali, jste přeci mohli jen poslat vzkaz. Kvůli čemu jste nás doopravdy pozvali sem, do Umturu?"

„Jsi netrpělivý, Lorene. Skoro bych řekl, že je to nakažlivé," pousmál se mnich. „Dříve, pokud si dobře vzpomínám, tím trpěl jen váš přítel Akat. Na druhou stranu musím říct, že soudíš moudře.

„Poslouchejte!" přejel pohledem všechny, jak seděli kolem něho. „Doufám, že jsme se shodli na tom, že Lauros dříve nebo později na svůj omyl přijde, a pak po vás půjde beze všech skrupulí."

Odpovědí mu bylo koncentrované mlčení.

„Při vaší návštěvě Teranu jste se seznámili s inteligencí, která nebyla tak zcela lidská, že?" zeptal se nečekaně ostře a chvíli sledoval zmatek v jejich tvářích.

„Myslíme si, že ten někdo," pokračoval, „nebo to

něco, mělo v Teranu vážné problémy. Snad jakýsi svůj protipól, se kterým se muselo utkat. Těsně před svým zánikem...“

„Zánikem,“ vykřikl Tirin.

„Vidím, že tou nemocí trpíte všichni,“ usmál se hořce Hordal. „Těsně před svým zánikem, protože boj byl pro tu mysl smrtelný, vyslalo to něco velice silný vzkaz. Domnívám se, protože jsem to byl já, kdo díky svým schopnostem vzkaz přijal, že ta mysl byla plná beznaděje a nevěřila, že ji někdo uslyší. Nevládnu takovou silou, abych mohl na tak značnou vzdálenost odpovědět. Moje nadání je, řekněme, dost jednostranné. Všechno se však výrazně mění tím, že vzkaz nepřišel vniveč. Já vám teď povím jeho podstatu, protože náš představený, Li-Rakša, se domnívá, že Teranu je souzeno sehrát v budoucnu ještě nějakou důležitou roli, o níž však zatím neví nic konkrétního.

„Nechtěl bys přejít rovnou k věci?“ zamračil se pro změnu trpaslík.

„Pesack!“ Tentokrát se Hordal navzdory vážnosti situace rozesmál tak, až se za břicho popadal. „Už jsem se bál, že by někdo - eh - z vás zůstal zdravý.

Li-Rakša si myslí, že byste ve svém vlastním zájmu měli opustit Orwar. Připomínky až později,“ dodal, protože si všiml, jak se Loren opět nadechuje. „Jak už jsem říkal, Lauros je mocný a dříve, či později se vás pokusí zabít. Odjet ze země je pro vás stále jedinou šancí a navíc máte možnost jet za jistým cílem, který souvisí se vzkazem, o kterém jsem hovořil. Co si o tom myslíte teď?“

„Já si myslím, jak tě tak poslouchám, že máš pravdu,“ ozval s Akat, který jako jediný až do této chvíle mlčel. Ostře si v tom okamžiku uvědomil, jak

snadno by se Hordalovy temné vize mohly stát skutečností. „Až i ostatní dospějí ke stejnému závěru jako já, pošli je za mnou," uzavřel svou zdánlivě zbrklou řeč a poodešel stranou.

Pesack se po něm jen udiveně ohlédl, překvapen, jak rychle rikho zapomněl na pohodu orwarského dvora.

I Tirin se zdál zaražený. Ze všeho nejraději by se teď s Akatem posadil někam pod strom a vyslechl si, co jej vedlo k tak rychlému závěru, ale mnich pokračoval.

„Váš přítel je skutečně se vším hned hotový," pousmál se znova. „Na druhou stranu, je to určitě jeho nejrozumnější rozhodnutí v posledních měsících.

Poslouchejte. Poselství té podivné bytosti, mohu-li ji tak nazývat," promluvil natolik hlasitě, aby jeho slova dolehla i k Akatovi, „hovoří o věštci Loventrapovi z Bórvicku. Pátrali jsme v naší knihovně a našli, co se Bórvicku týče, jediný odkaz. Hovoří se v Knize ledu o tajemném městě daleko na severu, za Velkým předělem, nebo také Ledovou hradbou, jak se někdy říká. Cesta tam vede přes ledový průsmyk Haliworm. No. Není to pro začátek zrovna záplava informací, pravda, ale tam na severu toho také není mnoho k vidění. Myslím, že víme tak málo prostě proto, že tam zdejší lidé příliš nechodí. Myslím, že je to na ně moc daleko," uchechtnul se, pobaven vlastním žertem. „V každém případě to jako bližší určení místa může posloužit docela dobře. Podívejte se. Obkreslil jsem pro vás mapu, jež alespoň v hrubých rysech zobrazuje severní země. Tady," ukázal na cár kůže, jen palec a půl nad značku, znázorňující hlavní město Orwaru, „začíná severní pás. Tady je široká, zalesněná, několik stovek mil dlouhá kotlina, kterou k nám přitéká řeka Giltar, jež vás vyvede na severní pláně. Tady byste se

měli asi dát východně," přejel po mapě prstem kus vpravo, „protože dál na sever se nejsnáze dostanete podél této řeky. Jako orientační bod vám poslouží tato vrchovina, „zabodl prst do psavého okraje pergamenu." Zde budete mít možnost nalovit zvěřinu do zásoby. Řeka vás zavede až k hranicím knížectví severních barbarů. Nazývají se Rhondor a Wandor. Tady dál je ledové moře, a tenhle veliký poloostrov je územím ledových lidí. Od Wandoru jej oddělují mohutné hory. Velký předěl. Jediný problém je v tom, že nikdo neví, kde přesně na jeho jižní straně ústí průsmyk Haliworm. To budete muset zjistit sami. Jak vidíte, poloostrov není velký. Najít tam město by nemělo znamenat větší obtíže. Co si o tom myslíte?"

„Že nás ponoukáš k sebevraždě, kterou se bezpečně vyhneme vraždě," řekl po krátké odmlce Loren. „Nejsem si jistý, že to skutečně myslíš vážně. Myslíš že nepoznám, o jaké jde vzdálenosti? Cesta, kterou nám tu líčíš, je dlouhá přes tisíc mil."

„Já se vám přeci nesnažím něco nalhávat," bránil se Hordal. „Potřebujete zmizet z Orwaru a tohle je ideální šance."

„Co je na ní ideálního?" zeptal se Tirin.

„Je mnoho hledisek, ze kterých lze na takovou cestu nahlížet," svraštil mnich obočí. „Docela si dovedu představit ta, která jsou vašim myslím nejbližší. Myšlenka na mráz a nepohodlí stovky mil od domova je najednou silnější než strach z Laurose.

Ne - nechci vás urážet. To ani v nejmenším. Jen to nemíním stavět tak, že vás žádáme, abyste se vydali Ghlar ví kam, pro Ghlar ví co. V Teranu jste byli vy. Byli jste tam ve stejné chvíli, kdy se v podzemí odehrával boj na život a na smrt mezi tou bytostí, která

vyslala vzkaz, a jakýmsi jejím odpůrcem. Koho se snažila dostihnout svými myšlenkami? Co se vlastně stalo v Teranu? Chcete mi to říct?“

Bylo ticho.

I Akat se přišoural zpět k tábořišti a zdálo se, že usilovné přemýšlí. Pak si s Tirinem vyměnil jeden předlouhý pohled.

Pesack mlčel jako zařezaný a Lorenovi také nebylo příliš do řeči. Ať si to rikhové vyřídí, přistihl se při myšlence.

Tirin začal tiše vyprávět. Hodně zjednodušoval, ale v podstatě řekl všechno.

Hordal seděl a mnul si bradu. „Nejlepší by bylo,“ pokýval hlavou po chvíli, „kdybyste si promluvili s Li-Rakšou. Náš bratr představený má ale poslední dny spoustu starostí a takřka vůbec nevychází z pracovny. Musíte se rozhodnout,“ řekl tiše s pohledem upřeným na Tirina. „Věřte mi, že se nebezpečí, které vám hrozí, nesnažím zveličovat. Možná přijde doba, kdy se Laurosovi budete schopni postavit, ale domnívám se, že musíte nasbírat ještě velmi mnoho zkušeností. Tady Tirin stále ještě není ani natolik dobrý, aby Karmelina Laurose alespoň pobavil.“ Otočil se k rikhovi s omluvným úsměvem. „Promiň, ale jistě chápeš, co tím chci říci.“

Tirin se mračil, ale nebylo to proto, že by se cítil uražený. Chápal, co se jem Hordal snaží sdělit, a jeho obavy vzrůstaly. Karmelin Lauros byl bezesporu protivník nad jejich síly, ale daleké kraje, země, kde sníh ani nestačí roztát. Znal je samozřejmě z bajek a vyprávění krajánků, ale jedna věc je o nich poslouchat doma, v teple, a druhá potácet se někde polozmrzlý vánicí. Pranic se mu to nelíbilo.

„Když Tirin zmizí někde na severu, bude Lauros zase větřit nějakou zradu a my budeme na chvilku v bezpečí. Co ty na to," zeptal se zničehonic Pesack Lorena.

Tirinovi se rozšířily zorničky údivem.

Trpaslík se dal do smíchu. „Ale no tak. Za koho mě máš?"

Rikho se pousmál. Očividně se mu ulevilo.

„Myslíš, že vyrazit včera bylo pozdě?" zeptal se pul věcně. „Myslím tím," dodal, „že bych šel, ale jen když půjdeme všichni."

„Je něco, co bychom měli ještě vědět?" zeptal se Tirin.

Pesack s Akatem se usmívali. Tirin dal svou otázkou jasně najevo, že je v podstatě pro. Nebyly to nijak zvlášť šťastné úsměvy. Oba si do jisté míry dovedli představit, co je na severu čeká. Těšilo je však, že jsou všichni zajedno.

„Měli byste se vyhnout všem větším městům," nabádal je Hordal. „Podle mého i vesnicím. Nevíme, kde všude má Lauros svoje lidi. Je více než pravděpodobné, že už teď jsou jeho nohsledi na vaší stopě. Čím dříve vyrazíte, tím lépe."

„Takže se dáme na útěk," zeptal se Akat.

„Na hodně dlouhý a nebezpečný útěk," odpověděl Tirin.

„Něco tu pro vás mám," zalovil mnich ve váčku, který se mu houpal u pasu. „Možná se vám to bude hodit." Vytáhl něco, co vypadalo jako velká stříbrná mince. Větší, než zlatý vilem, které dal kníže vyrazit krátce poté, co se stal araverem. Viselo to na jemné zpracovaném stříbrném řetízku, a na přední straně byla vytepána podoba orla v letu. Napříč jeho hrudí byl

vyražený reliéf meče.

„Zvláštní symbol,“ utrousil Loren. „Váš? Umturský?“

„Ne,“ odpověděl Hordal krátce.

„K čemu nám to bude?“ zeptal se Akat.

„Nevím. Možná k ničemu,“ naklonil mnich hlavu na stranu a tvářil se, že si tu věc prohlíží poprvé, stejně jako oni. „Měli byste vyrazit,“ pobídl je a vstal.

Tirin se snažil zachytit jeho pohled, ale zdálo se, že se mu Hordal úmyslně vyhýbá.

„Pojedeme,“ položil Akat Tirinovi ruku na rameno. „Chci abys věděl,“ pohlédl na mnicha, „že tahle malá nesdílnost mi nezabrání v tom, abych ti i nadále věřil.“ Mírně se poklonil a odešel si sbalit deku. Ostatní potřásli Hordalovi rukou a také se dali do balení.

„Hodně štěstí,“ popřál mnich jejich zádům a s rozporuplnými pocity odkráčel k bráně kláštera.

Sotva zmizel čtveřici přátel z očí, zatáhl Loren poslední šňůrku na svém vaku a zabručel: „Moc nám toho o tom amuletu, nebo co to vlastně je, neřekl.“

„Nechtěl,“ pokýval Pesack vážné hlavou.

„Nebo prostě nemohl,“ zastal se Hordala Tirin. „Vypadá to, jako by s námi hrál nějakou hru, ale já to vidím stejné jako Akat. Prostě umturským věřím.“

II. kapitola

Čtveřice uprchlíků ujížděla přímo na východ k řece Giltar. Vyhnuli se hradbami sevřenému městu Stravlinu a sotva dorazili k vodě, vedli koně i vůz na sever proti proudu řeky. Ačkoli byli varováni, že se mají městům vyhýbat, rozhodli se vplížit potají do Lionu. Za prvé proto, aby mohl Loren poslat vzkaz Vilémovi, a za druhé, aby si sehnali nějaké teplé oblečení. Sever je sever, prohlašoval Akat.

Tirin neustále opakoval, že celý nápad s cestou do jakéhosi Bórviku je bláznovství, ale ani jednou otevřeně neřekl, že nikam nepojede.

Lion byl na dohled. Počkali do setmění a Loren vyrazil do města. Byl pryč mnoho dlouhých paprsků času.

Pesack s Akatem po nějaké době začali přít, jestli by raději neměli vyrazit za ním. Trpaslík byl rozhodně pro.

„Nevymýšlejte," napomenul je do té chvíle tichý Tirin. „Je toho hodně, co musí sehnat a pobrat. Dostat se s tím zpátky k nám nebude žádná procházka. Ještě mu dáme čas."

V chvíli Pesack zpozorněl.

„Slyšeli jste to?" zeptal se šeptem.

„Neslyšeli nic," zasmál se kdosi v blízkém houští a byl to nade vší pochybnost Lorenův hlas.

„Pojď mi s tím, Tirine, prosím pomoct," požádal pul ze tmy. „A nepřemýšlej o možných léčkách," dodal. „Prosté s tebou chci o něčem mluvit."

Tirin vstal a šel po hlase. V té chvíli vyklouzl měsíc zpoza mraků a rikho zatajil dech. Na okraji houštiny stál nádherné rostlý hydarský poník a soustředěně uždiboval trs trávy.

„Lorene,“ vydechl rikho. „Myslel jsem, že se povezu za někým z vás, až prodáme vůz. Ale tohle...“

„Rozhodně bych tě rád svezl, kouzelníčku. Budu však rád, když přijmeš tento malý dárek.“ Pul se usmíval a litoval, že nevidí svému malému příteli do tváře.

O chvíli později si rozdělili teplé, tlusté, vlněné pláště, které Loren přivezl z Lionu a dlouho do noci si tiše povídali o severu, teranském rádci a podivném chování Hordala. Dospěli k přesvědčení, že mnich ví mnohem víc, než řekl. Možná je jen chtěl ochránit před spoustou starostí, které si takhle začnou dělat až mnohem později.

Brzy ráno vyrazili na další pouť. Objeli město a jeli po cestě na sever celý den a pak dlouho přes půlnoc. Spali krátce a před rozedněním už byli zase na nohou.

Snad podvědomě nabrali stejný směr, jako když vyráželi k Teranu.

Před polednem byli opět u řeky a další dny putovali k severu proti jejímu proudu.

Minuli polorozbořenou věž Činorů.

„Zvláštní,“ rozumoval Tirin. „Že by je ten mladík tenkrát přemohl všechny?“

„Jestli ano, rád bych se s ním ještě někdy setkal,“ nechal se slyšet Loren. „Takového člověka bychom mohli potřebovat.“

„No,“ oponoval Tirin. „Mě připadal trochu zbrklý.“

„Víc, než tady Akat určitě ne,“ rýpl si pul. Akat viděl, že se Loren usmívá, ale přesto zrudl až ke kořínkům vlasů.

***

Hristak pozoroval blednoucí hvězdy a užíval si okamžiky klidu. Nebylo jich v posledních týdnech mnoho. Jeho pán měl zjevně potíže a jejich vyřešení přesunul bez skrupulí na Hristakova bedra. Věděl, že udělá cokoli, aby splnil svou přísahu. Není to ještě ani pět let, co hnil v cele odsouzených k smrti. Obvinění nebylo málo. Napadení úředníka ve službách knížectví, krádež koní, rvačka s příslušníkem městské stráže. Soudce o něm tehdy zdaleka nevěděl vše a přesto toho bylo na oprátku až dost. Zbývalo mu posledních několik hodin života a záchrana přišla jako z nebe. Cena za život se nezdála vysoká. Svitek podepsal rozmáchlým gestem plným úlevy. Nic strašlivého. Deset let služby u velmože, který se prokáže knížecí pečetí. Daleko lepší, než obléct vojenský kabátec. Nepřemýšlel nad neobvyklostí takového rozhodnutí. Získal život a s ním více méně svobodu. Vyvedli jej zadní brankou pro služebnictvo do pusté uličky, kde ho překvapivě nikdo nečekal. Krátce se rozhlédl, po rtech se rozlil úsměšek a zanedlouho se za ním zavřela vrátka jedné z chatrčí chudinské čtvrti. Trvalo pět dní než vystřízlivěl. Pak dostal první vzkaz. „Šestnáctého dne měsíce, paprsek před setměním na Šedém náměstí.“ Zpočátku se divil, jak ho mohli vystopovat. Poprvé, podruhé a pak ještě několikrát dorazil na schůzku, kde čekal zahalený muž s pečetí opatřeným listem a rozkazy. Úkoly se zdály jednoduché a pokaždé dostal dobře zaplaceno. Pak pracoval i ve větších skupinách a přišly i první stíny pochybností. Sem tam se po něm chtělo, aby někomu vzal život. Nikdy to nebyl chuďas, či neúspěšný obchodník. To ještě stále neměl ani tušení, pro koho pracuje. Na podobné zakázky byl ale zvyklý a měl na to i žaludek. Avšak pokaždé, když

spolupracoval s větším počtem sobě podobných a pokoušel se vyzvědět, kdo za tím vším stojí, setkal se s hradbou mlčení. Ne však klidnou a loajální. Při každé zmínce o někom v pozadí rozpoznával bezpečně v očích dotazovaných strach.

Pak přišel první podnik, při kterém dostal sám na povel tři chlapy. Nešlo o nic složitého a hravě práci zvládli. Ve třetím roce nově nabyté svobody se poprvé setkal se svým pánem a zachráncem. Bylo to ve Vilenu. Když zahalená postava zasyčela své jméno, pochopil, jak hluboce se v mnohém mýlil. Pochopil původ strachu v očích ostatních i to, že jeho svoboda je jen zdánlivá. Bylo to jméno z nejčernější noční můry.Karmelin Lauros.

Od toho dne se modlil, aby každý rok jeho služby utekl jako den, a aby to přežil ve zdraví. Ve čtvrtém roce byl převelen přímo do Emregalu a záhy se stal velitelem Nočních jezdců.

V ostrém ranním větru jeho rozkaz skoro zanikl. Zvědové se však přesto okamžité odlepili od stromů, které je až do teď kryly, a zamířili jak stíny ke zdem starého kláštera. Umtur. Jak podivné jméno, pomyslel si Hristak.

***

„Tak už jste se rozhodli?“ tázal se netrpělivě Akat.

„Já se nemusím rozhodovat. Objedu Krux širokým obloukem a bašta,“ bručel Pesack.

„Myslím, že jsme dojeli až na samý okraj knížectví a pravděpodobnost, že tu má Lauros své lidi, je nekonečné malá,“ prohodil Akat, kterého váhání trochu otravovalo.

„Dobrá. Uděláme to tedy takhle," snažil se Loren zabránit blížící se hádce. „Kdo chce ve městě pořídit nějaké nákupy, ať mi to řekne, já si vezmu na sebe nějaké hadry, sednu na kozlík a seženu, co je třeba. Sejdeme se za severní branou. Má někdo něco proti?"

Tirin rezignované pokrčil rameny.

Akat bojoval s pokušením, přidat se k pulovi, ale bylo mu jasné, že by v Kruxu působil jak koňská kobliha uprostřed hodovního sálu.

Pesack s Tirinem pak sesmolili seznam věcí, které potřebují na cestu a dohodli se, že Krux je poslední místo, kde je možné prodat koňský potah.

Pul mezitím obrátil svůj plášť naruby a na několika místech jej protrhl. Poté se trochu vyválel v prachu cesty a uhladil si vlasy za uši. Pak ještě spoutal neposlušnou kštici krvavě červenou páskou a vyrazil k městu. Jeho tři přátelé jej chvíli nedůvěřivě pozorovali, pak přeskočili koryto mělkého potoka, vinoucího se podél cesty, a zmizeli se třemi hřebci a poníkem v lese.

Loren projížděl branou a necítil se zdaleka tak sebejistý, jako jindy. Nebyl to ale pocit pohledu v zádech. Spíš jakoby už dopředu věděl, že je něco špatně. Už byl dvacet sáhů za branou. „Mladý muži!"

Dělal jako když se jej to netýká a jel dál. Se smysly napjatými na nejkrajnější mez se snažil vnímat, jestli se za ním někdo rozeběhne. Nic takového se však nestalo. Ještě se chvíli krotil, ale pak pobídl koně trhnutím opratí. Zvedl se chladný vítr a sušil ledový pot na pulově čele. Na druhé křižovatce odbočil doleva. „Mladý muži!"

Srdce se mu málem zastavilo. Bylo jasné, že s povozem daleko neujede. Nechat ho tady na pospas se mu ale rozhodně nechtělo. Stejně ho vždy učili, že

rozběhnout se v neznámém prostředí znamená konec. Vždy tě dostane někdo, kdo se tu vyzná mnohem, ale mnohem lépe. Zpomalil a zamířil k nedalekému hostinci. Tam seskočil z kozlíku a prosmýkl se dveřmi. Hned s uspokojením zaznamenal, že je v rohu volné místo. Cestou kolem výčepu si objednal kvas. Jakmile seděl zády ke stěně, cítil se daleko lépe. Zaplatil za holbu kvasu a po očku sledoval, kdo vejde do nálevny. Vůbec si nevšiml, jak se pootevřela vrátka k chodbě, co vedla ke dvoru, kam si chlapi chodí ulevovat. Muže v drátěné košili s mečem u pasu zpozoroval až tehdy, když se napříč stolem položil jeho stín. „Je vedle vás volné místo, mladý muži?“ Loren zbledl, ale usilovně přemýšlel. Kdyby ho chtěl ten pořízek zapíchnout, udělal by to už dávno. Počká tedy, až se ten chlap vymáčkne, a pak se uvidí. Přinutil se odpovědět s alespoň maličko zdařilou karikaturou úsměvu na rtech. „Samozřejmě. Posaďte se. Jste místní?“

„Já ano, ale vaše otázka dává tušit, že vy ne.“ Na rtech černovlasého ozbrojence pohrával podivný, nevyzpytatelný úsměv.

Pul se na chvíli odmlčel, aby se nezamotal ještě víc. Zvědavost, která pomalu zatlačovala strach do pozadí, mu ale nenechala ústa dlouho zavřená.

„Máte pravdu. Přijel jsem z dálného jihu.“

„Přijel říkáte?“ podivil se příchozí. „Nevypadáte jako jezdec po dlouhé cestě.“

Loren zrozpačitěl. Dobře věděl, jak vypadá. Jako vandrák a pobuda. Přesně jako někdo, kdo se plíží městem, aby si trochu přilepšil nějakým nezákonným způsobem. Patří-li tento muž k městské stráži, chtělo by to rozptýlit jeho obavy. Sáhl k pasu a zacinkal váčkem. „Přijel jsem s povozem. Mohu vás pozvat na něco

dobrého? K pití,“ dodal, když viděl podivný výraz ve tváři ozbrojence. Muž se smutně pousmál.

„Když vidím u člověka jako vy tolik peněz, uvádí mě to do rozpaků. Co vy na to? Taky by vás to překvapilo?“

Loren si uvědomil, že udělal opět chybu. Vytáhl stříbrnou minci a hodil ji na stůl. Váček vrátil k pasu a zároveň si opatrně připravil dýku. Přitom se díval neznámému do očí a spatřil kolem nich vrásky rozšiřujícího se úsměvu. Překvapení se nekoná, pomyslel si.

„Asi by bylo lepší, kdybych se představil,“ řekl muž, kterému se teď rozlil úsměv kolem úst zcela zřetelně. „Jmenuji se Gorm. Gorm, syn Goranův.“

Lorenovi se najednou rozbřesklo. To je ten mladý muž, ke kterému se při své první návštěvě Kruxu tak nepěkné zachovali. Teď se dal k městské stráži, poznal jej a bude se chtít pomstít. Pěkné vyhlídky. Co s tím?

„Co děláte ve městě?“

Tak výslech, jo? Jen počkej. Pul se připravoval k pořádné ráně pravačkou. Jen se trochu otoč, přál si v duchu.

„Žádné hlouposti,“ zamračil se syn Goranův. „Nejsem tady, abychom po sobě vrhali zlé pohledy, ani cokoli jiného. Hodně jsem o našem minulém setkání přemýšlel. Kdyby se věci semlely jinak a jindy, snad by to proběhlo šťastněji. Kde jsou tví přátelé?“

Loren se zarazil. Tohle nevypadá jako zatýkání. „Ehmm...“

Gorm se na něj tázavě podíval. „Vidím, že máte nějaké tajemství. Nechtěl jsem rušit. Dám ti jen malou radu. Jestli chcete krást v Kruxu, tak si to pořádně rozmyslete. Já proti vám osobně už dávno nic nemám,

ale kdybych musel zakročit, neváhal bych. I když jsem dnes ve službě naposled.“ Nevesele se usmál a zvedl se k odchodu.

Loren mu musel v duchu přiznat značnou obratnost při jemném nátlaku na svou osobu. Chtěl se s ním bavit jistě o něčem důležitém, a i když je jasné, že vsuvka o zlodějně byla úmyslná, přesto neodolal nutkání sebe i své přátele očistit.

„Počkej!“ Vyrazil za Gormem tak prudce, že málem povalil lavici. Doběhl ho u dveří. „Co si o nás myslíš?“ chytil strážce za rukáv a v té chvíli si zdaleka nebyl jist, zda neriskuje, že ve své nevýhodné pozici inkasuje jednu pěstí a ustele si rovnou na prahu. „Nejsme žádní zloději. Přesto mám důvod o tom, co zde podnikáme nehovořit. Jestli nepospícháš, můžeme si klidně dát nějaké to cokoli, na které jsem tě pozval. A za naše, tedy... ehmm - moje chování minule - myslím tím tehdy... no však víš, se omlouvám.“

Gorm stál ve dveřích a zamyšleně hleděl na postavu, stále ještě svírající jeho levou ruku.

„Za dvanáct paprsků mi končí služba. Potom se sem vrátím. Ty si zatím zařiď, kvůli čemu jsi tady.“ Počkal, až pul pustí jeho ruku a bez dalšího slova odešel. V duchu přemítal, jaké pohnutky ho vlastně vedly k takovému rozhodnutí. Ještě před třemi měsíci, když si na tyhle lotry vzpomněl, sjížděla mu pravačka podvědomě k opasku. Cesty, kterými nás vedeš, ó Steleme, jsou nevyzpytatelné, povzdychl si v duchu a přidal do kroku.

***

Několik desítek paprsků na to se z křoví, ani ne míli

od severní brány města Kruxu, ozývaly výkřiky překvapení. To Tirin s Akatem po pulově návratu objevili dva kožené vaky, které se před nimi pokusil zatajit, a teď se o ně žertem přeli. Loren se s nimi o ně chvíli přetahoval, ale nakonec byl první, kdo si s chutí přihnul. Pak podal víno Tirinovi, který jen zlehka ochutnal a poslal měch dokola. Pul zatím vyprávěl, jak se mu podařilo výhodně prodat vůz i s koněm a tak získal spoustu peněz navíc. Proto koupil tenhle lahodný mok na zahánění zimy.

„Vypijeme ho raději hned," navrhl Akat. „Zima se zahání kořalkou. Tohle je pro chuť a tu já teď právě mám."

„Tu máš pořád," ozvalo se z koruny nejbližšího stromu. „Tím nikoho nepřekvapíš. Jestli je ti zima, kořalkou můžu posloužit."

Při posledních slovech už stáli Pesack i oba rikhové na nohou, trpaslík pevně třímal sekeru v obou rukou a hledal v okolních houštinách nějaký úkryt. Jen Loren seděl klidně opřený o kmen stromu a s úsměvem pozoroval zmatek kolem sebe.

„Čuju nějakou kulišárnu," hrabal se po chvíli Tirin z křoví a hleděl do koruny mohutného dubu.

„Čuješ správně vandráku," ozvalo se shora a pak někdo seskočil na zem těsně vedle něj. Přes veškeré překvapení měl rikho, zdálo se, lepší paměť, než Loren. Poznal Gorma okamžitě.

„To je mi ale překvapení," usmíval se nejistě. „Kdo jiný by pouštěl z úst nevhodné vtipy týkající se chlastu."

Všichni Gorma pozorovali podezíravými pohledy, ale ten měl hubu nestále od ucha k uchu a nezdálo se, že by se jej to nějak dotklo.

„Pořád jsem přemýšlel, kam půjdu, až mi definitivně skončí služba," prohlásil a poněkud znejistěl. „Po rozhovoru s Lorenem už to vím. Tedy - jestli proti tomu nic nemáte."

Tirin se souhlasně zubil, ale nahlas neřekl nic. Každý z jeho přátel se musel rozhodnout sám. Počkal tedy, až se vyjádří ostatní.

***

Houně, teplé pláště, rukavice a všechny ty další věci, které přinesl Loren s Gormovou pomocí z města hřály seč mohly, ale stále to ještě nebylo dost. Zima přišla letos mnohem dříve a byla třeskutější, než kdokoli pamatoval. Dokonce i v lesích nad Simbadovou hospodou už ležel sníh, což se podle místních vyvrhelů stávalo i dříve, ale letošní nadílka sněhu neroztála do druhého dne. Naopak. V následujících dnech sněhu přibylo.

„Myslím," nechal se slyšet Gorm, „že jste dodnes neměli ponětí o tom, co je to pořádná zima. A já byl hlupák, když jsem kývl, že s vámi půjdu takhle nevybavený."

„Byls u toho, když Loren vybíral kožichy a všechny ty věci," podotkl Akat vyčítavě.

„Během dneška, nebo zítřka bychom měli narazit na hranici lesa," pokračoval Gorm, jakoby jej neslyšel. „Tam postavíme přístřešek a nalovíme nějakou zvěř. Já kožešiny vyčiním, abychom mohli spíchnout dohromady alespoň jednoduché kožešinové pláště. Taky návleky na nohy. Minimálně ke kolenům." Zmlknul a podíval se k obloze. Z mraků se začal snášet drobný bělostný sníh.

„Tenhle sníh, pánové, který zase až tak hrozně nestudí a jediné, co způsobí, je o palec silnější vrstva pod nohama než včera, si dobře zapamatujte. Tam na severu jsou balady o sněhových vánicích o mnoho skutečnější a už brzy to poznáte na vlastní kůži.“

Druhého dne před polednem nejen, že došli k lesu, ale podařilo se jim ulovit i dvě srny. Gorm se vrátil z lovu až k večeru. Sice s prázdnou, ale se zprávou, že mnoho paprsků pochodu na sever našel celkem zachovalý srub. Gorm je vedl proti proudu řeky Giltar.

Srub byl skutečně daleko. Své úlovky naložili na hřbety zvířat a sami šli pěšky. Několikrát museli odpočívat a Tirin přemýšlel, jak daleko by na lovu Gorm asi dokázal zajít. Inu, kruxští, pokrčil rameny.

Míjeli úzkou podlouhlou čistinu, když se Gorm zarazil. Otočil se k ostatním, prst na ústech a ukazoval k zemi pod nepříliš vzdálené borovice. Tam, kde už sněhová pokrývka téměř mizela pod stromy, rušilo čistou běl několik nevelkých otisků. Pomalu a potichu se vrátili pod stromy a plížili se k místu, kudy kdosi prošel z boku. Tirinovi uniklo překvapené vyjeknutí. Byly to stopy přinejmenším pěti postav, jak po chvíli prohlásil Gorm. Stopy nepříliš staré a rozhodně ne lidské. Když se jej ptali, jak poznal, že stopy nejsou lidské, jen se sklonil a ukázal prstem na šlépěj nejvíce vpravo. Palec u nohy byl obrácen jakoby proti ostatním prstům. Stejně, jako to mají lidé na rukou.

„Původně jsem usuzoval na sarkony, ale jsou to obyčejní skřeti. Podívejte. Byli obutí v láptích z nevydělané kůže a tenhle,“ ukazoval k zemi, „měl nohy jen omotané onucemi. Tady mu z nich trčely dva prsty a tihle dva šli dokonce bosí.“

„V tom sněhu. Neuvěřitelné. Copak jim není zima?“

šeptal si Tirin spíš jen tak pro sebe. Gorm ho ale zaslechl. „Není. Skřetům nebývá zima. I když samozřejmě mají rádi teplo. Obouvají se jen proto, aby si chránili nohy před poraněním.“

„Slyšel jsem,“ přisadil si Loren, „že skřet bolest necítí.“

„I kdepak. To bys mrkal, jak řvou, když je trefíš bojovým šípem. Bolí je to jako každého jiného.“

„Tys bojoval se skřety?“ divil se Akat.

„Se skřety i se sarkony. Jsem přece z Kruxu,“ uzavřel debatu Gorm a znovu si dal prst před ústa. Popošel trochu dopředu a tam si sedl na zem. Ostatním ukázal obrácenou dlaní, ať zůstanou, kde jsou. Zavřel oči a několik paprsků seděl nehnutě. Zdálo se, že naslouchá.

„Myslíte, že má tak jemný sluch?“ ptal se Akat.

„Je to možné.“ Odpověděl Loren. „O strážcích z Kruxu se říká ledacos. Navíc ta stopa vypadá, že není příliš stará. Proto bude lepší, když jej poslechneme a budeme zticha.“

Gorm zatím poprvé sám zkoušel novou vlastnost, kterou v něm probudil a pomohl pěstovat jeho nový učitel, baron Otmar z Kruxu, zvaný Zelený Pán.

Odpoutal se od myslí za sebou a napínal svou vůli čím dál víc dopředu, až tam, kde se nalézal srub, který před mnoha desítkami paprsků objevil.

Byly tam. Hněvivé, živočišné, řekl by až téměř zvířecí pocity, tam někde vepředu. Pocity, které nemohly patřit lidem. Tím si byl stoprocentně jist. Nemohli to být ani poměrně inteligentní sarkoni. Museli to být skřeti. Je třeba mít se maximálně na pozoru. Zaťal ruce v pěst, pomalu se zvedl a vrátil se k ostatním.

„Skřeti. Tam vepředu. Myslím, že našli srub. Vítr vane od nich k nám, takže nás neucítí. Jelikož ale potřebujeme srub pro sebe, a oni nám ho dobrovolně nevydají, budeme muset bojovat.“ V jeho hlase zazněla krvelačnost. Staletá nenávist kruxských ke skřetům a sarkonům byla pověstná.

„Je to nutné?“ zeptal se Tirin. „Nemůžeme je prostě obejít?“

„Jestli nás ucítí, nedají pokoj, dokud nás nedostanou,“ zavrčel Gorm.

„Když půjdeme pořádnou oklikou, neucítí nás,“ podpořil Akat přítele.

„Potřebujeme se ohřát, najíst, vyčinit kožešiny, a na spíchnutí plášťů a návleků je třeba klid a teplo,“ prohlásil Gorm lakonicky, ale v očích mu zlověstně zablesklo. „Asi si myslíte,“ pokračoval, „že si to prostě chci rozdat s bandou skřetů, ale to znáte špatně mě i skřety. Výraz nenechavci je příliš slabý. Když zachytí náš pach, a oni mají citlivé nosy, jak už jsem řekl, půjdou po nás. Jestli objeví naše stopy, třeba i zítra, vydají se po nich. Ucítí-li kouř z našeho ohně, půjdou po čichu a nedají si pokoj, dokud nás nevystopují. Mít je v zádech znamená bát se každou noc, odkud se vyrojí.“

„To ale pořád ještě neospravedlňuje tvůj úmysl vrhnout se na ně a všechny pobít,“ namítl Tirin.

„Podívej,“ povzdychl si Gorm. „Bojoval jsem často se skřety. Vím, jak uvažují a zvykl jsem si, že nejlepší obrana je uvažovat jako oni. Tedy, pokud jde o skřety,“ dodal, když si všiml, jak se Tirin tváří.

„Ty tedy navrhuješ,“ vmísil se Loren, „abychom se připlížili ke srubu a ze zálohy je všechny povraždili. Rozumím tomu dobře?“

Gorm přikývl a navzdory mrazivému větru se zdálo, že červená barva v jeho tvářích získala jiný odstín.

„Může to vypadat jako těžké rozhodování," ozval se do ticha Pesack, „ale vzpomeňte si na činory," vztyčil varovně ukazovák a díval se především směrem k oběma rikhům. „Ti také nenáviděli všechno kolem sebe. Vlastně se divím, že se nepovraždili mezi sebou."

Gorm nevěděl, kdo jsou to činoři, ale než se stihl zeptat, promluvil Tirin.

„Vím, na co narážíš. Tam se mi také nechtělo zabíjet nevinně vypadající tvorečky, a někteří z nás to málem odnesli. Tam jsme se ale boji nemohli vyhnout. Tady můžeme. Čím se vlastně skřeti od nás tolik odlišují?"

„Rozumím," opřel se trpaslík o topůrko své válečné sekery. „Chceš se s nimi zkusit dohodnout. Podívej, nechci se Gorma zastávat, ale trpaslíci z Lorivantu, mého domova, se snaží se skřety dohodnout už tisíce let. Neúspěšně," ušklíbl se neradostně. „Myslím, že kruxští jsou na tom stejně. Jen se jejich zkušenosti se skřeti rasou nevlečou tak dlouho, ale stovky let to budou určitě. Nebo se mýlím?" obrátil se na Gorma.

„Nemýlíš," odpověděl lovec tiše.

„Půjdu do toho s tebou," rozhodl se Loren a zabodl svůj pohled do Gormových hnědých očí.

„Já půjdu s vámi, ale rozhodnu se až na místě," prohlásil Tirin a odvrátil se. Bylo jasné, že není rozhodnutý ani zpola, ale snaží se respektovat vůli většiny. Akat jen kývl a odšoural se loudavým krokem k Tirinovi, se kterým se pak ještě cestou tiše domlouval.

Uvázali koně v blízkém mlází, udělali rojnici a začali obkličovat srub.

Dva ze skřetů spatřili už z dálky. Obcházeli nejbližší

stromy okolo nízkého roubeného stavení a sbírali dřevo, které se tu válelo prakticky všude. Srub byl zjevné dlouho neobývaný.

Gorm se přikrčil za jedním ze silnějších kmenů a natáhl na svůj štíhlý tisový luk tětivu. Přejel po ní v celé déli prstem a hrábl do toulce pro šíp. Krátce se rozhlédl, jestli všichni vidí, co chce udělat. Pak napjal luk, chvíli pečlivě mířil a vystřelil. Šíp se zarazil bližšímu ze skřetů mezi lopatky. Na tu vzdálenost nebyl slyšet jediný zvuk, ani když se skřet svezl k zemi. Jeho druh byl ovšem blíž a slyšel dobře. Otočil se a zahlédl Gorma dříve, než se stačil ukrýt za stromem.

Vyrazil z hrdla ostré zachrčení a bleskurychle se vrhl k zemi. Když Gorm založil další šíp a vyhlédl, nebylo po skřetovi vidu, ani slechu.

„Jsou sakra rychlí," postěžoval si zadýchaný Tirin, sotva doběhl k Akatovi. „Budeme se raději držet pohromadě." Akat přikývl a dál pátral zrakem po skřetovi. Pod tím ale jakoby se země propadla.

Pul na odvrácené straně srubu vstal, aby se ukázal druhému skřetovi. Doufal, že jej vyprovokuje, ale nikde se nic nehýbalo. Loren se zaraženě rozhlížel.

Pesack, který srub mezitím obešel, zahlédl nějaký pohyb na střeše. „Pozor!" vykřikl, ale pul nepoznal, před čím jej trpaslík varuje. To už skřet letěl vzduchem.

Loren se pod mohutnou ranou prohnul a padl na záda. V útočníkově pravici se zaleskla dýka a pul se na poslední chvíli odvalil stranou. Zarazil se o roh srubu a bolestivé si narazil rameno. Druhého skřeta dříve zaslechl, než zahlédl jeho rozšklebenou tlamu. Jak vstával, prudce se odrazil a dopadl druhému útočníkovi pod nohy. Skřet o něho zakopl, ale než dopadl na zem, stačil po pulovi seknout dýkou. Loren, nedbaje bolesti

v ruce, sebral ze země sochor, který vypadl z rukou šípem proklatému skřetovi, a jak jej zvedal, rovnou vedl ránu na skřetovu hlavu. Než se útočník vzpamatoval, nebyl již mezi živými. Ze srubu se vyrojili další tři skřeti. Pesack mezitím doběhl ke srubu a z jeho očí sršely blesky. Pevně se rozkročil a vycenil zuby v nehezkém úsměvu. Skřety to neodradilo dokonce ani poté, co během necelého paprsku klesli dva z nich mrtvi. Tirin tasil svůj mečík a běžel Pesackovi na pomoc. Poslední ze skřetů se bil srdnatě, hbitě uhýbal smrtelně nebezpečným ránám, a Lorena s trpaslíkem několikrát zranil svou dlouhou, zahnutou dýkou. Znejistěl, až když se za ním vynořil z houští Akat. Krátce se rozhlédl a dal se na útěk. Vběhl rovnou do rány blížícímu se Gormovi. Akat pozvedl ruku a soustředil se. Nebylo však třeba. Gorm už měl natažený luk.

O něco později posypali narychlo natahanou hromadu dřeva kousky nasbírané pryskyřice a těla všech skřetů spálili. „Doufám, že se neobrátí vítr," nechal se slyšet šklebící se Pesack. Tirin mezitím hledal svého poníka, ale marně. Zanechal pátrání s nadějí, že se zvíře do večera vrátí samo. Poté se konečně dali do prohlídky srubu. V místě, kudy prolezl skřet, který se vrhl na Lorena, byla střecha trochu pochroumaná. Okenice si žádaly drobnější opravy, ale jinak se zdálo, že jim tu nebude nic chybět. Krb byl bytelný, velký kotel visel v koutě a nějaké to dřevo stačili skřeti nanosit ještě dříve, než Gorm zesnoval jejich hořký konec.

„Ty, Gorme," promluvil z rohu tiše Tirin. „Jsi si jistý, že by se s těmi skřety, rozuměj, ne třeba s těmi dnešními, ale s nějakými úplně jinými, někde úplně

jinde, nedalo domluvit?“

Gorm se zamračil.

„Podívejte!“ vyjekl vzrušeně Akat, který právě dělal, že smejčí komín vedoucí z krbu, ale ve skutečnosti se díval, jestli tam náhodou nevisí zapomenutý kus něčeho uzeného. Všichni se k němu otočili a tak si nikdo nevšiml, jak se Gormovi ulevilo. Akat konečně vytáhl ruku z komína a v ní držel nějaký smotek.

„Jak sis prosím tě mohl něčeho tak tmavého v komíně všimnout,“ divil se Loren.

„A jak to tam mohlo vydržet? Jestli o tomhle srubu vědí skřeti, muselo by to v komíně už dávno shořet,“ dodal Pesack.

„Skřeti oheň zase tak často nepoužívají,“ přispěchal Gorm s vysvětlením.

„Nebylo to přímo v komíně,“ hájil se Akat, „ale tady v té dutině.“ Všichni se zvedli a hrnuli se ke krbu, aby se podívali, kde vlastně rikho smotek objevil. Po straně, mimo hlavní tah komína, byl skutečně vypadlý kus kamene.

„Tohle čouhalo ven,“ ukázal rikho na očazený konec drátu, omotaného kolem smotku.

„Tak se na to podíváme,“ rozhodl Loren a začal odmotávat vrstvy podivně tuhé tkaniny. Po chvíli obnažil ohmataný a pomačkaný svitek. „Přečtěte to někdo.“

„Myslel jsem,“ zamračil se Tirin, „že bys to mohl zkusit sám. Co ty na to?“

Loren zrozpačitěl. Měl v živé paměti hodiny a hodiny, kdy se pokoušel vstřebat záludnosti písma. „Příště,“ zamumlal a začal si mnout oči. „Něco mi

spadlo do oka.“

Tirin se zahloubal nad svitkem. „Celkem normální písmo. Nějaký Plavron si tu s kýmsi dává sraz o posledním velkém úplňku v roce. Tady jsou nějaké značky.“

„Můžu?“, zeptal se Gorm a nečekaje na odpověď nahlédl do svitku. „Vypadá to jako zkratky jmen. Možná podpisy těch, co to už četli. Něco jako potvrzení, že přijdou. Co vy na to?“

Akat s Pesackem se také sklonili nad vzkazem. „Tři měsíce,“ hvízdl Akat. „Tak dlouho tu na ně asi čekat nebudeme. Nedáme si něco k jídlu?“

„Ty se, hošku, nezapřeš,“ rozčísl mu Pesack přátelsky čupřinu vlasů a ukázal prstem k hromadě v rohu, kde měli potraviny na cestu.

Po jídle přišly na řadu kožešiny. Gorm řekl každému, co chce, aby udělal, a pustili se do práce. Druhého dne po poledni měli hrubé chrániče, návleky a pláště hotové. Nasušili a opekli zbytky masa a vydali se na cestu. Smutný Tirin se snažil odjezd co nejvíce oddálit. Poník se naneštěstí ani tohoto dne nevrátil.

***

Ukázalo se, že mladý syn Goranův dobře věděl, co říká, když popisoval zimu na severu. Tři týdny cesty proti proudu řeky Giltar se vlekly ve znamení modřin, omrzlin a kapiček u nosu, což bylo něco, co zatím nikdo z přátel nepoznal. Neznamenalo to však potíže ze všech největší. Nejvíce trpěl Akat, který si stěžoval na bolesti v krku a během dalších tří dnů už nemluvil, jen sípal. Jeden z koní si zlomil nohu a museli ho utratit.

Koncem čtvrtého týdne došli na konec lesa a před

nimi, kam až oko dohlédlo, se rozprostírala jiskřivě bílá sněhová pláň. Zároveň s ní se jim otevřel pohled na scénu jako vystřiženou z nejstarších mýtů.

Ani ne dvěstě sáhů od nich se majestátně tyčilo zvíře, o kterém by nikdy nevěřili, že žije, natož, že je někdy spatří na vlastní oči. Bělostný jednorožec pohazoval hlavou a na druhý pohled už nevypadal tak dokonale a klidné. Obkličovalo ho totiž sedm skřetů. Loren naznačil, že pomohou, ale překvapivě nebylo třeba. Zvíře, v jednou okamžiku stojící se najednou vymrštilo a zasáhlo jednoho ze skřetů rohem přímo do hrudi. Prudkým pohybem hlavy jej srazilo na kolena a couvlo. Další tři skřeti byli už skoro u něj, poslední se trochu opozdil. Zadní kopyta se mihla tak rychle, že se skoro mohlo zdát, jako by se druhý a třetí skřet skáceli sami od sebe. Pak se jednorožec postavil na zadní a v téže pozici otočil. Rázem stál ke zbývající čtveřici čelem. Skřeti zaváhali a to stálo život čtvrtého. Jednorožec mu kopytem rozpoltil lebku. Poslední tři rázem ztratili odvahu a dali se na útěk. Chvíli je pozoroval, a pak popoběhl směrem k lesu. Skupiny, která se tam mezitím objevila, jakoby si vůbec nevšiml. Zahnul doleva a oběhl dvě kolečka, zvedaje přitom vysoko přední nohy.

Předvádí se, napadlo v tu chvíli překvapeného Tirina. Zvíře se vypnulo, zaržálo, a ladně vyrazilo pryč do ledové pláně. Tirin se konečně nadechl. Předtím měl pocit, že by zvíře snad i pouhým dýcháním mohl zaplašit. „Všichni mi dosvědčíte, že jsem ho viděl," zašeptal. Zahleděl se na Pesacka, který jediný hleděl za pádícím jednorožcem naprosto netečným pohledem.

Všichni byli ještě pod vlivem nedávného zážitku, ale přesto tu bylo něco, co je znepokojovalo. Sněhová

pláň se táhla, kam až oko dohlédlo, a ani poté, co ušli mnoho mil, se nic nezměnilo. V dálce na západě se k nebi zvedaly štíty neprostupných hor, ale to nebyl směr, po kterém by toužili. Kraj lesa se už dávno stočil k východu a nechali jej daleko za sebou. Před sebou neviděli nic jiného, než sníh, sníh a zase sníh. Nakonec se rozhodli vrátit se oklikou k lesu a jet podél jeho okraje. Největší radost ze změny směru měl Gorm. Jakmile se přiblížili k prvním stromům, přestal se věnovat ostatním, sledoval les a co chvíli jim na mnoho dlouhých okamžiků mizel z očí.

Když se už po bůh ví kolikáté zadíval hlouběji do lesa, změnil prudce směr. Sklonil se nad čímsi u nedalekého stromu a zamával na ostatní.

„Co to tam máš?“ sípal Akat hlasem tolik nepodobným pisklavému tónu píšťalky, který tak dobře znali. Bylo mu skutečně velmi zle, ale Gormovo podivné chování na chvíli odvedlo rikhovy myšlenky od vlastního stavu.

„PSSSSST,“ tiskl si Goranův syn prst k ústům. „A pozor, ať to tady nezašlapete.“ Pod uschlým stromem se bělal koláč napadaného sněhu a v něm řada mělkých, podivně širokých stop.

„Ať do mně hrom bací, jestli vím, co to je!“ mumlal Gorm a v kleče si stopy zblízka prohlížel. „Něco takového jsem v životě neviděl. Měli bychom být opatrní.“

„Říká se tomu šlépěje,“ neodpustil si Akat sípavou poznámku, ale hned couvl před Gormovým tvrdým pohledem.

„A mohl by mi pan chytrý sdělit, kdo tu dneska šel a proč?“

„To mi chceš namluvit, že máš věčně frňák ve

stopách proto, abys věděl, kdo se potuluje po lese a za jakým účelem?

A jak, prosím tě, z těch ťápot vyluštíš, jestli šel nějaký kuliferda zabít nebo okrást jiného, nebo prostě jen na malou?“

„Inu - poznám. Někdy snadno, a jindy to dá spoustu práce. Ne, vážně.“ Bylo znát, že Gorm se již ovládl. „Ze stop se dá poznat mnoho. Víc, než bys čekal, ale teď zrovna nevím ani to nejzákladnější. A to: co to bylo za tvora. Stopování je první dovedností, kterou se učí většina kruxských strážců. Tedy alespoň těch, co se starají o bezpečnost města. Mí první učitelé, a v neposlední řadě i sám Zelený pán, mi ukazovali spoustu nakreslených stop. Věř tomu, že podle stopy poznám i leckterá zvířata, která jsem na vlastní oči nikdy neviděl. Proto jsem teď trochu vyvedený z míry. S těmito stopami jsem se ještě nikdy nesetkal. Ve skutečnosti, ani na pergamenu. Ještě se divíš?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu. Gorm vytušil konverzační prázdno a uvědomil si, že ještě neřekl vše.

„Tedy dobrá,“ navázal po chviličce. „Sníh v téhle zimě drží stopu úplně fantastickým způsobem. Tam, kde ten tvor na chvíli postál, nebo šel pomalu, jsou znát i ty nejmenší detaily. Například tady.“ Udělal dva opatrné kroky, aby stopu nepoškodil a sehnul se až k zemi způsobem, který Akatovi někdy připadal tak směšný.

„Tady je jasně vidět, že noha nebyla obutá.“ „Skřeti!“

„Ano, Akate. To by v téhle zimě ukazovalo na skřeta. Ale všimněte si prosím špičky.“ Gorm zcela zaujat výkladem přešel do mentorského tónu.

„Sám jsem si to hned neuvědomil. Nebývá to, jak

jistě uznáte zvykem, ale tahle noha oplývá jen čtyřmi prsty. Tedy třemi a palcem. Už chápete? Žádný ze známých tvorů nemá na noze čtyři prsty. Kromě ptáků, samozřejmě, ale tahle stopa je jinak ve všech proporcích jednoznačně lidská. Až na ty prsty. Navíc, při podrobném prozkoumání je zcela zřejmé, že prsty u obou chodidel nebyly useknuty, ani uříznuty. Tvary jsou ladné a nenarušené. Ten někdo se se čtyřmi prsty už narodil. Chápete?“ Zvedl k nim svou širokou tvář a čekal.

Loren si odkašlal, ale promluvil Tirin. „Jestli jsem tomu dobře rozuměl, chceš naznačit, že jsme se setkali s něčím, co nikdo z nás nezná, nechápe, a může se tím pádem, pokud nebudeme opatrní, stát naprosto cokoli.“

„Sám bych to nevyjádřil lépe. Vyprávěli jste mi o Karmelinu Laurosovi. Byl, a ještě stále je, vaším nepřítelem, a jelikož se vy dva,“ kývl směrem k rikhům, „vyznáte trochu v magii, dokázali jste odhadnout míru nebezpečí a podle toho se zařídit. I když některé činy z vašeho vyprávění mi zaváněly trochu sebevražednými sklony. Teď je to jiné. Nevíme, proti čemu stojíme.“

„Proč hned proti?“ ozval se konečně Loren. „Ty stopy - bytosti - nemusí hned nutné znamenat nebezpečí.“

„Samozřejmě. Máš pravdu. Ale právě neopatrnost by nás mohla zavést do nepříjemně slepé uličky. Netvrdím, že to něco, nebo ten někdo, je naším nepřítelem, ale pro začátek tu variantu nemůžeme ani zavrhnout.“

„Dobrá. Tedy opatrnost, ještě jednou opatrnost a určitě se budeme držet spíše mezi stromy, což jsme doteď stejně dělali,“ zasípal Akat.

Gorm se ušklíbl a vyrazil dál podél podivných stop. Šli mlčky, oči na stopkách, a přesto byli překvapeni, když to nejméně čekali. Kdesi za nimi se ozval zvuk, jakoby někdo bušil klacky do stromu. Nezahlédli nikoho, ale když obrátili svou pozornost zpět, nebyli už sami. Příšeří mezi stromy před nimi se černalo asi dvaceti postavami, jaké ještě nikdo z nich neviděl. Na první pohled divoši, oblečení do huňatých kožešin. Navíc však byli celí porostlí hustou srstí tak, že nebylo téměř poznat, kde končí vlastní tělo, a kde začíná jejich primitivní odění. Jejich vůdce, který se od ostatních lišil jen do vysokého drdolu vyčesanými vlasy, postoupil o dva kroky, a vztáhl k nim prázdnou ruku dlaní dopředu. Gesto, staré jak sám svět, uvolnilo napětí. Tirin také ukázal prázdné ruce a vyšel chlupatému tvorovi vstříc. Přemýšlel, že nebýt podivné vychrtlosti a čtyřech prstů, tedy - jestli jsou to ti samí tvorové, mohl by to být klidně nějaký ztracený klan krollů.

Gorm se opatrně naklonil k Lorenovi a zašeptal: „Možná jsi měl pravdu. Tohle nevypadá na akt nepřátelství.“

„To je jenom dobře,“ procedil pul mezi zuby. „Všichni toho máme plné zuby a Akat je na pokraji sil. Navíc proti takové přesile, i když jsou to jen divoši, bychom asi neměli šanci.“

Gorm se rychle narovnal, protože si všiml, jak si je náčelník divochů bedlivě prohlíží. V jeho očích se zračila inteligence, kterou by v srstí porostlém, pokřiveném těle nikdo nehledal. Po hodné chvíli ukázal na rikha, na sebe a na zem. Tirin ho nechápavě sledoval a pak gesta zopakoval. Náčelník udělal grimasu, která mohla být úsměvem, stejně jako krutým úsměškem a

posadil se proti Tirinovi do sněhu.

Rikho gesto konečně pochopil, ale sedat si do mokrého sněhu se mu zrovna dvakrát nechtělo. Bylo mu ale jasné, že prozatímní příměří přišlo příliš snadno a stejně rychle může skončit. Potlačil pocity nevole a sedl si na zasněženou zem, po vzoru divocha, se zkříženýma nohama pod sebou. To vše se odehrálo v tichu, rušeném jen Gormovým šepotem. Když náčelník promluvil, zmlkl i kruxský strážce překvapením. Z divochova hrdla vycházel místo očekávaného hrubého chrčení příjemný, melodický tenor. Bohužel neměl moc společného s jazykem používaným v orwarském knížectví.

O to víc byli Gorm a jeho přátelé překvapeni, když Tirin pomalu a váhavě odpověděl.

Rozhovor trval mnohem déle, než kdokoli čekal, a na obou stranách zavládla nervozita. Akat se znovu rozkašlal a zimnice s ním cloumala tak, že se nebyl schopen udržet na nohou. Jen starší rikho jakoby zapomněl na svět kolem sebe. Jeho věty byly čím dál tím souvislejší a při řeči rozmáchle gestikuloval. Náčelník sedící proti němu sem tam přikyvoval a pak najednou vstal. Bylo ticho. Ostatní divoši, kteří podle všeho slyšeli z hovoru vše podstatné, se sebrali a zmizeli v lese. Náčelník ještě jednou pohlédl Tirinovi do očí a pak odkráčel za svými chlapy, aniž by se jedenkrát otočil.

Tirin seděl v louži z roztálého sněhu až do chvíle, kdy mu někdo položil ruku na rameno. Pohlédl do napětím ztuhlé tváře Pesackovy. Trpaslík svíral v levé ruce svou válečnou sekeru a pravici natahoval dolů k rikhovi. Tirin se vděčně usmál a nechal se malým silákem podepřít, aby se mohl postavit na nohy, ztuhlé

z nepřirozeného sedu. Až doteď nevnímal, jak ho bolí kolena. Opřel se o strom a počkal, až se mu rozproudí krev v nohách. Ostatní ho obstoupili.

Mlčky čekali, až jim poví, co dojednal. Dokonce ani netrpělivý Akat ho nezasypával otázkami, ale jen proto, že mu bylo opravdu zle. Tirin se nadechl a začal.

„Myslím, že jsou to lidé. Tedy, alespoň se nám podobají víc, než bychom čekali. Nakolik dokážu usoudit z informací jejich staršího, žijí tu již velice dlouho."

Gorm konečně ztratil nervy. „Nech si tu přednášku. V jejich historii se můžeš nimrat kdykoli jindy. Mám si přebrousit meč, nebo ne?"

Tirin, zabředlý ve svých myšlenkách, jakoby se probudil. Zatvářil se ukřivděně, ale pak si uvědomil, že jeho přátelé nerozuměli ani slovíčko, a spolkl ostrou odpověď.

„Není třeba, Gorme. Není třeba brousit meče, ani se zlobit. Věř mi, že kdyby nám hrozilo bezprostřední nebezpečí, tak bych s tím neotálel. Nikdo nám nevyhrožuje, ani po nás nic nechce. Naopak. Můžeme přijít k nim, jestli chceme. Řekl jsem, že se musíme domluvit. Snad mají i něco, co by pomohlo Akatovi. Konec konců, mě také není nejlépe."

„Skvělé. Tím jsi měl začít," roztáhl se Gormův obličej do ulehčeného a taky trochu omluvného úsměvu. „Teď, kdyby ti to nevadilo, bych vyrazil na tu příjemnou návštěvu, a cestou nám můžeš říct všechno ostatní." Otočil se, aby si sebral své věci, ale Tirin jej zarazil. „Počkej přeci!"

Gorm zastavil a změřil si rikha pohledem člověka, který je zdržován.

Tirin se jen smutně usmál a pokračoval ve

vysvětlování. „Není to tak úplně jednoduché. Nepůjdeme přeci z jednoho konce Kruxu na druhý. Podle slov staršího je místo kde žijí vzdálené čtyři dny pochodu. Vzhledem k našemu stavu nám cesta bude možná trvat déle. Oni jdou napřed, aby mohli ostatní připravit na náš příchod. Ostatně, nečekej žádné městečko. Myslím, že nebudeme daleko od pravdy, když se připravíme spíš na pár chatrčí. Teď mám hlad a rád bych se usušil, jestli proti tomu nic nemáte.“

„Co to bylo za řeč?“ zeptal se Akat, zatímco se Loren pokoušel zapálit několik narychlo ulámaných větviček.

„To bys měl vědět,“ usmál se Tirin. „Máš stejného mistra jako já.“

Akat sklopil hlavu a smutně pokrčil rameny.

„Nejstarší forma wheerijského jazyka, s jakou jsem se kdy setkal,“ odpověděl rychle Tirin, aby přítele zbytečně netrápil. „Dlouho mi trvalo, než jsem se trochu zorientoval. Až dojdeme tam, kde žijí, budeš mít možnost se v ní procvičit.“

Větévky konečně vzplanuly a Gorm s Pesackem už nesli další.

***

Vlekli se lesem už sedmý den. Stopy divochů byly ve sněhu zřetelné a daly se snadno sledovat. Potíž byla v tom, že Tirin s Lorenem už také sálali horečkou, a nálada se dala označit za jakoukoli, jen ne dobrou. K večeru stromy prořídly a terén se zvlnil. Se soumrakem vstoupili do rozsáhlého údolí, jemuž dominoval kopec. V jeho úbočí se černalo ústí jeskyně. V blízkém okolí se to hemžilo divochy, jen ve směru, odkud přicházel

Tirin se svými přáteli, bylo jako vymeteno. Jen stopy ve sněhu prozrazovaly, že se tu ještě poměrně nedávno horečně pracovalo. Gorm ukazoval na místa, kudy snad před několika paprsky někdo táhl dřevo. Zdálo se jasné, že byli po celou dobu sledováni. Až doteď však nikoho nezahlédli.

Od ústí jeskyně se odlepilo deset postav a vyšlo jim vstříc.

Setkali se na polovině cesty. Divoši šli beze zbraní. Pozdravili skupinu zdviženými pravicemi, a za neustálého štěbetání si Tirinovy druhy rozdělili tak, že každého vzali dva mezi sebe a odváděli je k jeskyni. Dav se rozestoupil, aby mohli projít. Poprvé spatřili i ženy divochů. Nebyly tolik porostlé srstí a některé z nich by se daly dokonce označit za pohledné. Děti, sem tam vykukující zpoza ženských sukní, svědčily o tom, že toto místo není žádný válečný tábor, ale centrum početného a prosperujícího kmene.

Z temného tunelu na ně blikaly plameny loučí. Světlo každé pochodně stačilo osvětlit sotva dva, tři sáhy, a tak postupovali od jedné ke druhé, opatrně našlapujíce v místech, kde se následující louče zdála jen ohnivou světluškou v dálce. Divoši tu byli doma, a temnota jim zjevně problémy nedělala. Šli jistě, nejspíše po paměti. Každou chvíli museli zpomalit, aby svým návštěvníkům neutekli. Jediný Pesack šel jistým krokem a s hlavou vzpřímenou. V duchu se usmíval. V jeskyních, i když opracovaných a někdy až s uměleckým citem upravených, trávil celé dětství a teď, tady, se cítil lépe, než kdekoli jinde za posledních mnoho měsíců. Nevnímal polohlasné stížnosti svých druhů. Tušil, co bude následovat, a těšil se na to. Nakonec byl trochu zklamán, ale to nemohlo ovlivnit

překvapení jeho přátel.

Tunel se náhle rozšířil a vstoupili do obrovského dómu. Dutina ve skále by pojala několik desítek přijímacích sálů orwarského hradu. Kdo by tu ovšem čekal sloupy, stoly, nebo malby na stěnách, pocítil by zklamání. Skalní dutina byla přírodní, hrubá, a nebylo na ní vlastně nic krásného. Hned na první pohled bylo totiž patrné, že slouží jako audienční síň, hodovní sál, ale také jako noclehárna, zbrojnice i kuchyně. Všude se válely špinavé kožešiny, dřevěné kyje, zbytky jídel a nad tím vším se vznášel dým z mnoha ohnišť, založených bez ladu a skladu po dně jeskyně. Někde ve stropě musela být puklina, vedoucí až k povrchu, protože jinak by se tu za chvíli všichni udusili. V protilehlém koutě dómu stálo jakési dřevěné lešení, ověšené kožešinovými závěsy, postavené na podlážce z hrubých prken. Nepochybně místo, kde se zdržoval místní vůdce. Jejich doprovod tam také hned zamířil. V podzemí mohlo žít dohromady několik stovek divochů. Všichni pohromadě, se svými starostmi, radostmi, bolestmi i potřebami.

Když prokličkovali k „audienčnímu lešení“, hluk v dómu se trochu utišil. Jeden ze závěsů se poodhrnul a postarší žena je pohybem ruky pozvala dál. Jejich doprovod se zastavil a vyprovázel je pohledem.

Vstoupili po jednom do poměrně malého „pokoje“, ohraničeného kožešinami. Zvenku vypadala dřevěná konstrukce daleko větší, a tak jim došlo, že je s největší pravděpodobností prostor rozdělen na víc místností. U zadní stěny stáli tři muži. Jednoho z nich znali. Byl to velitel skupiny, se kterou se setkali v lese. Druhý byl asi velitelem jiné družiny bojovníků. Třetí muž, stojící uprostřed, byl impozantní obr neurčitého věku. Dlouhé

prošedivělé vlasy měl svázané do několika tlustých copů. Na obličeji, pod neskutečně rozrostlým obočím a malýma pichlavýma očima, mu rostlo jen pár šedivých chlupů, což bylo nepochybně známkou stáří. Jeho kožešinový oděv měl na rozdíl od ostatních jakýsi tvar, tak že by jej bylo možné s určitou mírou fantazie nazvat kabátcem. Křivé nohy vězely v něčem, co byly kdysi bezpochyby kalhoty. Kolem krku měl pověšený náhrdelník ze zubů a drápů nějaké šelmy.

Dlouho si je měřil pohledem a pak ukázal na podlahu. Stoly ani židle tu neznali, a tak si to naši přátelé vyložili jako výzvu, aby se posadili. Sotva dosedli, náčelník tleskl, a něčí silné ruce mu podstrčily z vedlejší místnosti špalek, na který se posadil. Zapřel si ruce o stehna a promluvil.

Jediný, kdo mu rozuměl, byl opět Tirin, a tak byli ostatní již podruhé odsouzeni k předlouhým chvílím nečinnosti. Po mnoha paprscích se náčelník konečně poprvé usmál a znovu tleskl. Chvíli se nic nedělo. Nakonec do místnosti nahlédla žena, která je vpustila, a promluvila nakřáplým hlasem. Náčelník jí cosi ostře odsekl a žena odběhla.

Přiběhlo asi deset mladíků a začali odstraňovat závěsy z přední stěny. Než se jim to podařilo, přinesly mladé dívky kusy opečeného masa. Odněkud z jeskyně bylo slyšet hluboký mužský hlas, kterak slavnostním hlasem provolává k ostatním. Obyvatelé jeskyně odpověděli nadšeným jásotem. Zatím, co náčelník popošel ke kraji lešení, aby si vychutnal přízeň davu, Tirinovi souputníci zavalili malého rikha otázkami.

„Ptal se na důvod naší cesty," vysvětloval Tirin. „Není prý obvyklé, aby synové Sluneční říše cestovali tak daleko na sever. Synem Sluneční říše nazývá patrně

každého, kdo přijde z jihu. Při zdejším podnebí se ani nedivím.

Dobrá, dobrá," pokračoval rychle, když zahlédl na Lorenově obličeji výraz netrpělivosti. „Řekl jsem mu, že putujeme až na nejvzdálenější okraj země ledu. On si myslí, že je to cíl hodný hrdinů. Vyhlásil týden hodování, abychom, pokud cestu přežijeme, mohli v dalekých krajích vyprávět o jeho pohostinnosti."

Gorm se usmál, ale ať měl na jazyku cokoli, nestihl to říct. Náčelník se právě vracel.

Hostina nebyla nijak pestrá. Většinou opečená zvěřina a sem tam něco, co připomínalo naložené kořínky, a nejspíš to jimi i bylo. Chutnalo to hořkokysele a jediný, kdo ochutnal víc než jednou, byl syn Goranův. Maso se však přesto dalo srovnat s kterýmkoli jiným, jež kdokoli z rikhovy družiny ochutnal, třebas i na orwarském dvoře. V dovedně spasovaných bečkách i dlabaných nádobách šplouchalo něco velmi podobného kvasu a zábava byla brzy v plném proudu. Místní kvas trochu chutnal i voněl po lesních plodech a říkali mu tady khilta. Do večera se napeklo sdostatek masa na to, aby se jeskyně proměnila v jeden velký hodovní sál. Akat dostal místo kilthy velkou dřevěnou nádobu plnou horkého, hořce čpícího nápoje. Po deseti, patnácti paprscích už se ukrutně potil a stěžoval si na bolesti žaludku. Tirin přeložil Akatovy stížnosti co nejopatrněji náčelníkovi. Ten s klidem odvětil, že je to lék, a rikhovi že to zcela určitě pomůže. Dozvěděli se, že Hoki, jak se náčelník jmenoval, vládne všem kmenovým rodinám, a v posledních letech, kdy se v okolí nepotulovalo tolik skřetů, uvažovali o nové jeskyni. Tady již není k hnutí. Hoki by samozřejmě vládl oběma komunitám. Brzy pochytil několik slov

obecného jazyka wheerů a měl z toho obrovskou radost. Na člověka, který vládne tak velkému kmeni, byl v mnoha ohledech jako malé dítě. Z jeskyně se začaly ozývat zvuky, které nemohly být ničím jiným, než hudbou. Když se přidaly píšťaly a první nesmělé hlasy, začali s Lorenem šít všichni čerti. Došel si pro středně velký kotlík a začal bubnovat do rytmu. Náčelníka složitý rytmický doprovod zaujal a vyhlásil sólo pro hosty. Sotva to Tirin přeložil, zanotoval pul bez váhání baladu o Lorenovi, kterou na počest dobrodruhů složil nějaký potulný bard v Simbadově hospodě. Akat se hned přidal a zakrátko všichni pěli, seč jim síly stačily. Pozdě v noci povolal náčelník několik mladých dívek a tři z nich představil jako své dcery. Tirin měl s překládáním veliké problémy, jelikož s narůstajícím množstvím vypité khilty bylo Hokimu čím dál hůře rozumět. Nakonec se náčelník svalil na bok a usnul stočený do klubíčka mezi masem a nádobami s khiltou. Zato jeho dcery se měly k světu. Neustále se hihňaly a snažily se pochytit co nejvíce wheerijských slov. Loren, znalý několika výrazů ze starowheerijštiny, si cosi špital s nejstarší, která se jmenovala Laaja. Alkohol pomohl překonat drobné rozdíly mezi nimi a zanedlouho si ho dívka odváděla kamsi do hloubi jeskyně. Zatímco se Pesack tvářil pohoršené, začal khiltou povzbuzený Gorm laškovat s druhou nejstarší - Walou. Poté, co se vytratil i Tirin, zbyl tam trpaslík sám, se spícím Hokim a Akatem, který už také nějakou dobu dřímal. Chvíli pozoroval čím dál tím malátnější zábavu ve svém nejbližším okolí, a nakonec i jeho přemohl spánek.

***

Hristak zaklepal a postavil se do pozoru. Nikdo jej nevyzval aby vstoupil, a tak jen stál před vyřezávanými dubovými dveřmi a neodvážil se ani pohnout. Dlouhé paprsky času se stále nic nedělo, a tak se nakonec osmělil a vzal za kliku. Ta zlehka povolila a dveře se nehlučně otevřely. Lauros stál přímo za nimi a hleděl mu do očí. Hristak zbledl a rozklepaly se mu nohy.

„J - já, pane. . . Nechtěl jsem. . . Nikdo neodpovídal. Bál jsem se, jestli se vám něco nestalo.“

Mág jen nepatrně kývl hlavou a ustoupil od dveří. „Pojď dál,“ promluvil konečně. Jeho hlas zněl naprosto neutrálně. Jestli byl rozezlen, nedával to najevo. Snad mě zkoušel, zadoufal velitel Nočních jezdců. Lauros se posadil, a k Hristakovu obrovskému překvapení pokynul i jemu k čalouněnému křeslu na opačném konci stolu. Hristak se snažil, nedat najevo svůj strach. Zlehka dosedl na okraj křesla a jen velmi nerad pohlédl mágovi do očí. Trvalo ještě hodnou chvíli, než Lauros promluvil.

„Nejsem s tebou zcela spokojen, Hristaku.“ Hlas stále neměl žádné zabarvení a velitel neklidně poposedl. Najednou trpěl silným pocitem, že je mu jeho vlastní kůže malá. Mág pokračoval.

„Chtěl jsem ti dát ještě jednu šanci, ale neudělám to.“

Kdyby se Hristak uměl vsáknout do podlahy, neprodleně by tak učinil. To je můj konec, pomyslel si a zavřel oči. Očekávaný úder nepřicházel.

„Myslím, že proniknout za zdi Umturu je skutečně nad vaše síly. Proto si s tím budu muset poradit sám. Pro tebe mám jiný úkol.“ V Hristakovi by se před chvílí

krve nedořezal, ale teď mu svitla jiskřička naděje. Lauros si ho vychutnal. Nechal ho vypít beznaděj až do dna a tím mu připomněl, kdo je tady absolutním pánem. Velitel už několikrát viděl, jak mág nakládal s těmi, kteří ho zradili, nebo se mu prostě jen zdálo, že neudělali všechno, co bylo v jejich silách. Dodnes jej v noci budily děsivé noční můry, inspirované strašlivou smrtí jeho spolubojovníků a předchůdců.

„Zvykl jsem si na tebe," Pokračoval mág. „Zvyk je ale nebezpečný rádce. Doufám, že jsem se v tobě nezmýlil. Úkol, který pro tebe mám je důležitější, než všechny ostatní. Přivedeš sem mého syna. Povím ti, kde ho najdeš."

***

Oslava, zvrhnuvší se ve strašlivou pitku, trvala pět dní, během kterých si jen málokdo zachoval jasnou hlavu. Jediný Pesack, ačkoliv se o trpaslících tradují všelijaké věci, se držel trochu stranou a pil střídmě. V každém momentě zůstával nestranným a poměrně střízlivým pozorovatelem. Druhého dne oslav daroval Loren Hokimu jednoho ze dvou zbývajících koní. Náčelník nedal jinak, než že si podivné zvíře hned vyzkouší. S příslovečným štěstím opilých se udržel v sedle a když se vrátili do jeskyně, zářil pýchou a poručil, ať přinesou k pití to nejlepší, co mají. Za mnoho slibujícím „to nejlepší," se skrývala khilta, kterou pili doteď, jen mnohem starší, přechovávaná kdovíjak dlouho ve voskem zalitém soudku.

Ještě několikrát museli Akat a s ním i ostatní vypít tu horkou, odporně hořkou tekutinu, po které se rikhovi

udělalo poprvé tak zle, ale nutno přiznat, že pátého dne, když se ráno probrali, nikdo nekýchal, a jeskyní se rozléhal Akatův jasný, ničím nezkreslený hlas. Pul se velmi podivil, když s hlavou ještě bolavou kocovinou pohlédl na Laaju, která za ním po poledni přišla, jako ostatně každý den. Nedal však najevo mírné rozčarování a po hodině lámaného hovoru se opět uchýlili do ústraní. Gorm, ten si s podobnými věcmi hlavu nedělal. Téhož dne večer mladší Walu sám vyhledal. Náčelník proti nezvyklým vztahům očividně nic nenamítal, jen si začal dělat větší starosti s jejich návratem. Trpaslík klábosil toho večera s Tirinem. Ptal se na všechno, co se malý kouzelník dozvěděl ze svých debat s náčelníkem. Ne všechno totiž stačil svým přátelům přeložit. Bavili se o tom, jak se asi žije těmto tvorům v takových podmínkách a naprostém odloučení od ostatních ras.

„A co jsou podle tebe zač?“ tázal se Pesack.

„Říkají si Nabon,“ odvětil rikho. „Nevím, co to znamená. Takové slovo ve starém jazyce neznám. Nikdy jsem je neslyšel.“

Trpaslík zpozorněl. „Myslím, že slyšel. Ale vy lidé to vyslovujete jinak. Říkáte jim, jestli se nemýlím, Narbové.“

„Narbové?“ vykřikl Tirin. „To není možné. Narbové byli přeci první lidé.“

„Inu - byli. A dost možná, že ještě jsou. Co na tom, že je Ghlar stvořil tak dávno. Kdybychom měli více času, možná bychom odhalili ještě mnohá tajemství, spojená s tímto poloztraceným, a dneska možná poloobjeveným nárůdkem.“

Tak dny míjely v slastném nicnedělání a byl to právě Pesack, který upozornil na to, že by bylo vhodné

pokračovat v cestě. Pro ostatní nebylo snadné probudit se ze sna plného tepla, jídla, pití a přítulných žen. Museli však uznat, že trpaslík má pravdu. Další den ráno se rozloučili s náčelníkem a jeho dcerami, na zbývajícího koně naložili zásoby jídla, které jim Hoki nechal připravit a vydali se podle rady na východ. Tam někde měli narazit na řeku, tekoucí přímo k severu.

III. kapitola

Sněhová vánice brala věty od úst. Svist větru překřičel všechna slova, kterým se podařilo opustit rty. Tahle čina trvala už dva dny a nebýt dlouho hledané řeky, na kterou nakonec narazili, nebylo by podle čeho držet směr. Bez ohledu na lektvar Narbů jim opět visely kapičky u nosu, a každý z nich by dal cokoliv za chvíli posezení ve vyhřáté palírně plné jídla a pití. Když pláň kolem řeky konečně ztratila podobu dokonale rovné desky stolu, vyhrabali si dolík ve sněhu na závětrné straně menšího kopce. Tiskli se jeden na druhého ve snaze udržet co nejvíce tepla.

„Začínám si myslet," zabručel z ničeho nic Gorm, „že ten nápad s výletem na sever, zvláště takhle na zimu, nebyl nejlepší. Příšerné počasí. A není tady naprosto nic. Vůbec nic. Podle mě vůbec žádní barbaři neexistují. Tady by totiž nikdo dlouho nepřežil."

„Máš pravdu," přizvukoval Akat, šťastný, že není jediný, komu se hlavou honí takové myšlenky. „Myslíte," zeptal se, „že tady na severu je také někdy léto? Myslím tím, jestli se někdy stane, že by všude nebyl sníh."

Zoufale unavený Tirin jen rozmrzele pokrčil rameny a mlčel.

Loren se mračil.

„My trpaslíci," ozval se Pesack, „o sobě prohlašujeme, že jsme na zimu zvyklí. Ale co je moc, to je moc."

„Řekl bych," pokračoval Gorm, „že léto tu nemá šanci. Tady je prostě pořád jen ta zatracená zima."

„Přestaň si stěžovat," nevydržel to Tirin.

„Mohli bychom něco sníst," žadonil Akat.

„Musíme šetřit. Jídla je málo.“ Loren se mračil čím dál víc. Sám měl hlad, ale se zásobami na tom skutečně nebyli nejlépe. To byla voda na Gormův mlýn.

„S tím si nedělejte starosti. Masa bude spousta. Podívejte se na to zvíře,“ ukázal na zbývajícího koně. „Ten nemůže dlouho vydržet. Tak den, dva a je po něm.“

Pesack jen pokrčil rameny.

„Pojďme dál,“ pobízel Tirin. Co se trpaslíka týče, věděl už, že nemá ke zvířatům prakticky žádný vztah, pokud ovšem nenazveme vztahem lásku k pořádnému kusu kýty. Gormova chladná, i když praktická úvaha jej však poněkud překvapila.

„Běž si sám,“ odsekl Gorm. Zdálo se, že definitivně propadl malomyslnosti.

Oba rikhové se na sebe podívali, pevněji se zavrtali do kožešin, a zamířili zpět k říčnímu korytu, které je mělo provést sněhovou plání. Ostatní je po chvíli neochotně následovali. Neušli ještě ani sto sáhů, když se Tirin opět zastavil. Měl pocit, jakoby daleko vepředu zahlédl nějaký pohyb.

„Koukněte!“ ukázal před sebe. „Nevidíte nic?“

Loren, jenž měl ze všech nejostřejší zrak, jeho domněnku potvrdil. „Ano. Někdo se tam plahočí sněhem, stejně jako my. Je mi ale divné - možná se mýlím - rozeznávám jen jednu postavu. Cestovat touhle ledovou pustinou sám je sebevražda. Leda by byla nablízku nějaká osada.“ To vlilo ostatním nové síly do žil. Přidali do kroku, jak jen to hluboký sníh dovoloval. Po míli bylo jasné, že postavu dohánějí. Ten kdosi nešel podél řeky jako oni, ale blížil se k ní v ostrém úhlu. Čekali, že se každým momentem otočí a všimne si jich. Nic takového se ale nestalo. Dokonce i zvuk

jejich hovoru odnášel ostrý vítr okamžitě daleko do pláně, a tak se neznámý otočil, až když se k němu přiblížili na nějakých tři sta kroků a zavolali na něj.

V prvním okamžiku se očividně lekl a přidal do kroku. Pak si to ale rozmyslel. Zřejmě mu došlo, když si uvědomil, že mají koně, že by daleko neutekl. Zastavil se a počkal, až ho dojdou.

Z tváře pod kožešinovou kapuci neviděli díky mohutnému vousu víc, než tenký ostrý nos a hnědé pichlavé oči. Z pohledu těch očí sálala nedůvěra. Vytáhl levici zpod kožešinového pláště a vztáhl ji ke skupině v němém pozdravu. Vzniklou škvírou bylo vidět, že druhou rukou svírá meč. Celý jeho postoj nebyl zdaleka tak prost nepřátelství, jak to asi mělo vypadat. Nebylo se ale čemu divit. Tak podivnou směsici dobrodruhů člověk nepotkává každý den. Slova se ujal Loren.

„Buď zdráv, poutníče," zastavil se a pozdravil, zatímco Gorm udělal ještě o jeden krok víc a zostra si toho muže měřil pohledem. Akat s Pesackem by se k muži nejraději hned vrhli a vyzvídali, kdeže je osada, ke které má namířeno. Museli však ještě chvíli vydržet. Pul začal zeširoka a zdvořile, a zdvořilostem bylo třeba učinit zadost.

Cizinec byl viditelné překvapený. „Promiň, ale nevzpomínám si, kde jsme se potkali."

Teď byl pro změnu vyvedený z míry Loren. Pozorné si muže prohlížel a po nějaké době se vědoucně usmál. Tento cizinec byl s největší pravděpodobností také pulem. Poznal to na Lorenovi, a teď se zjevně dovolává rasového příbuzenství. Loren neviděl důvod hru nepřijmout.

„Vidím, že Eleal má vycházky," pronesl bodře, ale

cizinec se stále tvářil, jakoby se mu něco nelíbilo. „Nenapínej mě," řekl se stínem netrpělivosti v hlase. „Stále si ještě nevzpomínám."

Gorm se upjatě usmál a s výrazem toho, kdo si koupil malé boty, ustoupil stranou.

Někde byla chyba a Loren nevěděl kde. „Jmenuji se Loren. Z Elealu," dodal vcelku zbytečné. „Tohle jsou moji přátelé Gorm, Tirin, Akat a Pesack," představil druhy poradě, jak stáli kolem něho.

„Já jsem Plavron Poutník," představil se cizí pul.

Tady Tirinovi došlo, co se přihodilo. „I já tě zdravím, Poutníče. Rozumíš? Loren nevěděl, že je to součást tvého jména. Prostě tě jenom zdvořile pozdravil." Rikho se usmíval, spokojený, že se nedorozumění vysvětlilo.

Muž jménem Plavron se však přesto netvářil nijak nadšeně. Byl znavený a měl pocit, že s ním hrají podivnou hru, jejímž pravidlům nerozumí. Nasadil však přívětivější masku a odtáhl ruku od hrušky meče. Předpokládal, že to bude bráno jako dostatečně vstřícné gesto.

„Kam se tady dá cestovat v téhle pustině?" zeptal se opatrně Pesack. Doufal, že uslyší přesně to, co se mu honilo myslí. Doufal, že nějaká ta vesničky nebude daleko.

Světýlko podezření v Plavronových očích si opět našlo cestu ven.

„Inu, ze západu na východ a teď na sever," začal rozvláčně. „Ne, že by to jinudy nešlo, ale podél řeky se nejlépe drží směr."

Akatovi se najednou rozšířili oči. Plavron? Všechno v něm křičelo a úpěnlivě přemýšlel, jak má dát najevo ostatním, že se cizinec představil stejným jménem,

kterým byl podepsán svitek ve srubu v lesích. Než stačil cokoli říct, Tirin se už zase snažil zahladit nedobrý dojem Pesackovy nijak zle míněné otázky.

„Nikdy předtím jsme v těchto končinách nebyli. Zdálo se nám, že když někdo putuje sněhovou plání sám, jistě tu zná nějaké osady, městečka, zkrátka místa, kde si může našinec trochu odpočinout.“

Plavron pokrčil rameny a zatvářil se rozpačitě.

„Tak to nemohu sloužit. Neprocházím tudy sice poprvé, ale nikdy jsem tady v okolí žádnou osadu nenašel. Nejbližší osídlení barbarů je odhadem sto padesát mil na sever.“ Z tváří kolem sebe ihned poznal, že řekl něco, co říkat neměl. Nejrychlejší byl Gorm. Uchopil Poutníka za rukáv, předklonil se až téměř k němu a vykřičel na něho svoji zlobu: „A co tady, u všech sarkonů, děláš, když tu nic není?“

„To není vaše starost,“ odsekl Poutník a pokusil se mu vytrhnout.

Další Tirinovu snahu o otupení ostnů Gorm rázně utnul. Zatímco pravačkou pevně svíral Plavronův pravý rukáv, čímž mu znemožňoval tasit zbraň, v levici už pár okamžiků třímal svou dýku, jejíž obrácenou, okovanou částí právě praštil Poutníka po hlavě.

Byla to prudká a nečekaná rána, po které se muž bez hlesu svezl k zemi.

„Co blázníš?“ vyjekl rikho.

„Víš, kdo to je?“ zeptal se tiše Gorm.

„Plavron Poutník, člověče. To je přeci ten, co nechával vzkaz v krbu. V komíně. Vzpomínáš?“ Akatův hlas přeskakoval vzrušením do fistulky.

„Přesně tak,“ přitakal lovec. „Jsem rád, že si vzpomněl i někdo jiný než já.“

„Ale to neznamená, že ho jen tak, z ničeho nic,

majzneš přes hlavu. Konec konců, je to přeci pul.“

„Jasně. To ale není záruka, že je svatý. Nebo snad ano? Nebyl jsem to já, kdo vynášel soudy o tom, jací lidé si postaví srub tak daleko od civilizace. Kromě toho, nelíbilo se mi jeho vykrucování. Myslím, že má co skrývat.“

„Možná by stačilo,“ promluvil Tirin rozpačitě, „kdyby si ho vzal Loren časem stranou a zeptal se ho jako pul pula. Třeba by mu řekl víc. Kdo z nás by se rozpovídal tváří v tvář neznámým lidem?“

„Jako pul pula,“ odfrkl si Gorm.

„Nevypadá jako zlý člověk,“ prohlásil Akat.

„Ani jako zlý pul, Akate,“ odpověděl Loren, „to ale nic neznamená. V každém případě ho nemůžeme odrovnat jenom proto, že se nám nelíbí,“ dodal na adresu lovce.

„Stejně mu nevěřím ani pozdrav,“ trval na svém Gorm. „Je nebezpečný. Snad jste nezapomněli, kdo je vám v patách?“

„Tak odtud vítr vane. Strach z Laurose nám zatemnil mozky.“ Trpaslík se tvářil vážně. „Proti tomu se dá těžko něco namítnout. Tebe, Gorme, to postihlo dříve, než bych si myslel, ale rozumím ti. Kdybych tvrdil, že si občas nevzpomenu, byl bych lhářem. Pojďme se rozhodnout dříve, než se probere.“

„Na to je, obávám se, pozdě,“ zkonstatoval Akat. „Začíná se vrtět.“

Gorm vytáhl z vaku řemeny a podíval se tázavě na ostatní. Loren kývl a pomohl mu Plavrona spoutat. Poutník se nebránil. Mlčky kolem sebe vrhal nenávistné pohledy. Po celý následující den z něj nedostali ani slovo. První dva dny dokonce odmítl i jídlo. Déle to však nevydržel. „Škoda,“ okomentoval to

Gorm. „Potravin nemáme zrovna na rozdávání.“

Překvapilo je, že Plavron měl u sebe jídla sotva na tři dny. Loren soudil, že tak dlouho jim bude trvat, než dorazí do nejbližší osady. Mýlil se. Třetího dne, jak předpověděl Gorm, pošel kůň. Jediný Pesack měl upřímnou radost, že se konečně pořádně najedí. Stalo se to v místě, kde se do řeky vléval malý potok, tekoucí odněkud z východu. U soutoku, světe zboř se, rostlo několik desítek stromů a řídké křoviny, a tak si mohli koninu upéct. Dokonce i Plavron trochu pookřál. Toho dne ráno poprvé od svého zajetí promluvil.

„Vím, že mě máte za lháře a možná, za něco ještě horšího, ale nemučili jste mě, dali jste mi najíst, zkrátka, chci věřit, že za tím vším byla jen snaha chránit se před případnou zradou, či léčkou.“ Sledovali ho se zájmem.

„Z toho mála, co jsem v posledních dnech vyslechl, je jasné, že míříte dál na sever. Moje cesta by se s vaší dělila právě na tomto místě.“

Jeho slova stále nevyvolávala očekávanou odezvu. „Přestože jsem se v minulosti zavázal neprozradit místo, kde žijí mí - řekněme - přátelé, bude pro nás všechny lepší, když dané slovo poruším. Všichni jsme unavení, nejsem si jistý, co bych měl udělat, abyste uvěřili, že nejsem vaším nepřítelem, a hlavně se potřebujete dozvědět něco o cestě, která vás čeká. Snad mi bůh odpustí.“

„Kterého boha se dovoláváš, pule?“ procedil Gorm skrz zuby.

„Plodná debata,“ utrousil Loren nečekaně suchým tónem. „Budeme ji muset přerušit.“

„Co blázníš,“ vypískl rikho překvapeně. Loren jen mlčky ukázal proti proudu řeky. Spatřili několik teček,

neomylně se držících jejich stop.

„Kdo to může být?“ Gormova otázka patřila nepochybně Plavronovi. Ten tvrdě opětoval jeho podezíravý pohled. „Cestoval jsem sám. Lidé, o kterých jsem hovořil žijí na východ odtud. Tihle přicházejí od jihu.“

„Jsou ještě daleko. Nepoznáme víc, dokud se nepřiblíží,“ upozornil Tirin.

„Dobrá. Počkáme, co se bude dít, nebo se raději připravíme na nejhorší?“

Loren si místo odpovědi začal balit své věci, rozkramařené po skrovném tábořišti.

Tirin se naklonil ke Gormovi. „Kdyby bylo opravdu zle, buď připraven přeříznout mu pouta.“

„Ani náhodou,“ zavrtěl hlavou syn Goranův. „Jestli jsou to jeho chlapi, máme v rukou trumf.“

„A když nejsou?“

„Uvidíme,“ odsekl Gorm zamračeně. Chtěl se otočit a odejít, aby debatu ukončil, ale Tirin jej chytil za ruku. „Nebuď blázen. Co máš, prosím tě, proti pulům?“

„Nic. Prostě jsem jenom opatrný. To je všechno.“

„Co se děje? Proč nebalíte?“ otočil se k nim Loren, a překvapeně zíral na Tirina, který svíral Gormovu ruku, až mu zbělely klouby.

„Pořád ještě vedeme zbytečné debaty,“ kývl Gorm směrem, kde ležel dosud svázaný Plavron.

„Připusť alespoň existenci možnosti, že by to s námi nemyslel zle,“ dožadoval se Tirin.

„Do toho nejdu,“ odsekl Gorm a odkráčel zachmuřeně na druhou stranu tábořiště.

„Já ti, Tirine, rozumím,“ zvedl se Loren a hodil si vak přes rameno. „Znám už tu tvoji touhu být přítelem každému, ale uznej, že za každou cenu to nejde. Třeba s

Karmelinem Laurosem se nespřátelíš, i kdyby ses rozkrájel. Ty sám takových lidí najdeš jistě víc. Sympatie chodí někdy křivolakými cestami. Gorm se prostě rozhodl, že tomuhle elealskému věřit nebude, a dokud se situace nepohne nějakým rozumným směrem, rozhodně neustoupí. Pokusíme se to zvládnout bez Plavrona. Když uvidíš, že to není možné a budeš si jist, že ta banda, co táhne od jihu, s ním nemá nic společného," ztišil hlas, „pusť ho. Pak ať se děje vůle Ghlarova."

„K sakru - chlapi. Už jsou blízko," zavřeštěl Akat a definitivně jejich debatu ukončil.

Teď už mohli rozeznat jednotlivé postavy.

„Chlupatí," poznamenal překvapeně Akat. „Že by se nás Nabon rozhodli doprovodit?"

„To nebudou Narbové," ozval se za nimi Poutníkův hlas. Plavron se mezitím s obtížemi vyškrábal na nohy a hleděl stejně jako oni k jihu.

„Ty mlč!" obořil se na něho Gorm. Ostatní si v tu chvíli uvědomili, že Plavron dodneška nedal najevo, že o Narbech ví. Přitom bylo dost pravděpodobné, že na ně musel narazit, pokud tudy skutečně neputuje poprvé. Gorm ale takhle neuvažoval.

„Od teď budeš mlčet jak zařezaný, dokud nebude jasné, kdo je ta nečekaná návštěva. Jasné?"

Plavron si odfrkl a vztekle se odvrátil.

„Skřeti," zasyčel Loren. „Jsou to skřeti."

„Co by tady dělali?" ptal se Akat.

„To je mi úplně jedno, ale jsem si jistý. Jsou to skřeti."

„A ty, jestlis to spískal, se máš na co těšit," houkl Gorm směrem k Poutníkovi a sáhl po luku.

Skřetů bylo dvanáct. Ve vzdálenosti zhruba dvou set

kroků se zastavili a vypadalo to, že se o něčem radí. Pak dal jeden z nich rázný povel a všichni se rozeběhli.

Gorm napjal luk a začal vypouštět jeden šíp za druhým. První ranou minul. Stihl vystřelit ještě dvakrát, ale žádný ze zásahů nebyl smrtelný.

Oba rikhové, jako by se předem domluvili, stáli strnule krok od sebe a hluboce se soustředili. Méně zkušený Akat ještě nikdy nepoužil najednou tolik magické síly, kolik v sobě právě teď nashromáždil. Nepřátelé už byli tak blízko, že mohli hledět do jejich malých vzteklých rudých očí. Nejbližší třímali krátké, podivně zahnuté meče. Tirin zadržel dech, jak jej to učil mistr Světlan, a s kamenným, neúčastným pohledem vyslal první vlnu energie. Tenký, bělavě modrý záblesk se vnořil do prsou nejbližšího skřeta. Mířil bezchybně. Tělo udělalo ještě několik kroků, ale zasažené srdce v hrudi již netlouklo. Akat se vylekal, že se příliš opozdil. Z jeho pravé dlaně vytrysklo zelené světlo a další skřet v jeho záři na chvíli zmizel. Tirin ustoupil o několik kroků zpět. Rozhodl se zasáhnout jen tam, kde to bude opravdu nutné. Ne dál, než deset kroků od něj zazněl první třeskot zbraní.

Pesack, pevně rozkročený, mával kolem sebe sekerou. Skřetům se blíž k jeho strašlivé zbrani vůbec nechtělo, a tak se jej pokoušeli odlákat od ostatních, aby ho mohli obklíčit. Loren se bil s největším ze skřetů, který jeho rány stihl hbité odrážet, a ještě při tom povzbuzoval spolubojovníky chrčivými, hrdelními výkřiky. Byl to zkušený bojovník.

Gorm poté, co jen tak tak stačil vystřelit poslední šíp, odhodil luk a vytasil meč. Měl proti sobě dva protivníky. Jednomu z nich trčel z levé ruky šíp, bojoval však, jakoby bolest ani necítil. Společně se

svým druhem donutili Gorma o dva kroky ustoupit.

Akat ztratil nervy a uvolnil zbytek energie najednou. Mezi ním a nejbližším skřetem vykvetl oblak magického ohně. Tirin vedle něj i přes veliký mráz ucítil, jak se ještě více ochladilo. Hlavou mu bleskla téměř zapomenutá poučka. Vždy, když si budeš myslet, že je nutné udělat několik kouzel za sebou, měj na paměti, že magie stravuje okolní teplo. Již od dávných věků se vypráví příběh o kouzelníkovi, který kdesi na jihu, pod rovníkovým sluncem, použil tolik energie, že se změnil v ledovou sochu. Nikomu se nepodařilo vrátit mu život. Nikdy na to nezapomeň. Štěstí, že on a Akat nejsou tak dobří čarodějové, aby udrželi a použili tak mohutný náboj. A hned tak nebudou. Jestli ovšem tuhle bitvu přežijí, pomyslel si ještě. Další skřet byl tak blízko, že se vzdal naděje na jakékoli kouzlo, a tasil svůj mečík. Hlavou mu blesklo, že tohle je přesné ta situace, o které doufal, že nikdy nenastane. Skřet byl více než zdatným protivníkem hlavně proto, že rikhovu ruku vedl spíše jen pud sebezáchovy, než šermířské umění. Paže mu brněla a svaly rychle ochabovaly. Po jedné obzvlášť dobře vedené ráně si zachránil život jen tím, že odskočil dozadu. Naneštěstí přitom o cosi zakopl a padl do sněhu. Při pádu hodil vztekle pohledem stranou. To, o co zakopl byl svázaný Plavron, který se kroutil a marně se snažil povolit si pouta. Tirinovi svitla naděje na záchranu. V okamžení držel v ruce nůž a hodil jej pulovým směrem. Další skřetově ráně se vyhnul jen zázrakem. Odvalil se stranou. Než se stačil postavit na nohy, soupeřova čepel už zase svištěla vzduchem. Po čtyřech, zády k zemi couval sněhem. Nakonec narazil zády na kmen jednoho ze tří stromů. Rozloučil se se životem. Skřet se právě

rozpřahoval k poslední ráně, když se za ním náhle vztyčil Plavron a vrazil mu dýku do zad. Stvůra rozhodila ruce a křivý meč jí vypadl ze zkroucených prstů. Sníh u jejích nohou ztemněl hnědavou krví.

Zatímco se Tirin pokoušel popadnout dech, Poutník zdvihl skřetovu čepel a vrhl se do boje. Nejdříve zamířil k Akatovi, který už krvácel ze dvou sečných a jedné vážné bodné rány. I tady přišel v hodině dvanácté. Neměl čas prohlížet rikhova zranění. Bez meškání se rozběhl na pomoc Pesackovi, kterého se skřetům již podařilo odříznout od ostatních, a zle na něho dotírali. Při životě jej drželo jen válečnické umění z dalekých hor, které mu byly domovem. Gorm se zatím se zarputilým výrazem zbavil jednoho ze dvou protivníků, ale ten zbývající se ukázal být tvrdým oříškem. Kruxský lovec už také krvácel z několika ran.

Loren se stále snažil najít mezeru v obraně velitele skřetů.

Situace nevypadala nijak růžově. Zdálo se, že ani Plavronova pomoc nestačí na to, aby zvrátila výsledek boje.

Záchrana přišla jako šíp z nebe.

Na druhé straně říčního koryta se zpoza nízkého pahrbku vynořil vysoký muž, oděný v blyštivé zbroji a přilbicí na hlavě. Aniž by zaváhal, přebrodil říčku a bez meškání se vrhl do boje. Chvíli byl tady, chvíli tam a pak tam všichni stáli, udýchaní, zpocení, a nebylo s kým bojovat. Muž se zdvořile uklonil a odklopil hledí. „Doufám, že jste všichni v pořádku," zahučel jeho hlas, zkreslený tepaným plechem.

Plavron se šťastně usmál. „Díky bohu. Nikdy jsem nebojoval s tak schopnými skřety. Vítej sire Rithagu. Velmi jsi nám pomohl."

Gorm zbledl. Hleděl na Plavrona, zbaveného pout, a vzteky oněměl.

„Díky, pane rytíři," dobelhal se ke břehu Tirin. „Záchrana vskutku z nebe seslaná."

„Nerouhej se mladíce," odbyl ho těžkooděnec. „Skřeti jsou nepřátelé nás všech. Hned, jak jsem je z druhého břehu zahlédl, věděl jsem, že kují nějakou čertovinu. Pak jsem si všiml vás. Dorazil bych dříve, kdyby to šlo. Zajímalo by mě, kde se tu vzali. Tady široko daleko nikdo nežije."

„To říkal tady pul také," ukázal Gorm na Plavrona, „a najednou se tu objevili skřeti a chvíli na to ty. Za pomoc děkujeme, ale nevím, jak mi vysvětlíš tolik náhod najednou."

„S vysvětlením bych ještě trochu počkal," nadhodil muž, sundal z hlavy přilbici a otřel si pot z čela.

„Pomohls nám, nechci tě urážet," mračil se Gorm, „ale na můj vkus je to příliš mnoho náhod najednou."

„Nerozumím sice tvému hněvu, ale něco ti říci mohu," odmlčel se muž, a ve tváři se mu odrážel jakýsi vnitřní boj. „Když ovšem přijmete mé pozvání," dodal po chvíli a hodil pohledem po Plavronovi.

„A kam by to mělo být, když tady kolem nikdo nežije?" Gorm se dostával do ráže, a ani Loren, který se jej snažil uklidnit, neměl úspěch. Pokusil se zasáhnout Tirin.

„Někteří z nás jsou zranění. Pojďte se podívat na Akata a prozatím svou při odložte."

Gorm se zarazil. Jeho podezření jej sice pálilo jak rozžhavené železo, ale zastyděl se, že jej hned nenapadlo podívat se, jak jsou na tom jeho přátelé. Sám svá zranění ignoroval, ale to byla jeho soukromá věc. Jako kruxský hraničář měl povinnost pomáhat ostatním

a bylo hanbou, že mu to musel připomenout někdo jiný. Zatímco ošetřoval rikhovy rány, Tirin si vzal Lorena stranou.

„Nevím, co to do něj vjelo. On se snad rozhodl, že se už nikdy nebude chovat rozumně."

„Známe ho všichni krátce, Tirine. Nevím, co si o tom mám myslet, ale chci věřit, že existuje důvod, proč se takhle chová. Snad je tak přehnaně opatrný a nedovede pochopit, že se na to někdo může dívat jinak. Pokusím se s ním promluvit."

Muž, oslovený jako Rithag, a Plavron Poutník, došli až k nim. „Váš přítel je velmi podezíravý," prohlásil, „ale díky tomu bude možná dlouho naživu."

„Ano," odpověděl Tirin. „Navíc, svůj dosavadní život trávil bojem se skřety a sarkony. Myslím, že jenom stín podezření, že by je někdo schválně navedl na naši stopu, ho vyvádí z míry natolik, že se nedovede ovládnout. Pak je tu ještě Plavronovo a nyní i tvé ujišťování, že kraj není obydlený, a přitom si tu jeden připadá jako na kupecké cestě. To jisté na důvěřivosti nepřidá. Nesmíš se na něj hněvat." „Rozumím a budu se podle toho chovat. Zvu-li vás k nám, neznamená to samozřejmě, že žiji nedaleko. Cesta pěšmo bude trvat možná i týden, ale všichni si potřebujeme odpočinout. Naneštěstí jsem přišel o koně. Zlomil si nohu a musel jsem ukončit jeho trápení. To je další důvod, proč jsem málem dorazil pozdě. Opravdu se mi ulevilo, že jste všichni živí."

Plavron po očku sledoval Gorma. „Je schopný, ten váš nedůvěřivec. Ne, promiňte," dodal, když se střetl s Lorenovým pohledem. „Jednoduše se mě dotýká, když mi někdo tak tvrdošíjně nevěří."

Ozbrojenec sebou trhl a jeho pohled se jakoby

rozostřil. Po chvíli promluvil tišším hlasem. „Schopnější, než si myslíš.“

Čekali, že ještě něco dodá, ale on už se věnoval přicházejícímu trpaslíkovi.

„Jste vskutku podivná směsice dobrodruhů. Nechci tě urážet pane, ale ty nejsi člověk, že?“

Pesack se zatvářil překvapeně. Po chvilce váhání odložil skrupule a odpověděl.

„Máš pravdu. Sloužím jinému bohu, než ty.“ Tím pro něj věc navenek skončila. „Už jste si vysvětlili, co bylo potřeba?“

Muž kývl.

„I s ním?“ pokynul trpaslík Gormovým směrem. Odpověděl znovu Rithag. „Ne. S ním ještě ne. Nebude to asi ani snadné, domnívám se.“

Mračící se Gorm vstal od rikha a udělal několik rázných kroků k nim.

„Měl jsem čas si všechno promyslet,“ pronesl a tvářil se nesmírně vážně. Ostatní se po sobě podívali a trpělivě čekali, co jim chce povědět.

„Akat bude v pořádku, jen by nebylo dobré, aby vstával. Uděláme nosítka. Jestli chcete jet tam, kam vás tady sir Rithag zve, bude dobré, vezmete-li ho s sebou. Já s vámi nepůjdu. Pro něj bude ovšem lepší, když se dostane někam, kde je aspoň trochu teplo a něco k snědku. Lepší, než zmrznout.“

Teď to byl Tirin, kdo zapomněl zavřít ústa. Čekal leccos, ale tohle ne. Gorm s nimi putoval krátce, nicméně si na něho zvykl. Navíc, kam chtěl jít? Zůstat sám uprostřed sněhové pustiny? „To je bláznovství!“ Uvědomil si, že poslední větu řekl nahlas.

Plavron chtěl něco říct, ale sir Rithag jej vzal jemně za paži a naznačil mu, že má mlčet. „Do toho nemáme

co mluvit," zašeptal.

„Nechceš si to ještě rozmyslet?" zeptal se Loren. Hned viděl, že otázka byla zbytečná.

„Ne," odpověděl Gorm. „Byli jste mými přáteli a stále ještě jste. Nemohu-li vás však přesvědčit." pokrčil bezradně rameny.

Než se Tirin zmohl na nějakou odpověď, vzal Loren Gorma za rameno.

„Dobrá. Půjdu tedy s tebou."

V Tirinovi by se krve nedořezal. „To nemyslíte vážně. Naše cesta ještě ani nezačala a už jde všechno do žumpy. Takhle to přeci nejde..." Hlas se mu zklamaně zlomil. Zrovna ty, Lorene, říkal v duchu, protože na to, aby mluvil nahlas neměl dost sil. Slzy se mu draly do očí. Snažil se přemoci pláč, ale nešlo to zastavit. Odvrátil se a se svěšenými rameny odkráčel ke zraněnému Akatovi. Pesack koukal z jednoho na druhého a všiml si Lorenova pohledu, plného pochopení. Vypadal, jakoby chtěl ještě něco říct, ale nemohl se k tomu odhodlat. Zatímco Gorm sbíral své věci po tábořišti, přitočil se trpaslík k pulovi. „Co se to děje? Ničemu nerozumím."

Loren neměl na odpověď mnoho času. Gorm sebral vak, meč, a tím měl sbaleno.

„Řekni Tirinovi, že buď Gorma přesvědčím, nebo se sejdeme u ústí Haliwormu." Pesackovi se ulevilo. Spěchal ke Gormovi, aby mu potřásl pravicí. „Zlomte vaz a hodně štěstí," popřál mu a pevně stiskl jeho ruku ve své. Gorm rozpačitě přešlapoval, ale ve tváři měl vepsané pevné rozhodnutí. Potřást si rukou s trpaslíkem neodmítl. K Tirinovi však nešel a rikho, jakoby kolem sebe nic neviděl, ani neslyšel.

Pro Lorena bylo loučení o to lehčí, že se sám

rozhodl celou situaci vyřešit a věděl, proč to dělá. Pohled na štkajícího rikha jej však bolel u srdce. Zamával všem ostatním a rychle spěchal za Gormem.

Tirin se opatrně, aby to nikdo neviděl, ohlédl, a sledoval, jak se dvě postavy rozplývají ve vířícím sněhu.

I počasí, jakoby se hněvalo nad tím, čeho bylo právě svědkem. Vítr zesílil a netrvalo dlouho, na pláni nebylo po těch dvou vidu, ani slechu.

IV. kapitola

Sir Rithag se prodíral hlubokým sněhem a prošlapával cestu. Dnes ráno dorazili na úpatí rozsáhlé pahorkatiny, která byla předhůřím hor, jež byly na Hordalově mapě označeny výraznými, klikatými tahy. Uběhly necelé dva dny od chvíle, kdy si Tirin na mapu vzpomněl. Kdyby ji použil dříve, měli by cestou možná daleko menší problémy.

Od chvíle, kdy přebrodili řeku, držel se rikho blízko Plavrona a v jedné chvíli, kdy se oba za ostatními trochu opozdili, omluvil se mu jménem všech za dny, které musel protrpět jako jejich zajatec.

Plavron se jen usmál a mávl nad tím rukou. „To nestojí za řeč," řekl a napřáhl k Tirinovi pravici. „Mě se nic nestalo. Horší je, co by se mohlo stát vašim dvěma přátelům. Musíte doufat, že ten, kterého nazýváte Gormem, dostane rozum a oba se vás pokusí co nejdříve dohnat. Teď už víte, proč jsem nemohl mluvit. Klášter rytířů meče je, dá se říct, tajným místem, a já neměl právo vám o něm říkat. Sir Rithag vzal tuto zodpovědnost na sebe, protože si to mohl dovolit. On je rytířem meče. Já ne. Nemyslím si, že by se ještě stále někdo z vás domníval, že jsme měli něco společného se skřety a tím pádem už mezi námi nic nestojí." Pevně sevřel rikhovu pravici a pak přidal do kroku, aby dohnali ostatní.

Akat se ohlédl a okamžitě poznal, že se ve vztahu mezi zaostávající dvojicí něco změnilo. Tirin se usmíval, což u něho od chvíle, co odešli od Narbů, nebylo obvyklé, a i Plavronova tvář se zdála jaksi jasnější.

Tirin na Akata zamával a popoběhl. „Myslím, že

všechny chmury jsou zažehnány, příteli,“ hlaholil zadýchaně. „Teď už jen zbývá, aby nás dohnali Gorm s Lorenem. Čím dříve, tím lépe. Co se Poutníka týče, omluvil jsem se mu.“

Pesack jeho slova zaslechl a stejně jako Akat si rád a srdečně potřásl s Plavronem rukou. Svět se v té chvíli zdál mnohem, mnohem příjemnější.

Stromy se rozestoupily a odkryly výhled na vysoké hradby starého hradu.

„Tak tady jsem doma,“ oznámil hrdě sir Rithag a rozpřáhl paže, jakoby jimi chtěl celou mohutnou stavbu obejmout. „Toto je klášter Rytířů svatého meče. Vítejte.“

Ač o něm rytíř mluvil jako o klášteře, byl to skutečně hrad, jako vystřižený ze starých bájí. Hřadoval na nízkém skalisku, proti němuž byl navršen strmý val, sloužící jako přístupová cesta k padacímu mostu. Hrad kopíroval skalisko a proto měl trojúhelníkový půdorys. Každému rohu dominovala široká, bytelná věž, vysoko vyčnívající nad ostatní budovy. Sir Rithag vytáhl z vaku stříbrný roh a mocně zadul. Téměř okamžitě se od hradu, jako vzdálená ozvěna, ozvala odpověď. Zarachotily těžké železné řetězy a padací most se pomalu, majestátně spustil dolů. Rytíř pokynul vzhůru a sám jako první vykročil. Otevřenou branou byla vidět neskutečná tloušťka obvodových hradeb. U základny byla hradba tak silná, že vstup tvořil vlastně temný tunel, vedoucí do útrob hradu. Nádvoří bylo vydlážděno čtvercovými kamennými deskami o straně sáh a půl. K donjonu stoupali po osmi širokých stupních, dokonale chlazených staletími používání. Vedeni sirem Rithagem vstoupili do rozlehlé dvorany, kam dva tiší sloužící snášeli občerstvení, co narychlo

sehnali.

„Zde se najíme a vyčkáme příchodu sira Ingmara, který je představeným tohoto kláštera," zatnul sir Rithag tipec všem případným otázkám.

Jeden ze sloužících se sklonil k Plavronovi, cosi mu pošeptal a pul se okamžitě zvedl a odešel s oběma sluhy z dvorany.

Vůně jídla zvítězila nad zvědavostí - ne však na dlouho. I když byli všichni hladoví a teplo, sálající z téměř čtyři sáhy širokého krbu je naplňovalo dlouho nepoznanou blažeností, otázky se draly do úst, na rty, a chtěly dál. Ven. Když už si Tirin myslel, že třeba jen jedna malá otázečka ničemu neuškodí, ozvaly se za dveřmi těžké kroky. Muž který vstoupil, působil vskutku impozantně. Rozložitá ramena, vysoká postava, pronikavé, přimhouřené oči, když se zastavil, měl nohy stále trochu pokrčené, jakoby byl ve střehu. Zkrátka rozený válečník. Překvapením byl jeho hlas, oproti očekávání příjemný a ohlazený, jako prastaré dlaždice, po kterých sem vstoupili.

Mezi dveřmi zpomalil, pozdravil je jen krátkým pokývnutím, a proti všemu očekávání začal tiše vyprávět o zdejším kraji. Z jeho slov poznali, že má drsný sever rád. Ba co víc, za nic jiného by jej nevyměnil. Působil dojmem člověka, ve kterém se snoubí dvě naprosto odlišné osobnosti. Neohrožený bojovník, smrtelně nebezpečný svým nepřátelům, a jemný malíř krajinář, dívající se na svět kolem sebe přes paletu a plátno. Jeho monolog způsobil, že se chvílemi zdála zima za okny mírná, na ústupu, jakoby jí během několika dní mělo vystřídat jaro, které nechá všudypřítomný sníh roztát mávnutím kouzelného proutku. Ale každá pohádka má svůj konec. Zasněný

pohled se odpoutal od okna a zaměřil se postupně na každého z nich. Před chvílí ještě nadšeného Akata, zvolna se zotavujícího ze svých zranění, pozorně naslouchajícího Tirina, důvěřivého, ale čekajícího tu změnu, která právě nastala, i Pesacka, jenž se snažil odhadnout, co tím vším představený kláštera sleduje.

„A uprostřed vší té mrazivé nádhery vy. Osamocení, zmrzlí a hladoví.“ Otázka zůstala nevyřčená.

Akat se podrbal za uchem. Pomyslel si, jak by to bylo všechno pěkné, kdyby tohle byla obyčejná zdvořilostní návštěva, na které by se jedlo a nezávazně klábosilo o nedůležitých věcech. Ve stejné chvíli se Urin pokoušel vymyslet přijatelnou odpověď, která by leccos vysvětlovala, ale zároveň neříkala vše a přitom z nich nedělala trojici uprchlíků, Ghlar ví před čím. Pesackovi se vůbec mluvit nechtělo. Stejně jako ostatní vycítil, že sir Ingmar má drsný kraj na úpatí hor opravdu rád, a v duchu srovnával tato místa se svou otčinou. Možná mají mnoho společného, uvažoval. Včetně toho, že o každém cizinci ve své zemi uvažují jako o potencionálním nepříteli. Zároveň mu vrtalo hlavou, čemu a komu slouží klášter, postavený na tak těžko přístupném místě daleko na severu. Doutnala v něm jiskřička podezření.

Nakonec to byl Tirin, kdo se rozhodl promluvit.

„Naše cesta započala daleko na jihu, na místě možná podobném tomuto. Za tu krátkou chvíli, co jsme tady, nepadla zmínka o bohu, kterému je váš klášter zasvěcen. Nebyla na to ta správná chvíle - vím. Neviděl jsem žádné zdobení, malby, nebo sošky, podle kterých bych si mohl udělat nějakou představu. Klášter, odkud jsme vyrazili se nazývá Umtur a tamní mniši slouží Ghlarovi. Předpokládám, že pochopíš, když zatím

neprozradím víc.“

Po Ingmarově tváři přeběhl překvapený výraz, ale byl to opravdu jen zlomek okamžiku. Zahleděl se Tirinovi do očí, jakoby z nich chtěl vyčíst vše, co zůstalo nevyřčeno, pak nečekaně změnil téma.

„Váš malý přítel potřebuje klid, aby se jeho rány rychleji hojily. Máme zde dost místa, abyste u nás mohli několik nocí přespat. V našem rozhovoru můžeme pokračovat zítra. Sire Rithagu,“ oslovil rytíře, který je přivedl. „Postarej se o ně, prosím.“ Pak beze slova odešel. Tirin se obrátil k Rithagovi právě včas, aby ještě zahlédl známky rytířova rozrušení. Něco se zde dělo. Něco, čemu zcela nerozuměl ani sir Rithag.

Pesack mlčel, ale jeho oči viděly totéž, co Tirinovy. Nechal si své postřehy pro sebe, dokud nebudou o samotě. Akat všechno sledoval, oči navrch hlavy.

„Můžeme tu zůstat? No to je bezva. Kde budeme bydlet?“, zeptal se rytíře.

Rithag už se mezitím vzpamatoval a hbitě odpověděl. „V klášteře nežije zdaleka tolik bratří, jako kdysi. Nebude problém vás ubytovat. Pokud už nebudete jíst, následujte mně.“ Vzápětí se zvedl, čímž dal najevo, že jinou odpověď neočekává.

Vedl je bludištěm chodeb. Nebýt pohledů z oken, díky kterým mohli přibližně odhadovat, kde se právě nacházejí, těžko by sami našli cestu zpět. Poblíž východní věže dostali každý přidělenu jednu komnatu. Rithag jim ukázal vše potřebné a vysvětlil, kde bydlí on, kdyby ho potřebovali.

Sotva za ním zapadly dveře, sešli se všichni tři v Tirinově pokoji.

„Paráda.“ Rozplýval se Akat, „Nečekal jsem, že nás přijmou tak snadno.“

„Rithag zjevně také ne," poznamenal Pesack. „Teď ze sebe někde u sebe strhává své oplechování a určitě má o čem přemýšlet."

„Nechtěl jsem hned vybalit vše o Laurosovi a koukám, že jsem načal daleko palčivější téma. Měl jsem být opatrnější."

„Tak zle bych to neviděl, Tirine. Možná to byla přímá cesta k něčemu, kam bychom se stejně nakonec dopracovali," uklidnil rikha Pesack a pohlédl na Akata, který se tvářil trochu bezstarostně, ale hned vzápětí dal najevo, že dobře chápe, o čem se tu hovoří.

„Opatrnost byla rozhodně na místě, nicméně se domnívám, že Koszovi tihle váleční mniši neslouží."

Trpaslík měl už poněkolikáté dojem, že za Akatovým věčným úsměvem se skrývá mnohem víc, než dává najevo. Pravda. Byl často zbrklý, ale rozhodně nebyl hloupý. Konec konců, proč by si jej jinak nějaký kouzelník vybral jako svého učně.

Někdo zaklepal na dveře. Tirin se lekl. Bavili se příliš nahlas. „Vstupte," řekl a hlas se mu přes veškerou snahu trochu zachvěl.

Byl to jeden ze sluhů a prohýbal se pod plně naloženým podnosem. „Jestli se neurazíte, posbíral jsem ze stolu vše, co se dá ještě použít k jídlu. Myslel jsem, že by vám to mohlo přijít vhod."

„Výborné," zářil Akat. „Máš naše díky. Dáš si s námi?" Byla to troufalost, ale díky ní se dozvěděli o svém omylu. Ze sluhy, který pozvání bez váhání přijal, se vyklubal sir Angir. Při rozhovoru s ním mimo jiné zjistili, že v klášteře žádní sluhové nejsou. Bratři mají rozdělené služby, ve kterých se pravidelně střídají. Dokonce i bratr představený, Ingmar, vyhledává možnosti, jak posloužit ostatním. Tirinovi se ta

myšlenka velmi zalíbila. Pochopil, že výraz bratr tady dostává mnohem hlubší smysl. Mniši žijí jeden pro druhého. Stále však zůstával skryt smysl toho života v ústraní. O mniších v Umturu se rikho domníval, že už tuší, co je jejich posláním. Alespoň v mezích toho, co jim o sobě byli ochotni prozradit a toho nebylo mnoho. Tento klášter bude zřejmé daleko tvrdším oříškem, přemýšlel.

Také s Angirem hovořili o své cestě s krajní opatrností. Mnich to samozřejmé vycítil a Tirin zachránil trapnost situace tím, že se pustil do popisování konkrétních situací, do kterých se v posledních měsících cestou na sever dostali. Když popisoval setkání s jednorožcem, změnilo se Angirovo téměř kamarádské chování ve velmi uctivé.

„Měli jste velké štěstí," pronesl se zasněným pohledem. „Říká se, že v téhle zemi nikoho jednorožci žijí, ale nevím o nikom, kdo by se mohl pochlubit, že nějakého, třeba jen z veliké dálky, zahlédl. Možná právě on vám vnuknul myšlenku vrátit se nazpět k lesu a to bylo vaše štěstí. Dál na sever byste totiž narazili na hranice Draklinu. Tam by se vám mohlo vést velmi zle. To mi věřte." Draklin, uvažoval překvapený Tirin. To je poprvé, co slyší něco konkrétního o poloze této bájné země draků. Tak ji alespoň mezi sebou nazývají lidé. Jak zní její jméno v řeči pradávných ještěrů - Ghlar suď. Neměl však možnost zeptat se na cokoli bližšího. Znovu někdo zaklepal. Byl to Rithag.

„Vidím, že se sirem Angirem jste se už seznámili. To je dobře. Přišel jsem se vás zeptat, jestli se zúčastníte večerní bohoslužby."

Tirin si uvědomil, že ještě stále nevědí, komu je klášter zasvěcen. Rozhodl se, že je čas zeptat se přímo.

„Ghlarovi, samozřejmé,“ odpověděl Rithag. „Myslel jsem, že je to zjevné.“

Pesack se ušklíbl. „Měl jsem dojem, že to před námi z nějakého důvodu tajíte.“

„Neptali jste se,“ usmál se rytíř, nyní už bez brnění. „Říkali jste jen, že nevíte, komu sloužíme.“

Není to tak docela pravda, pomyslel si Tirin a pátral v mnichově tváři po nějaké záludnosti, ale nic takového nespatřil.

„My všichni, jak jsme tady, ctíme Ghlara,“ řekl rikho vážně. „Nicméně, už na první pohled sis všiml, jak je naše společnost různorodá. Každý z nás slouží především bohu, se kterým se cítí nejvíce svázán.“

Rithag pozvedl tázavě obočí.

Netváří se nikterak pohoršené, uvědomil si Tirin. „Vidíš? Neptáš se,“ nadhodil opatrně.

Rytíř se usmál a v jeho pohledu se zračilo uznání.

Loren se trpělivě vlekl za Gormem, který už mnoho mil mlčky rázoval vpřed a natahoval krok, aby mezi sebe a zrádného pula položil co největší vzdálenost. Ačkoli kolem panoval třeskutý mráz, vztek v žákovi Zeleného Pána nevychládal. Co byly platné nekonečné paprsky učení a tréninku. V tuto chvíli nebyl sto přemoci své city. Jediným kladným pocitem byla vděčnost k Lorenovi, že se přidal na jeho stranu. Jinak by se tu teď plahočil úplně sám. Nakonec však prudká vichřice odvála i jeho vztek a zbylo jen podivné smutné prázdno. Gorm se zastavil. Loren, jdoucí těsně za ním měl co dělat, aby do něho nevrazil. Když se však syn Goranův otočil, pul hned poznal, že se s jeho přítelem něco děje. Beze slova vybalil houni, udupal sníh kolem sebe a posadil se. Čekal. Gorm ho chvíli pozoroval a pak usedl vedle něho. Dlouhé mlčení přerušil až po

několika paprscích.

„Celé jsem to zvoral, příteli," zabručel a v očích měl provinilý výraz.

Loren stále nemluvil. Jen se choulil do husté deky a pozoroval kruxského strážce přimhouřenýma očima.

V duchu náhle viděl toho samého člověka před rokem, v zapadlé čtvrti hraničního města. Tehdy měl stejný výraz, ale byl to Loren, kdo neměl situaci pod kontrolou. V náhlém přívalu citů uchopil Gorma za ruku. Všechno je v pořádku, chtělo se mu říct, ale věděl, že to není pravda a tak dál mlčel.

„Asi ti dlužím vysvětlení," pronesl syn Goranův přiškrceným hlasem. „Nejdříve bychom se ale měli pokusit dohnat ostatní."

Pul zavrtěl hlavou. „Nerad to říkám, ale na to je už pozdě. Vítr dávno zavál všechny stopy. Nikdy bychom je nenašli. Sir Rithag se rozhodl tajit místo, kam je vede, do poslední chvíle. Nemáme jediné vodítko, kudy se dát."

„Co potok?" navrhl Gorm.

„Mlhavá šance," odpověděl pul.

Kruxský strážce svěsil ramena a trvalo skoro paprsek, než znovu promluvil.

„Jestli bylo mé tušení správné, jsou ztraceni. Mohu za to já."

„Nevěš hlavu." Loren se neubránil úsměvu. „Teď ti snad mohu prozradit, že jsem tě malinko podvedl. Tušil jsem, že tvé chování má nějaké vysvětlení, kterému nerozumím. Proto jsem se rozhodl zůstat s tebou. Patříš k nám a nikdo z nás tě na holičkách nenechá. Tirin měl pocit, že navštívit místo, kde žije sir Rithag, je důležité pro naši cestu, ale stejně důležité je, abychom se nakonec znovu sešli. Proto teď musíme doufat, že se

ostatním nic nestalo, a pokusit se najít jižní ústí průsmyku Haliworm. Tam se, s Ghlarovým požehnáním, sejdeme s ostatními. Nyní se vrátíme k soutoku a pak se uvidí, co dál.“

Gorm beze slova stiskl Lorenovu pravici a vstal.

Zatímco ostatní ještě spali, Tirin se procházel po hradbách a kochal se pohledem na probouzející se kraj, zalitý ranními červánky. Kam až jeho oko dohlédlo, nebylo ani stopy po dalším lidském osídlení. Přesto měla drsná scenérie svoje kouzlo. Chvíli přemýšlel, nakolik jsou jeho myšlenky ovlivněny zpovědí sira Ingmara. Před dvěma lety by v sobě nenašel ani ždibec touhy, která by ho hnala z místa na místo. Dnes, kdy se dalo říct, že mnohé viděl a zažil, připouštěl, že Hobar a blízké okolí nejsou a nemohou být tím nejkrásnějším, co rikho ve svém životě spatří. Krása Hobaru spočívala především v tom, že je to jeho domov. To, co vidí kolem sebe právě teď, má v sobě úplně jinou krásu. Divokou a nespoutanou.

Pokynul na pozdrav další hlídce, která ho míjela. Všichni váleční mniši o nich již věděli a nikdo jim v pohybu po půdě kláštera nebránil.

Tirin se již poněkolikáté vrátil k zážitkům včerejšího večera. Mše se ukázala být více než překvapivou zkušeností. Vyšlo najevo, že klášter je ve skutečnosti zasvěcen dvěma bohům. Ghlarovi, samozřejmě, ale také Ulvikovi, patronu válečníků. Rikho se nikdy nesetkal s rolníkem, nebo obchodníkem, který by o sobě prohlašoval, že slouží tomuto tajemnému bohu. Teď již věděl, proč. Ulvik nemá žádné svatostánky, obětiště či chrámy, kromě výjimek, jako je tento klášter. Ulvik je patronem válečníků se vším, co z toho vyplývá. Kdo kdy viděl muže s mečem, jak staví

chrám. Ne. Uctívání tohoto boha se odehrává jinde a jinak. Vojáci a válečníci tohoto světa slouží bohoslužby svému bohu se zbraní v ruce.

Stejně je to podivná kombinace, pomyslel si Tirin. Ghlar a Ulvik. Rozhodně ale bude mít nějaký smysl, ukrytý hluboko v minulosti, a to spojení je požehnané. Těžko někdy zapomene na silný pocit přítomnosti něčeho nezemského, který včera zakusil. Museli to cítit i ostatní. Sotva opustili prostornou kapli, Akat s Pesackem beze slova zmizeli ve svých pokojích a neobjevili se ani u pozdní večeře. Každý z nich se chtěl zřejmě se svým zážitkem vypořádat o samotě. Tirin povečeřel ve společnosti Plavrona a po té se, stejně jako jeho druhové, odebral do ústraní, aby se se silným zážitkem vyrovnal.

Kaple byla pro Tirina také velkým překvapením. Něco tak prostého a jednoduchého ve spojením s uctíváním boha by nikdy nečekal. Jedinou cenností byl oltář s vyobrazením bílého orla v nadživotní velikosti, a na něm, jako relikvie položený obyčejný, nezdobený meč. Vlastně, k čemu by všechno to případné zdobení bylo, když nejdokonalejším skvostem je laskavá přítomnost boha samotného. Ztrácel se ve svých myšlenkách a znovu a znovu prožíval včerejší okamžiky naplnění.

„Tady jsi.“

Ta slova měla podobu něčeho ošklivého, co ho táhne pryč od bran zaslíbeného města. Otočil se s obličejem plným rozladění. Byl to Akat. Rychle ovládl své pocity. Vzal j přítele za loket a upřeně se mu zadíval do očí. V tom pohledu bylo vzájemné přátelství a pochopení.

„Vím,“ přerušil tu vzácnou chvíli Akat. „Cítím to

stejně dobře jako ty.“

Tirin se šťastně usmál. Už si ani nevzpomínal, kdy spolu naposled trávili čas v tak dokonalém souznění. Moc se těšil, až se se svým druhem podělí o nové zážitky, a teď viděl, že toho nebude třeba. Už se stalo. Zastyděl se za ten okamžik, kdy ho Akat vyrušil a on se skoro neovládl.

Chtěl mít boha jen pro sebe. Jak pošetilé.

„Už si mluvil s Pesackem?“ zeptal se Akata. „Ještě ne. Myslím, že to s ním otřáslo stejně, jako s každým z nás. Potřebuje jen trochu více času. Ty ses s tím vším vyrovnal nejrychleji. Zjistils něco nového?“ „Nic, co by ve mně budilo znepokojení.“ „Veškeré obavy jsou tedy definitivně pryč.“ Bylo to spíše konstatování, než otázka. „Škoda, že tu s námi není Gorm.“

„To je ostuda,“ otřásl se Tirin při pomyšlení, že na kruxského strážce ani nepomyslel. „Úplně jsem na něho zapomněl. Kde je jim asi konec?“

„Musíme Lorenovi důvěřovat. Od okamžiku, kdy se opět setkali v Kruxu, měl ke Gormovi nejblíže. Myslíš, že jsou na cestě k Haliwormu?“

„Doufám. Jak jsi řekl, musíme jim věřit.“ Došli ke schodům a pomalu sestupovali z hradeb.

„Uvažoval jsem,“ pokračoval po chvíli Tirin, „jak se na takové okamžiky, jako byl ten včerejší, dívá Uialavartan.“ Při vyslovení jména boha, kterému zasvětili svůj život, udělal Tirin uctivé gesto levou rukou.

„Rozumím ti,“ usmál se Akat. „Také jsem o tom přemýšlel. Ghlar je však pánem nad bohy i nad lidmi. Stejně, jako my sloužíme svému pánu, slouží Uialavartan jemu.“

Tirin se pousmál. Chvíle, kdy Akat vyslovoval

nahlas své soudy a myšlenky, byly vzácné. Často však mířil přímo do černého. Tirinovi by chvíli trvalo přijít na to, co Akat v těchto vzácných okamžicích vyslovoval jako samozřejmost. Proto sloužil Tirin svému pánu tady dole, a zabýval se záležitostmi lidí a rikhů. Akatovy myšlenky těkaly od jednoho k druhému, nikde se nezdržely dlouho, ale nezřídka kdy nacházel překvapivě snadno odpovědi.

Pomalu došli k hlavní budově. Čekal tam na ně sir Angir.

„Už jsem se bál, že začnete trpět nechutenstvím.“ Byli tu teprve druhý den a už neušlo pozornosti, jaký apetit mají hobarští rikhové. „Váš přítel na vás již čeká.“

„Aby nám tak všechno snědl,“ rozesmál se Akat a přidal do kroku. Rytíř je tentokrát odvedl do společné jídelny. Pesack seděl sám u jednoho ze stolů a snídal. Když spatřil oba rikhy, začal stahovat veškeré mísy do své bezprostřední blízkosti, a ochranitelsky nad ně vztáhl ruce. „Jen to ne. Já se snad už nikdy do sytosti nenajím.“ Několik osaměle snídajících mnichů se po něm ohlédlo. Trpaslík udělal omluvné gesto a přisunul mísy zpět ke svým přátelům. Úsměv však z jeho tváře nezmizel.

Tirin se také usmíval. V takové náladě Pesacka ještě neviděl. Bylo jasné, že včerejší bohoslužba poznamenala i jeho, přestože trpaslíci, jako národ, uctívají úplně jiného boha.

Trvalo ještě další dva dny, než se opět setkali s představeným kláštera, sirem Ingmarem. Tentokrát je pozval do své pracovny. Byla to místnost v jedné z věží, s okny na sever i na jih. Všechny stěny byly obloženy knihami tak starými, že by se jich člověk bál

dotknout, aby se mu nerozpadly pod rukama.

Když se všichni tři usadili kolem masivního leštěného stolu, představený vstal a začal přecházet po místnosti. Zdálo se, že neví, odkud má začít. Nakonec se opřel o parapet severního okna a tiše promluvil.

„Mnoho jsem přemýšlel o vaší nečekané a nezvané návštěvě.“ Jednoho po druhém podrobil zkoumavému pohledu.

„Ano. Nezvané. Ale dopad těchto slov míří jinam, než by se mohlo zdát. Dodnes je nejasná většina okolností kolem založení našeho kláštera. Jediné, co víme je, že na něm spočívá požehnání vládce bohů.“ Mírně se uklonil směrem k malé plastice, znázorňující bílého orla v letu, visící nade dveřmi. Až doteď si jí nevšimli. „Krom toho neexistují žádná vodítka, proč byl náš řád založen. Snad kromě této knihy,“ vrátil se ke stolu a položil obě ruce na útlý svazek. „Je to dílo světce Averika, žijícího před více než osmi sty lety.“ Kniha byly vlastně jen tvrdé kožené desky, chránící svazek nesmírně letitých pergamenů. „Nikdo, kromě představeného kláštera, do ní nesmí nahlédnout. Většina mých bratří i předchůdců věřila, že jsou v ní ukryty střípky budoucnosti, jaká by mohla být. Ať dobrá, či zlá. Značná část knihy popisuje děje kolem různých zlomů vlny Charnegil. To je prastarý název pro konec egilu. Věku, jak říkají někteří. Jsou to často nesmírně temné zkazky, to mi můžete věřit. Občas je těžké představit si svůj život ve světě, jak ho popisuje Averik.“

Tirin se na židli zavrtěl a jeho ruka zajela pod vestu. Nahmátl amulet, který jim věnoval umturský mnich Hordal, a pevně jej sevřel v dlani.

Ingmara ten pohyb upoutal. Zahleděl se na Tirina a

zvýšil hlas. „Jak to souvisí s vámi?“ zeptal se. „Začátky některých kapitol se v minulosti shodovaly, nebo alespoň podobaly tomu, co se odehrávalo v okolí kláštera, nebo přímo v něm. Třikrát za celou naši minulost se mí předchůdci rozhodli zachovat v protikladu Averikových slov. Třikrát zasáhli do životů naprosto cizích lidí, se kterými neměli do té doby nic společného, a z toho dvakrát tím změnili osud většího množství populace, než byli schopni dopředu odhadnout. Jednou se osudově zmýlili. Já dělám chyby nerad, ale mám podezření, že jedna kratičká stať se zmiňuje o vás a vaší cestě na sever. Averik hovoří o pěti bytostech. Tím chce podle mého naznačit, že zdaleka ne všichni popisovaní budou lidé. Od bratra Rithaga a Plavrona Poutníka vím, že dva vaši druhové mezi zdi našeho kláštera nedorazili. Je vás tedy pět.“ Znovu se odmlčel, jakoby si chtěl své myšlenky ještě naposledy rozvážit, než je vyřkne. Tirin si teď už byl téměř jistý, že umturští věděli mnohem, mnohem víc, než se rozhodli povědět. Vytáhl amulet, ale stále ještě jej držel sevřený v pěsti, aby nebyl vidět.

Bylo vidět, že sir Ingmar je trochu vyvedený z míry. Stále však Tirinovo chování nekomentoval. „Navíc je tu místo, odkud jste vyšli,“ řekl tiše. „Averik píše:, Vyrazí na pouť z jednoho z pěti. Nechci a nemohu vám vysvětlovat, co to může znamenat, ale pro mě je to dalším důkazem. Blíží se doba nepokojů a možných změn. Pomyšlení na to, že bych mohl udělat osudovou chybu je hrozné, ale neudělat nic je ještě horší.“

Tirin se pomalu zvedl a vážným hlasem přerušil Ingmarovu řeč.

„Věřte, že víme, co je egil, i co obnáší. Myslím tím

konec egilu. Hovoříme o době, která již klepe na dveře. Nadchází Rok slábnoucích bohů. První z řady těžkých let, provázejících přelom věku. Možná je naším osudem zamíchat se do všeho dění víc, než by nás kdy napadlo. V Umturu uvažovali podobně.“ Za řeči rozevřel dlaň a položil amulet na stůl před Ingmara.

V pracovně nastalo hluboké ticho.

Představený kláštera stál jak socha a upíral pohled na amulet. Trvalo dlouho než promluvil.

„To vám dali v Umturu?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Tirin. „Neřekli nám však, k čemu nám to bude dobré. Myslím, že netušili, jestli taková chvíle jako teď nastane, a neodvážili se nám povědět víc. Soudím, že to bylo určeno pro vás.“

„Je to pro mě velice silný okamžik,“ řekl po chvíli rozechvěle Ingmar. „Rozhodl jsem se, aniž jsem tušil, co si nesete s sebou. Museli být opatrní,“ pronesl zastřeným hlasem a zdálo se, že se jeho myšlenky toulají po místech na míle vzdálených.

„Vidím, že přinejmenším trochu víte, co se kolem vás děje,“ vrátil se po chvíli zničehonic k původnímu tématu. „To se nedá říci zdaleka o každém. Volil jsem dlouho, i když zdaleka ne tak dlouho, jak bych si přál. Není však vhodná doba na váhání. Pomohu vám při vaší cestě na sever. Zrobíme pro vás vory, dáme vám koně, zásoby na cestu a několik mých bratří vás doprovodí až na hranice Rhondoru. Nebude to lehká cesta, a sami byste měli jen nepatrnou šanci na přežití. Vyrazíte zítra.“ Poté se s nimi rozloučil. Tirin se mezi dveřmi otočil a zahlédl jeho zamyšlený výraz. Do čeho jsme se to vlastně zapletli? Položil si otázku, na kterou nedovedl odpovědět. Na chodbě potkali Plavrona. Pul je obdařil vědoucným úsměvem. Natáhl k Tirinovi

pravici. Rikho jeho ruku pevné stiskl a napjatě čekal nějaké vysvětlení.

„Šťastnou cestu," byla jediná Plavronova věta. Postupné si pak potřásl rukou s ostatními a měl se k odchodu.

„Počkej!" vyhrkl Tirin. „Co jsi vlastně zač?" vyhrkl otázku, která mu už mnoho dní vrtala v hlavě, i když pravděpodobnost, že mu Poutník pravdivě odpoví byla mizivá.

Plavron se krátce zamyslel a pak pohlédl Tirinovi zpříma do očí. „Vy tak trochu spolupracujete s pánem Orwaru," namířil na ně štíhlý, dlouhý ukazovák. „Já mám zase svá želízka v ohni na území coolvinském. Jsou však zájmy, které máme společné," dodal spěšně, protáhl se kolem rikhů i trpaslíka a svižně odkráčel chodbou.

Až do večera debatovali a přemýšleli o tom, co se dozvěděli. Nenapadlo je však nic kloudného a tak šli brzy spát, majíce na paměti, že zítra je čeká začátek další řady nesmírně těžkých dní. Okny se k nim nesly údery seker. To rytíři narychlo poráželi stromy na stavbu vorů. Rány se ozývali ještě dlouho do noci, ale to už naši přátelé tvrdě spali.

Gorm s Lorenem se vlekli zasněženou plání již plných deset dní. Byla to nesmírně namáhavá cesta, a pro pula o to těžší, že jeho souputník se opět uzavřel do sebe a řekl za tu dobu sotva více, než dvacet vět, a to vždy jen odpovídal na Lorenovy otázky. Toho večera se utábořili v mělkém dolíku nedaleko říčního koryta.

Gorm nemohl usnout. Znova a znova se mu před očima vynořovaly vzpomínky. Matka, ještě mladá, se loučí s otcem, jdoucím prvně do služby. Jak byla hrdá - dodnes ji slyší. „Můj muž pojede s Lesní hlídkou."

Dobře jí chápal. Už tehdy, jako malý kluk. Dostat se do Lesní hlídky bylo snem každého kruxského strážce. Dokonce i malé děti si hrály na hlídku jedoucí do Dubiny, Zlatého údolí, či Kopců.

Kopce. Ty s velkým „K“, byly místem, opředeným mnoha temnými mýty a zkazkami. Právě tam se podle starších hraničářů vždy houfovali skřeti před svými nájezdy na Krux. Nikdy se nikomu nepodařilo vystopovat ty stvůry dřív, než na hranici Kopců. Nikdy nenašli zbytky tábora, alespoň ne takového, jak ho znají lidé. Zdálo se, že skřeti snad vůbec nejí, nespí, a až na výjimky nezakládají ohně. Po generace kruxských strážců se tradovalo, že skřeti byli stvořeni Temným jen pro to, aby ztrpčovali život lidem na orwarském pomezí.

I Gorm míval svůj dřevěný meč. On a Koktavý Olbad, syn starého Edkise. Nerozlučný přítel z mládí. Byl mu téměř bratrem a později, když přišla o život Gormova sestra, trávili spolu každou volnou chvíli.

Gelta. Všichni jeho vrstevníci, kteří měli mladší sestry, se k nim chovali s galantností vrozenou kruxským mužům. Pro Gorma však znamenala daleko víc. Gelta byla krásná jako panenka, na svůj věk nebývalé rozumná a chápavá. Na svět kolem sebe shlížela modrýma, jasnýma a moudrýma očima. Pak ji jednou otec vzal s sebou na cestu do Orwaru. Hned první noci je přepadli skřeti. Lítý boj přežili jen čtyři muži. Otce přinesli na nosítkách. Jeho zranění byla strašlivá, ale proti ránám na duši nebyla ničím. Otec té noci přišel o rozum. Gorm se rozhodl je pomstít. Oba. Otce i sestru. Od toho dne pro něj dřevěný meč nebyl jen hračkou. Společně s Olbadem trénovali seky a údery, odkoukané od starších chlapců i členů hlídky při

slavnostních přehlídkách a cvičných soubojích. Když je přijali do Zelené školy, byli ve svém ročníku nejmladší. Ústrky a posměšky ze strany spolubojovníků však brzy ustaly. Prokousali se všemi povinnými dovednostmi, a v pouhých třinácti letech se stali členy stráže. Ani tam se však nemínili dlouho ohřát. Jejich snem a cílem byla Hlídka. Poctivá a tvrdá práce přinesla kýžené výsledky. Olbad - v té době už si mu nikdo nedovolil říct koktavý -neúnavný stopař, v lese četl jak v knize, a Gorm - lučištník. Tak je nazývali.

Pak to přišlo. Nečekaně, jako rána s čistého nebe. Jeden z kapitánů stráže je vyhledal, když se vraceli ze služby a požádal je, aby šli s ním. Oba byli zvědaví, co jim může chtít. Cestou všichni tři mlčeli. Zamířili ke kasárnám stráže, ale minuli je. Dál, sevřená v rohu vnitřních hradeb stála už jen jediná budova. Velitelství Lesní hlídky. Bylo to tady. Žádná velká slova. Nabídka - souhlas a termín prvního výjezdu.

Toho dne nemohli dospat. U kasáren hlídky přešlapovali o dva paprsky času dříve, než bylo třeba. Když přišel velitel průzkumné skupiny a oznámil jim cíl mise, jakoby do nich uhodil blesk. Jejich první hlídka, a hned do Kopců. Záhy dorazili zbylí hraničáři, nasedli na koně a velitel je vyvedl severní branou z města. Jízda probíhala klidně a všedně. Vpředu se střídali dva stopaři jako předsunutá tykadla družiny, a den zvolna míjel. Přenocovali nedaleko Dubiny a ráno pokračovali na severozápad, oklikou ke Kopcům. Po skřetech ani stopy. Kam se vytratilo očekávané napětí? Kde je to dobrodružství, o kterém jako kluci tolikrát snili?

Znovu se přiblížil večer. Utábořili se na úpatí Kopců a velitel rozdělil hlídky. Jednu v táboře u koní, a

druhou na vrcholku nedalekého pahorku, kterému říkali Lysina. Gormovi připadla hlídka právě tam. Záhy ulehl, aby byl v noci svěží. Sotva jej probudili, vyrazil spolu s dalšími dvěma, Alteiem a Fibarem, k Lysině. Vystřídali své druhy a zalehli do trávy, zvlhlé večerní rosou. Dlouho se nic nedělo, až pak najednou se vzduch rozvibroval výkřikem plným překvapení a bolesti. Hned na to se lesem rozezněly zvuky boje.

Vyskočili a vedeni nejzkušenějším Altejem, vyrazili k tábořišti. Řeklo by se pouhá půlmíle, ale byly to nejdelší paprsky času v Gormově životě. Když se konečně dostali na dohled tábora, nebyli na pochybách, jak boj dopadl. Skřeti křepčili kolem ohně a jejich odpudivé skřeky se nesly temnotou. Zohavené mrtvoly kruxských strážců se válely prakticky všude. Někteří měli štěstí a zemřeli rychle. To byli ti, které skřeti zabili ve spánku. Fibar se převalil na bok a zvracel. Altei okamžik počkal a pak šeptem zavelel k ústupu. Gorm však ležel dál jako přimražený, a pozoroval scénu před sebou. Skřeti se v jednom momentě rozestoupili, a on zahlédl cosi na druhé straně mýtiny. Nedbaje naléhám svých společníků, dal se do pohybu podél tábora.

V houštině, třicet kroků před ním, se míhaly sotva patrné odlesky. Že by malý strážní oheň? To nebylo skřetům podobné. Nemýlil se. Mezi křovinami na okraji mýtiny plápolal ohníček, živený sotva třemi, čtyřmi kousky dřeva. Neodvažoval se připlazit blíž, ale i to co mohl rozeznat odtud, ho naplnilo bezbřehou nenávistí. U stromu stál spoutaný ten nejmladší ze členů hlídky. Nejmladší a Gormovu srdci nejmilejší. Ke stromu uprostřed houštiny byl přivázaný Olbad. Halenu na prsou měl rozervanou a z hrudi mu visely cáry kůže.

V Gormovi by se krve nedořezal. Byl by se vrhl bezhlavě vpřed, ale nebyl to pohled na mučeného přítele, co jej zarazilo. Důvod, díky němuž zvítězil zbytek rozumu, stál před Olbadem a držel v ruce nůž. Vše, co se mladý hraničář naučil, co mu od mládí vštěpovali, se jej snažilo přesvědčit, že se mýlí. Měl však dobrý zrak a oči ho doposud nikdy nezklamaly.

I tak bylo těžké uvěřit. Tváří v tvář proti jeho příteli stál člověk.

Ne, přesvědčoval sám sebe syn Goranův. Teď nesmíš zemřít. Snad ti Olbad v Agrakaragandolu odpustí. Tohle se lidé musí dozvědět. Ještě jednou se přinutil pohlédnout před sebe a snažil se vštípit do paměti každý detail zrádcovy tváře. Malý mihotavý ohýnek mnoho světla nevydával, ale Gorm věděl, že to málo, co rozeznal, do smrti nezapomene. S obrazem zmučeného Olbada před očima se po špičkách a zaťatých pěstech odplížil do tmy.

Návrat do Kruxu byl smutný. Ještě chmurněji však působila reakce nadřízených na Gormovo odhalení. Nikdo mu nevěřil. Nenávist ke skřetům byla ve všech tak hluboko zakořeněná, že se zdráhali uvěřit. Nikdo by přeci nespolupracoval s těmi stvůrami. „Prožil jsi velký šok, mladíku," položil mu kapitán ruku na rameno s chápavým pohledem v očích. Nakonec dostal týden volna a jeho zpráva se nikdy nedostala na stůl Zeleného pána. Časem pochopil, že pokusy najít někoho, kdo by mu naslouchal a uvěřil, jen staví hráz mezi něj a ostatní lidi ve městě. Stal se Bláznivým Gormem. Gormem Podivínem. Krátce na to zemřel jeho otec a on sám byl převelen zpět k městské stráži. Stáhl se do sebe. Snad právě proto, že kruxští, ač obdivovali jeho obratnost v boji i neomylnost při střelbě z luku, se mu nemohli stát

přáteli, pozval tenkrát před rokem k sobě skupinu podivínských dobrodruhů. Hledal něco, co mu město nemohlo nabídnout. Nedopadlo to nejlépe, a přesto se k nim při druhém setkání připojil. Teď již věděl, že jsou to přátelé, jaké hledal. Přesto ho minulost dohonila. Plavron a skřeti. Chyba? Možná s nimi skutečně neměl nic společného. Už s tím vším nemůže být sám. Už ne. Otočil se k Lorenovi a jemně mu zatřásl ramenem.

Vory jeden po druhém přirážely ke zmrzlému břehu. Tirin vyskočil na asi o stopu vyšší břeh hned za prvním z rytířů. Na zledovatělé zemi mu podjely nohy, ale vysoký bojovník jej zachytil. Bratři byli oděni v plné zbroji. O břeh opřeli primitivní lávku a vyváděli koně. Ti, co se dostali na břeh mezi prvními, utvořili široký půlkruh a ostražitě pozorovali okolí. V dálce se černala stužka lesa. Bylo to vítané a dlouho očekávané rozptýlení po mnoha dnech, kdy se od obzoru k obzoru táhla jen bílá sněhová pláň, rozťatá vejpůl korytem řeky. Koně, které dostali od válečných mnichů, byli statní, silní, měli hustou srst a výborně se do zdejšího podnebí hodili. Netrvalo dlouho a všechna tři zvířata měla pevnou půdu pod nohama. Rytíři neměli v úmyslu se dlouho zdržovat. Krátce a srdečně se rozloučili a odrazili od břehu. Čekala je dlouhá namáhavá plavba proti proudu, zpátky do kláštera.

Tirin pohlédl na své druhy. Oba byli zmrzlí a nezvykle vážní. Nebylo, čemu se divit. Sdílel s nimi jejich pocity. Právě přervali poslední pouto se svou otčinou. Původně vyráželi čtyři. Pak se přidal Gorm a právě on to byl, kdo způsobil roztržení jejich malé družiny na dvě části.

I Akat s Pesackem hleděli do pláně. Tirin věděl, že myslí na to samé, co on. Tam někde jsou možná,

ztraceni uprostřed závějí Loren s Gormem. Dva malí tvorečkové, třesoucí se zimou a dychtící po alespoň malém zdroji tepla. Jestli se nakonec vydali napříč plání, jak měl Loren původně v úmyslu, nemají mnoho šancí na přežití. Ještě jednou se ohlédli za odplouvajícími mnichy, pak nasedli na své nové mohutné oře a vyrazili k severu. Jízda na koni jim rozproudila krev v žilách. Tato zvířata byla na zdejší podmínky na rozdíl od těch orwarských zvyklá, a postupovala vpřed mnohem rychleji. Bylo znát, že po dlouhém přešlapování na vorech je pohyb těší. K večeru dosáhli nejbližší hranici lesa. Bez ohledu na nebezpečí si tři zmrzlí poutníci založili velkou, teplem sálající vatru. Oheň nikoho nepřilákal, a tak mohl Pesack strávit klidnou noc. Akat s Tirinem nikoli. Severští koně byli pro malé rikhy příliš mohutní a jízda na nich byla pro oba očistcem. Jen krutý mráz a hluboký sníh byly argumenty, jež je udržely v sedlech. V hlubokém sněhu by se brzy unavili a z hlubokého spánku by se už nikdy nemuseli probudit.

Ráno osedlali koně a pokračovali v cestě. Během tří dnů les prořídl a začali potkávat známky lidského osídlení. Přesto dalších čtrnáct dní nepotkali živou duši. Míjeli háje i zalesněné pahorky, až se nakonec dostali na dohled k vysokému kopci, na němž stál hrad. Po krátké poradě k němu zamířili.

Všudypřítomný sníh a mráz nebyly tím nejhorším, čemu museli dva osamělí poutníci, ztracení v ledové pláni čelit. Pro namáhavou cestu jim bylo nejvíce zapotřebí sil, a těch mnoho nezbývalo. Zásoby už došly před několika dny, a jediným zdrojem potravy byli ptáci, občas se objevující na obloze. Každá neuvážená střela znamenala zdlouhavé a namáhavé hledání

vystřeleného šípu v hlubokém sněhu. Ne vždy byli při takovém dohledávání úspěšní a zásoba šípů se povážlivě tenčila. Zpočátku se na syrové ptačí maso znechuceně šklebili a pili jen horkou krev. Posledním dřevem, které dopomohlo k hřejivým tančícím plamenům, bylo těch pár stromů u soutoku, kde se oddělili od svých přátel. Když však bylo jasné, že je to málo teplé krve nezasytí, pustili se i do tepelně neupraveného masa.

Před několika dny zahnulo říční koryto k severozápadu a směr si udrželo. Znejistěli, a nakonec opustili řeku a pokračovali planinou tam, kde měl podle nich být sever. Obloha však zůstala setrvale zatažená, takže si mohli být jisti správným směrem jen ráno a večer. Čtvrtého dne bloudění se několik mil od nich objevil pták a vytrvale kroužil nad stále stejným místem. Gorm, jenž znal zvyky zvěře i ptáků, vyslovil domněnku, že se drží nad nějakými živými tvory. Vydali se tím směrem. Sotva se však dali do pohybu, změnil polohu i pták. Dospěli k názoru, že jde o poutníky, plahočící se planinou jako oni, a pokusili se je dohnat. Stíhání jim překazil soumrak. Pocit marnosti však opadl hned druhého dne ráno. Opeřenec, s největší pravděpodobností orel, se vznášel tam, kde doufali, že by mohl být, a umožnil jim pronásledovat tvory v pláni před nimi. Ani tohoto dne však nikoho nedostihli. Dokonce se zdálo, že se vzdálenost mezi nimi a orlem zvětšuje. Třetího dne stíhání byl pták už jen tečkou na obzoru.

„Tak to je konec," zasténal Gorm. „Znají to tu a mají dostatečné zásoby potravin. Já udělám ještě dvacet kroků a to bude můj poslední počin."

Loren otevřel ústa, ale místo odpovědi vydalo jeho

hrdlo jen bolestný sten. Protřel si oči, aby zaplašil tančící stříbrné hvězdy. Nezmizely. Byl si jistý, že je to předzvěst brzkého konce. Ještě ne. Ještě ne, hučelo mu hlavou. Vzal přítele za loket a zatáhl. Gorm se dal více méně automaticky do pohybu. Malátným a potácivým krokem zamířili k tečce na obloze.

K večeru zvedl Loren unavený pohled od jiskřivě zářícího sněhu, aby už po bůh ví kolikáté zkontroloval orla na obzoru. Byl tam. Tečka zoufalství i naděje zároveň. Už několikrát ho napadlo, že plání možná pobíhá nějaké zvíře a opeřenec se mu prostě z nějakého důvodu drží na blízku. Gormovi však o svém podezření neřekl. Mohla by to být poslední kapka jeho až do krajnosti napínané vůli.

Už chtěl odvrátit zrak, ale něco upoutalo jeho pozornost. Zahleděl se do dálky a přimhouřením víček se snažil zaostřit zrak. Byl zvyklý svým po dávných předcích dokonalým smyslům důvěřovat. I přes značnou únavu přesvědčoval sám sebe, že to co matně rozeznává na obzoru, je opravdu tím vysněným a vytouženým. Daleko vpředu se černala tenká linka lesa. Téměř křečovitě tiskl hraničářovu ruku a táhl ho dál. Nesmí polevit. Teď už teprve ne, když je záchrana na dosah ruky. Večerní červánky se rozlily oblohou. Gorm hleděl před sebe zasněným pohledem a tiše si cosi mumlal. Kladl unaveně jednu nohu před druhou. Prodíral se hlubokým sněhem a celé tělo přímo křičelo zprávu o totálním vyčerpání. Jen ten jeho pohled. Lorena zamrazilo. Vedl svého druha houstnoucím soumrakem stále vpřed tam, kde tušil teď už neviditelnou hranici lesa a snažil se nedívat na svého přítele. Chtělo se mu křičet, brečet, zoufale smát, spílat bohům. Cožpak právě v téhle chvíli plné naděje, ztratí

syn Goranův rozum, stejně jako jeho otec i matka? Již několikrát se v duchu vracel ke Gormovu vyprávění. Teď již dobře chápal jeho zaujatost. Skřeti a lidský zrádce. Skutečně není snadné něco takového přijmout. Zažil však mnohé a neměl důvod o slovech přítele pochybovat. Unavený druh na pulově paži už téměř visel. Nadšení vyprchalo. Dnes se ještě k lesu nedostanou. Loren položil Gorma do sněhu a začal hloubit kutloch. Každou chvíli ustával v práci, aby příteli zabránil usnout. Pak přišla chvíle, kdy i jemu vypověděly svaly poslušnost a svalil se do téměř hotového doupěte.

Té noci vítr poprvé po mnoha dnech roztrhal těžká mračna a hvězdy bděly nad odpočinkem dvou spáčů, ztracených daleko v severních pláních.

Zima v knížectví je letos opravdu mimořádně mrazivá, uvažoval vyhlášený orwarský zbrojíř lan. Vichřice ho zahnala ke krbu zájezdního hostince dříve, než vůbec stačil opustit město. Dnes mu zdržení výjimečně nevadilo. Obchod, který uzavřel s vilenským hrabětem, byl více než uspokojivý. Není to dlouho, co kníže udělil Vilenu statut města, a hrabě Olwik se opravdu snaží, aby bylo vidět, jak si toho váží. Z Vilémova patentu mu samozřejmě kyne především spousta výhod, nicméně s nimi i starostí. Rozšířit a vybavit městskou stráž je jedna z nich. Ó díky, Ghlare, za takové starosti, mnul si lan ruce nad ohněm. Pětadvacet jeden a půl ručních mečů se znakem Vilenu. To je zakázka, jaká se nepoštěstí hned tak někomu. Vděčí za ni především své pověsti. Byl si jistý, že místní zbrojíř nešetřil úplatky, aby práci dostal. Když přešlapoval před radnicí, čekaje na hraběcího zmocněnce, zahlédl agenty dalších dvou svých

konkurentů. Blýskli po něm pohledem, který jasně hovořil o tom, jak dopadla jejich jednání v mladém městě.

Čtyřiatřicetiletý Ian byl zatím posledním pokračovatelem rodu, jenž se řemeslem zabýval více než tři století. Byl na své předky jak se patří hrdý. Tradovalo se, že jeho praděd pomáhal kovat samotnému Zhorganovi dnes už mýtický meč Kongramath. Ian znal pravdu, kterou netušil žádný člověk v Orwaru, a hodlal si ji nechat pro sebe.

Právě v dnešních dnech, kdy řemeslo bylo prakticky na okraji jiných cechů, se jeho vlastní živnost držela nad vodou jen díky řemeslnému dědictví po velkých předcích v rodině. Mnoho desítek let nevedlo knížectví žádnou válku a meče plnily svou funkci jen v rukou padouchů, dobrodruhů a městských hlídek. Sem tam nějaká ta oprava, zlomené hroty cvičných zbraní a ostření - nedůstojná to práce pro pravého mistra, jakým lan skutečně byl. V každém městě se dnes uživil sotva jeden zbrojíř, mnohdy pochybných kvalit. Jednoduše řečeno, řemeslo bylo v úpadku. Zvolna upíjel z poháru svařené víno a pozoroval vylidněnou ulici. Co naplat. Bude muset vyrazit na cestu bez ohledu na počasí. Obchod nepočká.

Zaplatil hostinskému, hodil minci pacholkovi a počkal až bude zapraženo. S důstojností, jakou právě pociťoval, se usadil na kozlíku, upevnil na ramenou tlustý vlněný plášť a zamlaskal na koně.

Kupecká cesta se vinula od vilenského mostu k několik mil vzdálenému rozcestí. Tam se oddělovala jižní stezka, vedoucí k městečku Gera, známého svými zlatými doly. Gerské zlato bylo vyhlášené svou ryzostí, a místní mincovny prosperovaly již stovky let, razíce

spolehlivou orwarskou měnu pro potřeby každého z araverů.

Ian však řídil svůj vůz rovně. Nejkratší cestou do Orwaru. Čtvrtého dne cesty dorazil na dohled k Emregalskému lesu. Znal pověsti, které tuto končinu opřádaly, ale nepřikládal jim větší význam. Byl moderní člověk a na povídačky starých bab a krajánků moc nedal. Projížděl mezi prvními stromy, když zaslechl podivné, znepokojivé rachocení. Ohlédl se. Nevídanou rychlostí ho dojížděly dva kryté vozy. Až po chvíli si uvědomil, co mu na zvuku připadá nepřirozené. Ten rachot jakoby k vozům nepatřil. Nebyl si jist, zdali by to dokázal popsat slovy, ale ta tónina, podbarvená čímsi, co by se dalo nejsnáze přirovnat ke zvuku, jaký vydávají vlny, ženoucí se proti přístavnímu molu, byla naprosto odlišná od nakřaplého rachotu jeho vlastního vozu. K tomu ke všemu se ještě citelněji ochladilo. Podvědomě zkontroloval cestu před sebou a znovu se otočil. Až teď si všiml, že na kozlíku první kolesky nikdo nesedí. Jak se k němu blížila, začal si dělat starosti, jak se vyhnou. Ti, co ho dohánělí, ať už jsou čímkoli, zjevně spěchali a budou ho chtít předjet. Vzdálenost se stále zmenšovala. lan měl neodbytný pocit, že ho z vozu někdo pozoruje. Neměl ale čas se tím více zabývat. Neměl čas, zabývat se čímkoli. Vozy už byly těsně za ním. Očima, už dávno ne jen znepokojenýma, zíral na boky tažných koní. Visely z nich cáry. Ve chvíli, kdy definitivně propadal panice, uhnula první koleska prudce do lesa a druhá jí v těsném závěsu následovala. Lesem se rozlehlo štkavé táhlé zavytí. lan byl hrůzou bez sebe. Tam, kde vozy odbočily, nebyla žádná cesta. Na to by přísahal. Jeho zvířata se naštěstí sama držela cesty a hnala se

ozlomkrk pryč. „Emregalský les,“ mumlal tiše orwarský zbrojíř a křečovitě se držel kozlíku. „Emregalský les.“

Loren visel napnutý mezi dvěma stromy, sešněrovaný tak, že se nemohl ani hnout. Nebyl schopný si uvědomit, kolik dní a nocí je už uvězněný mezi kmeny ledových stromů na prahu Agrakaragandolu. Ledový vichr cítil, ale neslyšel. Zvuky vnějšího světa nemohou proniknout do města mrtvých a právě tady na jeho prahu je pásmo nikoho, kde se procházející zbavují všech pozůstatků ze svého života, kromě vzpomínek. Podle těch jsou potom souzeni Balíkem, pánem tohoto ponurého místa.

Pul si uvědomil, že tak dlouho tu asi zas nebude. Když totiž zavřel oči, nedovedl si vybavit nic ze svého okolí. Rychle je tedy zase otevřel. Právě včas, aby zahlédl mezi větvemi jednoho z ledových stromů obrovského supa Ghantalika, který trestá ty nevětší z hříšníků. Neměl dost času, aby si všiml, že Ghantalik nevrhá žádný stín. Letěl přímo k němu. Pul chtěl uhnout, ale zapomněl, že je pevně svázán. Sup se rychle zvětšoval. Rozepjal křídla a tloukl jimi ve vzduchu, aby se udržel ve stejné výšce s Lorenem. Zaklonil se a klovl. Znovu. A zas. Po pulově tváři začala stékat horká krev.

Pokusil se otevřít oči dokořán, ale před záplavou bílého jiskřivého jasu se dal na ústup. Odvrátil hlavu a překvapeně zjistil, že to jde.

„Au,“ zasípal. Někdo ho praštil do hlavy. Rychle se otočil a prudké světlo mu vehnalo slzy do očí. Na sněhu vedle jeho hlavy stál bílý orel se složenými křídly a zvědavě ho pozoroval, natočený k němu jedním okem. Zlomyslně ho ještě jednou klovl do hlavy, pak roztáhl

svá mohutná křídla a vznesl se do vzduchu.

Loren se definitivně probral k vědomí. Chlad mu pronikal svými dlouhými ostrými paťáty až do morku kostí. Posadil se a bolest mu projela jak jehla celým tělem. Zvedl zkřehlé ruce a vytřel si slzy z očí. Zaklonil hlavu a sledoval orla, kroužícího vysoko na obloze. Poznání na něj dolehlo jako těžké závaží. Náhle věděl, kde je a co tu dělá. Rychle začal odhrnovat sníh, až našel Gormovo tělo. Ó Ghlare! Sklonil se k hraničářovu obličeji, aby si poslechl, zdali dýchá. Sláva. Mělký, sotva slyšitelný, ale pravidelný dech svalil pulovi ze srdce největší z balvanů. Odhrabal z přítele navátý sníh a rytmicky mu třel paže i nohy, aby ho zahřál. Zároveň tím rozproudil krev i sobě. Už se cítil mnohem lépe, Goranův syn však stále nepřicházel k sobě. Vzal ho za ruce a posadil jej.

„HUAAAAAAÓ.“ Zvuk linoucí se z Gormových úst připomněl Lorenovi šťastný, ale trochu skelný pohled, kterým jeho přítel poslední paprsky před setměním obdaroval svět. Přišel snad skutečně o rozum?

„Ó Xar,“ duše elealského zloděje se nezapřela, když vzýval polobožské bratry, patrony zlodějů a lupičů.

Při zkoumavém pohledu do hraničářova obličeje si všiml, jak škube víčky. Hlavou mu svitlo poznání. Má je slepená. Nemůže otevřít oči.

„Světlooooó,“ zaskučelo z Gormových úst. „Kdeee...“

Loren si nabral plné hrsti sněhu a začal mu třít obličej. Po chvíli se oči konečně otevřely. Hleděly nechápavě, ale nakonec dostaly výraz, který se dal označit za více méně příčetný.

„V pořádku. Klídek. Všechno je v pořádku. Slyšíš

mě?“

Odpovědělo mu kývnutí hlavy.

„Víš kde jsme?“

Další pokývnutí.

„To jsem rád. Jestli nemůžeš mluvit, tak to nelámej přes koleno. Támhle, daleko vepředu je les. Rozumíš? Les. Jakmile se tam dostaneme, máme vyhráno.“

Gorm potřetí kývl hlavou a pokusil se vstát. Zapotácel se a pul ho musel podepřít.

„Půjde to. Neboj se. Opři se o mně.“ To málo z věcí, které jim zbývaly, si přehodil přes pravé rameno a levá -pravá, pomaloučku vykročili k lesu, který byl teď po ránu vidět i necvičeným zrakem. Čekalo je však ještě jedno nepříjemné překvapení. Ze svého pohledu to samozřejmě nemohli rozpoznat, ale na půl cestě k lesu jim cestu přetínala říčka. Nijak zvlášť široká, ale o to prudší byl proud v úzkém korytě. Díky tomu se na hladině i přes tuhý mráz nevytvořil led. Loren si povzdychl. „Jak dlouho trvalo štěstí těch, co nalezli Jeskyně vil?“

Gorm jeho slova nijak nekomentoval. Sotva se držel na nohou a ztrápeným pohledem pozoroval řeku.

„Teď mě dobře poslouchej,“ usadil jej pul do sněhu. „Najdu nejschůdnější místo a přenesu věci. Pak se pro tebe vrátím.“ Hraničář použil svou v poslední době nejobvyklejší odpověď. Nepatrně kývl. Pak sledoval, jak Loren brouzdá sněhem kolem řeky a snaží se najít něco, co by mělo nejblíže k brodu. Nenašel. Musel přeskákat po kamenech. Dostal se na druhý břeh a nedůvěřivým pohledem pozoroval řeku a Gorma. Po několika dlouhých paprscích zaťal pěsti a přehopsal zpět. Došel k příteli a beze slova si zul boty. Hraničář nesouhlasně zavrtěl hlavou, ale na pulovo počínání to

nemělo nejmenší vliv. „Vstaň," poručil. Pak si naložil Goranova syna na záda, a sykaje bolestí a námahou, přenesl jej na druhý břeh.

„Tak. A teď k lesu, nebo vidím své nohy naposledy."

K prvním stromům se dostali kolem poledne. Loren začal beze slova vršit hromadu dříví, kterou pak s pomocí Gormova jakž takž suchého křesadla zapálil. Plameny jakoby se chvíli rozmýšlely, nesměle olizovaly větve a pak najednou vzlétly do výše. Spolu s nimi stoupala z vlhkého dřeva vzhůru oblaka páry. Oba znavení cestovatelé seděli v kaluži odtávajícího sněhu, opřeni rameny o sebe, a užívali si překrásné okamžiky, které naplnily tužby posledních týdnů. Dokázali to. V lese jistě naloví i nějakou zvěř a s plným žaludkem se daleko lépe plánuje, co dál. Slunce se plazilo ke konci své denní cesty a zalévalo scénu plnou klidu a štěstí posledními nesmělými paprsky.

Sněžný králík se vztyčil na zadních a nastražil uši. Nebezpečí. Rychle pryč. Vyskočil a jak mu velel jeho instinkt pelášil, co mu síly stačily pryč, co nejdál od místa, kde se cítil ohrožený. Několik paprsků se nic nedělo. Pak se rozhrnulo houští a na prostranství mezi stromy vyšla žena. Její kočičí pohyby svědčily o tom, že nepatří k těm, co se motají doma kolem plotny. Šosy dlouhého sobolího pláště měla pruhy kůže připevněny ke stehnům, aby jí nepřekážely v pohybu. Ocelově šedé oči se krátce rozhlédly, na zlomek paprsku utkvěly na stopě králíka a pak se zúžily chladným úsměvem. Dívka pohodila hlavou, aby dostala vlasy z tváře, čímž odhalila rovný nos a plné, svůdně tvarované rty. Jednou rukou si přidržela luk na rameni a rozeběhla se po okraji mýtiny. Na opačném konci zpomalila a vnořila

se do lesa tam, kde se napojila na stopu ušáka. Po sto krocích sňala luk, připravila si šíp a bystře se rozhlížela. Ucítil jí, uvažovala. Nikdy však neodběhne daleko. Ušla ještě několik sáhů a zahlédla ho. Hryzal kůru nepříliš vzdáleného stromu a zdálo se, že tentokrát o ní neví. Změnil směr. Už se k němu neblížila po větru. Založila šíp a natáhla tětivu. Mířila krátce. Drnčivý zvuk králíka vylekal. Dal se na útěk, ale ne dost rychle. V boku si s sebou odnášel palčivě pálící šíp. Lučištnice vrátila zbraň na rameno a beze spěchu se vydala po krvavé stopě. Nemusela jít daleko. To co spatřila, jí však přineslo nepříjemné překvapení. Pod rozložitým bukem ležel ušák a k němu se právě shýbal muž s lukem v ruce. Bez meškání vytasila zpod pláště meč. „Hej," křikla. Zloděj se zárazů a otočil k ní hlavu, aniž by se narovnal. Ostražitě se k němu blížila se zbraní ve střehu. Ještě sedm kroků a bude u něj. Zatímco se obezřetné blížila, muž se vztyčil a opřel se zády o strom.

„Máme myslím společné zájmy," pousmál se a odhalil řadu jako perličky bílých zubů. Nohou obrátil králíka na druhý bok. Jeho přízvuk jí překvapil natolik, že na okamžik polevila v ostražitosti. Navíc okamžitě pochopila, co jí ukazuje. Zvíře bylo zasaženo z každé strany jedním šípem. Směšné.

Sotva si tohle pomyslela, on udělal dva rychlé kroky a přistoupil těsně k ní. Cítila jeho dech a věděla, že meč je jí v tuhle chvíli k ničemu. Tohle by se jí stávat nemělo. Sklopila zbraň a o krok ustoupila.

„Dost masa pro oba, myslím," navyklým pohybem pohodila hlavou a sledovala, co na to řekne nečekaná a nezvaná konkurence.

„Jsme dva. Možná by to chtělo ještě veverku."

Usmál se a byl to příjemný, nakažlivý úsměv.

„Nina Vizuna," představila se a natáhla pravici. Stiskl ji pevné, chlapsky, zjevně bez postranních úmyslů.

„Loren. Mám tu nedaleko nemocného přítele. Pojďme k němu." Bez okolků sebral ze země králíka, otočil se k ní zády a zamířil ke kraji lesa.

Kraj lesa. Skoro se lekla. Netušila, že zašla tak daleko. Nebyla ani čtvrt dne cesty od hraniční řeky Mortely. Toulala se tu už dva týdny a poslední tři dny neměla štěstí při lovu. To honba za jídlem jí odvedla tak daleko od Ghromu. Zahlédla tenký proužek dýmu a podivila se, že oheň doteď necítila. Muž, který se představil jako Loren, zamířil k hromadě dřeva, přiložil, a spěšně rozdmýchal plameny v skomírajícím ohništi. Nina obešla hromadu svršků a přikrývek, zpod které trčela jen ruka a nohy, navlečené v chráničích z nevábně vydělané kůže. Přidřepla u ohně a ohřívala si ruce.

„Ten tvůj přízvuk," začala opatrně. „Má něco společného s krajem na západ od Luvenu?"

„Ne. Stáhneš toho králíka, nebo to mám udělat já?"

Překvapilo jí, jak věcně otázku položil. Vůbec ne jako muž, který předpokládá, že jako ženská by tu práci měla automaticky zastat ona. Vytáhla dýku a natáhla se po ušákovi. „Zdejší rozhodně nejsi," utrousila, zatím co vedla první dlouhý řez. Co jsou k čertu zač, uvažovala.

„Rozhodně. Znáš to tady v okolí dobře?"

„Rozhodně," napodobila způsob, jakým protahoval konce slov a odmlčela se. Takhle nic nezjistí. Musí počkat, až se rozpovídá sám. Zareagoval, jak očekávala.

„Přišli jsme z jihu."

„Hloupost," vyletělo z ní proti její vůli. „Tam je pláň. Na takovou cestu nejste ani vybavení."

„Tak se neptej," odsekl.

Oheň příjemně hřál. Nina mlčela a přemýšlela o tom, co se dozvěděla. Přejít pláň není nemožné. To je jasné. Sama zná pár lidí, co prošli Dar Balatvenovým hájemstvím až k jižním lesům. Někteří to zkoušeli pro změnu podél moře. Také to jde. Tihle dva otrhanci však nemají nic jiného, než pár nekvalitních kožešin. Dva hubené vaky by ani nadité nebyly o moc větší. Nikde neviděla sněžnice, ani sněžný smyk.

Hromada na druhé straně ohně se pohnula a vydala táhlý vzdech.

***

Cesta se vinula vzhůru po úbočí nevysokého kopce. V každé pravotočivé zatáčce slunce oslňovalo trpaslíka i oba rikhy. Jak stoupali výš, poznali, že to před nimi není v pravém slovy smyslu hrad, ale spíše menší tvrz. Pesack uchopil kované klepadlo a dvakrát jím zabušil na bránu. Za tepanou mřížkou se otevřela špehýrka a dunivý mužský hlas se zeptal, co chtějí.

Tirin odpověděl téměř omluvným tónem, že jen přeptat se na cestu k Haliwormu, a k překvapení všech se téměř okamžitě ozval zvuk odsouvané závory.

Vysvětlení se jim dostalo záhy, v soukromých komnatách zdejšího pána Lithura. Tvrz se jmenovala Gaxar, a ještě před sto padesáti lety sloužila jako strážní a opěrný bod nedaleko ústí právě zmíněného průchodu Velkým předělem. Poslední desetiletí však nájezdy severních ledových barbarů ustaly, a tak původní účel tvrze ztratil smysl. Lithur se teď věnoval

politice. Vyprávěl o smrti starého velkokrále z Luvenu, a jeho sedmnáctiletém synovi, za kterého dlouho vládl strýc. Bylo to období plné intrik. Nedávno se mladý král konečně chopil moci a rozhodl se udělat v zemi pořádek. Bohužel se ukázalo, že jeden lidský život je na takový úkol krátký. Obě největší barbarské země, Wandor a Rhondor, byly příliš dlouho v rukou šlechticů, kteří na sebe strhli valnou část moci. Velkokrál je dnes uznáván jen v nejbližším okolí Luvenu a pak ještě ve dvou či třech velkých městech na západě.

Ještě dlouho debatovali o situaci na severu. Nakonec jim Lithur načrtl v hrubých rysech olůvkem na pergamen, kudy se dostanou k ústí Haliwormu. Nabídl jim večeři a nocleh, který s radostí přijali. Tirin mu popsal Gorma s Lorenem, protože se opájel nadějí, že tudy jeho druhové už mohli projít. Lithur však o nikom takovém neslyšel. Ráno se s nimi rozloučil a vyprovodil je až k bráně s přáním šťastné cesty.

V. kapitola

Gorm vystrčil hlavu zpod pokrývky a překvapením zapomněl na slušné vychování kruxského gentlemana. Ani ne tři kroky od něho seděla mladá, pohledná žena a zkoumavé si ho prohlížela.

„To je Gorm," ozval se někde vedle něho pul. Hraničář otáčel ztuhlým krkem, až dostal přítele do zorného pole. Pak si uvědomil, jak nezdvořile se chová, a spěšně se vyhrabal s pokrývek. Pokus upravit si vlasy skončil druhým kohoutem v místech, kde měl až doteď kštici uhlazenou. Loren to už nevydržel a propukl v hlasitý, nevázaný smích. I žena se rozesmála. Položila ušáka, kterého úspěšně nabodla na špici prutu do připravených vidlic kolem ohniště, a vstala. Utřela si ruce do kalhot a než se překvapený Gorm zmohl na nějakou větu, sama uchopila jeho pravici a zatřásla s ní. „Nina. Nina Vizuna," představila se. „Pozvala jsem vás na oběd." Hraničářovi neušlo, jak hodila okem po pulovi. Ten se však jen mírně pousmál a přidřepl k ohni. Teprve pak pozvedl zrak a se zalíbením pohlédl na zády k němu stojící dívku, která se stále věnovala synu Goranovu.

„Že prej sté z jihu," utrousila na půl úst a udělala krok stranou, čímž se postavila přímo mezi oba přátele tak, že na sebe neviděli.

„Jasně. Proč se ptáš. Nemáte tu jižany rádi?" „To nemohu říct," odpověděla. Vypadalo to, že si ani nevšimla, že na chvíli sklouzla do podivného nářečí. „Spíše je pravdou, že sem lidé od vás moc nechodí." „No, není to zrovna za rohem."

„Prý ti není nejlépe. Jestli ale chcete vyrazit se mnou na sever, měl by ses dát rychle dohromady. My

sem dolů k pláni nechodíme rádi, a já tu nezůstanu déle, než je nutné. Jestli máš problémy s chůzí, můžeš se o mě opřít.“ Propustila ho ze zajetí svého pohledu a usedla zpátky k ohni. V Lorenově pohledu se zableskla jiskřička žárlivosti. „Myslím, že to zvládne. Je silná nátura.“

„Já jenom, abychom mohli co nejdříve vyrazit,“ zapředla Nina jako kočka a věnovala se králíkovi.

Hraničář se usmál pod vousy. Ta holka je pěkná, a dlouhá doba, strávená v zajetí ledové pustiny daleko od civilizace, udělá s člověkem své.

„Kam máte vlastně namířeno,“ zeptala se po krátké odmlce Vizuna.

Pohlédli na sebe se zřejmou otázkou v očích. Gorm pokrčil rameny a tak pul odpověděl.

„Hledáme ústí jakési soutěsky tady na severu. Říká se jí prý Haliworm.“

Překvapení v očích mladé ženy bylo tentokrát více, než patrné. Hleděla střídavé z jednoho na druhého, nevěda, co na to říct. Než se vzpamatovala, otázal se Loren. „Je to místo nějak nepříjemné, prokleté, nebo něco podobného?“

Stále mlčela a tak pokračoval. „Nebo je to tajemství?“ Konečně se jí vrátila řeč. „Ne. Tajemství to není. Jen jste mě, přiznám se, trochu překvapili. Ani zdejší, na leccos zvyklí lidé Haliworm nevyhledávají. Není to zrovna nejbezpečnější končina. Starší vyprávějí o dobách, kdy k nám Haliwormem přicházeli hordy ledových barbarů ze severu. Byli strašliví stejně jako cesta, kterou museli urazit, aby se dostali sem k nám na jih. Nemnozí našinci se pokusili projít Velkým předělem. Nevím o tom, že by se některý z nich v poslední době vrátil. Zima za horami je prý tak

strašlivá, že když si chlap potřebuje odskočit, na zem dopadají rampouchy.“ Rukama naznačila, jak si mužský ulevuje, ani se přitom nezačervenala. To je ženská, klouzal Loren pohledem po jejím těle, zatímco ona pozorovala přimhouřenýma očima Gormův nedůvěřivý výraz.

„Větší zima než tady, snad ani nemůže existovat,“ kroutil hlavou. „A jestli ano, nemají ti tam na severu s lidmi nic společného.“

„Samozřejmě, že ne,“ odvětila Nina. „Jsou to barbaři.“ Zatvářila se tak, jakoby k tomu nebylo třeba nic dodávat.

Pul se v duchu usmíval, ale za nic na světě by jí do očí neřekl, že pro ně jsou barbary právě zdejší lidé. I když musel přiznat, že někteří barbaři mohou být více, než pohlední.

„Víš o Haliwormu něco bližšího?“ zeptal se Gorm a přál si, aby pro změnu věnovala pozornost Lorenovi, který využíval situace a stále si jí bezostyšně prohlížel.

„Sama jsem tam, díky Ghlarovi, nikdy nebyla, ale říká se všelicos. Kdyby jen polovina z toho byla pravda, musí to být očistec za živa. To mi věřte.“ Za řeči odkrojila tenký plátek ušáka a strčila si ho do úst. Chvíli zamyšleně žvýkala, pak si jazykem olízla smyslné rty a jednou rukou zašátrala ve své torbě. „Chtělo by to sůl.“ Po chvíli ji našla a položila vedle ohniště. „Vím, kde ústí ta soutěska,“ pravila zamyšleně. „Jestli uděláte něco vy pro mě, dovedu vás tam. Ale jen na dohled a ani o krok blíž. Vůbec netoužím poznat hněv Ledových démonů na vlastní kůži.“

„Ledoví démoni,“ zamračil se hraničář. „Co jsou zač?“

„Říká se, že žijí tam, kde nemohou žít lidé. Nemusí

si vás všimnout, ale jak vás jednou zmerčí, nedají si pokoj, dokud nepřivodí vaši zkázu.“

„Samé lepší vyhlídky,“ vložil se Loren. „Ještě tě chvíli necháme mluvit a úplně nás odradíš. Co myslíš tím uděláte něco pro mě?“

Vizuna se zamračila.

Dokonce i to mračení jí sluší, uvažoval Gorm.

„Povím vám to na rovinu. Mám kousek odtud schovanou pěknou řádku kožešin, které bych ráda prodala, ale můj otec nevidí rád, když dělám takové věci. Vlastně bych tu vůbec neměla být. Utekla jsem. Táta říká, že lov není nic, co by slušelo mladým dámám.“ Vstala a udělala pukrle. „Moc byste mi pomohli, kdybyste se mnou zašli do Gendalu a pomohli mi ty věci prodat.“

„No vida,“ usmál se pul. „Nakonec se z ní vyklube panská slečinka.“

Nina se ulekla. Poznala, že přestřelila. Vymyslet si takovou historku tváří v tvář naprosto neznámým chlapům.

Hraničář ji pozoroval a udělal krok k ní. Poodstoupila. Zděšení, které vyloudila na tváři bylo hrané, ale mistrně. Gorm se zastyděl.

„Ale no tak. Uklidni se. Od nás ti nic zlého nehrozí. Samozřejmě, že ti pomůžeme.“

Nechala se vzít za paži a přitom se o něj mírně opřela. Přes rameno hodila úsměvem i po Lorenovi.

„Vždyť já vám věřím,“ švitořila. „Sníme toho králíka a vyrazíme. Ano?“ Od té chvíle se chovala k oběma daleko důvěrněji. Když se hraničář pokusil sednout si přímo vedle ní, aby se dotýkali lokty přesto, že kolem ohně bylo místa dost, odtáhla se sotva o palec a zářila jak sluníčko. Gorm po očku sledoval, jak se

vzdálenost mezi ním a Ninou nepatrně zvětšila. Podíval se na pula a statečně čelil jeho vědoucímu úsměvu. To snad není možné, blesklo mu hlavou. My se nakonec kvůli té severské krásce pohádáme. Nic takového se však nestalo. Dojedli králíka, obrali kosti do posledního ždibíčku masa a nechali se Vizunou vést k severu. Sníh pod stromy nebyl tak hluboký jako na pláni, přesto byla cesta namáhavá a tak mlčeli a snažili se nedat svižně kráčející Ninou zahanbit. Toho dne neušli velkou vzdálenost. Večer, zatímco terč jejich pohledů zmizel mezi stromy, asi za nějakými ženskými záležitostmi, bavili se o skvělých vyhlídkách jak dostat se poměrně rychle až k ústí Haliwormu a pečlivě se vyhýbali debatě o ní. Vrátila se upravená, plášť přehozený přes ruku. Složený ho položila k ohni, sedla si na něj a začala si opatrně sušit vlasy.

„Zítra musíme ulovit něco pořádného," prohlásila jen tak mimochodem a dál natáčela hlavu střídavě jednou i druhou stranou k plamenům. Dlouhými štíhlými prsty si přitom vlasy pročesávala a natřásala, aby se teplo ohně dostalo, kam bylo třeba. Vidina neutrálního tématu oba uklidnila a za chvíli už všichni tři nahlas snili o podobě zítřejšího oběda. Vydrželo jim to poměrné dlouho. Dokonce i ve chvíli, kdy se Nina zabalila do pláště i pokrývky a stočila se do klubíčka zády k ohni, udržovali hovor. Postupem času však, zasaženi nečekanou vlnou ohleduplnosti, ztišovali až do šepotu. Nakonec zmlkli úplně a rozpačitě se chvíli pozorovali. Potom se Loren tichounce rozesmál, pokrčil rameny a natáhl se na zem tam, kde právě seděl. Gorm ještě chvíli poposedával, ale nakonec se i on uložil ke spánku.

Probudili se prokřehlí a ztuhlí, nedalo se to však

srovnat s vražednou zimou na pláni. Vizuna, zvyklá na zdejší podmínky a nepoměrně lépe vybavená se ve svých kožešinách jen zavrtěla a ještě ve chvíli, kdy hlomozili kolem ohniště, nejevila snahu vstát. Až když ranní slunce zaplašilo poslední opožděné stíny, vystrčila hlavu a obdařila je zářivým úsměvem.

Nevypadá ani trochu rozespale, uvědomil si pul. Uvažoval dál a dospěl k názoru, že už musí být hodnou chvíli vzhůru.

Nina přesto mhouřila oči a roztomile si je protírala pěstičkami.

Hledáš na stříbře rez, napomenul se Loren a úsměv jí vrátil. „Jak ses vyspala?“

„Výborně. Jen by mohlo být o trochu tepleji.“

„Zapomněli jsme přikládat,“ omlouval se Gorm. „Dneska to napravíme. Také bychom si mohli lehnout blíž k sobě. Ve vší počestnosti samozřejmě,“ začervenal se. „Pak nám bude určitě tepleji.“

Očekávaný ruměnec se na sličné tváři neobjevil. Vizuna se jen lehce zamračila a vypadalo to, že o návrhu uvažuje.

„Dobrá,“ prohlásila nakonec. „Ale jak jsi řekl. Ve vší počestnosti.“

Víc o tom nemluvili, ale večer, poté, co spořádali notný kus uloveného kance, si ustlala mezi nimi. Přitiskli se k ní, každý z jedné strany a nemohli usnout ještě dlouho po té, co ona už spokojeně oddychovala. Ráno se překvapivě probudila jako první a zmizela v lese. Vrátila se čistá, mokrá a usměvavá jako jindy.

„Jak jste se vyspali,“ zeptala se s nevinným výrazem.

„Daleko lépe, než včera,“ odpověděl bez váhání Loren.

„Fantasticky hřeješ," přidal se hraničář, aby nezůstal pozadu. Nina pokývala vážně hlavou.

„Měli jste pravdu. Byl to dobrý nápad."

„To s tím teplem," dodala na vysvětlenou a tentokrát se pro změnu ona dala do rozdělávání ohně.

„Mám službu," oznámila přes rameno a začala připravovat snídani. Oba přátelé se po sobě podívali a rychle zmizeli v lese. Zanedlouho se vedle ohniště vršila hromada posbíraného i nalámaného dřeva.

Dalšího dne dorazili k místu, které Nina nazývala svým brlohem. Byl to nízký přístřešek se šikmou střechou, vklíněný mezi dva statné stromy.

„Dnes spíme v suchu," prohlásila a zatvářila se, jakoby očekávala potlesk. Složili své věci do nejzazšího kouta. Střecha byla i v nejvyšším bodě příliš nízká na to, aby umožňovala stát vzpřímeně a tak Gorm vylezl hned zase ven, zatímco Loren se rozvalil a založil si ruce pod hlavou. „Paráda," liboval si. Nina se doplazila až k němu. „Posuň se kousek," požádala jej. Pul, mírně vyvedený z míry, se odkulil a zrychlil se mu tep. Dívka však, aniž by na něho pohlédla, začala odhrnovat zetlelé listí. Hraničáři, zpočátku překvapenému stejně, jako jeho přítel, se ulevilo. Ještě před zlomkem paprsku domýšlel vzniklou situaci k pro něj daleko méně příjemným koncům. Vizuna mezitím odkryla víko, zrobené z hrubých prken.

„Tak pomozte mi přeci," houkla na oba přihlížející muže. Pomohli jí odsunout stlučená prkna, a zvědavě nakukovali do temné jámy pod nimi. Nina se jednou rukou opřela o protilehlou hranu, naklonila se hluboko do tmavé díry a začala jim nahoru podávat jednu kožešinu za druhou. Byla jich pěkná řádka. Všechny čistě a kvalitně vydělané. Při podrobném prozkoumání

museli uznat, že lovec bezpochyby vládl jistou a zkušenou rukou. Každé zvíře zemřelo po jediné, dobře umístěné střele. Loren si prohlížel obzvláště cennou kožešinu.

„To ty sama?“ zeptal se.

„A cos myslel,“ zatvářila se uraženě. Jak seděla na patách, nestínila již otvor zející v zemi a pulovi se zazdálo, že zahlédl matný odlesk čehosi na dně.

„Máš tu ještě nějaké poklady?“ otázal se opatrně.

„Je tu leccos,“ odpověděla s hranou bezstarostností. „Hlavně věci potřebné k vydělávání kožešin.“

„Musím přiznat, že jsem více, než překvapený. Kdyby byly všechny ženy jako ty, skončili by chlapi za chvíli u plotny.“

Vizuna se rozesmála zvonivým smíchem. „No tohle. Ještě jsem nepoznala muže, který by přiznal něco takového. Pro jistotu však ponecháme vaření v mých rukou. Souhlasíš?“

Ani Loren se neubránil úsměvu. Vaření v těchto podmínkách znamenalo naporcovat maso a točit jím nad ohništěm. Na tom nemohl nic zkazit on, ani Gorm. Rozesmátá Nina si ho dobírala dál. „Když se však budeš snažit, mohu ti půjčovat svůj kotlík. Vaří skoro sám.“

Hraničář se cítil trochu odstrčený. Dotkl se dívčina ramene, aby na sebe upozornil.

„Rád bych si prohlédl tvoje nádobíčko na vydělávání kožešin, jestli proti tomu nic nemáš.“

Zdálo se, že Vizuna na okamžik znejistěla. Stín, který přeběhl po její tváři však ihned zmizel a nahradil jej laškovný úsměv.

„Chceš říct, že práce s kůží je pro změnu tvoje doména a že mě dokážete ve všem nahradit?“ Výraz

měla trochu ukřivděný, ale smích se dral na povrch. Loren hned využil situace.

„Samozřejmě, že ne. Vím hned o několika činnostech, ve kterých jsi naprosto nenahraditelná.“

Věnovala mu zkoumavý pohled tak dlouhý, až zčervenal a honem změnil téma.

„Jak je odtud daleko k místu, kde bys chtěla prodat kožešiny?“

Shýbla se nad otvorem a podala Gormovi objemný balík, aby mu dala najevo, že na něj nezapomněla. Přitom odpovídala na otázku. „Gendal? Nijak zvlášť daleko. Když udržíme dosavadní tempo, tak počítám, zhruba jeden a půl, až dva dny cesty.“ Dole v jámě cosi cinklo a připomnělo pulovi, co před chvílí zahlédl.

„Ukaž nám ještě něco,“ žadonil a kývl hlavou ke skrýši.

V pohledu severské krásky se opět objevil ten kratičký, sotva patrný výraz nejistoty. Pak vzdorně pohodila hlavou. Zřejmě dospěla k nějakému rozhodnutí.

„Mám tu starý rodinný meč.“ Ještě jednou sáhla do skrýše a ledabyle položila mezi oba přátele zbraň v nádherně vykládané pochvě. „Musíte mi ale slíbit, že o něm nebudete nikde mluvit. Měl by jej zdědit nejstarší syn, ale můj otec žádného syna nemá. Sám by mi jej nikdy nepředal a tak jsem si ho vzala sama. Bojím se ho nosit viditelně, takže je mi samozřejmě k ničemu.“ Při řeči se jí na tváři usídlil provinilý výraz.

Hraničář uchopil zbraň, povytáhl ji z pochvy a zatajil dech. Jemné intarzie přímo na čepeli dýchaly starobylými vzory, které mohly být stejně dobře fantazií mistra kováře, jako prastarým písmem. Ostří neneslo žádné stopy boje a přesto nebylo myslitelné, že

by sloužilo jen jako ozdoba síně jednoho z klanových náčelníků. Tasil meč a potěžkal ho v ruce. Byl dokonale vyvážený. Těsně u záštity se krčil vyražený znak. Měl podobu podivné, složité pěticípé hvězdice.

„Nádhera," vydechl Loren. „je - li váš rod stejně starý jako tato zbraň, chtěl bych někdy číst vaši kroniku. A co teprve Tirin," vzpomněl si na malého kouzelníka. „To je náš přítel," odpověděl Nině na nevyslovenou otázku. „Ztratil se nám před několika týdny v pláni."

Gorm se mírně zamračil, ale nahlas pulovu velmi zjednodušenou verzi nekomentoval.

„To je mi líto," zesmutněla Vizuna. „Opravdu. Jestli byl stejný jako vy, musel to být prima chlap."

„Díky," pronesl tiše Loren a trochu se styděl, že jí zalhal. Prostě jenom nechtěl vyprávět zbytečně složitou historku opisující to, co se přihodilo dole na jihu. Už jen proto, že by tím bud postavil Gorma do podivného světla, nebo by musel vyrukovat i s důvody, které jej vedly k jeho zpočátku nepochopitelnému chování. Trochu se červenal, ale Nina přičítala znachovění jeho tváře pohnutí a smutným vzpomínkám. Aby změnila téma, vzala meč z hraničářových rukou a prohlásila: „Život tady na severu není lehký. Zvláště pro vás, kteří jste zvyklí na něco úplně jiného. Slyšela jsem, že v létě je tam u vás takové teplo, že vysychají řeky. Prý v takovém čase obchodujete i s vodou."

Loren se zatvářil zmateně, ale pak si vzpomněl na vyprávění jednoho krajánka, ještě doma v Elealu. Byly to historky shodou okolností o vzdálených severních končinách, kterými právě teď procházeli. Podle dotyčného člověka by kolem nich měli v těchto okamžicích prolétávat draci v hejnech a barbaři, pokud

by nějaké vůbec našli, žít ukryti někde v podzemí, kam by za nimi draci nemohli.

„Lidé často přehánějí. To, co popisuješ, se možná děje někde dál na jihu, kde jsem sám nikdy nebyl. Tam by se měla nacházet Mirská poušť, ale jak jsem řekl - nevím o nikom, kdo by cestoval tak daleko na jih.“

„Naše pláně jsou nedozírné. Málokdo si však uvědomuje, že jsou jen nepatrným zlomkem tohoto světa,“ pronesla Nina zamyšleně.

Pul si jí zkoumavě prohlížel. Dívčina tvář byla nezvykle vážná. Loren musel v duchu připustit, že je nejen krásná, ale bezpochyby i chytrá. Rozhodně nepatří k těm, jejichž svět se táhne jen od obzoru k obzoru, kam jejich oči dohlédnou. Cítil, že by o ní chtěl vědět víc. Mnohem víc. V mysli mu však náhle vytanula vzpomínka na úplné jinou ženu. Vzpomněl si na Vilenu, dceru orwarského knížete aravera. Jemná tvář, drahé šaty, ale stejná rozhodnost, když je potřeba, jen v téhle pláni a nedozírných hvozdech by si asi nevěděla rady. Ale proč taky. Nikdy nebude potřebovat znát to, co vědí dobrodruzi, kteří musí denně bojovat s divočinou a jejími obyvateli. Ponořil se do vzpomínek a nevnímal Gorma, mlčky pozorujícího Ninu. I ona se zahloubala nad svými starostmi.

Hraničář sice poslouchal jejich debatu, ale duchem byl stále u meče, který držel před chvílí v ruce. Ten znak. Ten už někde viděl, ale nemohl si vzpomenout, kde. Pomyslně mávl rukou nad svou neposlušnou pamětí a jal se prohlížet pomůcky na vydělávání kůže, úhledně zabalené do pruhů plátna. Náhle zpozorněl. Jako by ho cosi varovalo.

Po létech strávených mimo město si zvykl nabrat svá tušení na lehkou váhu. Zaposlouchal se. Ano. To je

ono. Les byl najednou nepřirozeně tichý. Necvičeným uším by to asi nepřišlo, ale Gormův sluch a mysl, vytrénovaná desítkami návyků z nekonečných hlídek kolem Kruxu, byly napjaté na nejkrajnější mez. Loren ani Nina, vedle sebe a přesto každý sám se svými myšlenkami, si ničeho nevšimli. Rozhodnutí bylo na hraničáři a on stále váhal. Neviděl, ani neslyšel nic podezřelého, ať se rozhlížel, či poslouchal sebevíc. Jen to mrtvé ticho. Natáhl ruku po luku. Vizuna sebou trhla a věnovala mu tázavý pohled.

„Něco tu je," zašeptal hraničář na vysvětlenou. Jeho přidušený šepot a napjatý výraz jí okamžitě přesvědčily. I ona se bleskurychle ozbrojila. Loren je bez jediné otázky napodobil. Gorm sledoval, jak se oba snaží proniknout zrakem i do nejvzdálenějších křovisek.

„Nic není vidět," pokračoval šeptem, „ale jsem si jistý, že tu nejsme sami."

Pul pokýval hlavou a se zaujetím šeptem vysvětloval: „V tomhle je na něj spoleh. Jakmile se ocitne třeba jen na kraji lesa, stromy jakoby k němu hovořily. Neumím si to vysvětlit, ale věřím mu."

Nina pohlédla na Gorma s novým zájmem. Netušené vlastnosti nového společníka jí imponovaly.

Loren pocítil osten žárlivosti a přemýšlel, zda-li přítele trochu nepřechválil. Pak si však uvědomil, kde jsou, a pocit nebezpečí ho vrátil oběma nohama na zem.

Po mnoha paprscích se hraničář uvolnil a odložil luk.

„Už to pominulo," prohlásil. „Poslouchejte. Les jakoby ožíval." Podíval se na Vizunu a všiml si, že se celá chvěje. Pomyšlení na to, že mladá, až doteď zdánlivě neohrožená lovkyně má strach, jej překvapilo.

Zaregistrovala jeho zkoumavý pohled, a než jej vůbec napadlo se zeptat, dala se sama do vysvětlování.

„Tady dole na pláních žije podivné stvoření. Někdy zabloudí i do lesů. Říkáme mu quarnar. Vypadá jako bílý hřebec, ale nemá s koněm nic společného. Povídá se, že vlastně ani nežije přirozeným životem. Prý vznikl pomocí temné magie. Všichni se ho bojí. Nevím o nikom, kdo by jej spatřil zblízka a mohl o tom vyprávět. Jestli to byl on, kvůli komu se i sám les tvářil, že tady vlastně není, měli jsme velké štěstí."

„Nechápu, čím může být kůň nebezpečný," zakroutil Loren hlavou.

„Vždyť přeci říkám, že je to potvora nepřirozená. Těch několik lidí, co jí alespoň zdálky vidělo v akci tvrdí, že její oběti padají k zemi, aniž by se jich dotkla."

„U nás, díky bohům, nic takového nežije," rozhlédl se Gorm kolem sebe, jakoby nebezpečí ještě nebylo zažehnáno.

„Kéž by všechny temné mágy ďas spral," ulevil si Loren, a na chvíli se mu mlhavě vybavila Laurosova tvář, zpola zakrytá kápí. „Naši temní kouzelníci páchají mnohem větší zlo, které na první pohled není vidět," dodal nahlas.

Vizuna na něj zpytavě pohlédla, ale pul neměl v úmyslu prozrazovat nic, co se týkalo jeho čerstvé orwarské minulosti.

„Měli bychom se uložit, ať jsme brzy ráno na nohou. Jestli po něčem opravdu toužím tak je to město, teplo a hospoda," pronesl Gorm zasněně.

Loren byl rád že lovec změnil téma a tak horlivě přikyvoval.

Nina se tiše a krátce uchechtla a bez dalšího komentáře zakryla svojí skrýš. Pak se začala ukládat ke

spánku zhruba uprostřed vcelku suchého přístřešku. Gorm s Lorenem si lehli po stranách. Zatímco oba přemýšleli o šikovném tahu, jak se Vizuně přiblížit, ona už opět pravidelně oddechovala.

Gendal se téměř nedal nazvat městem, alespoň hraničáři to tak připadalo, když se ho pokoušel porovnat s Kruxem. Loren se naopak cítil jako doma, protože množství dřevěných budov mu připomínalo rodný Eleal. Gorm podotkl, že město tady na severu, zadrhl se, protože málem řekl barbarské město, se bez hradeb může jen stěží bránit nájezdům.

„U vás se tak často válčí?“ chtěla vědět Nina. „Ano. Ale ne lidé mezi sebou. My kruxští odrážíme už po staletí útoky skřetů, snažících se plenit orwarské. pohraničí. Nemysli si,“ vysvětloval, když si všiml dívčina úsměvu. „Nevím, jak tady u vás, ale dole na jihu jsou skřeti nebezpeční, a pohybují se ve velkých, silně ozbrojených skupinách. Naposledy, když jsem bojoval na hradbách, sešlo se před městem na sedm stovek těch proklatců.“

„Sedm set?“ vyjekla překvapeně Vizuna. „Jeden by si myslel, že tolik skřetů země ani neunese.“

Pul si uvědomil, že Nina se nad vysokou číslovkou ani trochu nepozastavila. Překvapil jí počet skřetů, ne číslo samotné. Slušně počítat dovede zřejmě daleko víc lidí, než bych čekal, uvažoval. Asi to bude jejím původem.

„Unese jich mnohokrát víc,“ pokračoval hraničář. „Nechápu, jak mohou bohové něco takového dopustit.“

„Zadrž!“ vyjekla dívka vyděšeně. „Nesmíš se takhle rouhat. Říká se, že my tady na severu máme k bohům daleko blíž, než kdokoli jiný, a že se k nim donese každé naše slovo.“

„Nepřeháněj,“ uklidňoval jí Gorm. „Veškerá božstva jsou bezpochyby mocná, ale nedovedu si představit, jak by mohli naslouchat všem tvorům zároveň.“

„Právě takoví jsou bohové,“ vložil se do rozhovoru Loren. „Nepředstavitelní a nepochopitelní. Nevidím jediný důvod, proč by takové mocné bytosti nemohly být schopné vnímat stovky lidí najednou. Co o nich vlastně víme?“ Mimoděk zabloudil pohledem k obloze. „Podívejte,“ ukázal prstem nad sebe. „Zase ten pták.“

Nina vzhlédla a strnula. „Bílý orel,“ vydechla a hlas se jí chvěl bázní. „To je znamení, že nám Ghlar naslouchá.“

Pul zamyšleně pozoroval ptáka. „Tam dole v pláni nám zachránil život. Kdyby mě několikrát neklovl do hlavy, asi bych se už neprobudil, a tady Gorm jakbysmet.“

„Zřejmě jste miláčky bohů,“ zašeptala Vizuna, a v jejím výrazu se odrazila jistá dávka respektu. „Máte-li jejich přízeň, měli byste si dvakrát rozmyslet, zdali je moudré se takhle rouhat.“ Sklouzla pohledem z orla na své dva společníky, a myšlenky jí letěly hlavou rychlostí větru. „Musíme co nejdříve prodat kůže. Pojďme,“ vybídla je a vykročila směrem k nejbližším stavením Gendalu. Ještě mezi prvními dřevěnými domy měla v očích výraz pro ni velmi neobvyklý. Byla zamlklá, a očividně se o to, co jí táhlo hlavou, nechtěla podělit. Přesto, že se obloha vyčistila, a na zdejší podmínky bylo poměrně teplo, stáhla si kožešinovou kapuci až k očím. Vedla je postranními uličkami, kolem něčeho, co připomínalo primitivní zápasiště, a pak průchodem k zadním dveřím jednoho z mála kamenných domů ve městě. Zaklepala a za chvíli se v

pootevřených dveřích objevila hlava pihovatého mladíka. Pohlédl na Ninu a oči se mu rozšířily údivem. „Okamžik, paní," vyrazil ze sebe a bleskově zmizel v tmavé chodbě. Netrvalo dlouho, přivřené dveře se rozlétly, a na prahu stanul obtloustlý, růžolící, halasný muž. Měl na sobě narychlo oblečený hábit, velice se podobající domácímu odění orwarských zbohatlíků. Rozdíl byl snad jen v tom, že byl podšitý jemnou, zřejmě ne zrovna levnou kožešinou. Krátce hodil pohledem po Gormovi s Lorenem, ale největší díl pozornosti měl schován pro Ninu.

„Rádi tě vidíme, paní. Půjdeš dál?" ustoupil o krok a dvorným gestem jí pozval do domu.

„Samozřejmě. To jsou mí přátelé," pronesla na adresu svého doprovodu, aniž by se namáhala představováním. „Ať jim Hynk ukáže, kam mají složit náklad."

Než se oba zmohli na slovo, zmizela i s tlouštíkem v domě. Naštěstí se zmiňovaný Hynk, místní podomek a samozřejmě týž pihatý blonďák, co jim otevřel, dostavil s větrem v zádech než bys řekl švec, a vedl je dovnitř chodbou, kterou před chvílí odešla Vizuna. Odemkl široké dveře do místnosti, která byla na první pohled skladištěm. Okamžitě je praštil do nosu zápach nakonzervovaných kůží a kožešin.

„To je vůně," ušklíbl se Gorm ironicky. „Kdyby přede mně někdo postavil mísu uzeného, nejspíš bych si ho pro ten zápach ani nevšiml.

Podomek od nich převzal balíky kožešin a pečlivě je narovnal na hromady, podle druhu. Teprve když se spokojeným úsměvem zkontroloval své dílo, uznal za vhodné věnovat pohled i Lorenovi s Gormem.

„Pojďte za mnou. V patře je pro vás připravená

bašta.“

„Bašta?“ divil se pul šeptem.

„Myslí jídlo,“ šťouchl do něj hraničář loktem a pospíchal za Hynkem. Prošli chodbou až ke schodům a vystoupali do prvního patra. Tam, v rozlehlé jídelně seděla Nina se svým hostitelem, cosi si šeptali a uždibovali z hromady uzeného masa.

„Tady si ovšem všimnu hned,“ pošeptal lovec Lorenovi, čímž na sebe upoutal Vizuninu pozornost.

Nina se usmála a povstala, aby je představila domácímu pánovi, kterému říkala důvěrně Ertexi. Dobře živený mužík, celým jménem Ertex Dowan, byl kupcem a představeným kožešnického cechu ve městě. Jedli, popíjeli, a zatímco Nina vesele švitořila, oba naši přátelé byli najednou jako na trní. Dodrželi svůj slib a doprovodili severskou krásku až sem, do Gendalu, kde bezpochyby výhodně prodala své zboží. Teď by měla ona splnit svou část dohody a doprovodit je na dohled k ústí Haliwormu. Ta chvíle se přiblížila a oni najednou neměli stání. Trvalo poměrně dlouho, než si Ertex, plné zaujatý Vizunou, všiml, že jeho další dva hosté nezasahují do hovoru, že se vlastně vůbec nebaví.

„Mohu vám snad nabídnout něco speciálního, mí přátelé? Mám zde výbornou pálenku z jehličí borovice. Jestli máte raději něco jemnějšího, snad by přišla vhod trocha vína, dovezeného až z Thoraxu. Omlouvám se, ale dlouho jsme se s Ninou neviděli, a proto jsem zanedbal své hostitelské povinnosti.

Samozřejmě, že mě to neomlouvá,“ mávl rukou do vzduchu, jakoby zaháněl mračna námitek. „Rozhodně vám musím bohatě vynahradit, že jste jí přivedli v pořádku i s nákladem.“

Syn Goranův se ohlédl po Lorenovi, který nasadil

nejpříjemnější úsměv, jakého byl schopen a vstal.

„Nedělejte si starosti. Jsme jen trochu unavení. Přiznávám, že zdejší zima je daleko třeskutější, než tam u nás. Trochu jme jí podcenili.“

„Jistě,“ pousmál se Ertex rozpačitě. „Slyšel jsem, z jaké dálky jste vážili cestu. Mimochodem, Nina se zmiňovala o cíli vaší cesty. Mluvím o Haliwormu.“

Pul, stejně jako jeho přítel, zpozorněl.

„Nevím, za jakým účelem cestujete tak daleko. V každém případě chci, abyste věděli, že máte můj obdiv. Rád bych využil vašich schopností a zkušeností, ale Vizuna mě přesvědčila, že jste ve svém rozhodnutí naprosto nezlomní.“ Udělal malou pauzu, aby jim dal možnost jeho domněnku potvrdit, nebo vyvrátit. Když se nic takového nestalo, pokračoval.

„Rozhodně si na mě vzpomeňte, jestli se budete vracet.“ Úmyslné dal důraz na slovo „jestli“. „Dobrodruzi vašich kvalit jsou u mě vždy vítáni.“

„Tady mistr Dowan je zkušeným obchodníkem a dovede ocenit profesionální práci. To mi můžete věřit,“ dodala Nina a vystavila je jednomu ze svých nejzářivějších úsměvů.

„Vřelý dík,“ vyhrkl Loren, který hodil okem po Gormovi a připadalo mu, že přítel podléhá Vizuninu kouzlu a chystá se pronést něco nepředloženého. „Vaší nabídky si samozřejmé vážíme a pokud cestou zpět nebudeme příliš spěchat, věřte, že rádi zavítáme.“

„No,“ snažil se Ertex, aby jeho hlas nezněl zklamaně. „Vidím, že vás skutečně nepřemluvím. Kdy máte v úmyslu pokračovat v cestě?“

„Pokud by to bylo možné, tak co nejdříve. Záleží to ale samozřejmě tady na Nině,“ odpověděl pul a vyhýbal se hraničářovu vyčítavému pohledu. Byl si vědom toho,

že jsou do Vizuny oba trochu zahledění, ale Gorm to tady ve městě, kde měl možnost být s ní alespoň chvíli v soukromí, dával o něco více najevo. Bylo by nejlepší, kdyby vyrazili ještě dnes. Bez ohledu na cokoli.

Nina se s povzdechem vzdala. „Dobrá. Vyrazíme zítra ráno. K ústí soutěsky to není zrovna blízko, ale zvládneme to."

„Půjčím vám koně. S nimi to zvládnete rychleji. Ty mi je pak přivedeš zpět," obrátil se jejich hostitel na lučištnici.

Lorenovi se ulevilo. Konečné nějaké plány, konečně se něco děje. Jeho mysl se po dlouhé odmlce začala znova zabývat myšlenkou, jak moc je pravděpodobné, že se u ústí Haliwormu znovu setkají se svými přáteli. Kde je jim asi konec?

Vizuna se večer vytratila, že si musí ještě něco zařídit. Na hraničářově náladě se to projevilo brzkým odchodem na kutě. Pul proseděl zbytek večera s Ertexem a tahal z něj informace o zdejším kraji, a taky trochu o Nině. Ale pokaždé, když přišla řeč na severskou krásku, kroutil se Dowan jako had a odváděl hovor na jiné téma. Nakonec to Loren vzdal a odebral se také do podkroví, kde mu domácí pán přidělil malý pokojík hned vedle Gormova. Nezodpovězené otázky mu ale vrtaly hlavou a ještě dlouho nemohl usnout.

Brzy ráno jim Hynk přinesl snídani do pokoje a oznámil, že koně čekají připravení ve dvoře. Rychle se najedli a sešli do přízemí, kde seděli Nina s Ertexem nad starým zažloutlým pergamenem.

„Doufám, že jste se pod mou střechou dobře vyspali," pozdravil je mistr kožešník. „Zrovna se díváme, kudy se nejsnáze dostanete k Předělu."

„Mapa?" kráčel překvapený Loren svižně ke stolu.

„Ano. Je to dědictví po předcích. S pomocí Niny, která často cestuje, jí čas od času doplňuji. Vsadím se, že něco takového nemá ani velkokrál v Luvenu.“

I Gorm se sklonil nad stolem a studoval změť čar, značek a názvů. „Už by to skoro chtělo novou,“ poznamenal.

„Máš pravdu. Dlouho se na to chystám.

Podívejte se. Vy jste přišli tady od řeky Mortely. Zhruba v těchto místech jste potkali Vizunu a takovýhle kus cesty jste urazili až sem do Gendalu. Je několik možností, jak se dostat k Haliwormu. Ten ústí tady,“ ukázal prstem blízko k pravému hornímu okraji mapy. „Tenhle křížek je hrad Gaxar. Poslední známé osídlení na cestě k severu. Mohli byste jet tudy přes Ghrom, ale to by byla zajížďka.“ Gorm si všiml, že při vyslovení posledního jména se Nina nepatrně ušklíbla, ale neměl čas o tom přemýšlet. Dowan pokračoval: „Nejrozumnější by bylo vyhnout se téhle cestě a zamířit přímo k severozápadu. Po pěti - šesti dnech narazíte na řeku a pak přímou jízdou k severu nemůžete Gaxar minout. Od hradu jsou to k soutěsce odhaduji tak tři dny.“

„Co je tady,“ zajímal se pul o značku uprostřed tmavého pole, která připomínala velkou horu.

„To je Corundal. Nepříjemné místo. Říká se, že tamní páni provozují černou magii. To víte,“ pokrčil rameny.

„Řeči se mluví, víno pije, ale někteří našinci, co se tam občas vydali za obchodem vyprávějí hrůzostrašné historky. Těžko se dobrat pravdy. Jeden z příběhů však hovoří o tom, že quarnar, jedna z nestvůr našich plání, byla magicky stvořena právě v Corundalu. Vizuna se zmínila, že jste se s ním málem setkali, alespoň může-li

věřit tvým podivným schopnostem, Gorme.“

„Nevím, jestli to byl zrovna quarnar. V každém případě nás minulo něco, s čím jsem se ještě nesetkal, a nebylo to nic příjemného.“

„Ledový Král vás ušetřil. Nina si myslí, že je to proto, že jste pod Ghlarovou ochranou.“

„Nechci se rouhat,“ hodil Loren po Vizuně pohledem, „ale pochybuji, že za to pánu bohů stojíme. Jestli je to ale pravda, budeme mu sloužit až do roztrhání těla.“

„On tě slyší,“ zašeptala dívka a mimoděk zabloudila pohledem k oknu. Bílého orla však nikde nezahlédla. „Mimochodem, kdo je ten Ledový král?“ zeptal se pul. „Už jsem to jméno, mám dojem, zaslechl.“

„Dar-Balatven,“ odpověděl Ertex. „Syn Balika, Pána mrtvých. Když se u nás někdo chystá do pláně, zpívá mu baladu, aby si tím Krále naklonil. Nechcete si ji poslechnout? Čeká vás dlouhá cesta. Možná by se to hodilo.“ „Samozřejmě,“ přisvědčil Gorm se zájmem. Dowan zavolal podomka a nařídil mu, ať přinese loutnu.

„Ty hraješ na loutnu?“, divil se Loren. „Já ne, ale Nina. Jde jí to výborně. Však uslyšíte.“ Hynk se vrátil s nástrojem a s úklonou jej podal Vizuně. „Prosím, paní.“

Dívka se pohodlně usadila, položila si loutnu do klína a palcem přejela jednu strunu po druhé.

„Ertexi,“ pohrozila mu škádlivě, „kdypak jsi naposledy cvičil?“

„Není to tak dlouho,“ vymlouval se domácí pán. „Tak týden, tři...“

„Že se nestydíš. Zahazuješ obrovský talent.“ Ještě jednou se na něj na oko zamračila, a pak se pustila do ladění. Hynk neodešel, ale postavil se tiše do kouta.

Jeho pán se po něm otočil a pokynul mu, aby si přisedl. Podomek se s vděčnou úklonou posadil na kraj lavice.

Nina skončila s laděním a s dlaní před ústy si odkašlala.

Opravdu má dobré způsoby, pomyslel si Gorm.

Dívka hrábla do strun. Museli uznat, že svůj nástroj opravdu ovládá. Nadechla se a jasným hlasem spustila.

Z ledových plání
Z planiny přání
Vláda je v rukou Dar-Balatvena
Pod tíhou saní
Se sněžný vlk sklání
Cesta je dlouhá a zkrvavená
Svírá tě pouto sněhu a ledu
A oheň tě nezahřeje
Svítá a sněžný vlk v křeči se zmítá
Král ledu tě vítá
Tam na konci cesty zle je
Z ocele muži
Oči se úží
Jak slunce paprsky vrhají lesk
Zrcadlo sněhu
Vždy postrádá něhu
Vypálí zrak králův ledový blesk
Oporu hledá
Ztvrdlá ruka snědá
Boří se do sněhu pád chladí ret
Ledová stěna
Bojovník sténá
Musíš jít dál není již cesty zpět
Svírá tě pouto sněhu a ledu
A oheň tě nezahřeje

Svítá a sněžný vlk v křeči se zmítá
Král ledu té vítá
Tam na konci cesty zle je

Slunce šlo spát
Není sila se bát
Došlo jídlo a přešel tě vztek
Nemůžeš vstát
Chce se ti spát
U brány krále hlídá Svarmarek
Od pohledu leká
Pět hlav Svarmareka
Ledové saně co hlídá pět bran
Ke každé bráně
Jedna z hlav saně
Kdo není mrtvý vstoupí roztrhán
Svírá tě pouto sněhu a ledu
A oheň tě nezahřeje
Svítá a sněžný vlk v křeči se zmítá
Král ledu tě vítá
Tam na konci cesty zle je

Dozpívala a v tichu, které v místnosti zavládlo, jakoby doznával její jasný, čistý hlas.

Lorenovi bylo skoro líto, že balada skončila. Nina měla nádherný alt a loutnu zvládala vpravdě mistrně. Něco takového pul ještě neslyšel. Přesto se nemohl zbavit ponurého dojmu, který v něm zanechal text písně. Vzpomněl si na svůj sen těsně před tím, než ho bílý orel probral k životu. Jsou tohle všechno střípky a náznaky věštící jeho smrt tam na severu? Nebo v soutěsce? Pohlédl na Gorma. I on se tvářil vážně. Ze

zamyšlení je vytrhl Ertex.

„Nádherná balada. Zvláště v podání naší mladé přítelkyně. Co říkáte?“

„Ano. Jistě. A jste si jisti, že to působí? Myslím tím, udobřit si Krále takovouhle baladou.“

„Kdo ví. V každém případě se lépe cestuje s pocitem, že člověk pro svůj klid něco udělal.“

Vizuna konečně odložila loutnu. „Myslím, že je čas vyrazit. Nerozmysleli jste si to ještě?“

„Rozhodně ne.“

„Přestože je u vás tak pěkně,“ dodal hraničář a usmál se přitom na Ninu.

Kožešník si jeho pohledu všiml. „Ale ona jede přeci s vámi,“ rýpl si do Gorma, který se přátelsky šklebil, čímž se především snažil zakrýt rozpaky.

Dowan vstal a ostatní, jakoby na to čekali, se zvedli také. Pán domu jim srdečně potřásl pravicemi a Vizunu si nechal nakonec. Vzal její ruce do svých a dlouze se zahleděl do jejích krásných očí. Pak beze slova vyšel na dvůr.

„Vybral jsem nejsilnější zvířata,“ ukázal ke koním. „Bloudit byste neměli. Počasí vám zatím přeje, a do vaků jsem vám dal nějaké zásoby. Jestli máte v úmyslu se vrátit, doporučuji před Haliwormem věnovat několik dní lovu. Tohle je můj dar na cestu. V případě, že byste přežili, bude vám připomínat, kde se máte zastavit.“ Přistoupil k jednomu z koní a vysunul z pokrývky dlouhý zahnutý kus dřeva, který nemohl být ničím jiným, než lukem. S kapsy pak vyndal smotanou tětivu a podal oboje Lorenovi.

„Šťastnou cestu,“ popřál jim.

Zatímco pul šťastně svíral v ruce luk, a v duchu sumíroval co nejvřelejší odpověď, Nina vyskočila do

sedla.

„Poděkuješ cestou na jih," zazvonil její rozesmátý hlas. Zvedla ruku v tichém gestu loučení a Dowan pozdrav opětoval. Loren vysekl zdvořilou poklonu a také se vyšvihl na koně.

Další slova byla zbytečná. Ještě jednou se všichni tři ohlédli, zamávali, a vyrazili do ulic čerstvě probuzeného Gendalu. Dívka jela svižným tempem vpředu a vedla je k severu, kde za posledním domem vyjeli přímo na sněžnou pláň. Pokud tu někde byly nějaké cesty, sníh a vítr je přes noc dokonale skryly. Sotva jim městečko zmizelo z dohledu, Nina zpomalila a nechala je dojet na svou úroveň.

„Omlouvám se, že jsem vám to neřekla hned, ale možná budeme mít problémy. Včera večer jsem se dozvěděla, že jsou ve městě muži mého otce. Je dost pravděpodobné, že se dříve, či později vydají po našich stopách. Proto jsme s Ertexem zvolili právě tento směr. Pro naše pronásledovatele bude nepochopitelný, a proto nepravděpodobný. Kdyby přesto jeli po našich stopách, na pláni je vítr brzy zavane. Kdybychom jeli lesem, bylo by daleko snazší nás najít."

„Ničeho se neboj" usmál se povzbudivě Gorm. „Pokud jich nebude výrazná přesila, dokážeme si s nimi poradit." Pak pobídl koně směrem, který určila Vizuna. V duchu přemýšlel, proč se Nina neohradila proti možnosti bojovat s muži svého otce. Přišlo mu to divné. Nechtěl se však ptát a během dne na to zapomněl.

Dva dny jeli plání a pak ještě několik dní bez problémů smrkovým lesem, až dorazili k řece, o které se zmiňoval Dowan. Ta je vedla dál na sever, kde smrky ještě více prořídly. V dálce před nimi čekala sněžná pláň.

„Ohlédněte se," vyzval je dalšího večera, nedlouho poté, co opustili poslední stromy, Loren. Chystali se utábořit na úpatí malé vyvýšeniny, vzdálené asi pět mil od lesa, pod několika osamělými borovicemi. Nina s Gormem sesedli s koní a zahleděli se zpět do houstnoucího šera.

„Tvůj otec tě má opravdu rád," poznamenal Gorm a vzpomínal na těch pár zmínek o Ninině otci. Co nám vlastně pověděla? uvažoval. Podle všeho je dcerou nějakého místního šlechtice, který by jí chtěl mít doma, a ta představa jí příliš nevoní. Něco na tom rodinném vztahu ale smrdí, přemýšlel.

V dálce, mezi stromy, se dala rozeznat mihotavá skvrna, o jejímž původu nebylo pochyb.

„Umí zdejší zvěř rozdělávat oheň?" pokusil se pul o vtip.

„Neslyšela jsem o takových případech," odpověděla dívka bez úsměvu. „Dnes v noci se budeme muset obejít bez teplého jídla. Ráno vyrazíme ještě za tmy. To zvýší naše šance, že jim unikneme."

„Být to někde u nás, vydal bych se na výzvědy, ale tady v tom sněhu..." pokrčil Gorm rameny. „A kdyby mě i nakrásně neobjevili, nechal bych po sobě stopy jako pozvánku."

„Nic si z toho, Gorme, nedělej," chlácholila hraničáre Nina. „Ještě stále je možné, že jsou to nějací lovci. Nemusíme zjišťovat, kdo jde po našich stopách. Musíme vypadnout."

„Bylo by dobré držet hlídky, abychom měli jistotu, že nevědí, jak se nám přiblížili, a také proto, že si nejsem jist svou schopností probudit se dvě hodiny před svítáním."

Nebylo co dodat. Pojedli ze zásob uzeného masa a

šli spát bez blahodárného tepla ohně. Nina je probudila dlouho před svítáním a vyrazili na cestu. S východem slunce zvýšili tempo a zamířili k řece. Rozhodli se najít místo, kde by se mohli přebrodit. Na druhý břeh by dříve, či později stejně museli. Časté pohledy zpět, odkud přijeli nevěstily nic zlého. Už několik desítek paprsků nikoho nezahlédli. Že by se opravdu obávali zbytečně? Rozhodně nechtěli nic ponechat náhodě. Po poledni překročili řeku a hnali se dál k severu. Vizuna byla čím dál tím zasmušilejší. Když se jí zeptali, co se děje, odpověděla, že jí děsí představa osamoceného návratu na jih.

Příštího dne se v dálce znovu objevila tenká linka lesa, ke kterému zamířili. K prvním stromům dorazili navečer. Tady se odklonili od řeky a zajeli hlouběji do lesa, kde se utábořili. Tady si konečně troufli rozdělat oheň.

Odpočatí a mnohem klidnější projížděli několik následujících dní pozvolna řídnoucím lesem. Objevili nízké holé návrší, na něž se vyšplhali, aby se rozhlédli po kraji.

„Tak přesně tohle jsem potřebovala vidět," oznámila Nina sotva stanula na vrcholku. „Vidíte támhleten vysoký kopec?"

Gorm s Lorenem souhlasně přikývli. Nad obzor čněl kuželovitý masiv s příkrým úbočím, a něm stál hrad.

„To je Gaxar. Už jsme blízko." Nina se spokojeně usmála a nenápadně zabrousila pohledem k jihozápadu, odkud přijeli.

„Gaxar?" podivil se Loren. „O něm přeci hovořil tvůj přítel Dowan. Pokud můžeme věřit jeho úsudku, nejpozději do tří dnů bychom měli stát před ústím Haliwormu." Cítil, jak se mu zvedá nálada a pohlédl na

Gorma. „Tak jsme to přeci jenom zvládli," zavýskl nadšeně a plácl přítele po zádech.

Po krátkém odpočinku se vydali na další cestu. Po zbytek dne projížděli plání, jejíž jednotvárnost rušily sem tam nepříliš rozlehlé smrkové háje.

V posledních dnech nebylo po pronásledovatelích vidu ani slechu, a Gaxar byl na dohled. Teď již věřili, že se Nina obávala zbytečně.

Následující ráno zvolnili a mírným obloukem objeli kopec s hradem. Až budou mít Gaxar v zádech, začnou lovit. Loren se těšil, až konečně použije svůj nový luk. Jediné co mu kalilo čirou radost s blížícího se cíle byla skutečnost, že na sebe nechtěli zbytečně nikoho upozorňovat. On by nejraději zamířil přímo k hradu. Zajímalo jej, jestli tudy rikhové s trpaslíkem už projeli, nebo ne.

Konečně byl Gaxar daleko za nimi a pul mohl v lesích při lovu ocenit, jak výtečnou zbraň mu Dowan věnoval. Během dvou dnů měli zásob víc než dost. Les byl hustý, zdravý a plný zvěře. Jen na několika výše položených místech se stromy na chvíli rozstoupily, a v takových okamžicích mohli na vzdáleném severním obzoru zahlédnout tenkou linku, připomínající nízko ležící temná mračna.

Druhého dne lovu už to Loren nevydržel a zeptal se Niny: „Co to, k ďasu, nad lesem visí? Dnes se mi to zdá větší než včera."

„To je Velký předěl, příteli," odpověděla Nina tiše; jakoby se bála, že jí vzdálené hory mohou zaslechnout. „Jsme od něj vzdáleni ještě dva dny cesty a přesto se už začíná zvedat nad obzor. Počkej, až přijedeme blíž. Působí to opravdu hrozivě."

Pul zakroutil nevěřícně hlavou. „Tak vysoké hory si

snad ani nedovedu představit.“

Nina měla pravdu. Následujícího dne, když měli možnost prohlédnout mezi stromy, zvedala se od východu k západu šedivá zubatá stěna hor.

„Jsou opravdu vysoké,“ hleděl pul s respektem k severu. „Možná nejvyšší, co jsem v životě viděl. Počítám, že se soumrakem budeme u prvních kopců.“

„To se mýlíš,“ přerušila jej Vizuna. „Velký předěl je opravdu mnohem vyšší než cokoli, co jsi v životě viděl. Tímhle tempem budeme rádi, když k němu dorazíme zítra.“

Loren zmlkl a snažil si udělat představu, do jaké výšky se tyčí hory, které se zdají obrovské už teď, ze vzdálenosti jednoho dne jízdy. Vnořili se do lesa a mířili dál k severovýchodu. Už mezi sebou tolik nehovořili. Přítomnost čím dál tím bližšího horského masivu působila s každou ujetou mílí tíživěji. Nakonec se raději utábořili a dopřáli si teplo velkého ohně, jehož plameny šlehaly vysoko do výšky. Ráno nespěchali. Dlouho po vydatné snídani pobídli koně k severu a cestou opět lovili. K polednímu dorazili na hranici stínu, který vrhaly hory Velkého předělu. Ve stínu skal panoval třeskutý mráz. Dál se prodírali sněhem ještě pomaleji, než dosud. Dvanáct paprsků po poledni dorazili přímo ke skalnímu masivu, který se bez přechodu vypínal ze země do závratné výšky.

Loren chtěl projevit svůj údiv, ale nedostávalo se mu slov. „Musíme najít tu obávanou a mýty opředenou puklinu,“ řekl nakonec sklesle.

Do ticha, které zavládlo po jeho větě, začala Nina tiše vyprávět. Hovořila o dávných dobách a bozích, bojích mezi zdejšími kmeny a pány Corundalu, a o tom, jak ze všech těch bojůvek tyli severní ledoví lidé.

Připlouvali v těch dobách přes Ledové moře a netoužili po moci, ale po sličných ženách Wandoru a špercích, kterými by je pak mohli obdarovat. Spojili se dokonce s Corundalskými pány a pronikali stále hlouběji na zdejší území. Náčelníci kmenů se tenkrát dohodli a vykonali největší oběť bohům, jakou kdo pamatoval. Obětní rituál trval čtyři dny a zemřely při něm desítky žen, dětí a nespočet zvířat. Největší a nejobávanější z náčelníků se tehdy zřekl své moci i svého mužství. Obětoval je bohu ve prospěch svého lidu.

Další čtyři dny po rituálu byly nezvykle tiché. Ledoví lidé se neobjevili a dokonce i páni z Corundalu se neodvážili vystrčit nos z lesa, který obklopoval jejich hájemství. Pátého dne se nad horami vztyčil bůh a udeřil do nejvyššího štítu svou obrovskou válečnou sekerou. Říká se, že hory se tenkrát zmenšily, ale na okraji Ledového moře popadalo veliké množství skal do vody a vytvořilo pás útesů, kterým se odváží proplout jen nejlepší z nejlepších. Toho dne nájezdy ze severu ustaly. Trvalo několik let, než se několik hrdinů odvážilo vstoupit do stínu Velkého předělu. Přinesli zprávu, že skalní masiv pod strašlivým úderem boha pukl. Tak se lidé poprvé dozvěděli o průsmyku Haliworm.

Ze skal sálal takový chlad, že i Vizuna, zvyklá na zdejší podnebí, zmlkla, a rozklepala se zimou.

„Ještě stále jste rozhodnutí vstoupit do Haliwormu? Opravdu si to nechcete rozmyslet?“ zeptala se po dlouhém paprsku ticha.

Loren jen zavrtěl hlavou.

„Dobrá. V tom případě by soutěska měla být někde na východ odtud. Pojeďme. Pomohu vám ji najít.“ Se skalní stěnou jako věčnou a všudypřítomnou hrozbou

nad hlavou se otočili doprava, a vydali se podél hor. Někde v dálce se ozvalo zavytí a Loren se otřásl. To nebylo vytí vlka, jaké znal. Vyhledal Gorma pohledem a i v jeho tváři našel neklid, hraničící se strachem. Lovec otevřel ústa aby promluvil, ale ve stejné chvíli Nina hlasitě vyjekla a ukázala před sebe. Na zemi, na jednom z ostrůvků sněhu bylo obtištěno několik koňských kopyt.

Vizuna se vyděšeně přikrčila v sedle a rozhlédla se. „Jak mohli vědět, že míříme právě sem?“

„Neplaš,“ položil jí pul ruku na rameno. „Může to být kdokoli.“

„Nedovedu si představit nikoho, kdo by se sem dobrovolně vydal.“

„Znáš. Sebe a nás,“ pokoušel se jí Loren uklidnit a s nadějí pomyslel na oba rikhy a Pesacka. Mohli by to být oni?

„Mimochodem. Už nějakou dobu přemýšlím, co jsi tomu svému tatíkovi vlastně provedla, že tě tak pronásleduje,“ ozval se přidušeným hlasem Gorm. Tahle otázka mu už dlouho vrtala hlavou.

„Utekla jsem,“ vyhrkla dívka a odvrátila se.

Hraničář se zarazil. „Jsi příjemná a hezká žena, Nino,“ zahleděl se jí do očí. „Kdybychom měli namířeno někam jinam, nabídl bych ti, ať jedeš s námi. Ale takhle...“

„Nedělej si starosti,“ odpověděla Nina trochu příkřeji, než měla v úmyslu. „Stejně bych do Haliwormu nevlezla ani za nic. Ale i tak ti děkuju.“ Odvrátila se, ale Gormovi s zdálo, že trochu zčervenala.

Opatrně sledovali těžko rozeznatelné stopy. Tady, pod strmou stěnou, nebyl skoro žádný sníh, a tak stopy každou chvíli mizely. Zmrzlá kamenitá půda zůstávala

kopyty koní nedotčena. Jeli krokem a Gorm co chvíli slézal z koně, aby si šlépěje prohlédl zblízka. Ústí soutěsky málem minuli. Soustředili se na stopy, a nebýt Lorena, mohli hledat až do večera. Vstup do Haliwormu byl totiž šikovně maskován samotnou přírodou. Puklina se zařezávala do skály v tak ostrém úhlu, že jí ze strany, ze které přijeli nemohli vidět. Pul se náhodou ohlédl a rozeznal v hlubokém šeru podivný temný tvar. Vrátil se a teprve když stál soutěsce tváří v tvář, pochopil, co našel.

V temném jícnu byla taková tma, že bylo těžké rozeznat, zahýbá-li puklina po deseti krocích doprava, nebo doleva. Po dně se vinula tenká stružka, která těsně před tím, než se mohla vymanit se sevření skal, mizela v zemi.

Loren počkal, až se k němu oba vrátí. „Tak tady to máme," zašeptal a hlas se mu trochu chvěl.

„Dejte mi trochu času," naléhal Gorm. „Podívám se, jestli stopy vedou dál, nebo jestli směřovaly ke stejnému cíli, jako my."

Slezl z koně a odešel dál ve směru, kudy měli původně namířeno. Vrátil se po několika paprscích.

„Ani stopička. Podle mého jeli tam," ukázal prstem do temnoty.

„Tedy vzhůru za nimi," sykl pul a udělal prvních pár kroků před sebe. Kůň, kterého držel za uzdu se vzepřel. „K sakru," ulevil si Loren. „Ani ta zvířata nemají z tohohle místa dobrý pocit." Pověsil se svému koni na krk, jednou rukou ho hladil a uklidňujícím tónem mu šeptal, co mu na jazyk přišlo. S desátou větou se kůň trochu uklidnil a udělal dva tři kroky. Pak si znova postavil hlavu.

„Možná jsi zapomněl, jak jsme se dohodli,"

nadhodila Nina opatrně.

Pul se zaraženě otočil.

„Říkala jsem: jen na dohled Haliwormu. Už teď pro vás dělám víc, než jsem slíbila.“

„To je pravda,“ připustil Loren. „Promiň,“ omluvil se a podal jí uzdu svého zvířete.

Nina se usmála. „Když už jsem tady, ještě s vámi kousek popojedu. Asi bych si později vyčítala, že jsem došla k ústí soutěsky a nepodívala se dovnitř. Zvířata ale necháme tady. Souhlasíte?“

- Souhlasili. Zatímco Loren s Vizunou uvazovali koně, zkoumal Gorm opatrně první sáhy soutěsky. Pomalu, krok za krokem se sunul do temnoty. Po patnácti krocích nahmatal čelní stěnu. Jel po ní rukou na obě strany a pak zatočil doprava. Následovaly ještě dvě zatáčky a potom se puklina začala rozšiřovat.

Před sebou zahlédl světlinu. Dobré znamení, pomyslel si a vrátil se pro ostatní.

„Je to v pořádku. Nebojte se. Na konci se to rozšiřuje do malé kotliny. Tam už není tma, jen hutné šero,“ došel až k Vizuně a naposledy poplácal hnědáka, na kterého si cestou sem dost zvykl. Pak v čele malého průvodu zamířil zpět k mrazivé temnotě.

Šťastně se dostali až do širšího pokračování soutěsky. Za nejbližším zákrutem je však čekalo překvapení. Zády k nim dřepěli na bobku dva muži a skláněli se nad něčím, co leželo před nimi na zemi.

„Zabijte je!“ zasyčela Nina a Gorm s Lorenem sáhli bez váhání po šípech a napjali luky. Od ústí zavál ledový vítr a jeho svist byl podmalován ještě jiným zvukem, který nedokázali určit.

VI. kapitola

Rikhové se skláněli nad neúplnou kostrou neznámého tvora. Co to u všech démonů může být, přemýšleli. Náhle zaslechli šramot a otočili se. V temnotě se rýsovaly tři postavy s nataženými luky. Než stačil Akat zareagovat zaznělo první zadrnčení tětivy. Tirin se vrhl před svého mladšího přítele, aby ho chránil. První střela se mu zaryla hluboko do prsou. Akat jen vyjekl překvapením. S pachem krve jakoby se cosi změnilo. Trochu se rozsvětlilo a vítr zesílil. Jeho skučení přehlušilo dvojí plesknutí dalších šípů o skálu.

„Démoni!“ zaječel ženský hlas někde vepředu. Na to se ozval vzdalující se zvuk spěchajících nohou. Tirin se nekonečně pomalu svezl k zemi. Akat se vůbec nepokoušel zastavit příval slz, který se mu dral z očí. Se sebezničující intenzitou začal sbírat magickou sílu z okolí. Jeho ruce, vztažené k neznámým lučištníkům, v okamžení téměř zmizely v záplavě hrozivě se kroutících a praskajících výbojů.

V soutěsce se nyní již rozsvětlilo natolik, že mohl Gorm konečně rozeznat více podrobností z výjevu před sebou. Spatřil dvě ruce, natažené k němu, a věnec jisker kolem nich. To je můj konec, uvědomil si. Jasně si vzpomínal na kouzla svých malých přátel, i na to, jak rychle dokázali vrhat své smrtící výboje. Postavu, které ty ruce patřily vnímal jen jako něco v pozadí, ale i přes to jej napadlo, jak je malá. „U Ghlara,“ zaklel. „To přeci není možné.“

„Tirine! Akate!“ vyrazil ze sebe zpola šíleným hlasem a klesl na kolena. Ještě než omdlel, matně si uvědomil záblesk, který se najednou zlomil a zamířil k obloze.

Loren ucítil podivný tlak v zátylku a otočil se. Zařval by strachy, ale z úst se mu prodral jen přidušený chrapot. Z nejbližší skály na něj zírala odpudivě znetvořená tvář a kus od ní se po nich ze stěny natahovala kamenná ruka. Kdesi v soutěsce se ozývaly vyděšené výkřiky, které nemohl vydávat nikdo jiný, než Nina. Její hlas mu vrátil tu trochu soudnosti, potřebnou k tomu, aby se rozhoupal k činu. Třemi rychlými kroky dostihl hraničáře a ruka, zakončená dlouhými spáry máchla do prázdna. Ve stejném okamžiku Gorm omdlel. Jeho poslední výkřik způsobil, že pulovy nohy jakoby vrostly do země. Nevnímal nepřirozený nářek větru, ani slábnoucí Vizuniny výkřiky, nesoucí se z pukliny kterou přišli, a která se za ní pomalu zavírala. V rostoucím jasu viděl jen tvář malého kouzelníka. AKAT!

U všech bohů. Co se to děje?

„Všechny štíty Aargu!“ zahřměl v té chvíli mezi skalními stěnami další hlas. „Fustrene, dej mi sílu!“

Po kamenitém dně kotliny se skoky blížil Pesack a v ruce svíral válečnou sekeru. Neviděl šklebící se skály, ani neprostupně se uzavírající vstup. Měl oči jen pro Akata, rozkročeného nad Tirinem, kterému trčel z prsou šíp.

„Pesacku! Akate! Tirine, odpusť mi to, prosím!“ Pesack se otočil se po hlase. Na velkém plochém balvanu stál v nepřirozené póze Loren, ruku vztaženou před sebe, a po tvářích mu stékaly slzy. To bylo příliš i na otrlého trpaslíka.

„Co se tu, u všech praotců, stalo?“ zahřímal hlasem, který se odrazil od skal a zaplašil i děsuplné tvary na stěnách, které beztoho už nikdo nevnímal.

Akat se konečně pohnul. Chtěl udělat krok k pulovi,

ale pak, jakoby si s konečnou platností uvědomil, co se stalo, obrátil se k Tirinovi, ležícímu mezi kostmi, které chtěli ještě před chvílí prozkoumat. Měl jsem tu ležet já, říkal si v duchu pořád dokola. Já. Tirin mě chtěl bránit. Zachránil mi život.

„Rychle," poručil Pesack hlasem chladnějším než vzduch v soutěsce, a přerušil tím i Akatovy chmurné myšlenky. „Pomozte mu." Několika skoky překonal vzdálenost, dělící ho od smrtelně raněného přítele a sklonil se nad ním. „U Fustrena, kdo to udělal?" rozhlížel se a téměř se zdálo, že to tentokrát budou jeho oči, ze kterých vyšlehnou smrtící záblesky.

„Kde je Gorm?" zeptal se Lorena.

Pul mlčky ukázal na zhrouceného hraničáře. V prvním okamžiku byl Pesackovi za tu druhou otázku vděčný. Nedokázal by mu teď vysvětlil, co se tu odehrálo.

„Je mrtvý?" zeptal se trpaslík a do jeho hlasu se poprvé vmísil stín zděšení. Konečně tak dlouho očekávané setkání. Proč takovéhle?

„Ne. Jen omdlel," zašeptal Loren sotva slyšitelně.

„Prober ho!" přikázal Pesack a elealský zloděj poslušně přidřepl k ležícímu příteli a nešetrně s ním zatřásl. Hraničář vydal bolestný vzlyk.

„Prosím tě. Prosím - vstaň. Moc tě potřebujeme." Naléhavost jeho hlasu pronikla až k žalem zaslepenému lovcovu vědomí. Gorm se pohnul a otevřel oči. Pomalu klouzal pohledem kolem sebe, až narazil na ležícího Tirina. Než mohl znovu propadnout zoufalství, pul s ním podruhé tvrdě zatřásl.

„Vstaň! Musíme mu pomoct."

Pesack už klečel u malého kouzelníka a nožem rozřezával oděv okolo rány. „Můžeš s tím něco

udělat?“ zeptal se Gorma věcným tónem, který ho stál spoustu úsilí.

Hraničár se konečné trochu vzchopil a dopotácel se ke zraněnému. „Dýchá?“ zeptal se, aniž by se na Akata podíval.

Rikho jen kývl.

„Tak odstupte.“ Gorm si klekl a položil ruku na Tirinovo čelo. Obličej se mu stáhl nadlidským úsilím a na čele mu vyskočily krůpěje ledového potu. Rikhova víčka se po mnoha paprscích pomalu zvedla, jakoby na nich visela přetěžká závaží. Pootevřel rty.

„Nemluv,“ nakázal mu jemně, ale důrazně trpaslík. „Uděláme, co bude v našich silách.“

Loren sledoval Gormovo čelo zbrocené potem, a účinek jeho dlaně na malého kouzelníka. V tu chvíli si vybavil Plavronova slova, vyřčená daleko na jihu. „Je šikovný, ten váš nedůvěřivec.“

Teď pochopil, že si ten podezřelý pul - Poutník, se sirem Rithagem už tenkrát všimli něčeho, co on sám zjevně pokaždé přehlédl. Jejich přítel neléčí jen s pomocí bylinek, šikovnosti a hromady obvazů. Marně se snažil rozvzpomenout, co všechno se říká o kruxských strážcích. Myšlenky se mu ale pořád vracely k Tirinovi.

„Co dál?“ zeptal se Pesack.

„Musím si odpočinout a pak to zkusím znovu,“ odpověděl hraničář. „Jestli je to možné, nechtě mě tu na chvíli o samotě s Akatem.“

Trpaslík s pulem na sebe pohlédli. „Nemůžeme s ním hýbat,“ kývl Loren hlavou k Tirinovi. „A nutně potřebujeme oheň.“

„Přineseme dřevo,“ doplnil ho Pesack. Zvedl se a zamířil k východu ze soutěsky. Překvapený pul ho

následoval. Ať se rozhlížel sebevíc, po tvářích na stěnách nezbylo nic. Že by se mu to všechno jen zdálo? Ne. Bohužel ne. Támhle mezi kamením leží Tirin, a jeho bledá tvář a šíp, trčící mu z prsou, jsou krutými důkazy, že se to všechno opravdu stalo. Nedůvěřivé hleděl na puklinu, vedoucí ven ze soutěsky, která vypadala stejně, jako dřív. Zakroutil hlavou a obezřetně našlapuje trpaslíka následoval.

Gorm hleděl několik palců vedle rikhovy hlavy. „Kouzlils," pronesl pochvíli rozpačitě a sklopil oči. „Znamená to, že je magie i tady?"

„Je to možné," připustil Akat a bojoval s poryvy výčitek i naděje, kterou Gorm pro Tirina v tuhle chvíli skýtal. „Já ale použil jen zbytky sil, co jsem měl v sobě. Znamená to," zeptal se opatrně, „že dokážeš léčit magií?"

„Ano," odpověděl lovec. „Čerpám však sílu z jiné obruče než ty," hodil Akatovi vějičku, od které si sliboval, že na chvíli oddálí nevyhnutelné téma.

Malý čaroděj chvíli zíral, neschopen slova. Něco takového by ho ani ve snu nenapadlo. Teď uvěřil, že má Tirin ještě naději. Pohlédl na Gorma bez tvrdosti v pohledu, kterou by kruxský hraničář očekával.

„Mimochodem," uvědomil si Akat náhle. „Říkals obruče? Co tím myslíš?"

Gorm překvapením zamžikal. „Ty to nevíš? Vždyť jsi kouzelnický učeň. Poslouchej: Náš svět je podle pověstí sevřený třemi magickými obručemi. Kouzelníci čerpají magii z první a my, jak nám říkáte, lesní čarodějové, čerpáme své síly z druhé. Stále se vedou spory, komu slouží obruč třetí, ale nikdo na tuto otázku dosud nedokázal dát uspokojivou odpověď. Teď mě ale prosím omluv. Potřebují sílu a tady kolem je jí z

nějakého důvodu zatraceně málo.“

Akat mlčky přikývl a hraničář se celý jakoby zhroutil do sebe a jeho oči získaly skelný výraz.

Takhle vypadám, když koncentruji magii? ptal se sám sebe rikho a zabloudil pohledem k Tirinovi.

Zraněný kouzelník to všechno beze slova sledoval smutným, trochu strnulým pohledem. Chápal, že kruxský hraničář může být jeho jedinou nadějí. Zároveň ale cítil, jak jej smrtelné zranění stravuje, a jak z něj životní síly prýští a nezadržitelně mu proklouzávají mezi prsty i přes příliv životodárné energie, kterému byl na kratičký okamžik vystaven. Pomalu mu docházelo, že Gorm nebude nikdy dost silný, aby ho udržel při životě alespoň tak dlouho, než se organismus vyrovná se šokem a ztrátou krve. Jak tomu bývá u lidí, kteří hledí tváří v tvář smrti, viděl vše kolem sebe naprosto zřetelně, neskutečně snadno mu docházely věci, se kterými si poslední týdny lámal hlavu, a pomalu se smiřoval s tím, že jeho dny jsou sečteny. Pohlédl na vedle sedícího Akata. Chtěl mu toho spoustu povědět, ale vydal ze sebe jen zachroptění. Akat byl v mžiku u něho.

„Nehýbej se a nemluv. Všechno bude v pořádku,“ přesvědčoval víc sebe, než přítele.

Zesláblý kouzelník jen nepatrně zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu.

Mladšího Světlanova učně pohltil pocit smutku a beznaděje, a na chvíli se odvrátil. Není přeci možné, aby jeho přítel zemřel. Ne teď, když se dostali tak daleko. Haliworm. Všichni jim říkali, že je to prokleté místo. Proč tomu nechtěli uvěřit. Proč? Pohledy obou rikhů se opět setkaly. Akat uchopil Tirinovu ruku a opatrně ji sevřel ve své.

Od pukliny zazněl zvuk padajícího dřeva a hned na to vzteklé zaklení. Jediný Gorm na to nijak nezareagoval. Seděl pohroužen hluboko do svého nitra a jeho mysl natahovala dlouhé tenoučké úponky, snaže se zachytit každý střípek magie v okolí.

„Potřebuješ teplo," zašeptal Akat a pohladil Tirina po ruce. „Pomohu jim, ať je to co nejdříve." Rychle se zvedl ze země a spěchal druhům na pomoc.

Gorm zaostřil pohled a první na koho padl jeho zrak byl Tirin. Lovec si protřel oči, a nával pocitu viny jej v prvním okamžiku přinutil podívat se jinam. Hned se ale zastyděl. Jen chvíli se dokázal tvářit, že usilovné přemýšlí, a pak stočil pohled zpět k rikhovi.

Tirin si jej prohlížel nepřirozeně rozšířenýma očima a viděl vše, co vidět potřeboval. Rozeznával v Gormově pohledu bolest, lásku, lítost, rozpaky i vztek nad nešťastně zakrouceným osudem, který je sice svedl dohromady, ale tak, jak si to žádný z nich nepředstavoval. Viděl bezmoc i vinu, kterou si mladík z Kruxu ponese celý život s sebou. Lovec přešel těch několik sáhů, které jej od rikha dělily, a posadil se vedle něho na plochý kámen, kde předtím seděl Akat.

Tirin udělal to jediné, co pro Gorma udělat mohl. Pomalu natáhl ruku, sevřel tu hraničářovu, která mu téměř okamžité vystřelila vstříc, a co nejpevněji stiskl.

Odpouštím ti, křičel ten bezhlesý vzkaz, a navzdory podivnému tichu jakoby se ještě několikrát odrazil od okolních skal.

Gorm mlčel. Neměl už, co by řekl. Co nebylo vyřčeno, sdíleli i tak oba dva v té krátké chvíli porozumění. Gorm byl přesvědčený, že Tirin ví i o podivné absenci magických sil na dně soutěsky. Prostě tady žádná magie nebyla. Byť se lovec soustředil

sebeusilovněji, nevstřebal energie, ani co by se za nehet vešlo. Ještě se s ničím takovým nesetkal. Jindy by mu to připadalo zajímavé a pokusil by se zjistit, jak je to možné. Teď ale propadl beznaději. Jeho přítel umírá a on mu nemůže pomoci.

Rozhlédl se. Nedaleko se tyčila hromada dřeva, jinak nikde nikdo. Asi šli pro další, pomyslel si. Přinutil se pohlédnout opět na Tirina. Rikho měl téct zavřené oči a nepravidelně oddechoval.

Nebýt mé pomoci, byl by už nyní mrtvý, uvědomil si Gorm.

A nebýt mě, mohl být živý a zdravý, vytanulo mu vzápětí na mysli.

Co jsem na světě, umírají kolem mě mí blízcí.

Pomalu se propadal do stavu, kdy si kladl za vinu dokonce i smrt otce, sestry a matky.

Vyrušilo ho zapraskání. Přátelé se vracejí, pomyslel si. Přátelé? Kdo mi může být přítelem? Kdo by se chtěl přátelit s Gormem Prokletým?

Akat si okamžitě všiml, že se s lovcem něco děje. „Teď už máme dost dřeva na to, abychom mohli svařit i žebřiňák bylin," prohodil dostatečně nahlas, aby na sebe upoutal pozornost.

Loren zpozorněl a pohlédl na Pesacka. Cestou mu ve zkratce vysvětlil, co se odehrálo těsně před tím, než Gorm vystřelil, i co tomu předcházelo. Trpaslík celou tu dobu chápavě přikyvoval, ale ve skutečnosti mu nebylo ani trochu jasné, jak mohla nějaká žena získat nad jeho dvěma přáteli takovou moc. Napadlo jej, že ji mohl poslat Lauros, ale vzhledem ke stovkám mil, které položili mezi sebe a Orwar, mu to přišlo jen málo pravděpodobné.

Loren shodil z ramene dvě silnější soušky a namířil

přímo ke Gormovi. „S tím lektvarem bys nám asi mohl pomoci," prohodil opatrně a snažil se odhadnout, jestli jej lovec vnímá.

Gorm beze slova vstal a začal olamovat větve ze suchých kmenů. „Lektvar," utrousil. „Nějaké bylinky ještě mám, ale nevím, jestli nám k něčemu budou." Sotva se vzňaly první plameny, obrátil svůj vak naruby a začal prohledávat to, co se z něho vysypalo. Ostatní se tiše rozsadili okolo a Tirina, a mlčeli.

Pak už to Loren nemohl vydržet. „Tak co?" zeptal se netrpělivé.

„Nic," odpověděl Gorm a byl by raději sto mil odtud. „Tohle bejlí," rozhodil hrst suchých lístků kolem sebe, „Tirinovi nepomůže, a síla na tomhle prokletém místě také není. A i kdyby byla, nevím zda by to bylo něco platné."

Všichni se tvářili zaraženě. Akat, který už věděl, v čem tkví podstata hraničářova léčení, i Pesack s Lorenem, kteří se to právě domýšleli.

„Co můžeme dělal?" zeptal se pul a vyjádřil tak otázku všech.

„Ještě bychom mohli poprosit našeho pána," napadlo Akata.

„Jakého pána máš na mysli?" zajímal se nedůvěřivý trpaslík.

„Myslí svého patrona," odhadoval Loren a obdařil Akata pohledem plným úzkosti i naděje.

„Ano," přisvědčil rikho. „Můžeme se pokusit vykonat obětní obřad našemu pánu Uialavartanovi."

„A jak se to dělá?" kroutil Pesack hlavou.

„Potřebujeme na to speciální koření. Myslím, že ho má Tirin s sebou."

„Chceš se mu hrabat ve věcech?"

„Chceš ho nechat jen tak zemřít?“ odsekl rikho.

„Dobrá,“ souhlasil Loren a přinesl kouzelníkovo zavazadlo. „Tak se podívej,“ podal ho Akatovi.

Gorm se sklonil ke zraněnému a zkontroloval, zdali ještě dýchá.

„Tady je. Podívejte.“ Všichni se otočili a prohlíželi si se zatajeným dechem rostlinku s drobnými fialovými kvítky, kterou držel Akat opatrně mezi dvěma prsty. „Ještě by tu měly být další,“ podal bylinu Gormovi a opět zašátral ve vaku.

„Jak ti můžeme pomoct?“ zeptal se trpaslík.

„Jednoduše. Rozdělejte ještě jedno maličké ohniště z drobných větví. Pesacku, potřeboval bych tvůj kotlík. Ale nejdříve ho pořádně vymyj.“

Netrvalo dlouho a na dně mrazivé kotliny plápolaly plameny ve dvou ohništích. Gorm neustále seděl u bledého Tirina, zatímco Akat pronášel nad kotlíkem očistnou formuli. Když byl konečně hotov, nalil do nádoby vodu a umístil jí nad dřevo, praskající ve větším kruhu kamenů. Beze slova čekali, až začne voda vřít.

Loren sebou trhl, jak ho překvapila nečekaná myšlenka. Bílý orel, opakoval si v duchu stále dokola.

„Co říkáš?“ zeptal se jej Gorm.

Pul si uvědomil, že asi bezděky promluvil nahlas.

„Vzpomínáš, jak jsme málem zahynuli na pláni? Jak mě probudil orel? Nina potom, když jsme jí o tom vyprávěli vyslovila domněnku, že nad námi bdí sám Ghlar. Napadlo mě, zkusit vzývat pána nad bohy. Třeba se slituje. Odvážím se čehokoli, abych dal Tirinovi šanci. Jestli Ghlara svou prosbou urazím, doufám, že si vylije zlost jen na mně samotném. Vykonáme dva obřady,“ rozhodl se.

„Jestli si tě vůbec všimne,“ odfrkl si hraničář, ale hned se zalekl toho, co řekl. „Vlastně máš pravdu,“ zamlouval překotně svou zbrklou větu a jeho hlas zazněl vystrašené. „Musíme zkusit cokoli. Jestli bohům na úspěchu naší cesty opravdu záleží, mohli by kouzelníkovi pomoci.“ Pak se zarazil. „Kde je vlastně Nina? Našli jste jí?“

„Ani jsme jí nehledali,“ odtušil Loren. „Koně už před soutěskou stejné nebyli.“

„Vzala do zaječích,“ zasmál se chmurně Gorm. „A já trouba jí div nenavrhl manželství.“

„Ghlar ví, jestli se někdy dozvíme, co byla naše kráska zač,“ pokrčil pul rameny.

Pesack si myslel své, ale nehodlal jitřit další rány. V těchhle věcech lidem příliš nerozuměl. Málokterá trpasličí dáma by kdy vůbec dostala možnost takhle zahýbat dospělým trpaslíkem. Ještě jednou zakroutil hlavou, a pak jej napadla hříšná myšlenka. Dokázal by jeho bůh pomoci malému rikhovi?

Loren se v duchu znovu vrátil do okamžiku, kdy jim Vizuna přikázala zaútočit. Přikázala? Vlastně ano. Snažil se rozvzpomenout na to, co se přesně stalo.

„Pěkně nás do toho uvrtala,“ zabručel. Odpovědí mu bylo Gormovo zamračené přikývnutí.

„Že by nás očarovala?“ napadlo pula.

„To asi ne. Leda tak svou krásou,“ zastal se Niny Gorm. „Máš u sebe nějaký Ghlarův symbol?“ zeptal se zničehonic.

„Jednu malou sošku, ale už notně omlácenou.“ „Nevadí. Sem s ní,“ rozjasnil se po dlouhých paprscích lovcův obličej.

Pul se zvedl a po chvíli přinesl kus kamene, který vzdálené připomínal orla v letu. Počkal na chvíli, kdy si

byl jistý, že Akata nevyruší a položil kamenného ptáka před něj. „Chceme s Gormem poprosit Ghlara. Myslíš, že je možné udělat dva obřady najednou?“

Akat se zamyslel, až mu na čele vyskočily vrásky. „Je to nezvyklé, ale nenapadá mě jediný důvod, proč to nezkusit.“

„To je dobře. Až budeš připravený, řekni.“ Loren odkráčel ke Gormovi a chvíli se o něčem domlouvali. Pak poodešli stranou a pul si snažil podle lovcových rad očistit mysl, jak předepisoval hraničářský kodex.

Akat mezitím sledoval kotlík, ve kterém voda právě začínala vřít. „Pesacku. Bud tak hodný.“ kývl hlavou k blízkému plochému kameni. Trpaslík, který vystřídal Gorma na stráži u Tirina a duchu mu pomáhal snad s každým nádechem, se zamračeně zvedl a svými svalnatými pažemi uložil kámen na místo, které Akat určil.

Gorm viděl, že přípravy na obřad vrcholí, a opatrně probral Lorena z transu, do kterého se pul mezitím propadl. „Pojď. Vše je připraveno,“ zašeptal. Na Akata byl podivný pohled. Uvědomili si to všichni, jak jej tak napjaté pozorovali. Co na něm bylo tak zvláštního? Poprvé za celou dobu co ho znali se neusmíval. Naopak. Jeho tvář byla smrtelně vážná, když pozdvihl ruce k nebi a začal ponurým hlasem odříkávat prastarý, ostatním nesrozumitelný text. Jak jeho hlas sílil, pocítili všichni okolo stojící navzdory kruté zimě podivné mrazení v zátylku. Pul si klekl, sklonil hlavu až k zemi, a s oběma rukama na malé omlácené modle upnul všechny své myšlenky k pánu nad bohy tak, jak to slýchal popisovat orwarské řádové bratry.

Nebyl sám. I zbylí dva ze čtveřice dobrodruhů vzývali bohy, jen s tím rozdílem, že Pesack se na

poslední chvíli rozhodl nabídnout svůj život za Tirinův bohu trpaslíků, Fustrenovi, a Gorm se vduchu skláněl před velikostí pána proměn, Stelema.

Akat oddělil několik malých kvítků od zbytku bylin a vhodil je do menšího ohně. Překvapivé silné aroma z květů jakoby na prchavý okamžik zahltilo celou kotlinu. Listy a stonky vhodil rikho do vroucí vody a odstavil kotlík. Vdechl osvěžující vůni rostlinky a vzpomněl si při tom na klášter Umtur a dar, o kterém vyprávěl jeho přítel Tirin. Teď však musel dokončit obřad. Stále sílícím hlasem odříkal poslední odstavec a vyřkl Slovo úcty. Slovo, které bylo Uialavartanovým jménem mezi bohy. Ve stejné chvíli zvedl hlavu i Loren. Vítr v kotlině utichl. Nastalo ticho, jakoby í samy živly byly zvědavy, co se bude dít.

Akat se opatrně natáhl k vaku, ve kterém nalezl byliny. Někde to tady musí být. Chvíli trvalo, než nalezl tajnou kapsu a v ní tenkou skleněnou trubičku, zalitou z obou stran voskem. Jednu stranu odšpuntoval a po krátkém zaváhání vlil obsah nádobky Tirinovi do úst. Ohlédl se a zjistil, že jej všichni zvědavě pozorují. Pokrčil rameny, vzal ruku přítele do své a čekal.

Skalní stěny, vypínající se do závratné výšky, pouštěly na dno soutěsky jen tolik světla, aby se odvážlivec, putující těmito bohy zapomenutými místy, mohl vyhnout balvanu těsně před tím, než do něj narazí. Přesto se na dně začalo z ničeho nic rozsvětlovat. Nejdříve maličko, skoro neznatelně, pak víc a najednou kotlina vzplanula jasnou oslnivou září.

Loren se zpočátku ulekl, že se vrátili démoni. Světlo ale přešlo v sílící jas, až oči přecházely. Všechna ta záře se koncentrovala nad tělem maličkého kouzelníka z rodu rikhů. Najednou to byla světelná koule, jejíž

ostré světlo bodalo do očí, a která se stále zmenšovala. Všichni zavřeli oči, zakryli si je rukama, a když ani to nepomáhalo, padli tvářemi k zemi.

Když byl zdroj záře velký jako pěst, přestal se smršťovat. Nekonečně pomalu začal klesat, až se vnořil do Tirinova těla. V jednu chvíli malý rikho celý zářil a pak byla najednou všude tma.

Trvalo několik paprsků, než se Akat odvážil otevřít oči. Okolo panovala tak dokonalá temnota, že se až lekl, že přišel o zrak. Teprve po nějakém čase se rozkoukal natolik, že rozeznal své druhy, schoulené kolem ohniště, v kterém nežhnul ani jediný oharek. Jinak bylo všechno jako dřív. Nejblíže Akatovi klečel Loren se sepjatýma rukama a modlil se. Slova nebyla slyšet, jen rty se mu pohybovaly v nehlasném vzývání boha. Gorm ležel na břiše a neodvažoval se pohnout. Jediný Pesack se skláněl nad Tirinem a kontroloval jeho dech.

„Dýchá. Docela pravidelně," oznámil šeptem a v jeho hlase zazněla bázeň.

„Viděl jsi to, co já?" zeptal se Akat. „Byl to bůh?" „Jak to mám vědět," pokrčil trpaslík bezmocně rameny. „Mocné kouzlo, boží přítomnost? Nekoukal jsem se až do konce. Mám jenom jedny oči. Důležité je, jestli bude náš drobek v pořádku." Něžné oslovení vyznělo z úst pět stop vysokého trpaslíka nepatřičně, ale obrátilo Akatovu pozornost k ráně na Tirinově hrudi.

„Kterého z bohů jsme přivolali?" zeptal se do ticha pul roztřeseným hlasem na jediné, co jej v té chvíli zajímalo a naplňovalo strachem.

Akat zatím hledal křesadlo a svíci. „Nevíme.Prober Gorma."vyzval Pesack Lorena. „Musíme zjistit, co s vlastně stalo."

Pul se rozhlédl a po čtyřech zamířil k ležícímu hraničáři. Dotkl se jeho ramene. „Vstávej, příteli," zašeptal. „Všechno skončilo."

„Kde jsem?" zazněla tichá otázka.

„Jsi s námi v Haliwormu. Obřad skončil," dodal po chvíli.

„Tirin?" zeptal se Gorm, kterému konečně plně došlo kde je a proč tu je.

„Ještě nevíme jistě. Je tu strašná tma," odpověděl Loren trochu zmateně.

„Jsem rád, že to říkáš. Chvíli jsem se opravdu bál, že jsem přišel o zrak. Kde jsi?" Tápající ruka nahmatala pula a oba dva si vzájemně pomohli na nohy.

Kousek od nich vykřesal rikho první jiskru.

„Jak je možné, že nehoří oheň?" zajímal se Gorm.

„Zeptej se mně," odsekl Pesack a přesunul se k ohništi. „Je úplně studené. Jak je to možné?"

„Jako bych podobnou otázku už někde slyšel," zabručel Gorm.

„Mohlo se stát cokoli. Třeba jsme tu takhle už týden," vymýšlel Loren.

„Je tu strašná zima," drkotal Akat zuby a znova a znova se pokoušel zažehnout svíci.

„Nebude lepší rozdělat oheň?" navrhl Pesack. Akat se přesunul k ohništi a po chvíli zbytky dřeva, které nespotřebovali při obřadu zaplály prvními nesmělými plamínky.

„Konečně," ulevilo se rikhovi, a ještě než se oheň pořádně rozhořel, vrhl s k Tirinovi.

„Pánové,tohle musíte vidět!"Vzrušení v rikhově hlase bylo tak nepřeslechnutelné, že se v mžiku všichni shlukli kolem něho a zraněného kouzelníka. Rázem nebylo vidět vůbec nic.

Pul zdvihl ze země svíci, kterou se předtím Akatovi nepodařilo zapálit a přidržel jí nad ohništěm. Sotva knot vzplál, posvítil na Tirina.

V místě, ze kterého ještě nedávno trčel smrtící šíp, byl vypálený nepravidelný kruh a přímo na kůži ležela vrstvička nesmírně jemného popela.

Pesack natáhl ruku a opatrně, jedním prstem, popel setřel. Nikde žádná rána, ani jizva.

„Mocný bože," ulevil si trpaslík. „Jakoby nějaký žár vypálil a zacelil ránu."

Kotlinu naplnilo uctivé mlčení. První se z mocného okamžiku probral Loren. Který? otázal se vduchu. Který z bohů nás vyznamenal svou přízní a shlédl na toto nehostinné místo. Pohlédl na Akata a zopakoval otázku nahlas.

„To asi nezjistíme," zašeptal Akat a těkal pohledem kolem sebe. „V každém případě mi až teď došlo, jak jsme byli troufalí. Kdo jsme, že jsme si dovolili oslovit pána a soudce nad bohy, kvůli životu jednoho smrtelníka?

Děkujeme ti, pane," poklekl pak a sklonil hlavu. „Děkujeme a odpusť nám naši troufalost. Zachovej nám přízeň, ó věčný. Zachovej nám přízeň a promiň, že z lásky k našemu příteli jsme si dovolili tě vyrušit."

Ostatním konečně plně došlo, co se tu vlastně přihodilo a o překot Akata napodobovali. Neušlo jim, že rikho úmyslně nejmenoval žádného z bohů, které se pokusili vzývat a tak jen tiše velebili „bezejmenného" a doufali, že jejich díky dojdou ke správným uším. Nakonec jeden po druhém zmlkli. Temnota mrazivého průsmyku Haliworm mlčela s nimi. Dokonce vítr se na chvíli utišil. Oharky na ohništi, o které se nikdo nestaral žhnuly a do toho ticha Tirin slabě zasténal, otevřel oči a

nechápavě si prohlížel všechny ty obličeje nad sebou. Pak se jeho ústa roztáhla do úsměvu a kolem očí naskočila spousta drobných vrásek.

„Říkal jsem si, že se v Agrakaragandolu všichni sejdeme.“ S pocitem štěstí si položil volnou dlaň na místo, kde ještě docela nedávno vězela smrtící střela, a opět usnul.

VII. kapitola

Kdo by vstoupil do místnosti bez oken, ukryté v srdci bašty Emregal, neviděl by kolem sebe nic, než neproniknutelnou tmu. Něco takového však rozhodně neplatilo pro dva muže, sklánějící se v té tmě nad kamenným stolcem. Pro ně byla totiž cela ozářena pro obyčejné lidi neviditelným zelenkavým svitem, naplňujícím prostor ode zdi ke zdi, svitem vycházejícím odnikud a odevšad zároveň. Na stolci ležela prastará kniha, otevřená na první stránce. Písmo připomínalo spíše zkroucená klubka hadů, než prosté znaky používané v Orwarském knížectví.

„Kdes k tomu přišel?“ zahučela vyšší asketická postava hlasem, chvějícím se těžko potlačovaným vzrušením.

„Domníval jsem se, že bys mohl mít dostatečnou průpravu k tomu, aby sis s tím poradil,“ odvětil starší muž temně, aniž projevil ochotu odpovědět na položenou otázku. Jeho protějšek se na chvíli odmlčel a studoval nepřirozeně se chvějící písmo.

„Je to poklad. Poklad nesmírné hodnoty,“ pokračoval po chvíli. „Dáš mi ji?“

„Máš ji plně k dispozici, ale musí zůstat tady. Víš dobře proč.“

Zvolna se protahující okamžiky ticha provázely váhání mladšího muže.

„Dobrá,“ pronesl nakonec. „Jsme domluveni - a téměř vyrovnáni. Udělám, co chceš, ale nebude to hned. Uvědomuješ si, že to může trvat i několik let?“

„Jistě. Ale ty to jisté zvládneš brzy.“ Tvrdý tón nepřipouštěl námitek.

Kdyby vůbec bylo možné, aby někdo odposlechl

tento rozhovor, jistě by ho ani nenapadlo, že spolu mluvili otec se synem.

Až dlouho po té, co vyšlo slunce, dosáhly zatoulané svazky jeho paprsků i na dno několik stovek sáhů hluboké strže. Přes veškeré úsilí se jim však nepodařilo tmu zcela rozptýlit. Skály si dovedly uhájit svůj letitý klid.

Přesto tu nebylo naprosté ticho a mrtvo.

V kalném šeru sedělo v hloučku několik promrzlých postav a naslouchalo tichému vyprávění nejmenší z nich.

„Ta obrovská, strašlivá hlava nemohla patřit nikomu jinému, než Svarmarekovi, strážci bran Agrakaragandolu. Tichý, ale přesto všudypřítomný hlas se mě zeptal, jestli vím, kde se nalézám. Odpověděl jsem, že ano. Zatímco se po mně hlava nekonečně pomalu natahovala, hrůznou tlamu doširoka rozevřenou, musel jsem po pravdě vyprávět vše, co se týkalo posledních let mého života. Těsně před tím, než sklaply zažloutlé tesáky Svarmareka, z nichž každý byl větší než já, poručil do té doby tichý hlas tónem, jenž nepřipouštěl odpor: 'DOST!' a já ztratil vědomí. To je všechno. Myslím, že jsem se ještě na chvíli probral a uviděl vaše tváře. Domníval jsem se, že jsem za hradbami Města mrtvých a měl jsem velkou radost ze setkání s vámi všemi. Teď vidím, že je všechno jinak.“ Pousmál se a obličej jakoby mu prozářil nějaký nezemský, vnitřní svit. „Stalo se něco obrovského. Musím bohům poděkovat, přátelé. Připadám si, jako bych dostal život na dluh a nyní si ho musel zasloužit.“ Tirinova tvář zvážněla a ten podivný světelný efekt pominul. „Čeká nás spousta práce. Jsme teprve na začátku Haliwormu a už jsme málem draze zaplatili za

drzost rušit zdejší věčný klid.“

„Zdaleka ne věčný,“ ozval se mírným hlasem Gorm. Visel Tirinovi celou dobu pohledem na rtech a trochu se bál, že je to všechno jen zlý sen, že se probudí a před ním bude ležet rikho s šípem v hrudi.

„Nina Vizuna,“ pokračoval Gorm, „ta žena, která nám ukázala cestu sem, vyprávěla o několika případech, kdy se barbaři pokusili proniknout na sever. Několika z nich se to dokonce podařilo. Prý bývaly doby, kdy ledoví barbaři vtrhávali do Wandoru zcela běžně. Po té, co jim Ulvik zabránil připlouvat po moři, pokusili se prý proniknout na jih soutěskou. Nejsme první, ani poslední lidé, co se pokoušejí projít Haliwormem. Jen zoufale nepřipravení na to, co nás čeká. Do teď jsme se museli vypořádávat jen s krutým mrazem, jaký nikdo z nás dosud nepoznal. Teď už víme, že zima není zdaleka tím nejstrašnějším, co nás může potkat. Tohle je docela jiný svět než ten, který známe. Mimochodem, ta dívka - Nina - se zmiňovala, že místní lidé věří, že tady na severu mají k bohům daleko blíže, než ostatní národy. Možná je to pravda. Po tom, co jsme včera zažili...“

Loren se přidal podrobným výčtem všeho, co se dozvěděli během své cesty k Haliwormu a byl mnohokrát přerušen všetečnými otázkami. Jen okamžiky před osudovým setkáním družiny nikdo nekomentoval. Byli zase pohromadě a navzdory ránám osudu a především díky přízni bohů, živí.

Tirin se pokusil postavit opatrně na nohy a rozhlédl se po ostatních. Poznal, že nikoho z nich ani na chvíli nenapadlo, že by se mohli vrátit. Došli už příliš daleko, a také mnoho dlužili, jak se sám vyjádřil. Alespoň on s Lorenem určitě. Cesta, kterou měli před sebou, vedla

jen jedním směrem. Až po dosažení cíle bude čas bavit se o tom, co dál.

Orwar, hlavní město knížectví hrálo všemi barvami. V nastávajícím soumraku se ulice pomalu plnily davy lidí a zpěvem. Všichni směřovali, stejně jako každý rok, na Náměstí chrámů, kde byl již po dva dny postaven prostorný stan, hlídaný početnou stráží z řad mužů Vilémovy osobní gardy. Stan nebyl ničím novým, ale vůně, která se z něj linula, byla příčinou zvědavosti všech, a hlavně dětí, které se marně snažily proniknout za záda knížecích strážců. Za časů knížete Berholfa se na přelomu roku po tři dny rozdávala „polévka chudých“ a sem tam nějaký ten dárek dětem. Dnes to vypadalo, že půjde o něco jiného. Šuškalo se, že Vilem přikázal uvolnit ze státních sýpek tolik zásob, že museli knížecího správce dva dny křísit. Nedalo se utajit, jaké zakázky dostali městští pekaři a cukráři. „Inu Vilem,“ šeptali si lidé. „To je kníže. Nastaly nám nové časy.“ Náměstí chrámů se zvolna plnilo a poprvé po mnoha letech začínalo být zřejmé, že nepojme tolik lidí, kolik jich chtělo v den Tulu, zlomu roku, spatřit svého vládce.

Vilem se svou dcerou Vilenou stáli na ochozu nejvyšší věže hradu, zahalení v nejdražších kožešinách, a také pozorovali, jak se proudy lidí setkávají na nedalekém náměstí.

„Jak jsou nuzné oblečení,“ pronesla dědička Llonského léna s lítostí v hlase. „Nemůžeme pro ně něco udělat?“

„Co by sis představovala?“ zeptal se Vilem.

„No, třeba nějaké šaty na zimu a tak...“

„Dcero moje,“ zašeptal kníže a otočil Vilenu něžně tak, aby jí mohl pohlédnout do očí. „Od té doby, co

nežije tvá matka - dej jí Ghlar lehké spočinutí - jsem tě vychovával jako chlapce a dědice. Nesmíš být tak naivní. Také cítím s těmito lidmi, ale kolik z nich si myslíš, že obdaruješ. Pět? Deset? Padesát? I to je možné, a přesto to bude málo. Navíc se zamysli nad tím, co všechno můžeš způsobit, když rozdáš dary mezi pár vybraných, nebo i náhodných jedinců. Lidská závist nezná hranic. Stačí, když se rozhlédneš po svém nejbližším okolí.

Ne. Těmto lidem můžeme pomoci jedině tak, že se pokusíme moudrým vedením a rozhodováním změnit a zlepšit život jich všech. A i to se zdá příliš velkým předsevzetím na jeden lidský život.“

Vilena mlčela. Věděla, že otec má pravdu.

„Nepamatuji, že by kdy zima přinesla tak kruté mrazy.“

Vilem mlčel, nevěda, kam dcera svým konstatováním míří.

„Jak asi musí být daleko na severu.“

V očích knížete svitlo poznáním.

„Stále na něj myslíš?“

„Pořád, otče. Už jsou pryč tak dlouho...“

„Nechci ti brát iluze, ale život v severních krajích je tvrdý.“

„Nemáš v úmyslu mě zase.“ Zmlkla, když si všimla jeho pohledu.

„Chce to čas,“ řekl mírně. „A když se vrátí, splním, co jsem slíbil.“

Vilena jej obdařila vděčným pohledem. „Děkuji ti. Budeme muset jít, otče.“

„Máš pravdu, pojďme.“ Vzal za kliku a otevřel dveře do věže. Ještě jednou se otočil a zabloudil pohledem směrem, kde se rozprostíral Emregalský les.

Na okamžik se mu zdálo, že vidí vzdálená mračna, jak se blíží od severozápadu. Jako by špatného počasí nebylo dost, řekl si a vykročil za Vilenou. Říkalo se, že sníh patří k oslavám Tulu, ale byly s ním jenom problémy. Díky Ghlarovi, když už některý rok studivý bílý povlak napadl, nikdy dlouho nevydržel.

Strž se po několika mílích rozšířila natolik, že se už opravdu dalo hovořit o průsmyku. Postupovali jen tak rychle, jak jim dovolovala Tirinova slabost. Každou chvíli odpočívali, ale malý kouzelník prohlásil, že je třeba spět kupředu a že se jistě brzy zotaví. Stejně by mohli těžko postupovat rychleji, protože i dobře cvičení koně, které dostali Tirin, Akat a Pesack darem od rytířů řádu meče, měli s kamenitým terénem velké problémy. Alespoň světla bylo trochu více, jak se skalní stěny o něco rozestoupily.

Při jedné z odpoledních zastávek seděl Akat vedle Gorma a mlčky pozoroval, jak do hladkého kamene bezmyšlenkovitě ryje nějaké vzory. Měl pocit, že něco podobného už někde viděl, a nemohl si vzpomenout kde. To vzbudilo jeho zvědavost.

„Copak to čmáráš?“

Hraničář, vytržený ze zamyšlení, sebou cukl. „To je jen takový znak. Viděl jsem ho na jednom meči.“

Střípky do sebe zapadly a rikhovi se náhle vybavilo, kde ten znak viděl.

„Ano. Meč. To je ono. Klášter rytířů meče. Tam byly takové znaky. Měli je i na zbraních. Kdes ho, prosím tě, viděl ty? Potkali jste snad také rytíře?“

„Ne. Nina měla takový meč ve své skrýši. Říkala, že je to jejich rodinná zbraň.“

„Ale to ti lhala.“

Gorm náhle zrudl v obličeji. „Určitě mi nelhala,“

vykřikl. „Proč by to dělala?“ Od chvíle, kdy bylo jasné, že se Tirin zotavuje a žádné bezprostřední nebezpečí mu nehrozí, zjistil kruxský hraničář, že se na Ninu Vizunu nedokáže hněvat. Ba co víc, sotva se mu začala klížit víčka, vyvstal mu před očima její obraz, a on chtěl vidět jen to dobré.

Rikho, překvapený náhlým výbuchem zlosti, o krok ustoupil a zíral na přítele s otevřenými ústy, neschopen slova.

O kus dál sedící Tirin slyšel každé slovo. Pomalu vstal, vzal Akata za paži a přes jeho rameno se zadíval na hraničáře.

„Vryla se ti hluboko pod kůži, ta dáma, vid?“ pronesl opatrně a čekal na přítelovu reakci.

Gorm už chtěl bez rozmyslu něco odpovědět, ale kouzelníkův klidný a přesto pronikavý pohled mu v tom zabránil.

„Asi máš pravdu,“ odsekl, ale hněv z jeho tváře pozvolna vyprchával. V duchu si představoval Vizuninu pohlednou tvář, ladné křivky jejího těla, sebevědomé vystupování - to by byla žena pro něj. Žena pro strážce z Kruxu. Schopná, chytrá, samostatná a ještě k tomu přitažlivá. Je možné, že by jej severská kráska oklamala? Všechno v něm křičelo NE, ale ten pověstný zbyteček zdravého rozumu mu našeptával, že právě takováto žena by mohla s ním - skutečnou láskou nedotčeným - bez problémů manipulovat.

Tirin sledoval napětí v Gormově obličeji, a když už se zdálo, že jeho city hrozí novým výbuchem, přistoupil až těsně k němu.

„Jestli chceš, pomohu ti na ni zapomenout,“ navrhl. Blafoval. Dobře věděl, že žádné takové kouzlo neovládá. Na hraničáře to však zapůsobilo.

„Ne!“ vyhrkl. „Nikdy! Nejsem žádný slaboch. Vypořádám se s tím sám. Krom toho, bude lepší si věčně pamatovat...“

Rikho pochopil skrytý význam a jemně se usmál. „Samozřejmě. Navíc v tom nejsi sám. Ani Loren nezůstal tou vaší krasavicí nedotčený. Rozhodně bych jí rád jednou potkal, ale dal bych si na ní dobrý pozor.“

Pul je pozorně sledoval a souhlasně kýval hlavou. Byl si vědom citů, které v něm Nina probudila a nebyla to jen žádostivost. Kdyby připustil, že si s nimi Vizuna pouze pohrávala, musel by uznat, že se jí to až nečekaně dařilo. Pak by to byla mimořádně nebezpečná žena.

„Říkal mi sir Angir,“ promluvil konečně Akat, „že se tady na severu ztratil jeden z jejich druhů.“

„To by mnohé vysvětlovalo,“ vložil se rychle Tirin, který cítil, že protahovat toto téma by nemuselo být rozumné. Konečně, co bylo třeba říct, bylo vyřčeno. Všichni měli o čem přemýšlet. „Ještě kousek popojdeme. Uvidíte, že zítra urazíme mnohem větší vzdálenost, než dnes.“

Měl pravdu. Síly se mu rychle vracely, a po třech dnech nikdo nemohl říct, že by zdržoval. Přesto postupovali pomalu. Členitý, kamenitý terén nedovoloval víc, než středně rychlou obezřetnou chůzi. Jet na koních bylo nemyslitelné. Přestože Gorm tvrdil, že jejich krok je daleko jistější než lidský, každou chvíli se plašili, a kopyta klouzala po oblých kamenech, které svědčily o tom, že tudy kdysi dávno vedlo koryto horské bystřiny. Dalším problémem byl naprostý nedostatek dřeva. Jak prohlásil Pesack, kdyby tady rostly stromy, tak jedině z kamene.

Po několika dnech se zastavili na okraji oválné

kotliny. Loren právě nahlas vyjadřoval starost o stav jejich zásob, ale zarazil se uprostřed věty.

Na vzdálenějším konci kotliny se vypínal nízký pahorek, avšak to, co vzalo pulovi slova z úst, nebyl podivně pokřivený strom, nýbrž pták, sedící na téměř vodorovně rostlé větvi. Když vezmeme v potaz vzdálenost, musel být nebývale velký. Ze vzdálenosti sta sáhů vypadal jako vzrostlý orel.

„Připravte si luky.“ syknul Pesack.

„Kvůli ptákovi?“ divil se Akat.

„Samozřejmě!“ odsekl trpaslík. „Nechci být chorobně podezíravý, ale začínám si tady na severu zvykat, že se tu všechno rodí jen proto, aby nás to sežralo, nebo podvedlo.“

Gorm se na něj vyčítavě podíval, ale luk z ramene sňal. Stejně tak Loren, který nesouhlasně zavrtěl hlavou a s napínáním tětivy nijak nespěchal. I Akat vzal Pesackovo varování na lehkou váhu a vykročil zvolna vpřed. Opeřenec se zdál jakoby zhroucený do sebe. Urazili téměř poloviční vzdálenost, jež je od něj dělila, než se poprvé pohnul. Zpod křídel, kterými se netypickým způsobem halil, vykoukla hlava.

„U Ghlara,“ zaklel Tirin a málem zapomněl udělat krok. Hlava totiž nebyla ptačí, ale lidská.

„Pozor, Pěvec!“ vykřikl své varování, které bohužel kromě něj mohlo něco říkat jediné Akatovi, který byl tvorovi nejblíže. Obyčejný pták by k nim možná zvědavě natočil hlavu bokem, aby lépe viděl, ne tak stvoření, které měli před sebou. Tvrdě modelovaná ústa se zkřivila v krutém úsměšku, a pak se rty rozevřely. Zvuk, který pak vyloudily hlasivky gebrita, se nepodobal ničemu, co kdy mohl kterýkoli z přátel slyšet. Těžká, jakoby líná a otupující melodie si rychle

našla cestu do jejich myslí, a žádná moc jí odtamtud nedokázala vypudit. Jedno z křídel se vztáhlo k nim, a tak mohli vidět, že je na vnitřní straně pod letkami zakončeno lidskou dlaní. Ukazovák se líně zakýval v gestu, které patrně znamená na celém Ghlarenu totéž. Pěvec je lákal k sobě. Akat se chtěl zastavit, ale zděšeně zjistil, že to nejde. Jeho nohy se samy kladly pomalu jedna před druhou a nesly jej vstříc stvůře. Pokusil se izolovat vliv nápěvu v jakési cizokrajně znějící molové tónině.

Nepodařilo se.

Chtěl si udržet část mysli jen pro sebe, aby se mohl zkoncentrovat a vyslat kouzlo, ale ani to se mu nepovedlo. Vzdálenost mezi ním a gebritem se povážlivě zkracovala. Poslední pocit, který vnímal byl, že pozoruje svoje vlastní neposlušné tělo odněkud zvenčí a nemůže zasáhnout proti tomu, co se neodvratně blíží. Několik kroků za ním se totéž dělo s jeho přáteli. Co byla platná Pesackova sekera, luky Lorena s Gormem i magie obou kouzelníků, když nebyli pány nad svými těly.

Gebritův výraz se změnil. Jeho - nyní hladový - pohled klouzal z jednoho na druhého a hodnotil. Pak se rozhodl. Ten nejblíže k němu bude chutný. Navíc je z něj cítit magie. Nelidská mysl se napřela proti Akatovi a vtrhla do jeho hlavy. Po prvním nárazu vytryskl z rikhova nosu pramínek krve. Pěvec zavětřil. Krev. Lidská krev. Jak dlouho neochutnal něco tak lahodného? Rozprostřel křídla a splachtil z větve dolů pod strom. Prstem pak setřel trochu krve, která už mezitím dorazila až k Akatově bradě a lízl si. Lahodné. Natáhl se, aby si oběť přitáhl blíž.

Tirin se zaposlouchal a zarazilo jej překvapivé ticho.

Co se to k ... - tolik si stačil pomyslet, než si uvědomil, kde se nalézá a co se kolem něho děje. Jak je možné, že není mrtvý? Zvedl zrak od svých bot a spatřil gebrita, jak se natahuje po Akatovi.

Nezpívá. Nezpívá! opakoval si Tirin v duchu. Pak mu, jako rána z nebe došlo, co se vlastně přihodilo. Prudce začal koncentrovat sílu.

Jeho cvičená mysl, zkušenější než Akatova, se nečekaně rychle probrala z oblouznění, a on hodlal využít gebritovy chyby až do dna.

Tvor si uvědomil změnu v magické rovnováze okolí. Jeho nelidské smysly mu umožňovaly vycítit prudký odliv magie ve své bezprostřední blízkosti. V mžiku zhodnotil situaci a proklel se za svoji bláhovost. V tom okamžiku už mírně rozplizlý hrot jeho vědomí získal okamžitě zpět svou diamantovou tvrdost a obrátil se k druhé nejbližší postavě. Pozdě. Svět kolem náhle vybuchl v záplavě modrého světla. Nesnesitelná bolest v hrudi mu znemožnila se soustředit, zabraňovala mu čarovat, nemohl zpívat.

Nemohu žít - uvědomil si ve stejném okamžiku. Nezasloužím si žít. Jsem hlupák, byla poslední myšlenka tohoto prastarého tvora, jehož myšlení bylo lidem tak cizí a vzdálené.

Ostatní se pomalu se probírali, Akat jako poslední. Hlavu měl v jednom ohni vnitřní bolestí, které se nedalo zbavit. Zasténal, a kývaje se ze strany na stranu, úpěnlivě se snažil pročistit si myšlenky. Palčivě pálící plameny mu však znemožňovaly koncentrovat se na jakoukoli složitější činnost.Tirin jej pozoroval se vzrůstajícím znepokojením.

„Byl v tobě?“ zeptal se přímo. Ostatní okamžitě zpozorněli a v očích se jim zračilo zděšení.

Akat nepatrně kývl.

„Co to bylo, Tirine?“ zeptal se Pesack a hlas se mu třásl hrůzou. Naprostá bezmoc, kterou před chvílí okusil, ho naplnila strachem, jaký ještě v životě nepoznal. Dříve znal magii především z vyprávění. Věřil v ní, už jenom proto, že ji viděl oba rikhské kouzelníky několikrát použít. To, co zažil nyní, však zdaleka předčilo jeho veškeré představy.

„Gebrit, příteli. Příslušník národa o kterém se mudrci a učenci už několik desítek let domnívají, že vymřel. Jak je vidět, mýlili se.“ Tirin se snažil, aby zněl jeho hlas co nejklidněji, ale příliš se mu to nedařilo.

„Pěvec?“ zašeptal užaslý Gorm. „My jsme přežili setkání s Pěvcem? Jak je to možné?“

„Sám si to nedovedu uspokojivě vysvětlit,“ nakrčil rikho čelo. „Snad jsme se střetli s ještě nedospělým jedincem, který se prostě neovládl, když zacítil pach krve. Možná byl překvapený, že se tu setkává s lidmi a podcenil nás. V každém případě jsem jej viděl, jak ochutnává Akatovu krev a to jej zabilo.“

„Zabilo? Jak?“ divil se Pesack

„Když chtěl pít krev, musel přestat zpívat. Ta chvilka, kdy na nás nepoužíval svůj nebezpečný hlas mi stačila na to, abych seslal kouzlo,“ pronesl kouzelník, a přestože se snažil tvářit skromně, v jeho hlase zněla pýcha. Rychle však svůj pocit sebeuspokojení ovládl. „Musíme něco udělat s Akatem,“ řekl vážně na adresu hraničáře, o němž už teď také věděl, jakými schopnostmi vládne.

Gorm se zamračil. „Dole u ústí téhle prokleté soutěsky, tam, kde... kde...“

„Vím. Pokračuj,“ vybídl jej Tirin. Všiml si už několikrát, že to, co se stalo u ústí Haliwormu, bude

mezi ním a lovcem ještě dlouho, a to i navzdory tomu, že Tirin Gormovi už v ten den odpustil, a nikdy nepronesl nic, co by neslo třeba jen stín výčitky.

„Tam jsem se pokoušel sebrat sílu, ale nešlo to," obešel Gorm bolestivé místo, jak nejrychleji dokázal. „Zkusím to samozřejmě znovu. Dejte mi chvilku času." Poodešel stranou a doufal, že bude mít tentokrát větší úspěch.

„Mám," vykřikl po několika paprscích. „Málo, ale mám."

Tirin na něj hleděl s porozuměním. „Jak dalece můžeš zasáhnout?" zeptal se tiše, zatímco po očku sledoval Akata.

„Nepočítej se zázraky," pokrčil hraničář rameny. „Mohu jeho tělu pomoci se s tím zážitkem snáze vyrovnat. To je vše. Zbytek je na něm."

„Lepší něco, než nic. Udělej to, prosím." Zatímco držel Gorm Akatovu hlavu v dlaních a snažil s uklidnit jeho vyděšenou mysl, rozmlouval Tirin s ostatními.

„Nevím toho o Pěvcích mnoho, ale selský rozum mě varuje. Kde byl jeden gebrit, je dost pravděpodobné, že bude minimálně druhý."

„Souhlasím. Musíme odtud co nejrychleji zmizet a někam se zašít," navrhl Loren.

„Chtěl bych vidět, kam se tady schováš," kroutil Pesack pochybovačně hlavou.

„Možná by se dal nějaký úkryt postavit," přemýšlel Tirin. „Kameny, sníh a tak..."

„To bude ale fuška, upravit okolí tak, aby to nevypadalo jako pěst na oko," kabonil se pul. „V každém případě mě ale nic rozumnějšího nenapadá." „Pesacku," oslovil trpaslíka Tirin. Vousatý mužík zpozorněl. „Co se děje?" „Měl jsi samozřejmě pravdu,

co se týče pohotovosti zbraní, a my bychom příště měli dbát tvých varování. Omlouvám se ti.“

Strach z gebritů se nad družinou vznášel jako temný, mysl zahalující mrak. Očekávali pěvce za každým skalním ostrohem a představa, že by je mohl překvapit nepřipravené, se podepisovala na náladě každého z nich. Kdyby narazili na několik gebritů najednou, neměli by jedinou šanci.

Po půl míli se zbavili koní, nechali si jen nejnutnější zásoby masa, a ještě teplá těla, ze kterých stoupala pára, nechali ležet na místě jako návnadu. Pokud mrtvé koně objeví hodně hladoví gebriti, získají Tirin a ostatní trochu času navíc.

Vydrželi se plahočit sněhem ještě několik mil, až konečně objevili místo, které se hodilo k jejich plánu jako ulité. Pod nevelkým převisem zbudovali nízkou hradbu z kamenů, na návětrnou stranu nanosili sníh, a ještě dlouho před setměním zalezli do provizorního úkrytu. Loren každou chvíli nahlížel přes kameny a kontroloval, jak vítr pomalu zanáší jejich stopy sněhem. „Je to dobré,“ hlásil pokaždé. „Mohlo by to být lepší, ale do zítřka nás tady najde jen ten, kdo nám spadne na hlavu.“

„Tak ať raději nikdo nepadá,“ zabručel Pesack unaveně a přitáhl si sekeru blíž k sobě.

„Na hlavu říkáš?“ přemýšlel Tirin nahlas. „Měli bychom obětovat jednu dvě houně, hodit je přes sebe a nechat se zapadat sněhem úplně. Dobrý postřeh, Lorene.“

Celý následující den zůstali skryti za hradbou kamenů, na níž by už ráno, díky sněhové pokrývce, nikdo nepoznal, že tu ještě včera nestála. Pod houněmi bylo poměrně teplo a tu trochu páry, která zpod nich

stoupala odnesl vítr dřív, než by si jí mohl kdokoli všimnout. Nikdo takový se ovšem za celý den neobjevil.

Akat se pomalu zotavoval.

Třetí den ráno se vydali na další cestu podél levé skalní stěny. Několikrát se zdálo, že by jim pravý kraj strže skýtal lepší úkryt, ale Haliworm se den za dnem více rozšiřoval a nechtěli riskovat pochod přes volné prostranství.

Akat si až dosud ani slůvkem nepostěžoval, ale nedalo se přehlédnout, jak těká pohledem na všechny strany a bylo jasné, že následky strašlivého zážitku ponese ještě mnoho dní, možná týdnů.

Daleko vpředu se tyčil mohutný skalní ostroh a rozděloval širokou soutěsku na dvě ramena.

Tirin s Gormem svorně odmítli prozkoumat prvních pár mil každé z možných cest. Zaprvé byli všichni příliš unavení, a za druhé byli proti tomu, aby se dělili.

„Když už," vztyčil Tirin ukazovák, aby dodal váhu svým slovům, „tak pojďme všichni, ale to už se rovnou nemusíme vracet."

Po chvíli se dohodli a vykročili vlevo.

Až po mnoha paprscích si všimli, že se skalní stěny nerozestupují, ale právě naopak. Soutěska se zužovala.

„Musíme zpátky," zkonstatoval otráveně Pesack. „Tohle nevypadá na správnou cestu."

„Jak si můžeš být tak jistý?" divil se Gorm.

„Můj národ žije v horách," připomněl mu trpaslík. „Vsadil bych se, že tahle větev bude čím dál užší a brzy začne stoupat. Časem by nás zavedla někam, odkud bychom sice měli dobrý výhled, ale jinak by nám to nijak nepomohlo."

„K zemi," sykl najednou Loren a rozplácl se jak

široký, tak dlouhý mezi balvany.

Všechny spory upadly rázem v zapomnění.

„Co se děje," šeptal Pesack a vleže si vytíral sníh z vousů.

„Pěvec. Támhle vepředu." Zabarvení pulova hlasu nenechalo nikoho na pochybách že nejde o nejapný žert. „Musíme se odplazit až támhle za ten ohyb. Jestli nás zahlédne, je po nás."

S vypětím sil se dokázali odplížit asi půl míle. Když se Loren odvážil nepatrně nadzvednout a pohlédnout nad úrovní sněhu za sebe, rozeznal gebrita, jak stále sedí na místě, kde jej zahlédli poprvé. Zdálo se, že si jich nevšiml.

„Měli jsme štěstí," pokusil se Tirin o úsměv, ale vyšel z toho jen nepovzbudivý škleb.

„Jestli považuješ za štěstí, že se už možná nezvednu, tak máš pravdu," odvrátil se Gorm.

„Najdeme úkryt a přespíme tady," zaprosil Akat.

„To v žádném případě," odporoval Tirin a zoufale se pokoušel bojovat s únavou, která na něho doléhala.

Plížili se ještě necelých sto kroků, než si mohli konečně v klidu vydechnout.

Tirin se opřel zády o skálu a po chvíli cítil, jak na něho padá podivná lhostejnost.

Nebyl sám, kdo se snažil vymanit z ubíjející nejistoty a všudypřítomného strachu. To se jejich mysl bránila nezvyklé duševní i fyzické námaze a dělala všechno pro to, aby mohla na chvilku vysadit.

Loren se postupně vpíjel pohledem do tváří svých přátel a téměř bytostně cítil, jak jsou unavení. Jenže v těchto místech by se jim i krátký odpočinek mohl stát osudným.

Jediný, kdo opětoval jeho pohled, byl Urin. Pul si

malého rikha oblíbil už dávno, ale teď si jej začínal opravdu vážit a obdivoval, jaký má Urin tuhý kořínek. V duchu si vybavoval oba rikhy na břehu Vyreny, když putovali do míst, kde se měl ukrývat Křišťálový věštec. Tohle nebyli ti ufňukaní chlapečci, kteří jej svým chováním a svou nezkušeností málem dohnali až k tomu, aby kývl na Yardův návrh ponechat je osudu a zmizet co nejrychleji na jih.

Musíme se rozhýbat dříve, než se té únavě začneme poddávat, přikázal si vduchu a rázně vstal. Ještě než stačil promluvit, šiml si, že na něj Tirin jedním okem mrkl. Loren se vděčně pousmál.

„Ke druhé stěně a za támhleten ostroh. Alespoň.“ S hrůzou si uvědomil, že už šetří i slovy. Směšné, pomyslel si.

Rikho mu však rozuměl. S námahou se zdvihl a pomohl na nohy Akatovi. Po chvíli vstali i Gorm s Pesackem a zamířili zpět k místu, kde se soutěska rozdvojovala. Měli ostroh na dohled, ale přesto se k němu dobelhali až za soumraku. Tirin s Lorenem svorně zaťali zuby a nepovolili ostatním ani chvíli odpočinku, dokud skalní ostroh neobešli. Tady je jejich místo. Správná cesta a směr.

Dvacet kroků za ohybem padl Akat k zemi vyčerpáním. Pesack s Lorenem se jej pokusili přivést k vědomí, ale marně. Rozbili tedy spěšně malý tábor a snažili se udržet Akata v teple, jak jen to šlo. Po setmění si lehli kolem něho a domluvili si hlídky. Tentokrát nejen kvůli bezpečnosti, ale především proto, aby u malého rikha neustále někdo bděl.

Tirin se probudil s nutkavým pocitem, že něco není v pořádku. Prudce se posadil a zvířil oblak jako prach jemného sněhu. Po jeho levé ruce se zdvíhala do

závratné výše sedává skalní stěna, a její věrné dvojče jí napodobovalo o dvěstě kroků dál, na druhé straně obří soutěsky.

Okamžitě si uvědomil, co je jinak, než by mělo být. Nikdo nebyl vzhůru. Večer se dohodli, že se budou u Akata střídat.

Kolem něho se bělaly čtyři sněhové boule. Neomylně se vrhl k té, která měla být Akatem, a začal horečnatě odhrabovat sněhový povlak. Sníh se mu zničehonic pod rukama pohnul a zpod pokrývky vykoukla Akatova střapatá hlava.

„Co se děje?“ zahučel malý rikho rozespale.

Tirinovi spadl ze srdce veliký balvan. Beze slova Akata objal, pak jej od sebe jemně odstrčil, vstal, a začal poskakovat na místě. „Udělej to samé,“ nabádal Akata. Mezitím se neochotně budili i ostatní. Tvářili se provinile, a nejvíce Pesack, který na své hlídce usnul. Naštěstí se však to, čeho se všichni tak obávali, nestalo. Dokonce se zdálo, že je malý rikho čilejší, než v posledních dnech.

„Tak jsme přežili další noc,“ zahuhlal Loren a utřel si kapičku, která se mu houpala pod nosem. „Kolik dní myslíte, že se ještě budeme muset plahočit tímhle mrtvým kaňonem?“

„Zase tak moc mrtvý není,“ vzhlédl Tirin od téměř zabaleného vaku. „Žijí tu přinejmenším Pěvci, a ti se přeci musí něčím živit.“

Jeho upozornění je rázem vrátilo ke včerejšímu zážitku. Sbalit všechny věci bylo dílem okamžiku a o paprsek času později už se zase plahočili sněhem k severu. Nešli nijak rychle. Před polednem pojedli něco málo z tenčících se zásob, a ještě dlouho poté seděli a hleděli jeden na druhého, než se vydali na další cestu.

Šli mlčky. Krok za krokem, co noha nohu mine. Mráz už téměř nevnímali a všudypřítomná suť byla něčím, co se táhlo nekonečně daleko před i za nimi, něčím co k tomuto světu neoddělitelně patřilo. Vzdalovali se od nebezpečných míst, obývaných gebrity, a neměli nejmenší představu, čemu kráčí vstříc. Možná nebezpečí mnohem hrozivějšímu než to, kterému unikli.

Malý kouzelník byl s každým krokem skleslejší. Loren se na něj povzbudivě usmál a vystřídal jej v čele unaveného průvodu. Před tím, jako druhý v pořadí se soustředil jen na Tirinovy krátké nohy a podvědomě udržoval teď už téměř automatický krok. Nyní, v čele družiny, se pomalu rozkoukával, co chvíli si protíral unavené oči a snažil se zaplašit představu vyhřátého kavalce, která jej neustále pronásledovala a kromě jiného jej nutila i za chůze zavřít oči a oddat se sladkému spánku.

Když poprvé zahlédl pohyb vpředu mezi kameny, nebyl si jistý, jestli ho nešálí zrak. Několikrát zamrkal a upřel pohled původním směrem. Nikde nic. Než však stačil povolit úlevě, aby otupila jeho smysly, spatřil to znovu. Něco vyběhlo zpoza vzdáleného balvanu, ale než stačil rozeznat jakýkoli detail, bylo to pryč. Kopíroval pohledem směr pohybu toho „čehosi“, a jeho pozornost upoutal mimořádně velký balvan, vysoký nejméně jako dospělý muž. Tam to zahlédl znovu. Ne celé, ale byl by se vsadil, že rozeznal hřbet jakési zlatavě hnědé šelmy. Hlavu neviděl, protože přední polovinu zvířete zakrýval balvan.

„Připravte se na cokoli!“ přikázal pul, a tentokrát vzali všichni jeho slova naprosto vážně. Teď už věděli, že v Haliwormu má slovo nebezpečí větší váhu, než

kdekoli, kde se zatím ocitli. Vzrušení a strach jim rozpumpovalo krev v žilách, a kdyby na dno soutěsky dosáhly přímé sluneční paprsky, odrazily by se v téhle chvíli od tasených zbraní.

Čas, jakoby se na chvíli zastavil a pak zpoza balvanu pružně a přesto majestátně vykráčela obrovitá šelma a pomalu, jakoby líně, otočila hlavu jejich směrem.

„K ďasu," ulevil si Tirin. „Ten hrádek na sever od Orwaru. Vzpomínáte? Ta potvora vypadala úplně stejně. Jen měla nazelenalý kožich."

„A co má jako být," sykl Gorm. Byl podrážděný, jelikož kouzelníkův odkaz směřoval evidentně k dobám, které předcházely jeho ne právě šťastnému setkáni s Tirinovou družinou před necelým půlrokem.

„Zvíře - kouzelník," stačil ještě vyhrknout Akat, který se překvapivě také probral ze své letargie.

Pak to přišlo. Oči šelmy se rozzářily, a dva jak jehly tenké zlaté paprsky se zabodly Lorenovi do boku.

Pesack zaklel a zalehl mezi kameny, zatímco kruxský lovec pustil z dlaně dýku a hbitě sáhl po luku. Založil šíp a vystřelil. Vypětí okamžiku se projevilo. Střela jen neškodně pleskla o skálu celé dva sáhy od zvířete. Obrovské kočce podobná stvůra jen nepatrně otočila hlavu a než stačil Gorm zareagovat, dva zlatavé výboje dostihly i jeho, a on se zkroutil na zemi s výkřikem bolesti na rtech.

To už reagoval Tirin. Šelma mu tím, že věnovala pozornost ostatním poskytla přesně tolik času, kolik potřeboval. Pro vetší jistotu zásahu, zamířil na zvíře ukazovákem a pomohl si šeptem koncentrační formulí. Přesto byla nestvůra rychlejší. V neskutečné krátkém zlomku paprsku se na něj zahleděla, a výboje se setkaly

zhruba uprostřed svých drah. Došlo k mohutnému výbuchu, doprovázenému ohlušující detonací. Rikho, překvapený mocným výbojem, kapituloval, a bleskurychle se ukryl za kamenem. Poslední zůstal na nohou Akat, a ten nezaváhal. Jeho modravá střela se vpálila šelmě do kožichu. Vítr, ženoucí se proti nim s sebou nesl pach seškvařeného masa a srsti. Na nepřirozenou kočku však byla Akatova magie slabá. Přesto něčeho docílil. Zvíře se přikrčilo a namísto dalších kouzel skočilo.

Pesack, plížící se všechny ty okamžiky píď po pídi kupředu, se vztyčil a máchl sekyrou.

Široké ostří a po něm celá sekyra zmizely v těle šelmy. Její oči se zlatavě rozzářily, a pak, zatím co se trpaslík snažil vyprostit z břicha nestvůry svoji zbraň, pomalu vyhasly.

„Mám ji, pánové. Mám! Je mrtvá. Mrcha mizerná.“ Zatím, co Pesack povoloval stavidla svého strachu, a snažil se z hrozného zážitku vyrvat, sbíhali se ostatní k Lorenovi. Hraničářovo zranění nebylo tak vážné, i když bezesporu bolestivé.

Pul ležel mezi kameny v bezvědomí. Ukázalo se, že kouzlo šelmy přepálilo řemeny jeho zbroje a seškvařilo mu bok.

„Rána není smrtelná, ale po takovém zážitku by se složil i vetší chlap,“ zkonstatoval Tirin.

„Jen co se dám trochu dohromady, pokusím se mu pomoci,“ sliboval Gorm. „Zatím ránu pečlivé vyčistěte a obvažte ji. Pokuste se z toho dostat co nejvíc spáleniny. A raději ho pevně držte. Jakmile se dotknete zranění, přijde k sobě,“ radil zkušeně, zatímco prohmatával své vlastní zranění.

Zařídili se podle hraničářovy rady a dobře udělali.

Jen co se Akat poprvé dotkl mokrým hadříkem pulovy rány, vzepjal se Loren na loktech a vyhodil na sobě sedícího Tirina půl sáhu do vzduchu.

„Je to dar, tahle magie," utrousil Pesack, když Gorm o paprsek času později konečně usoudil, že bude pul v pořádku a sedl si mezi ostatní.

„Vzpomínám si," drbal se trpaslík ve vousech, „že u nás byl mastičkář rád, že se rána zatáhla, a když se k tomu neměla, pomáhal jí rozžhaveným železem. Raněnýho sice kus chyběl, ale rozhodně se jej nechytla žádná nákaza."

„Tady je to obráceně," zabručel hraničář. „Nákazu jsme tam možná zanesli my tím hadrem, ale rozhodně se po mém zásahu bude tělo pokoušet růst tak, jako dřív. Ještě nemá vyhráno. Mohu vám slíbit, že jestli se někdy vrátíme na jih, vyhledám svého pána a učitele, a shledá-li mě hodným, požádám ho, aby mě naučil očistné kouzlo."

„Co tam ta potvora vlastně hledala?" vrtalo Tirinovi v hlavě. Zvedl se a zamířil k velkému kameni. Akat jej vyprovázel pohledem. Ve chvíli, kdy se jeho přítel prudce zastavil vyskočil, a rozběhl se k němu. Zjevně však nešlo o žádné nebezpečí. Než ke staršímu kolegovi přes balvany doskákal, kouzelník se shýbl a mávl na ostatní, ať se jdou podívat.

U paty kamene, sevřený mezi sutí vězel maličký človíček. Opravdu človíček. Ruce, nohy, lidská tvář, jenže byl celý velký asi jako Tirinova ruka od lokte ke konci prostředníčku.

Akat se sklonil až k němu, aby si ho mohl lépe prohlédnout. Maličká ruka se mihla vzduchem a mladší rikho za halasného smíchu přátel hbitě ucukl.

„Má se k světu, co?" chechtal se Pesack, až se za

břicho popadal.

„U všech bohů! Ticho!“ napomenul je Akat a po všech čtyřech se znovu přiblížil ke človíčkovi, ale tentokrát tak, aby zůstal mimo dosah malé pěstičky. „On mluví. Slyšíte?“

„Proč by nemluvil,“ přidřepl Gorm opatrně z druhé strany. „Je to skřítek.“

„Skřítek? Děláš si legraci?“

„Proč? Cožpak sis myslel, že skřítkové jsou jen výmysly našich babiček?“

„Ale to přeci...“

„Dobrá, Akate. Počkej s tím chvíli,“ mírnil mladšího rikha Tirin. „Rád bych si poslechl, co říká.“

„Myslíš, že mu budeš rozumět?“ zajímal se trpaslík.

„Proč by ne? Ale teď už ticho! Snad toho po vás nechci tam moc.“ Tirin se shýbl se ke človíčkovi. „Můžeme ti pomoci?“

Postavička se chytila za hlavu a její pištivý hlásek bylo v tichu a z blízka zřetelně slyšet.

„Páni,“ vyjekl překvapený Akat. „Kdyby mě takhle slyšel mluvit můj táta, měl bych v okamžení hlavu jak dýně.“

„Žlutou?“ zeptal se Pesack kousavě.

„Počkej, člověče,“ chytil Tirin Akata za rameno a naklonil se níž, protože skřítek stále ještě cosi pištěl.

„Říká,“ tlumočil Gorm, „že se snažil utéci před - no -asi tou potvorou a zaklínil se přitom mezi kameny. A taky, že řveme jak Hjorg. Počkej,“ obrátil se šeptem k skřítkovi. „Pomůžeme ti.“ Opatrně uchopil každou rukou jeden z kamenů, mezi kterými byl človíček uvězněný a pomaloučku, zlehka, rozhrnul oblázky i písek do stran.

Uvolněné tělíčko ztratilo stabilitu a pláclo sebou na

zem. Skřítek se namáhavě postavil, několikrát se protáhl, jakoby zjišťoval, zdali nemá něco zlomeného a pak se nečekaně rozběhl a zmizel mezi balvany.

„Tomu říkám vděčnost," rozesmál se znovu Pesack.

„Nech být," obhajoval drobečka hraničář. „Také by ses necítil ve své kůži, kdyby se před tebou najednou objevil chlap, kterému bys nesahal ani ke kolenům," dodal zamyšleně.

„To je pravda," přidal se Tirin. „V každém případě je příjemné vědět, že tu nežijí jen samé vražedné potvory."

„Jen počkej," rýpl si Akat. „Ráno se probudíme svázaní spoustou nitek."

„Jednou z těch pohádek zešílíš," oplatil mu přítel a zamířil zamyšleně zpátky k Lorenovi.

Jen co se pul probudil, jali se mu vyprávět, co zažili. Pul poslouchal s pusou dokořán a na chvíli zapomněl na své zranění.

Rozhodli se, že dnes už, s ohledem na zraněného, dál nepůjdou. Gorm vyvrhl šelmu a rozplýval se nad krásnou kožešinou. „Škoda, že je spálená," hořekoval. „Asi bychom tě měli raději naučit střílet z luku."

„Z luku. Pchá. To jsme viděli," dobíral si ho Akat. „Nejdříve se to nauč sám. Dobře jsem si všiml, kde skončil tvůj šíp. Ostatně, nebýt mého kouzla, nevím, jak by to dopadlo."

Hraničář kapituloval a odmlčel se. Trpaslík stál zasmušile nad hromadou masa a mračil se.

„Takového jídla a žádné dřevo. Nechci sejčkovat, pánové, ale zbývají nám zásoby tak na dnešek a možná zítra na snídani."

„Klidně toho masa kousek odřízni," pronesl vážné

Tirin. „Za normálních okolností bych to neudělal a ani můj mistr by to nikdy nedovolil, ale tohle zdaleka není běžná situace. Až dojdou zásoby, použijeme k opečení masa magický oheň.“

„Proč mluvíš o mistrovi?“ divil se Pesack. „Ten je přeci stovky mil daleko.“

„Co se magického umění týče, pane trpaslíku, není mistr Světlan nikdy daleko,“ vztyčil Tirin důležitě ukazovák. „Ne proto, že bych se ho bál, i když on je beze sporu velmi mocný. Jde o to, že magie je příliš vzácná a nebezpečná na to, aby bylo moudré s ní plýtvat.“ Uhodl, co má Pesack na jazyku, a hned pokračoval. „Kouzla mohou pomáhat i zabíjet, ale to není zdaleka všechno. To jsou věci týkající se bezprostředně kouzla a jeho účinku. Ve chvíli, kdy vidíš mně, nebo Akata čarovat, odehrává se spousta věcí, které pouhým okem neuvidíš. Říká se tomu magické pozadí. Když to hodně zjednoduším: Představ si, že magickou sílu potřebnou pro své zaklínadlo musím někde vzít. Řekněme - vysát z okolí. Tak vznikne prostor, kde v jedné chvíli magie je a v druhé už není. Celý náš svět je prosycen magií, jsme na ní závislí a je naší součástí. Dokonce i ty trpíš tím, že z tebe, nebo tvého okolí někdo odebere magickou sílu. Nemusíš být kouzelník na to, aby tě to ovlivnilo. Nejsi magicky činný a proto to ve většině případů ani nepocítíš. Přesto tvé tělo takové změny vnímá, a to jsou jen ty nejmenší důsledky toho, že se někdo rozhodl seslat kouzlo. Mohl bych vysvětlovat dál, ale - bez urážky - vidím, že už teď mi nevěříš, a máš problémy si představit, v čem zmiňované nebezpečí spočívá. Dohodneme se, že prostě přijmeš, co ti teď říkám, a nebudeme se o tom už bavit. Platí?“ Natáhl ruku k

trpaslíkovi, který ji po chvíli váhání pevně stiskl. Rozhodně však nevypadal přesvědčeně.

Pravdivost rikhových slov a závažnost problému se přeci jen dala odhadnout podle uznalého pohledu, kterým Tirina počastoval Akat.

Ráno pokračovali v cestě ještě pomaleji než předtím. Lorena spálený bok zřejmě bolel víc, než dával najevo, a mladší rikho upadl opět do své strnulosti. Jen Gorm se zdál odpočatý a neustále se rozhlížel kolem sebe.

„Hledáš skřítky?“ zeptal se jej Tirin.

Hraničář mlčky přikývl a dál ostražitě kráčel v čele malého průvodu.

Západ slunce se projevil náhlým úbytkem kalného světla, jako každý den.

„Mám pocit, že jsem zahlédl něco, co by mohla být jeskyně,“ prohlásil Loren a ukázal před sebe, blíž k levé straně soutěsky. „Zkusíme k ní dojít, dokud je ještě trochu vidět?“

„Jsem pro,“ souhlasil Tirin.

Akat ani nezdvihl hlavu, Pesack mlčky kývl a Gorm nepatrně přidal do kroku.

Pul zatnul zuby a pokusil jít stejně rychle jako lovec. Dlouho to však nevydržel ani on, a překvapivě ani Gorm. Ještě po té, co se setmělo, plahočili se tmou pomalu a opatrně kupředu.

„Jsi si jistý, že tam opravdu byl nějaký otvor?“ zeptal se po chvíli Pesack nedůvěřivě.

„Vydrž a uvidíš,“ odsekl Loren.

„Doufám, že tam nesídlí nějaké potvory,“ sejčkoval Gorm.

„No, to tě napadlo brzy,“ poznamenal trpaslík a pevněji sevřel sekeru. „Tady je to,“ zašeptal o chvíli

později. „Můžete někdo posvítit?“

„Raději až uvnitř.“ syknul Tirin. Temnota v soutěsce na něho působila tísnivě a Gormova připomínka mu strašila v hlavě. Pokud by tu byl někde gebrit, všimnou si ho možná až po té, co se pustí do hostiny.

Pesack se nehádal. Chtěl světlo hlavně kvůli ostatním. On sám, stejně jako valná většina trpaslíků, se ve tmě orientoval bez větších problémů. Po několika krocích se zastavil, a jeskyní se rozlehla ozvěna jeho vyheknutí. To do něj zezadu narazil rikho.

„Vpředu něco je!“ zašeptal vzápětí varovně Pesack. „Nehýbe se to, ale je to živé. A ne zrovna z nejmenších,“ dodal. „Držte se vlevo podél zdi.“

„Já nevidím vůbec nic,“ stěžoval si Tirin. Na ta slova zareagoval Akat měkkou modravou září, která se mu linula z dlaně. Nyní bylo vidět, že se jeskyně od ústí rozšiřuje do téměř deset sáhů širokého nepravidelného tunelu. Do vzdáleného kouta však Akatovo světlo nedosvítilo.

„Okamžitě to zhasni,“ sykl Gorm, aniž si uvědomil, že Akat nikdy žádnou lucernu neměl. Rikho naopak tiše pohyboval rty a světlo zesílilo.

„Nechoď blíž,“ požádal Tirin Pesacka. Zdálo se mu, že jsou s trpaslíkem příliš vpředu. „Pořád nic nevidím.“ Pesack se přikrčil a ukázal kamsi před sebe. Zepředu se ozvalo tiché zavrčení a všichni strnuli na místě.

Trpaslík pozoroval, jak se temná silueta před nimi pohnula, a tím se mu odkryl pohled na shluk menších tvorů vzadu u stěny. „Samice s mladými,“ vydechl. „To jsme v pěkné bryndě.“

„Možná ne,“ uvažoval nahlas Gorm. „Bude chránit mladé. Pochybuji, že by se od nich příliš vzdálila. Tak to většinou chodí.“

„A ví to ona?“ zeptal se Loren, zatímco se ztuhlou tváří spěšně natahoval tětivu na luk. Bolest v boku mu vystřelovala až do kyčlí a chvílemi se strachoval, že se mu v nejdůležitější chvíli podlomí nohy.

„Musíme doufat,“ odpověděl lovec. „Pomalu couvejte,“ přikázal a udělal krok dozadu.

„Au!“ vyjekl Akat, který stál za ním, když mu stahující se Gorm šlápl na nohu. Lovec se krátce ohlédl, a konečně mu došlo, co je zdrojem mihotavého, namodralého světla. „U Fustrena! Co to tam děláte,“ hartusil zepředu Pesack a také o několik krůčků ustoupil. „Připravte se. Jde po nás,“ oznámil s nervozitou v hlase a zabránil Gormovi v projevech údivu.

Opravdu. Obrovská kočka, hrozivě podobná té venku, v soutěsce, vstoupila měkkým pružným krokem do kruhu Akatova světla. Oproti všemu očekávání se na ně hned nevrhla. Hlasitě nasávala vzduch a pomalu je začala podél vzdálenější stěny obcházet.

„Neví,“ odpověděl si pul hořce. Luk v jeho ruce už byl připravený ke střelbě. Gorm se postavil vedle něho, poslepu hmátl po šípu a soustředěně zvíře pozoroval. „Opravdu. Samice,“ zkonstatoval. „Tam venku jsme jí asi zabili manžela. Myslíte, že to může nějakým způsobem vycítit?“

„Právěs jí to prozradil,“ odtušil Tirin a začal sbírat řídkou magii z okolí.

„Nedělej z té potvory génia,“ zavrčel trpaslík. Šelma mezitím dokončila ladným krokem široký oblouk a zastavila se v ústí jeskyně. Mocně zařvala.

Pesack, stojící od ní nejdál, se ohlédl. Klubko mláďat se začalo rozplétat, až se na okraji světla objevilo pět nedorostlých kopií své matky.

„Bohové!“ vydechl trpaslík. „Víte, co právě teď dělá?“ „Je mi to víc, než jasné,“ zabručel Gorm. „Chce námi nakrmit několik hladových krků. Nebo se pletu?“

„Ani v nejmenším. Pozor!“ zařval vzápětí trpaslík, protože v očích šelmy se začaly míhat zlatavé odlesky. Tirin s Akatem se přitiskli ke stěně, zatímco Loren s Gormem napjali luky.

Proč váhá? Na co ještě čeká? Ptal se v duchu pul. Oči obrovské kočky jakoby si totiž se smrtícími výboji jen pohrávaly. Chvíli plály jasnou září, pak se zase zdálo, že každou chvíli vyhasnou docela. Loren uvažoval, jestli potvora není přeci jen alespoň trochu inteligentní a nečeká na nějaký návrh, nebo oslovení. Před očima mu však vyvstal obraz podobné nestvůry, kterou vyrušili dole na jihu, a rychle ten nápad zavrhl. Za sebou uslyšel suché zapraskání, doprovázené Pesackovým zaklením. To se jedno z mláďat konečně odhodlalo a seslalo první nesmělý zlatavý výboj. Trpaslík skočil s napřaženou sekyrou a ťal. Mládě však polekaně uskočilo a Pesackova zbraň prosvištěla vzduchem. Vousatý bojovník, vyvedený z míry, se po něm z otočky okamžitě ohnal znovu, ale tím vystavil svá záda další z mladých šelem.

V tom samém okamžiku matka zaútočila jasným, silným výbojem na nejblíže stojícího Lorena. Ten leknutím vypustil střelu, která kolem zvířete neškodně proletěla.

Mohutná kočka se krčila na místě, a neúprosně tak uzavírala cestu ven z jeskyně.

Pul, bolestí a vzteky bez sebe, vystřelil druhý šíp, a aniž by zkoumal přesnost zásahu, hmátl po dalším, stejně tak Gorm. Akat zrušil mávnutím ruky světelné kouzlo a poslal směrem k mladým ohnivou kouli.

Jelikož svým rozhodnutím zbavil všechny jediného zdroje světla, i on sám musel mířit naslepo. Ohnivá koule vzplála jednomu z mladých pod nohama. Ten se lekl a o překot couval zpět ke stěně, kde cítil bezpečí ještě nevychladlého pelechu. Zbývajících čtyřech však jakoby se plamen netýkal. Jeden se zakousl trpaslíkovi do nohy, a další se hrnuli z druhé strany k Akatovi. Tirin využil zmatku a proklouzl kolem stěny dál do jeskyně. „Tak oheň na vás platí," mumlal si. „To mě taky mohlo napadnout." Přimhouřil oči a stvořil mezi sebou a mláďaty snad tři sáhy širokou, do výšky plápolající vatru. Nejbližší šelmičky zakvílely strachy a prchaly do bezpečí, co nejdále od ohně. Matka zařvala, nechala hraničáře s pulem být a vrhla se mladým na pomoc. Díky ohňům obou rikhů se prostor opět osvětlil natolik, že mohl starší kouzelník zhodnotit celkovou situaci. Musel si přiznat, že na tom nejsou nejlépe. Samice se s řevem vrhla na Pesacka a ten mohl za svůj život děkovat jen ocelovému hrudnímu pancíři, vytepanému kdesi v tisíce mil vzdálených horách Lorivantu. Zřítil se s rachotem na zem a rozlícená šelma dopadla dva sáhy za ním. Bleskurychle se otočila a chystala se k dalšímu skoku. Loren s Gormem neváhali a vyslali jí vstříc dvojici šípů. Hraničář mířil jak nejlépe dovedl, protože už další šípy neměl. Z pulova toulce trčela opeření posledních dvou střel, a to bylo žalostně málo. Bylo naivní doufat, že dvě, i když dobře mířené střely, potvoru zastaví. Ta měla oči jen pro trpaslíka, na jehož noze stále ještě viselo zakousnuté jedno z mláďat. Akat, zachráněný Tirinovým ohněm, pohlédl do jeho plamenů a dostal nápad. Couvl až ke stěně a chystal se vyčarovat další oheň přímo na hřbetě šelmy. Ta se však opět odrazila a

skočila po Pesackovi, a tak rikhovy plameny skončily o kousek dál, mezi již hořícími ohnisky. Gorm se zorientoval, a nemaje šípů, rozběhl se dál do jeskyně, kde rozeznal kouzelníkovu postavu, ukrývající se za ohnivou hradbou.

Tirin hleděl na právě přiživenou ohnivou stěnu a přemýšlel, jak alespoň na chvíli nepřehlednou situaci vyřešit. Plameny ho samy inspirovaly a k řešení byl rázem jenom krok.

„Všichni ke mně," vykřikl a začal sázet jeden oheň za druhým, napříč jeskyní. Navzdory plamenům se náhle prudce ochladilo.

Akat se znovu pokusil umístit ohnisko kouzla v husté kožešině nestvůry, ale ta se sápala po trpaslíkovi, který se zoufale bránil a byla u něj tak blízko, že hrozilo nebezpečí, že vzplanou oba. Kouzelník se však rozhodl riskovat. Vztáhl ruce dlaněmi před sebe a přesně tak, jak jej to učil mistr, namířil paprsky síly, aby se spojily těsně nad nestvůrou.

Teď.

Potvora zařvala bolestí a vyskočila víc, než dvě stopy do vzduchu. Pesack toho okamžiku využil a odvalil se stranou. Pak se bez ohledu na palčivou bolest proplazil úzkou mezerou mezi dvěma ohni. Tirin ji za ním okamžitě zaplnil dalším magickým plamenem.

„Takových ran," sípal trpaslík. „Dá se ta potvora vůbec zabít?"

„Těžko říct. Asi ano, ale je silná a její kůží hned tak něco nepronikne. Ale bolest rozhodně cítí. Tím jsem si jist. Snad kdybychom zasáhli nějaké citlivé místo. Akate! Bud tak hodný a pomoz mi udržovat ohnivou stěnu, ať nás může Gorm ošetřit."

Trpaslík, který vždy ochotně pomáhal s

obvazováním druhých, byl na tom tentokrát nejhůře. Upíral na Gorma úpěnlivý pohled a kousal se do rtu, aby nekřičel bolestí, když hraničář začal čistit jeho rány. Na noze, kde měl jedno z nejošklivějších zranění, protože právě tam před chvílí viselo zahryznuté jedno z mláďat, nechal Kruxský léčitel své dlaně dlouho položené a na čele se mu perlil studený pot.

„Pro dnešek dost," prohlásil po necelých dvou paprscích času. „Jestli máte někdo v plánu se nechat roztrhat, tak na vlastní nebezpečí."

„A to bude za chvíli," odtušil lakonicky Tirin. „Protože jestli to dobře chápu, tvá magie není bezedná a právě tak ta naše. Oheň ještě pár paprsků vydrží, ale pak dojde k nejhoršímu.

Akate, vezmi si na starosti oheň, Já se podívám, jestli tu nenajdu nějaké Lorenovy zbloudilé šípy. „S těmi slovy se zvedl, mávnutím ruky vyčaroval docela malou světelnou kouli a sehnutý až k zemi postupoval metodicky dál jeskyní. Za sebou zaslechl další výkřik plný bolesti. Rychle se otočil v domnění, že šelmy pronikly místem, kde Akat nestihl obnovit skomírající oheň. Nic takového se nestalo. Samice stála kus za ohnivou stěnou, oči jí srčely zlatými jiskřičkami a posílala přes plameny jeden výboj za druhým. Naštěstí mihotavá záře magického ohně mátla její zrak a trefila se zatím jenom jednou. Všichni se urychlené stáhli co nejdál od přehrady z plamenů. Ne však dost rychle. Loren začal najednou nadávat a používal přitom výrazy tak neslušné, že se Akat navzdory situaci začervenal. Jeden z výbojů totiž zasáhl pulův luk a přepálil jej na dvě nepoužitelné poloviny.

Tirin žasnul nad sérií blesků a v duchu uvažoval, jakým úžasným potencionálem asi zvíře - kouzelník

vládne. On sám by byl už dávno takovou kadencí střel vyčerpaný a již před mnoha paprsky by mu došla magie. Navíc, tato nepřirozená šelma byla mnohem silnější a nebezpečnější než ta, na kterou narazili severně od Orwaru. Kdyby se do čarování dala opravdu naplno, spolu se všemi svými mladými, nezbývalo by Tirinovi a ostatním víc, než pár paprsků života. Situace byla smrtelně vážná.

Najednou mu připadalo, že jeho magické světlo září nějak silněji, ale uvědomil si, že to není možné. Snad jedině, kdyby se poblíž nacházel nějaký zdroj magie, tak silný, že by se uvolněná energie vázala k jeho kouzlu. Pokusil se vcítit do proudění sil v nejbližším okolí. Aktivitu rozpoznal takřka okamžitě. „Takhle je to tedy," zabručel a opatrně, téměř neznatelně se otáčel, aby nebylo na první pohled patrné, že se rozhlíží. Ihned zjistil, že jeho domněnky nebyly správné. Nesílilo jeho světlo, ale zpoza rohu, směrem od útrob jeskyně se linul mdlý, přízračný jas. Třemi dlouhými kroky dosáhl ohybu nepravidelné chodby a nahlédl za roh. Uprostřed stěny, téměř až na konci jeskyně, byla skála podivuhodně rozšklebená. Nesmírně pomalu se v ní rozevíral zářící vchod. To byla ona magie, kterou vycítil před chvílí. Sílící jas vycházel z prostor za branou. Tirin znejistěl. Jako by těch překvapení nebylo dost, zauvažoval v duchu a začal mobilizovat zbytky svých prořídlých sil. Potřeboval upozornit ostatní, že se něco děje, ale neopatrným pohybem by se mohl prozradit, a kdyby odběhl, neviděl by, co se v magické bráně děje. Pak uslyšel zvuky. Zněly mu jako cinkot plných sklínek a pištění myší dohromady. Hloupé přirovnání, pomyslel si, ale té chvíli se v puklině cosi

pohnulo. Pokusil se splynout se skálou a litoval, že nemá oči jako šnek, aby jimi mohl nahlížet za roh, sám nepozorován.

Na prahu jeskyně se objevila postava. Postavička. SKŘÍTEK - rozbušilo se kouzelníkovi srdce poznáním. Človíček byl vlastně jen černou siluetou, jak zpoza něho sálal jas z prostor za bránou. Navíc, podivnou siluetou. Zdála se oděná do něčeho, co nejblíže připomínalo plášť, ale směrem dolů jaksi vypasovaný, či vycpaný.

Tirin váhal jen chviličku a pak udělal opatrný krok ze stínu. Skřítek se pohnul směrem k němu. Zvuky, které začal vydávat, byly samozřejmě jasně artikulovaná slova a věty, ale rikho se musel sehnout až k téměř k zemi, aby jim rozuměl.

„... se nám zdálo mírumilovným gestem," pokračoval nevzrušeně skřítek. „Proto jsme se rozhodli vám pomoci a co víc, pozvat vás na krátko k nám. Souhlasíte?"

Jak by ne. Samozřejmě, křičelo všechno v Tirinovi, ale nahlas řekl: „Bude nám velkou ctí." Horečnatě uvažoval.

„Vidím tady ale malý problém. Nebudeme na vaše, ehmm, jeskyně příliš vysocí?"

„To jistě ne. Na všechno jsme mysleli," pištěl skřítek. „Přived své přátele a já zařídím, co bude třeba." S těmito slovy se posadil na zem přímo tam, kde stál, čímž dal najevo, že pozvání platí teď hned.

Rikho ještě jednou krátce a neohrabaně vyjádřil své potěšení a tentokrát hlučně a spěšně odběhl pro ostatní. Než si stačil promyslet, co jim poví, vyšli mu dva z nich naproti se zbraněmi v rukou, vylekáni jeho překotným dusotem.

„Klid. Nic zlého se neděje," snažil se je uklidnit. „Alespoň doufám," dodal, čímž jejich rozrušení ještě vystupňoval.

„Skřítci," vyhrkl, rozkládaje doširoka rukama. „Myslím, že to má co dělat s tím drobečkem venku, kterého jsme vysvobodili zpod balvanu."

„Už zase mluvíš trochu zmateně," podotkl Gorm, snaže se marně zkrotit svou netrpělivost. „Co se doopravdy stalo?"

„Jsou tady vzadu v jeskyni a zvou nás k sobě."

„Paráda," zavýskl Akat. „Ale..." zarazil se. „Když jsou tak maličcí, co když mají stejné malé i své domy, tedy, sluje - však mi rozumíte," trochu se do svých myšlenek zamotal, ale Tirin mu přispěchal na pomoc. „Prý s tím počítají. Mysleli na to. Pomozte teď Pesackovi, ať jsme co nejdříve pryč. Plameny skomírají." Jeho znepokojený pohled přes rameno k ohnivé stěně byl pro všechny velmi silnou motivací ke spěchu. Netrvalo dlouho a stáli před skřítkem, který seděl stále na stejném místě a vypadalo to, že se za celou tu dobu ani nepohnul.

„Jste připraveni?" zapištěl tenkým hláskem.

„Jistě," odvětil Tirin a rozechvěle čekal, co se bude dít.

„Výborně. Tak se vezměte za ruce a já vás provedu do našich chodeb."

Úkosem se po sobě podívali. Co to po nich chce? Proč za ruce? Po krátkém zaváhání natáhl Akat ruku k Tirinovi a ten pak k Lorenovi. Skřítek počkal, až se budou držet všichni a mávl svou malou dlaní netrpělivě vzhůru k Akatovi. Tomu až po chvilce došlo, co po něm chce. Pak se shýbl a nesmírně jemně vzal skřítkovu ručku do dvou prstů. Vykročili směrem ke

zářícímu vchodu, což pro mladšího rikha znamenalo cupitat za pidižvíkem v podivném plášti v hlubokém předklonu, s druhou rukou nataženou vzhůru za sebe, k Tirinovi. Na konci průvodu někdo vyprskl smíchy. Akat se zamračil. Měl pocit, že si z nich skřítek dělá blázny. Přesto udělal několik dalších kroků a ucítil mezi prsty podivné chvění. Při dalším kroku si uvědomil, že si na nepohodlnou pozici podivuhodně rychle zvyká.

Zvláštní, pomyslel si a udělal poslední krok, který ho dělil od portálu. Človíček už mezitím vstoupil do jasné záře, jen ruka mu ještě trčela ven. Rikho se najednou bál, aby se jej nepustil. Snažil se malou dlaň uchopit pevněji a zjistil, že se mu drží daleko lépe, než před tím. Jako by se zvětšovala. Najednou mu to došlo. Ohlédl se po ostatních a jasně viděl, jaké jsou mezi nimi od jednoho k druhému patrné rozdíly. Směrem ke vchodu se zmenšovali a on byl ze všech nejmenší. Ještě chvíli a bude držet skřítkovu ruku jako každou jinou. Zvedl nohu k dalšímu kroku a překvapeně sebou trhl, když jeho tělem projela vlna nepříjemného chladu. Rychle obrátil pozornost zpět k mužíkovi před sebou a údivem zatajil dech. Hleděl do skalního dómu, do kterého ústil nespočet tunelů. Z některých vykukovaly hlavy zvědavých skřítků. Nebylo jich méně, než padesát. Akat si vzpomněl na vyprávění, která slýchal ještě jako malé dítě. Všeobecně převládal názor, že skřítkové, pokud ještě nějací jsou, žijí samotářsky a na stovce čtverečních mil bys je všechny spočítal na prstech jedné ruky.

„No to mě podržte," ozval se za ním Loren. Jeho hlas zněl podivně pisklavě a všichni se po něm ohlédli.

„Nezvyklé, že?" pousmál se mužík v podivném

plášti, který je provedl portálem. „Jste teď stejně velcí, jako my. Tady Hegarjó vás nyní odvede do našich síní. Já musím zavřít bránu.“

Teprve teď si povšimli postavy, která se odlepila poblíž nich od stěny a pokynula jim, ať ji následují.

Ještě když vcházeli do jednoho z tunelů, snažil se Tirin schválně zdržovat a coural se pár kroků za ostatními, aby zahlédl, jak čaruje skřítčí mág. Neviděl nic zvláštního.

Žádný rituál, žádná gesta, jen na kratičký okamžik pocítil prudké vzedmutí magického pozadí, a pak najednou hleděl na obyčejnou skalní stěnu.

Na prahu toho, co jejich průvodce nazval Velkým sálem, se překvapeně zastavili. Dokonce i Pesack, a to bylo co říct, se zarazil v půli kroku a zalapal po dechu. Málem ztratil balanc a kvapně došlápl i druhou nohou na pevnou zem.

Trpaslíci prosluli ve všech známých bájích jako stavitelé věků. Jejich skalní domovy byly vždy popisovány jako mistrovská kamenická díla a to, co se vyprávělo mezi lidmi, žijícími daleko od trpasličích osídlení, bylo jen vzdáleným odleskem skutečnosti. Tady však hleděli na něco tak dokonalého, že i Pesack, ač nikdy nepatřil do kasty mistrů kameníků, musel uznat, že tu pracovaly ruce arcimistrů.

Hegarjó se odmlčel a s hrdým výrazem ve tváři čekal, až se vynadívají.

Bylo věru na co. Snad každičká píď dómu byla opracovaná. Fresky, plastiky, falešná okna, slepé portály a sochy. Tirin si hned vzpomněl na zážitek v Labyrintu křišťálového věštce, ale okamžitě tu vzpomínku, jak temnou noční můru, odehnal. Tady se soch bát nemusí. Přistoupil k nejbližší z nich a zblízka

obdivoval, do jakých detailů je kamenná postava muže propracovaná. Prohlížel si knoflíky, spony, záhyby pláště, prsteny na rukou a v neposlední řadě vznešený výraz obličeje. To jistě nebude jen tak někdo, uvažoval.

„Hjaark Asterjórn," ozvalo se kousek za ním. Otočil se a hleděl do tváře mladého plavovlasého muže s legračně odstávajícíma ušima.

„Zakladatel Skalního domu Skjaarvik," dokončil mladík a usmál se.

Rikho poděkoval kývnutím hlavy za informaci a potlačil nutkání povědět skřítkovi své jméno. Nebylo jisté, že by ten zdánlivě neškodný žert pochopil. Namísto toho popošel k druhé ze soch, a zatímco mladík pokračoval ve svém výkladu, napadlo jej, zdali mu náhodou nečte myšlenky.

Jeho obavy přerušil do té doby stranou stojící Hegarjó.

„Toto je Bjórn," představil skřítka, který se dobrovolně pasoval do role průvodce sálem. „To jemu jste zachránili život v nedalekém suťovisku. Myslím, že si právě zvolil způsob, jak se vám alespoň částečně odvděčit. Mne pro tuto chvíli nebudete potřebovat. Bjórn bude vaším průvodcem, dokud nenadejde čas, abychom se setkali v Síni rozhodnutí. Zatím na viděnou." Vrhl na mladíka tázavý pohled a odpovědí mu byl široký souhlasný úsměv.

Gorm s Akatem, stojící nejblíže přispěchali, aby jim z Bjórnova vyprávění nic neuniklo.

Tirin naslouchal výkladu jen na půl ucha. Stále se nemohl smířit s představou, že tento mladý muž, stojící před nimi, je totožný s drobečkem, kterého vyprostili ze zajetí dvou nevelkých kamenů. Skřítek po něm loupl okem a dál se tvářil, že si jeho rozpaků nevšiml.

Dokonce i označení skřítek v tuto chvíli silně pokulhává, uvažoval rikho a mírně se pousmál. Již po několikáté se střetl s Bjórnovým pohledem. Ten se nakrátko odmlčel a pak k Tirinovu překvapení s úsměvem zkonstatoval.

„Je těžké věřit, že jsem ten samý skrček, který se krčil pod balvanem. Viď?“

Rikha opět zamrazilo. Je možné, že jsou jeho myšlenky pro skřítka tak snadno čitelné? Úsměv mu ztuhl na rtech. Nakonec to už nevydržel a zeptal se:

„Bylo by hodně těžké naučit mě číst myšlenky druhých?“

Bjórn se zatvářil překvapeně, ale pak se nahlas zvonivě rozesmál. „Můj milý příteli a zachránce,“ vystřihl Tirinovi s úsměvem hlubokou poklonu. „Nerušil jsem, že trpíš stihomamem.“ Pak se omluvně usmál, ale ohníčky pobavení mu z očí nezmizely, když pokračoval. „Jak tě tak pozoruji, není těžké uhodnout, na co myslíš. Se čtením myšlenek to ale nemá nic společného. Já vám teď,“ změnil náhle téma, „ukáži místa, o kterých jsem si jist, že vás minimálně zaujmou. Potom budete zavedeni do jeskyně, kde si budete moci odpočinout. Nepochybuji, že jste unavení a něco k snědku vám také přijde vhod. Nebo se mýlím?“

Tirin pokýval souhlasně hlavou, ale na klidu mu skřítkovo vysvětlení nepřidalo.

„Není důvod se čehokoli obávat,“ pokračoval mladík. „Právě teď připravují naši kuchaři obzvláště sytá a chutná jídla a hlavně,“ kývl směrem k Pesackovi, „hojivé a posilující nápoje. To všechno ještě chvíli potrvá a proto mějte strpení. Co se tvé otázky týče,“ obrátil se zpět k Jiřinoví, „je pravděpodobné, že některý z našich mágů ovládá kouzla, umožňující číst druhým

myšlenky. Já sám magií nevládnu a nemohu ti tedy dát uspokojivou odpověď.“

Mezi přáteli zavládlo na několik okamžiků překvapené ticho a pohledy klouzaly tázavé ze skřítka na rikha a zpět.

Bjórn chtěl ještě něco říct, ale přerušily jej kroky, blížící se z jedné z chodeb. Za chvíli spatřili vypaseného, pestře oděného tlouštíka, mířícího neomylně přímo k nim. Dva kroky před nimi se zastavil a mírně uklonil.

„Vaše jeskyně je připravená,“ promluvil pisklavým hlasem. „Budete-li si chtít odpočinout, je vám k dispozici. Napřed mě ale, prosím, následujte do Síně rozhodnutí.“

„No prosím,“ pousmál se Bjorn. „Bylo to rychlejší, než jsem myslel. Doufám, že se ještě uvidíme.“ Se zdvořilou úklonou odešel směrem, odkud přišli.

Tirin jej mlčky vyprovodil pohledem a pak, jako první, vykročil za otylým skřítkem. V duchu uvažoval nad tím, co mu Bjorn pověděl. Mladík měl bezpochyby hbitou mysl a jeho tvář se zdála bezelstná. Přesto se rikho rozhodl, že se, pokud bude mít možnost, pokusí přes Bjórna vyjednat schůzku s některým zdejším mágem a zopakuje svoji prosbu.

Procházeli nyní chodbami a tunely, které se jim zdály, oproti sálům, kterými je prováděl Bjorn, až zbytečně pestře a křiklavě vyzdobené. Poukazovalo by to na velmi pochybený vkus. Jak šly tyhle laciné, barevné ozdoby dohromady s jemnou a dokonale vyváženou výzdobou síně, kterou si prohlíželi před chvílí? Nakonec Tirina přemohla zvědavost a opatrně se nového průvodce zeptal, co mají ty křiklavé ozdoby znamenat.

„Copak vy to nevíte?“ vyjekl skřítek a vypadal zcela vyvedený z míry. „Slavíme přeci Tul. Už třetí týden. U nás se každá oslava protáhne,“ dodal omluvně.

Všichni do jednoho vytřeštili oči.

„Tul,“ vykřikl Loren. „Málem jsme prošvihli Tul. Zavšivená pustina. Chtěl bych teď být třeba.“

Pesack mu položil ruku na rameno. „Jsi tady. Jsi tu s námi a vypadá to, že jsme svátky ještě úplně nepropásli. Ještě to oslavíme, že?“ obrátil se s napůl prosebným, na jeho hrubší trpasličí vystupování nezvyklým tónem na skřítka.

Ten se rozzářil a horlivě přikývl. „Samozřejmě. To je to nejmenší, a splnit vám tohle přání nedá žádnou práci. Jakmile si trochu odpočinete, kdokoli, koho požádáte, vás odvede do Síně Snaegar, kde se připojíte k našemu kvasu. Budete vítáni.“

„Nikdy jsem neslavil Tul mimo rodné město,“ zašeptal nepřítomně Gorm.

Tirin byl také překvapen, kolik času jim zabrala cesta až sem. Nějak jsme zapomněli počítat dny, pousmál se a zároveň chápal, že není divu. Zažili toho až do dnešního dne požehnaně. Dobrého, i toho, čeho by se bývali rádi vyvarovali.

Rozhlédl se po svých přátelích a takřka hmatatelně cítil, jak jsou všichni unavení. Sám měl pocit, jako by se přes něj přehnalo stádo koní. Podobným prohlášením před cizími lidmi - tedy skřítky - jako bylo to Gormovo, by se ještě před dvěma měsíci asi podivoval. Teď byla situace jiná. Rysy jeho druhů byly ztrhané a nebýt kožešin, bylo by asi vidět, kterak na pohublých postavách šaty plandají. Duševně neměl žádný z nich k šílenství dost daleko, aby se ho nemusel obávat. Rikho si byl jistý, že on sám nevypadá z pohledu skřítků lépe.

Pomalu mu docházelo, že nebýt jich, znamenal by průchod Haliwormem konec jejich sebevražedné cesty na sever, i života. Trochu křečovitě se usmál a přistoupil k otylému průvodci.

„Vaše pohostinnost je pro nás požehnáním," prohlásil. „Pospěšme prosím do Síně rozhodnutí." Chtěl se ještě zeptat, o čem s nimi chtějí vládci Skalního domu hovořit, ale otázka mu najednou připadala zbytečná. Všechno se včas dozvědí.

Skřítek vycítil jeho napětí a beze slova vyrazil původním směrem.

Prošli ještě několika tunely, až stanuli na prahu dómu, který překvapivě nenesl žádné stopy po úpravách, nebo snaze jej vyzdobit. Jen v protilehlém rohu stálo v kruhu několik kamenných křesel. Obsazena byla jen dvě. Z postav na nich sedících zatím viděli jen kožešinové, nezdobené pláště. Když se přiblížili zhruba na dvacet kroků ke kruhu, obě povstaly. Jednu z nich poznali hned. Byl to onen mág v legračním plášti, který otevřel portál do jeskyně zvířat - kouzelníků, aby je pozval do Skalního domu. Vedle něj stál velmi starý muž, celý zahalený do zlatavé kožešiny, stažené beze všech pochybností právě z jedné z těch smrtelně nebezpečných šelem. Po kožešinovém plášti mu volně splývaly šedivé, ve svitu loučí bronzově se lesknoucí vlasy, které vytvářely ostře řezanému, bledému obličeji mírně zvlněný rám. Jedinou ozdobou starce byla tenká stříbrná obroučka, obepínající čelo a spánky, zpod níž si je prohlížely dvě pichlavé, pronikavé oči, oddělené od sebe ostrým, zobák připomínajícím nosem.

Pátravý pohled spočinul na Tirinovi, a rikho musel zmobilizovat veškerou svoji vůli, aby neuhnul.

Protahující se chvíle ticha konečně pominula.

„Jsem Nike Ikaerjon - pán Skalního domu," představil se stařec a doprovodil svá slova mírným pokývnutím hlavy. „Máte mé díky za záchranu jednoho z našich mladších," řekl potichu a zdálo se, že slovo mladších vyslovil s velkým M. „Nedomnívám se, že bychom vám doopravdy něco dlužili, ale když se rozhlédnete kolem," pousmál se z ničeho nic, „nežije tu mnoho tvorů, které by napadlo zachránit život skřítkovi. Vlastně žádní," dodal.

„Už teď jsi nám pomohl, pane Ikaerjone, víc, než bychom se odvážili doufat," promluvil Tirin stejně tichým hlasem, a pečlivě volil slova. „Obávám se, že jsme již stáli velmi blízko bran města Ledového krále."

Suchá maska s pichlavýma, pronikavýma očima, která byla starcovým obličejem, se opět pousmála.

„Jistě. Nicméně, jste velmi houževnatí. Nevěřím, že by se lidé z jižních oblastí již nepokoušeli proniknout na sever jako dříve. Jistě to zkouší, ale zbytečně tak mařÍ svoje životy. Vsadil bych se, že se při tom nedostanou ani z poloviny tak daleko, jako vy."

„Promiň, pane, ale řekl jsi, že tu nežije nikdo, koho by napadlo pomáhat skřítkům. Kdo tu tedy žije?"

„Nikdo, kdo by toužil přátelsky si s vámi poklábosit. Hjorgové, haarstenové, sněžní pavouci, gebriti a dál na sever občas i draci."

V obličejích Tirinových přátel zavládlo zděšení. Akat nahlas vyjekl a Pesack se snažil zamaskovat pověrečný strach z obřích ještěrů zamračeným šklebem. Jedna věc je o dracích slýchávat, ale dozvědět se, že procházíte krajem, kde se s nimi můžete setkat, je šokující.

Pán Skalního domu je mlčky pozoroval. Jak se ticho

prodlužovalo, rozhodl se je dál netrápit.

„Vidím, že i nad vámi má drak moc, byť jen jako pouhé slovo. Co se draků týče, naše pomoc, kterou vám nabízíme, spočívá právě v možnosti, jak se jim vyhnout. Až si odpočinete, vydáte se znovu na cestu, ale tentokrát pro změnu našimi tunely. Bude to zdlouhavé, ale bezpečné. Provedeme vás podzemím až téměř k severnímu ústí Haliwormu.“

Do překvapeného ticha se zeptal Loren tónem, který u něho neznali. „Omlouvám se, ale co jsou to haarstenové? Ty asi ještě neznáme.“

„Ale znáte. To jsou šelmy, které vás málem ulovily v jedné z našich vstupních jeskyní,“ odpověděl pán Ikaerjon. „Myslím, že jste se s nimi seznámili blíže, než vám bylo milé. Ostatně, na ně si dávejte obzvlášť velký pozor. Nejsou to totiž přirozené šelmy. Pokud vím, říká se, že vznikly kdysi dávno při nějakém nezdařeném magickém pokusu.“

„Nejsou to tedy kouzelníci?“ vyhrkl Akat.

„Jistěže ne. Někdo je touto schopností vybavil tak nešikovně, že se během staletí stala jejich přirozenou vlastností. Ale o tom by vám řekli více naši mágové. Měli jste smůlu, že jste narazili na samici s mladými. Věřím, že s osamocenou šelmou byste si dokázali poradit.

Nezajímá mne až tak velmi, kam máte namířeno,“ pokračoval po chvíli. „To je vaše věc. Ale byl bych rád, než vás propustím, abyste se mohli věnovat zaslouženému odpočinku, kdyby mi někdo z vás popsal vaši cestu až sem k nám. Nemáme většinou příležitost, ani fyzické možnosti, cestovat na větší vzdálenosti a tak by nás zajímalo, co se na jihu v posledních letech změnilo.“

Přátelé se po sobě podívali a po krátkém rozhodování se vyprávění ujal Loren.

Pul byl dobrým vypravěčem a dával si opravdu záležet. Ostatní zapomněli na únavu a v duchu opět prožívali drobné překážky, jednotlivé pohromy i smrtelně nebezpečné situace s ním. I oba skřítkové poslouchali se zatajeným dechem. Lorenovo barvité líčení pána Skalního domu skutečně zaujalo, a poté, co pul dovyprávěl, se jeho strohost a věcnost vytratila. Debata pokračovala v méně oficiálním duchu. Nevázaná povaha pidimužíků vystrkovala růžky za každou druhou větou. Hodně k tomu přispělo, že byli všichni díky kouzlu stejně vysocí.

Pesacka, žijícího donedávna ve vzdálených a odlehlých trpasličích horách zajímalo, proč se skřítkové usídlili právě tady, na tak nebezpečném místě a daleko od lidí.

Namísto pána Ikaerjóna mu překvapivě odpověděl skřítčí mág. „Nevím, co vedlo naše předky k rozhodnutí žít právě tady. Když ale uvážíte, že byl Skalní dům založen před více než tisícem let, je dost pravděpodobné, že se tehdejší podmínky pro život výrazně lišily od dnešních. Rozhodně víme, že staré kroniky hovoří o nepřeberných druzích zvěře a náhorních planinách. Pokud vím, nic takového dnes neexistuje.“

Tirin, pozorně sledující směšně oděného mága si všiml podivného výrazu, pro který neměl vysvětlení. Zaposlouchal se do slov a po chvíli si uvědomil, že i na vyprávění není něco v pořádku. Skřítek rozhodně neřekl vše, co věděl.

„Jak dlouho vy skřítkové vlastně žijete?“ zeptal se. „Někteří se dožíváme i tří set let,“ odpověděl mág, „ale

v dnešních podmínkách se délka života výrazně zkracuje.“

„To je úžasné,“ vydechl rikho a doufal, že se mu podařilo skrýt skutečný důvod své otázky. „Zdá se, že všechny rasy, které přišly na svět před lidmi, žijí mnohem déle.“ Skřítek pokrčil rameny a zamračeně jej pozoroval.

„Nejdelší život dostali do vínku asi ererai,“ rozumoval Tirin a opatrně hodil pohledem po mágovi. Setkal se s jeho ostrým zkoumavým pohledem. Vyloudil na tváři co nejvěrnější napodobeninu úsměvu a rychle pokračoval.

„Nevíme ovšem, jaká je délka dračího života.“ Odmlčel se, aby dal skřítkovi čas odpovědět.

„To neví nikdo,“ vložil se do rozhovoru pán Ikaerjón. Jeho obličej opět připomínal kamennou fresku a pohled očí dva paprsky. „Vidím, že jste již skutečně velmi unaveni. Myslím, že přišel čas vašeho odpočinku.“

Zatímco byli odváděni na místo, které pán Skalního domu nazval jejich jeskyní, uvažoval Tirin, jak nečekaně rychle byla debata ukončena.

„Co tě to popadlo s těmi životy,“ přerušil Gorm tok jeho myšlenek. „Zdá se, že je to nějak rozrušilo. Možná jsou jejich životy ve skutečnosti tak krátké, že o tom nechtějí mluvit.“

„To určitě ne,“ přidal se Akat. „Nemohou žít kratšími životy než lidé, nebo rikhové. Neměli by totiž dost let na to, aby se naučili tak složitým kouzlům, jakých jsme byli svědky.“

Tirin hodil okem po jejich průvodci a dal Gormovi s Akatem znamení, aby zatím mlčeli. Lovec nepatrně kývl, ale Akat se zrovna díval jinam. „Opravdu by mě

zajímalo, proč jsi chtěl vědět, jak dlouho žijí draci," drmolil dál a poskakoval dva kroky před ostatními.

Staršímu ze Světlanových učňů se draly na jazyk věty: To už ani nevím', nebo: 'Nebylo to nic důležitého', ale věděl, že tím by svého mladšího kolegu neuspokojil a skřítkovi, který je vedl, by to znělo podezřele a neupřímně.

„Vždy jsme o dracích jen slyšeli," řekl nakonec. „Teď hrozí, že bychom se s nimi mohli setkat, tak jsem o nich chtěl něco vědět. Nečekal jsem, že jsou pro skřítky tabu." Hodil pohledem po jejich průvodci, ale ten nevzrušeně rázoval chodbou. Rikho si ulehčené oddychl, že to tak pěkně ukončil, ale to Akata podcenil.

„Nezdá se mi, že by nechtěli mluvit o dracích."

Tirin obrátil oči v sloup.

Naštěstí právě dorazili k ústí do malé sluje, zakrytému pestrým závěsem. „Tady si můžete odpočinout," řekl průvodce a s úklonou se odporoučel.

Jeskyně byla prostorná, v jednom z mnoha koutů ležela velká hromada kožešin a vedle ní, na nízkém stolci, nijak zvlášť skromná večeře. Nebo snídaně, pomyslil si Tirin, který dávno ztratil přehled o čase. Po té, co se najedli vyhlédl do chodby, nejsou-li špehováni, a začal ostatním vysvětlovat, jak to bylo s těmi životy.

„Ve skutečnosti to vlastně odstartoval Pesack tou svojí otázkou," rozhodil rukama, sotva se pohodlně usadil. „Přišlo mi divné, že by v kronikách skřítků byly zmínky o spoustě zvěře a travnatých pláních a nepsalo se tam, proč je tomu nyní jinak. Když jsem se pak dozvěděl, že se někteří z nich dožívají i tří set let, napadlo mně, že zmiňovaných tisíc let je pro ně vlastně sotva čtyři, nebo pět generací. Kdy byl skutečně

založen Skalní dům, nevíme. V každém případě pět generací není tak mnoho, aby dobu před nimi museli studovat z kronik. Zkrátka, v jejich historii je něco, o čem nechtějí mluvit. Napadla mě nějaká temná událost, nebo čin, na kterém se podíleli. přiznám se ale, nedovedu si představit, že by někomu dokázali ublížit.“ „Možná kouzly,“ navrhl Akat.

„Možná,“ připustil Tirin, „ale spíš bych se přikláněl k možnosti, že někdo ublížil jim. Ublížil natolik, že se kdysi raději odstěhovali daleko na sever, do nepřístupných končin, a do dnešních dnů jsou opatrní a podezíraví.“

„A jak si takové ublížení představuješ?“ zeptal se Pesack. „Těžko říct. Opravdu nevím, co si o tom mám myslet. Jen mě ještě napadlo, že to vypadá, jakoby toho, na koho nemají právě nejlepší vzpomínky zároveň z nějakého důvodu kryli. Nepřijde vám to podivné?“

„Trochu divoká spekulace,“ snažil se Loren potlačit zívnutí. „Je to ale jedna z možností jak si vysvětlit, že tak rázně utnuli debatu, jakmile se začala točit kolem ostatních ras. Rozhodně se shodneme na tom, že se za tím vším skrývá nějaké temné tajemství, ukryté daleko hlouběji, než jen tisíc let.“

„Bajky a pověsti lidí jsou plné skřítků, ale neslyšel jsem o nikom, kdo by je viděl na vlastní oči,“ přisadil si Akat. „Tedy - každý třetí tvrdí, že je tam, či onde lze zahlédnout, ale 'lze zahlédnout' neznamená 'viděl jsem'.“

„Nejen skřítků jsou plné balady,“ uvažoval Tirin. „Když tak o tom přemýšlím, je spousta stvoření, která jsme dávno začali považovat za pohádkové bytosti.“

Gorm, celý večer nezvykle tichý, se zvedl a

odkráčel k hromadě kožešin. „Jdu spát," oznámil. „Zítra se na to zkusím opatrně zeptat Bjórna." Tím debata skončila a zanedlouho se jeskyní ozývalo jen spokojené oddechování znavených spáčů.

Spali dlouho. V jeskyni panovala tma a klid. Nebyla tu žádná okna, kterými by je budily sluneční paprsky a žádný ruch, jenž byl tak typický pro lidská rána ve městech i vesnicích. Cítili se odpočatí, ale velice záhy dostáli možnost se opět unavit, ovšem mnohem příjemnějším způsobem, než tomu bylo posledních několik týdnů. Jak jim bylo přislíbeno, přišel je jeden ze skřítků pozvat na poslední den oslav Tulu. Odpočatí poutníci nadšeně souhlasili a po vydatném jídle se odebrali, vedeni Bjórnem, do hodovního sálu. Byla to obrovská sluj v níž se opět setkali s onou křiklavou, veselou výzdobou, která jim tak neladila s původním stylem, v němž byly tesány odlehlejší a starší skřítčí jeskyně. Teď bylo jasné, že nejde o úpadek umění, ale o snahu dát všem najevo, že je tady konec roku a ten se musí pořádně oslavit.

Gorm se trochu opozdil, protože odešel vyhledat Bjórna. Když se konečně objevil, zábava byla v plném proudu. Lovec se však příliš nebavil. Naklonil se k Tirinovi a šeptem mu sdělil, že ani jejich přítel nehodlá o záležitostech, které je zajímají, mluvit.

Rikho pokrčil rameny. „Zatím se s tím tedy musíme smířit. Nechejme to teď být," rozhlédl se kolem sebe. „Je konec roku, a když už jsme prošvihli zimní slunovrat, oslavme alespoň tul."

Se smíšenými pocity se vrhli do víru posledního dne oslav. Skřítkové byli družní, milí, a kvas kolem záhy odvál všechny černé myšlenky i starosti. Pozdě v noci, příjemně unavení, ulehli do kožešin, a nikdo z nich

neměl náladu přemýšlet, co před nimi skřítkové skrývají, ani co je čeká v nadcházejících dnech.

VIII. kapitola

Dopoledne čtvrtého dne od chvíle, kdy je skřítkové zachránili před haarsteny, se naposledy setkali s Nike Ikaerjonem. Pozval je do trůnního sálu, aby jim oznámil, že po obědě odjíždějí.

„Odjíždíme?“ divil se Tirin. „Nemáme přeci koně. A i kdybychom měli, nevešli by se do vašich tunelů.“

„Jen dočkejte času,“ pousmál se pán Skalního domu. „Jistě budete překvapeni.“

Pokusili se něco vyzvědět na Bjornovi, ale ten se tvářil stejně tajemně jako pán Ikaerjon, a nic neprozradil. Těsně před obědem si vzal Gorm mladého skřítka opět stranou. Ten už se chtěl ohradit, že už přeci jednou řekl, že nic neprozradí, ale lovec měl na srdci něco jiného.

„Poslyš, nechtěl bys cestovat s námi?“ zeptal se opatrně.

Skřítek zapomněl překvapením zavřít pusu.

„No... já,“ koktal.

„Možná jsem ti to měl navrhnout dříve,“ omlouval se Gorm, „abys měl čas na rozmyšlenou. Každopádně, kdyby ses rozhodl víš, kde nás hledat.“ S tím se prozatím rozloučili a kruxský lučištník nechal překvapeného skřítka stát uprostřed chodby a vrátil se ke svým přátelům.

Oběd mel slavnostnější ráz, než kdykoli před tím. S pánem Skalního domu se sice již nesetkali, ale mnoho skřítků, se kterými zde hovořili, nebo se i trochu spřátelili, se s nimi přišlo rozloučit, a někteří přinesli i drobné dárky. Oba rikhové, zvyklí na úzké sepětí sousedů doma v Hobaru se styděli, že nemají nic, čím by skřítky obdarovali. Když už se společnost začala

rozcházet, vynořil se odněkud Bjórn. Se všemi si potřásl rukou, až došel ke Gormovi. Ten stiskl jeho pravici, prohodil pár zdvořilostních frází, ale především jej zajímalo, jak se skřítek rozhodl.

„Takže hodně štěstí," pronesl Bjorn potichu a Gorm v tu chvíli věděl, že mladý průvodce Skalním domem jejich řady nerozšíří. Přesto je provázel dlouhými chodbami až do ponurého sálu, ve kterém se ocitli během posledních dnů poprvé. Hned na první pohled je zaujaly mělké rýhy v podlaze. Zvědavý Akat se hned ptal na jejich účel.

Z tmavé chodby vlevo se vyloupl známý mág, jehož odění už nepůsobilo tak směšně, jako první den, zato skřítek, jenž šel v těsném závěsu za ním, byl oblečený nadmíru nezvykle.

Na první pohled zašlé a špinavé kožešiny kryly snad každou část jeho těla, kromě obličeje, bledě svítícího uprostřed záplavy špinavých vlasů a vousů, z něhož trčel špičatý, krysí nos. Když přišel blíž zjistili, že dokonce i nepříjemně páchne. V ruce držel smotané lano.

Byl to za celou dobu, kterou zde strávili, jediný obyvatel Skalního domu, který neměl více či méně slušivě střižený kabátec, nebo plášť.

Takhle jsme asi smrděli my, když nás první den vedli svými tunely na audienci, pomyslel si Tirin.

„Tohle je mistr Harkot," představil špindíru mág. „Naše nadcházející cesta podzemím je plně v jeho rukou. Můžeš začít," pokynul skřítkovi a obrátil se zpět k přátelům. „Vidím ti tvou otázku na rtech," usmál se na Tirina. „Skutečně pojedu s vámi."

„Protože se sami neumíme zvětšit?" vyhrkl Akat. „Správně. Nedokázal bych to udělat na dálku." „Musí

to být těžké kouzlo," konstatoval Tirin.

„Není snadné," odpověděl neurčitě mág. Chtěl zjevně ještě něco říct, ale byl přerušen podivnými prskavými zvuky přicházejícími z tunelu, kde zmizel mistr Harkot. Výraz skřítčího mága se změnil. Bylo v něm najednou cítit jakési napětí.

Loren mu věnoval tázavý pohled a v duchu přemýšlel, jaké by jim zde mohlo hrozit nebezpečí a nemá-li napnout tětivu na luk. Pak si ale vzpomněl, že žádný luk nemá. Haarsten mu jej přepálil vejpůl. V ústí chodby se z ničeho nic objevil černý čenich a hned za ním hlava jakéhosi zvířete. Vypadalo jako fretka, nebo něco velmi podobného.

„To je hjask," snažil se je uklidnit mág, ale i na něm byla vidět notná dávka ostražitosti. „Mistr Harkot je chová jako zápřah do našich vozíků. Je jeden z posledních, kteří se tomuto umění ještě věnují."

Teprve teď si povšimli napjatého lana, které se táhlo od krku zvířete kamsi do tunelu. Chvíli na to již viděli celé zvíře i Harkota, který se je pokoušel nasměrovat k výklenku, ze kterého původně vyšel.

„Hjaskové jsou v podstatě našimi nepřáteli," vysvětloval mág. „Odjakživa jsme byli jejich potravou, ale našli se mezi námi v dávné minulosti odvážlivci, kteří pronikali do jejich nor a odváděli jim mladé, které od mala cvičíme pro dlouhé cesty v zápřahu. Když se blíží dospělosti, musíme je pustit. Dospělý hjask je prakticky nezvladatelný." „Cvičíte ty šelmy jako lidé koně?" kroutil Pesack hlavou. „Jak velká ta potvora bude, až dospěje?"

V té chvíli sebou zvíře škublo a Harkot měl co dělat, aby neupadl. Zapřel se patami a donutil je udělat poslední dva kroky k výklenku. Pak přiskočil ke stěně a

spěšně omotal lano kolem dřevěného kůlu.

„Zdá se, že to jde dobře," poznamenal mág nepřesvědčivě. „Jak bude velký? No, někteří zvlášť dobře rostlí jedinci by vám, až budete mít svoji původní výšku, mohli dosahovat tak do pasu."

Teď bylo na nich, aby byli překvapení. „To znamená, že by nám mohli být i nebezpeční," divil se Gorm. „Pokud jsem dobře rozuměl, jsou to masožravci."

„Ano. Navíc loví ve smečkách, takže byste si na ně měli opravdu dát pozor."

Harkotovi se mezitím podařilo připevnit na zvíře postroj a odpoutal je od kůlu. Pak jediným skokem zmizel v tunelu. Pochvíli se jim naskytl pohled na celé spřežení v plné parádě. Hjask táhl za sebou úzký dlouhý vozík na jehož kozlíku seděl Harkot. Konečně také pochopili smysl těch podivných rýh, vyrytých do podlahy. Mistr vozka vedl totiž zvíře tak, aby kola zapadla do žlábků.

„Nebudou nám při jízdě ty hluboké rýhy překážet?" zeptal se Akat.

„Hjaskové jsou velmi silní a rychlí," vysvětloval mág. „Vozík se chodbou řítí takovou rychlostí, že bez těchto kolejí by se během prvních desítek metrů roztříštil o stěnu. Takhle je to daleko bezpečnější i když zdaleka ne bez rizika." Všem kromě Pesacka se sevřel žaludek. Trpaslík si mnul vous a kroutil hlavou, že jej to do teď nenapadlo. Jeho soukmenovci mají přeci ve svých slojích něco velmi podobného. Jen namísto žlabů používají dřevěné kolejnice a nepoužívají zápřah. Řekl si, že během cesty bude jistě čas o tom skřítkům povědět a vysvětlit, jak dřevěné kolejnice upevnit a jak se musí upravit kola vozíků.

„Myslím, že je čas vyrazit," přerušil mág tok jeho myšlenek. Zvíře bylo zrovna chvíli klidné a drbalo si předními tlapami hlavu kolem uší. Sedělo při tom na zadních, jistě nepříjemně sevřené postrojem. Bjorn jim pomohl naskládat věci do vozíku a za chvíli již seděli za sebou po dvojicích, křečovitě se drželi okrajů a očekávali začátek krkolomné jízdy. Harkot vzal do jedné ruky tenké bidlo a, jak si Gorm všiml, poměrně jemně pobídl zvíře, aby se dalo do pohybu. Až sem všechno připomínalo běžný začátek jízdy lidským vozem. Tím však podobnost končila. Hjask a s ním i vozík náhle prudce poskočili, a pak se svět nakrátko změnil v šedou šmouhu, která najednou utonula v temnotě. Bjórna, stojícího v sále se zdviženou pravicí si v tom fofru nikdo ani nevšiml. Ve chvíli, kdy ruku pomalu spouštěl podél těla, už byli vzdáleni desítky sáhů.

Několik dní tonul jejich život v ubíjejícím stereotypu. Zdánlivě nekonečná jízda temnotou, naplněná všudypřítomným rachotem kol a pak, těsně před tím, než propadli dojmu, že to takhle musí být už na věky, další, hnijícími houbami matně osvětlený dóm, a neklidný spánek. Už druhého dne je ani nenapadlo zajímat se o to, jaká je doba. Den, nebo noc? Nepotřebovali to vědět. Jen překotná jízda ozlomkrk a pak spánek a radost, že přežili další den. Nejhůře snášel jízdu Akat. Nesnesl prostor naplněný temnotou a představu, jak kolem něj v té tmě všechno ubíhá. Neustále si představoval, jak se strop snižuje a on do něj naráží hlavou, protože jej nevidí. Každou chvíli dlel v myšlenkách dole, u těch dvou rýh v podlaze, a modlil se, aby udržely vozík rovně za hjaskem, a snad tisíckrát denně se nutil nemyslet na to, co by se stalo kdyby... I

ostatní se při jízdě krčili, ale on jel prakticky v leže. Čtvrtého dne už to nemohl vydržet a přestože se styděl, každou chvíli se ptal Harkota, kdy už cesta skončí.

Pátého dne si vzal Tirin mága stranou a poprosil jej, jestli by nebylo možné jeho přítele před každou další cestou uspat.

Mág mu vyhověl a potom už jízda ubíhala klidněji. Akat dokonce, když se po první prospané jízdě probudil, sršel vtipem a dobrou náladou a dlouze mágovi děkoval. Osmý den vjeli poměrně časně do jeskyně, která nebyla osvícena houbami. Otvorem vysoko nad jejich hlavami sem pronikalo sluneční světlo s takovou intenzitou, že i kratičký pohled do něho bolel.

Harkot zastavil vozík, a i na jeho tváři bylo vidět, že si oddechl. „Jsme doma, pánové," halasil. „Už můžete svého přítele probudit. Neradil bych vám vycházet hned ven. Prudké světlo by vás mohlo oslepit."

Gorm došel až k mistru vozkovi a položil mu ruku na rameno.

„Díky, příteli. Byla to ohromná jízda, ale jsem nesmírně rád, že jí nemusím absolvovat ještě zpátky. Máš můj obdiv. A ty samozřejmě také," uklonil se se zjevnou úctou mágovi.

Tirin se přidal se svými slovy uznání, ale nejvíce děkoval za pomoc, kterou skřítkové poskytli Akatovi. Měl velké obavy o duševní zdraví svého přítele, zvláště po té, co jej napadl gebrit. Mág mu během cesty prozradil, že krátce po Lorenově vyprávění, při audienci ve Skalním domě zařídil, aby byl malý rikho tajně podroben několika testům. Jeho kolegové Akata nejen prohlédli, ale také podrobili důkladné hojivé kůře, a to všechno aniž by si toho Akat všiml. „Po

zásahu gebrita si nemůže být nikdo jistý," prohlásil mág na závěr. „Budete-li se tudy vracet, důkladně jej prohlédneme ještě jednou."

Pul se oběma skřítkům uklonil neméně uctivě, a pak po krátkém zaváhání prohlásil, že je neskonale příjemné najít přátele tak daleko od domova, ale také věčná škoda, že žijí tak daleko.

Tirin hledal po jeho slovech ve tváři mága nějaké známky nelibosti, ale skřítkovy myšlenky se zjevně ubíraly jiným směrem.

„Vážím si vašich díků," pokývl potěšeně hlavou, „ale nyní si potřebuji odpočinout, abych měl dost sil vrátit vám vaši původní velikost. Zatím si opatrně zvykejte na světlo a mě nechte v klidu spát." Bez dalších řečí rozložil po zemi několik kožešin a uložil se ke spánku.

Ostatní se spolu s Harkotem odebrali do vzdálenějšího kouta jeskyně a tam tiše hovořili o tom, co je čeká v nadcházejících dnech.

Trvalo dlouho, než se mág probudil. Sotva si všimli, že vstává, hovor utichl a všichni s napětím čekali, až je zase provede stěnou, nebo nějakým podobný rituál. Nic takového se však nestalo. Mág je požádal, aby ulehli na zem a vzali se za ruce. Na otázku proč bude dnes kouzlo probíhat jinak jim odpověděl, že předtím měli naspěch, aby je ve vstupní sluji nezaskočili haarstenové. Dnes mají čas a proces může proběhnout tak, jak má.

Vnímali jak mágův hlas postupně slábne, a pak se na ně snesl spánek.

První se opět probudil Tirin, jehož vrozená odolnost proti magickým vlivům začala burcovat organismus a nedovolila mu dlouho odpočívat. Otevřel oči, posadil se

a přejel pohledem své druhy. Všechno se zdálo v pořádku. Pak padl jeho pohled na maličký vozík, do něhož bylo zapraženo zvíře velice podobné fretce, ale mnohem robustněji rostlé. Okamžitě se mu vrátily všechny vzpomínky a začal pátrat pohledem kolem sebe.

Pak je spatřil. Dvě malé postavičky na nevysoké skalní římse, které mu zuřivě mávaly malinkatými ručičkami. Poklekl u římsy tak, že měl oba človíčky v úrovni obličeje. „Takže všechno dopadlo dobře. Mockrát vám děkujeme," pronesl pomalu, zřetelně a snažil se mluvit co nejtišeji, aby je neohlušil.

„Když bohové dají," pištěl baňatější ze skřítků, „uvidíme se, až se budete vracet. Když nás omluvíš, nebudeme čekat, až se probudí všichni tví přátelé. Mohlo by to trvat poměrně dlouho a každý den mé nepřítomnosti ve Skalním dome znamená spoustu nahromaděné práce. Přejeme vám hodně štěstí, a když ho bude opravdu hromada, za několik týdnů, či měsíců se opět sejdeme ve Skalním domě Skjaarvik. Támhle," ukázal rukou do tmy, „máte od nás ještě nějaké dárky. Na shledanou."

S těmito slovy sklouzly obě postavičky z římsy a zamířily k vozíku.

Je vůbec možné, ptal se sám sebe Tirin, že jsme byli takhle maličcí? Když byli stejně velcí jako skřítkové, připadali jim mužíci veselí i důstojní, někdy zamračení, ale i obdivuhodní - zkrátka jako jiní lidé. Teď, když si po dlouhé době uvědomil výškový rozdíl, připadalo mu v některých případech skoro nemožné chovat ty tvorečky ve větší vážnosti. Věděl však, že je to jen dojem, způsobený pohledem z výšky. Najednou se přistihl, jak uvažuje o tom, že být skřítkem, možná by

se také odstěhoval co nejdále od tak velikých a samolibých tvorů, jako jsou lidé.

Zatímco ostatní spali, odnesl rikho všechna zavazadla pod skalní okno a pak nedůvěřivě pohlédl ke skalnímu oknu, aby zjistil, jak moc už si zvykl na světlo. Nepřipadalo mu tak ostré a z toho usoudil, že se den kloní k večeru. Také se do něj začala pomalu dávat zima, která jakoby nad nimi v domově skřítků neměla moc. Zvláštní, že jej to napadlo až teď.

Jako další se probudil Gorm. Nechal si v krátkosti převyprávět, jak proběhlo kvapné rozloučení a hned se začal zajímat, jestli už byl Tirin nahoře v okně. Sotvaže se dozvěděl, že ne, chtěl se sápat nahoru. Rikho jej přibrzdil tím, že mu připomněl slova skřítků. V tom okamžiku se probudil Akat. I jeho zpravili o odjezdu mága a mistra vozky. Mladšímu rikhovi bylo velmi líto, že se s nimi nemohl rozloučit. Zdál se svěží a po dlouhé době všetečný a jako dříve, plný sil. Mágové Skalního domu zřejmě odvedli svoji práci na výbornou. Na probuzení Lorena s Pesackem už nemuseli dlouho čekat. Probudil je halas v jeskyni a sotva se posadili, musel Tirin vyprávět o kvapném odjezdu skřítků potřetí. Pak konečně přišla chvíle, kdy světlo venku zesláblo natolik, že mohli bez problémů vylézt do skalního okna a podívat se ven.

První se nahoru vyškrábal Akat a s úst mu splynulo jen překvapené: „Páni!“

Ostatní jej následovali a pak chvíli jen tak mlčky seděli v otvoru a kochali se pohledem. Bylo nad slunce jasnější, že Haliworm mají za sebou. Daleko doprava se táhla zvolna se snižující skalní stěna, teď už vysoká jen několik desítek sáhů a nalevo, kam až oko dohlédlo, se kaňon rozšiřoval a v dálce přecházel v otevřenou pláň.

„Myslím," skoro šeptal Loren, „že jsme první lidé z dalekého jihu, kteří se dostali až sem."

„Je tu pěkná zima," pronesl do ticha Akat a Tirin se v duchu pousmál. Bylo příjemné slyšet každou chvíli Akatův flétnový hlas.

„Co říkáte," zeptal se Pesack. „Půjdeme hned ven, nebo přespíme v jeskyni?"

„Připadá mi, že v jeskyni bude daleko tepleji," soudil pul. I starší rikho byl pro to, aby tuto noc zůstali ve sluji, a tak se ještě chvíli kochali pohledem na vzdálené pláně, pak slezli dolů, připravili si věci na spaní a nakonec začali zkoumat, co všechno jim dali skřítkové na cestu. Loren výskal nadšením, protože v nedalekém koutě, kam jej poslal Tirin, pamětliv mágových slov, objevil tisový luk. Kromě spousty jídla, včetně sladkostí, ze kterých měl největší radost Akat, našli podivné kořínky, plovákovou lampičku se zásobami oleje, klubko tenkého, ale pevného provázku, něco, co mohlo být skřítčím spacím vakem, ale teď to jistě poslouží jako teplá čepice, a v neposlední řadě tkané a, jak později zjistili, nepromokavé pláště, jejichž výroba musela dát maličkým skřítkům skutečně hodně práce.

„Co bychom si bez nich počali," lamentoval Akat. „Skvělí lidičkové. Podívejte se na ty pláště. Dovedete si představit, že byste vyráběli oblečení pro někoho, kdo je víc než desetkrát větší než vy?" Rikho byl prostě unesený.

„Je pravda, že nebýt skřítků, byli bychom teď pravděpodobně buď mrtví, anebo šílení a k smrti vyčerpaní. Dovedete si představit, že barbaři se sem na sever vydávali naprosto bez pomoci, na blind, a přesto

se některým z nich podařilo dostat až sem a pak zase zpátky?“

„No, je pravda,“ utrousil Gorm, „že my z jihu jsme možná trochu změkčilí, ale hlavní podíl na tom všem má ta třeskutá zima. Oni jsou na ni prostě zvyklí. Vždyť my jsme měli problémy už na jižních pláních, kam oni chodí jen tak, jako na procházku. Slyšel jsem, že proti mrazu pomáhá, když se člověk natře medvědím sádlem. Prý to časem strašlivě zapáchá, ale funguje to.“

„Tak si chyť medvěda a popros ho, ať ti trochu svého sádla přenechá,“ odfrknul si Loren. „Třeba mu to nebude vadit.“

Tirin se rozhodl zažehnat hádku dříve, než se rozhoří jasným plamenem.

„Vidím, že už jste zase plní sil a to je dobře. Teď půjdeme spát, protože ráno máme před sebou kus cesty. Mimochodem, mě by zajímalo něco úplně jiného. Vzpomeňte si, kolik dní jsme strávili ve Skjaarviku a jak dlouho jsme jeli sem. Teď mi vysvětlete, jak mohli skřítkové ušít tak veliké pláště a ještě je sem dopravit dříve, než jsme sem dorazili.“ To byl opravdu oříšek. Jediným vysvětlení byla magie. „Možná,“ dodal po chvíli Tirin zamyšleně, „že je daleko snazší sem kouzlem přepravit věci, než živé tvory.“

Konečně se uložili ke spánku. Spali klidně a probudili se až za plného dne ne zimou, jak předpokládali, ale díky podivným melodickým zvukům.

„Co to může být,“ mnul si Akat rozespale oči. „Kdyby to zpíval gebrit, tak už bychom byli v limbu. Tohle je něco jiného.“

Pesack mlčel a jen se usmíval.

Loren vstal a s rukou u ucha začal obcházet jeskyni.

Gorm se začal škrábat vzhůru, aby zjistil, jestli zvuky nejdou zvenčí.

„Správně, lovce," ozval se konečně trpaslík. „Ale přesto našeho tajemného hudce neuvidíš."

Gorm se zarazil a hleděl zpytavé dolů na Pesacka, který hned pokračoval.

„To hraje vítr. Duje v nějakém příznivém úhlu přes otvor a rozezvučí tak celou jeskyni."

Pul se zastavil vprostřed kroku a udiveně se zahleděl na trpaslíka. „To myslíš vážně?" zeptal se.

„Samozřejmě. Nezapomínej, že jsem vyrostl v horách. Tam u nás se takové věci dějí dnes a denně. Jsem skoro překvapený, že něco pro mě tak běžného neznáte."

„Takže se můžeme v klidu nasnídat a vyrazit," uzavřel celou záležitost Akat a během krátké chvíle spořádal notný díl společných zásob.

„Měl by ses trochu krotit," mírnil jej Tirin. „Už nejsme u skřítků a o další jídlo může být setsakra nouze."

Akat po něm vrhl ublížený pohled, ale hned se zastyděl a začal si přehnaně způsobně otírat pusu, aby dal najevo, že dojedl.

Když byli všichni po snídani, posbírali své věci, vytvořili řetěz a vytahali společnými silami všechna zavazadla do skalního okna. Ranní slunce jim pražilo přímo do očí a těch několik dní strávených v podzemí začalo být znát. Všichni slzeli a svět se jim před očima měnil v krajinu, viděnou kaleidoskopem. Akat udělal malý krůček, aby uvolnil kousek místa pro Gorma, a jak byl oslepený ostrým světlem, nevšiml si, že šlape do prázdna. Lovec se jej ještě na poslední chvíli pokusil zachytit, ale přitažlivost byla silnější. Rikho se zřítil

dolů za skály. Naštěstí padl do hluboké závěje, která se za ním ovšem okamžitě zavřela, takže zmizel svým přátelům z očí.

Tirin se prodral na římsu a začal ihned slézat dolů za Akatem. Těsně nad zasněženým povrchem se odrazil a skočil.

Propadl se nečekaně hluboko a všude kolem něho byla najednou spousta sněhu.

Dole pod ním se cosi pohnulo.

„Akate?“ Jeho hlas zazněl prázdně a sníh se mu dral do úst. Pokusil se dosáhnout rukou ke svým nohám, což se mu po chvíli zdařilo. Najednou měl neurčitý pocit pohybu kolem sebe. Suchý jemný sníh se sypal jako písek. Zdvihl hlavu a z ničeho nic zíral na Gormovu hlavu na pozadí azurově modré oblohy.

„Vítej mezi námi,“ pronesl bodře kruxský strážce a teď, když už věděl, kde přesně Tirin je, začal opatrně ušlapávat sníh pod sebou. Kolem rikha byla najednou spousta místa, měl volné ruce a tak se začal horlivě prohrabávat k Akatovi. Když se k němu dostal, byl už jeho přítel celý rudý a první hluboký nádech jej naplnil blažeností.

Když konečně stáli všichni pevně na nohou, mohli se v klidu rozhodnout, co dál.

„V tomhle se přeci nedá chodit,“ stěžoval si mladší rikho.

„Přesto musíme dál,“ odsekl Loren, který neměl náladu na malicherné protesty. „Půjdu první a budu sníh ušlapávat.“ Ještě než domluvil, dal se malými směšnými krůčky do pohybu.

„Takhle ale nikam nedojdeme,“ zakňoural znova Akat. „Podívej,“ zvýšil Gorm nepatrně hlas a zpražil rikha pohledem. „Došli jsme až sem, máme za sebou,

troufám si říct víc, než tři čtvrtiny cesty a vracet se rozhodně nehodlám. Uvědomuješ si, že jsme už pátý měsíc na cestě? Ztratili jsme touhle legrací spoustu času, někteří z nás to málem odnesli životem, a teď už nám nezbývá nic jiného, než to dotáhnout do konce. A ještě chci říct, pro vás pro všechny, že mě také napadlo, na jak chatrném základě je postaveno vaše rozhodnutí vydat se na sever. Jednou jste se však rozhodli umturským mnichům věřit, já vaši víru také přijal, a proto je pro nás tahle cesta zatím jednosměrná.“

Chvíli bylo ticho. Kruxský lovec shrnul nahlas myšlenky, kterými se občas v duchu zaobíral každý z nich. Navíc si až teď uvědomili, že on s nimi do tohoto šíleného podniku jít nemusel, a přesto je teď jedním z nich a často se jeho přítomnost ukázala důležitá a jeho znalosti a pomocná ruka vítaná.

Ztraceni ve svých myšlenkách, zapomněli se Akata zastat, a ten se teď velice styděl a ruměnec mu zaléval tvář. Po chvíli si však lovec uvědomil, že si malý rikho asi vztáhl jeho slova, na sebe víc, než bylo nutné, a omluvil se mu. Akat se vděčně pousmál, ale ještě několik hodin se hrabal sněhem mlčky, utopený ve špatně utajeném pocitu ublížení.

Loren mezitím pozoroval krajinu a přemýšlel, co se mu na ní zdá divné. Nakonec už to nevydržel a svěřil se se svými myšlenkami ostatním.

Pesack jeho pocity potvrdil a tak se na chvíli zastavili a snažili se přijít na to, co je tu tak zvláštního.

Přišel na to Gorm a hned začal ukazovat přátelům. „Podívejte se. Údolí nemá ploché dno a navíc se tu podivně točí vítr. Ten nažene sníh sem, na naší stranu kotliny a tak vzniká dojem, že jdeme po dně nějaké mísy.“

Lorenovi okamžitě došlo, o čem je tu řeč. „To znamená, že když zamíříme do středu a půjdeme dál k severu prostředkem, nemusel by sníh být tak hluboký.“ „Správně,“ přisvědčil Gorm.

„Jenže to budeme všem na očích,“ strachoval se Tirin. „Když už se tady chcete promenádovat, bylo by možná lepší zamířit blíž k pravé straně. Jestli dobře vidím,“ ukázal daleko před sebe, „Támhle už začínají růst nějaké stromy a ty nám poskytnou alespoň částečný úkryt.“ „A také pod nimi bude méně sněhu.“ „Takže do Bórvicku rovně a trochu doprava,“ usmál se Loren a změnil směr.

Zanedlouho už se brodili sněhem po druhé straně údolí. Dorazili k prvním stromům a nálada nepatrně stoupla. Loren si vynutil zastávku a pokusil se vyrobit si několik improvizovaných šípů. Hroty neměl, tak alespoň vyžebral kousek provazu, který rozpletl na jemná vlákna, jež použil namísto opeření, aby se šíp udržel lehkou špičkou napřed.

„Tak, pánové,“ pronesl Tirin slavnostně. „Tyhle stromy znamenají, že si můžeme udělat i oheň a to je moc fajn.“

„A támhle v tom roští možná...“

Už se nedozvěděli, co by rád viděl Pesack v roští, protože ze zmiňovaných křovin se právě vybatolil medvěd, a ne tak ledajaký. Byl ho pořádný kus a jeho srst od hlavy až k drápům měla žlutavě bílou barvu.

„Teď ho můžeš poprosit o nějaké to sádlo,“ utrousil Loren, ale u srdce mu nebylo nejlehčeji.

Gorm po něm hodil pohledem, ale nahlas řekl: „Nehýbejte se. Když se nebudeme hýbat, nechá nás na pokoji.“

„A to jsi četl kde?“ procedil Loren nervózně. Byl

totiž medvědovi nejblíže.

Akat pohlédl na Tirinův stažený obličej a okamžitě mu došlo, co dělá. Podivil se, že jej doteď nenapadlo zjistit, jak je to tady s magií. Tirin vypadal koncentrovaně, ale ne rozladěně. Magie tu určitě bude.

Trpaslík, stojící od medvěda nejdál, stáhl ze zad pomalým pohybem sekeru.

Lovec si náhle vzpomněl na barona Otmara, jenž ho krátce učil. Gorm měl to štěstí, že byl po nějaký čas jeho osobním žákem. Mezi spoustou myšlenek, které se mu v tom krátkém okamžiku honily hlavou, jej zaujalo několik, téměř zapomenutých vět.

„To není zdaleka všechno," kázal tehdy Otmar, „co může člověk touto technikou dokázat. Dlouholetým cvičením můžeš zvýšit citlivost své mysli natolik, že by ses mohl dorozumět dokonce i se zvířetem, pokud by zrovna bylo v klidu. Samozřejmě na úrovni jeho myšlení - což znamená několik základních pocitů, jako je například: strach, hlad, nebo naopak příjemný pocit z nasycení. Ale jak říkám - chce to léta a léta tréninku."

Gorm téměř nevnímal, jak se jeho přátelé pomaloučku stahují zpět k nejbližšímu stromu.

„Nemůžeme ho tam nechat," řekl Akat snad už potřetí.

„Možná to opravdu dokáže," zadoufal Loren.

„Láry fáry," zabručel Pesack a vykročil zpět ke Gormovi.

„Počkej," pověsil se mu Tirin na rameno. „Teď už toho moc nenaděláme. Podívej!"

Kruxský lovec stál ve sněhu a působil trochu zplihle. Rikho si byl vědom toho, že ať chtěl hraničář udělat cokoli, už s tím začal. Hloupá situace, vztekal se Tirin. Nevím, čím mu víc ublížím. Tím, že jej nechám

na pospas medvědovi, nebo když mu přetrhnu předivo magie?

Gorm se mezitím uvolnil a nechal svou mysl plynout prostorem. Navzdory vypjaté situaci se mu splynutí podařilo nečekaně rychle. Ucítil překotné myšlenky svých stahujících se přátel za sebou a díky nim se zorientoval. Pomalu plul prostorem kupředu, ale medvěd nikde. Zavřel oči, aby jej ani zrakové vjemy nerušily. Tady někde už, k sakru, musí být, proběhlo mu hlavou a ztratil koncentraci.

V tu chvíli se medvěd konečně probral z překvapení a rozhodl se svého protivníka prozkoumat. Zavrčením mu dal najevo, co si myslí o jeho přítomnosti a celý se vypjal, aby bylo vidět jeho mohutné tělo.

Kruxskému strážci mezitím došlo, kde dělá chybu. Od doby, kdy částečně zvládl základní techniku vcítění se do myšlenkového pozadí, naučil se vyhledávat složité psychovzorce vyšších bytostí. Teď má ale co do činění s divokým, jednoduchým zvířetem. Tady bude to úskalí, o kterém hovořil Zelený Pán. Jeho mysl není dostatečně jemným nástrojem a chybí jí ta zmiňovaná léta tréninku. Myšlení medvěda je navíc naprosto odlišné od lidského a chce-li mu porozumět, musí vše lidské potlačit. Rozhodl se provést ještě jeden pokus.

To už medvěd vyzkoušel většinu známých zastrašovacích triků a rozhodování v jeho malém mozečku trvalo zlomky okamžiků. Vrhl se vpřed, ale stále ještě byl z toho neznámého tvora nejistý a těsně před ním se zastavil.

Gorm by byl jistě nemálo vyděšený, ale ještě stále měl zavřené oči a pokoušel se o spojení, které bylo prakticky nad jeho síly.

Ve stejné chvíli Akatovi konečně povolily nervy a z

jeho dlaní se na medvěda snesla sprška záblesků. Tirin okamžitě pochopil, jak zle by mohlo být, a hbitě jej napodobil.

Loren měl do té doby dost času, aby nasadil tětivu a magický útok rikhů pochopil jako signál. Napjal luk a vystřelil šíp. Byla to mistrovská rána. Medvěd, zraněný hned na několika místech najednou, se ocitl mezi mlýnskými kameny svých živočišných pudů. Z jedné strany na něho dotíral vztek, podpořený narušením jeho teritoria a na straně druhé jej svazoval strach z někoho, kdo je menší než on a dokáže mu způsobit tolik bolesti. Vztekle máchl tlapou, aby ztrestal původce té nesnesitelné bolesti, tedy toho, kdo mu stál nejblíže.

Gorm měl sice na hlavě čapku od skřítků, která by většinu ran ztlumila, ale drápy šelmy prošly hustou kožešinou jako máslem. Zvíře se dalo na útěk dřív, než se lovcovo tělo svezlo k zemi.

Nikdo medvěda nepronásledoval. Všichni se rozběhli k příteli, ležícímu v bezvědomí ve sněhu.

Zranění vypadalo hrozivě. Několik cárů kůže viselo i s částí bohaté kštice Gormovi přes čelo a obličej se mu zaléval krví.

„Do frasa!“ ulevil si Loren, zatímco trhal spodek Gormovy haleny na dva palce široké pruhy. „Proč zrovna on? Myslíte, že bude umět vyléčit i sám sebe?“

„Když ne,“ zabručel Akat, „musíme se setsakra snažit.“

„Proč by neuměl,“ divil se trpaslík a trochu nemotorně vracel lovcovu kůži i s vlasy na původní místo.

Tirin si nabral plnou hrst sněhu a otíral krev z Gormova obličeje.

Když přišel lovec k sobě, chvíli jen nechápavě zíral

na ostatní. Pak si uvědomil bolestně mrazivý tlak na hlavě a vzpomněl si na medvěda. Opatrně si sáhl na hlavu, vyvrátil oči v sloup a zasténal.

„Chybí mi někde něco?“ zeptal se zastřeným hlasem, s pohledem upřeným na Tirina.

„Myslím, že máš trochu strženou kůži na hlavě,“ odpověděl rikho opatrně.

Hraničář se pokusil zdvihnout do sedu. Šlo to, ale při každém pohybu sykal bolestí. Navíc se pramínky krve vyřinuly zpod slepených vlasů do obličeje. V půli pohybu se kousl do rtu a prudce, naráz, se posadil. Na čele se mu perlil ledový pot, okamžitě barvený krví do šarlatová.

„Máte někdo něco, co bych mohl použít jako zrcadlo?“ zeptal se.

„Když myslíš...“ pronesl Pesack s předstíranou lhostejností a pokrčil rameny. Vytáhl dlouhou trpasličí dýku, která se nádherně leskla a ještě než ji Gormovi podal, přeleštil její povrch rukávem. Lovec se v ní chvíli vzhlížel a notnou dobu nevydal ani hlásku.

„Než se oženíš,“ nevydržel to nakonec Akat, „tak se ti to zahojí.“

„Tahle zatracená cesta na sever vylučuje jakoukoli možnost dožít se vlastní svatby,“ odsekl Gorm, ale bylo znát, že prvotní šok už malinko pominul.

„Tirine, ty tu prosím tě zůstaň. Potřebuji pomoc. Vy ostatní nás, jestli je to možné, nechte o samotě,“ řekl prosebným hlasem. Požádal Tirina, aby mu podržel nůž tak, aby lovec viděl na své zranění. Pak se zaťatými zuby začal urovnávat cáry kůže. Co chvíli si otřel hřbetem ruky z čela crčící krev. Když byl konečně s úpravou pošramoceného účesu spokojen, kývl na rikha. Věděl, že mu nemusí nic vysvětlovat. Zavřel oči a s

úpěnlivou modlitbou k bohu Stelemovi začal odčerpávat silu z okolí.

„Je tady," poznamenal Tirin vědoucně. „Alespoň ta naše."

Gorm jej však nevnímal.

Před Tirinovým užaslým zrakem přestávala rána na Gormově hlavě pomalu krvácet. Kruxský hraničář však přecenil svoje síly. Zapomněl na opatrnost a dávka magie, kterou v sobě soustředil, nebyla právě nejskromnější. Její prudké vydání mu sebralo zbytek sil a lovec ztratil vědomi.

Když se po chvíli probral, první co spatřil, byl věnec hlav nad sebou. Všichni jeho přátelé seděli nahloučeni kolem něho a čekali, až přijde k sobě.

Na radu obou kouzelnických učňů se jej nepokoušeli přivést k vědomí, za což jim byl více než vděčný. Když je člověk ponořený v udržování kouzla, může mít každé vyrušení nepříjemné následky, dokonce i v případě, že ten dotyčný ztratí vědomí. Tělo se musí s takovou nehodou vypořádat samo.

Náhle se výraz Gormovy tváře změnil. Vybavovalo se mu čím dál víc detailů z nešťastné příhody s medvědem a náhle, navzdory tepající bolesti, mu bylo zatěžko smířit se s faktem, že při pokusu o ovlivnění zvířete neuspěl. Chápal, že o něho měli strach, ale přesto v něm vzklíčil pocit křivdy.

Co kdyby mi poskytli ještě chvíli? Ptal se sám sebe. Zvládl bych to? Určitě, pokýval bezeslova hlavou. Určité by se mi to na poslední chvíli povedlo. Vlastně je to jejich vina, že mě tu záležitost nenechali dovést do konce. S odstupem času se čím dál víc opájel představou, že by to býval zvládl. Opět, tentokrát s menšími bolestmi, se posadil a jen co pravačkou

opatrně zkontroloval zranění na hlavě, trochu nasupeně se otázal:

„Kdo zaútočil na toho medvěda?“ Urin, který si všiml změny v lovcově výrazu, zpozorněl, a hbitě odpověděl: „Všichni přeci.“

Gorm se však nedal jen tak lehko odbýt. „Ptám se, kdo zaútočil jako první.“

„Já,“ přihlásil se trochu nerozhodně Akat. „Kdyby to neudělal, musel bych začít já,“ zastal se jej Tirin, jemuž pomalu docházelo, co se asi odehrává v Gormové mysli.

„Mohli jste mě zabít,“ pokračoval lovec tvrdošíjně. „Kdybyste mi dali ještě trochu času, mohl jsem ho přesvědčit, aby odešel.“

Tirin dal překvapenému Akatovi znamení, aby mlčel. „Jistě ses od kruxských mistrů naučil mnohé,“ začal opatrně, „ale my tvé schopnosti, Gorme, neznáme, a tudíž bys měl pochopit, že o tebe máme strach. Kdybys nám včas řekl, o co se chceš pokusit, určitě bychom do ničeho nezasahovali. Už jenom proto, že jsme nic takového ještě neviděli.“

Gorm cosi zabručel, ale ve výčitkách nepokračoval. Rikhova vhodně volená slova zmírnila jeho roztrpčení a chvíli se dokonce dokázal tvářit, že na všechno zapomněl. O něco později se rozpoutala debata o tom, je-li schopen pokračovat v cestě ještě dnes. Opáčil, že je to třeba vyzkoušet a hned se hrabal na nohy, které mu vzápětí vypověděly službu.

„Dobrá. Nejsem úplně v pořádku,“ přiznal vztekle. „Zkusíme to znovu za pár paprsků.

Toho dne už na cestu nevyrazili, ale hned nazítří se Gorm s úpěním postavil na nohy, udělal několik kroků k severu a zavelel: „Za mnou. K sakru!“ Loren se

kolem něho prosmýkl, protože věděl, že prošlapávat cestu sněhem by bylo pro Gorma příliš namáhavé.

Díky závratím, kterými lovec trpěl, neušli ten den nijak daleko, ale i přes to se každým krokem vzdalovali Haliwormu. Skalní stěna po jejich pravé ruce už byla sotva patnáct sáhů vysoká a šli podél ní spíše na severovýchod, než přímo k severu. Les zhoustl, a tak byli poměrně dobře chráněni před severákem, který fičel na pláni. Gorm každou chvíli zastavoval, aby si odpočinul, a přitom se zamyšleně rozhlížel, nebo přičichával ke stromům. Místy uždiboval kousky smůly a schovával si je do plátěného smotku. Nikdo jeho činnosti nekomentoval, protože podobně se choval už daleko na jihu, ještě předtím, než objevili Narby. Upínal svou pozornost k přírodě a to bylo dobrým znamením.

K večeru našli příhodné místo k táboření, beze strachu rozdělali oheň a opekli si k večeři zbytky masa. V hovoru se snažili vyhýbat nešťastné události s medvědem a více se zabývali dohady o tom, kdy konečně narazí na známky lidské, nebo jiné přítomnosti. Gorm usnul toho večera velmi brzy. Jeho přátelé si tentokrát, hlavně s ohledem na dravou zvěř rozdělili hlídky, ale lovce, který potřeboval nabrat sil, se rozhodli nebudit.

„Konečně máme nějaké zprávy," pronesl vysoký štíhlý muž se špatně skrývaným vzrušením. Jeho nahlas vyřčená věta v obrovské hale, s kamennými stěnami a téměř bez nábytku, málem zanikla. Ve vedlejší místnosti nikdo neslyšel ani slovíčko.

V šedi a černi oblečený Karmelin Lauros kývl hlavou. Přestože šlo o informace, na které tak dlouho čekal, tvářil se, jako by se jej to netýkalo.

Štíhlému asketovi okamžitě došlo, že se odpovědi nedočká, dokud nevypoví všechno do posledního slůvka.

„Byli viděni u Lionu. Ale už je to dost dlouho.“

„Co to znamená - dlouho?“ pozvedl Karmelin tázavě levé obočí.

Mladší muž se nenechal zastrašit náhle výhružným tónem a klidně vypověděl vše, co věděl.

Jeho protějšek očividně zuřil, ale po chvíli se opanoval.

„Dlouho by bylo před týdnem,“ hovořil Lauros teď už navenek klidným hlasem. „Tohle je bohužel dávná historie. Pátrejte dál!“ Mág nebyl ani zdaleka tak klidný, jak se snažil poslední týdny působit. Ještě dlouho bude mít v paměti pokus proniknout mezi zdi umturského kláštera. Toho dne, kdy to zkusil, si poprvé uvědomil, že nejen jeho patron je bohem skutečnějším, než si je většina lidí ochotná připustit. V Umturu mu došlo že jsou místa, kde mu jeho kouzla a čáry příliš nepomohou. Toho dne jej také s novou silou zasáhla slova podivné věštby a klid spánku víc než jindy rušilo jen pomyšlení na to jméno. Tirin.

***

Nad ránem probudily Gorma podivné zvuky. Zprvu ještě rozespalý se rozhlédl, a spatřil proti blednoucímu nebi siluetu hlídkujícího Tirina. Pak to zaslechl znovu a zvítězily návyky zkušeného lovce. Převalil se na břicho a pootevřel ústa, protože tak vždy o trochu lépe slyšel. Nikdy mu nikdo nevysvětlil čím to může být, ale fungovalo to. Od pusy se mu valila oblaka páry, která jej rozptylovala, a proto raději zavřel oči. To, co slyšel,

bylo nepochybně přešlapování nějakého velkého zvířete. Sníh pod tou vahou totiž úpěnlivě skřípěl a slabé větrem se nesoucí funění, jako od veliké námahy, se sotva znatelně, ale přeci jenom přibližovalo. Lovec krátce zauvažoval, kolik času zbývá, než ta potvora dojde až k nim, a rozhodl se, že nebude zbytečně plašit. Vítr foukal od ní k tábořišti. Potichu vstal a hodil okem po Tirinovi. Ten se ani nepohnul. Podřimuje, pousmál se Gorm vduchu. Naklonil hlavu na jednu a pak na druhou stranu, aby zjistil, jak moc mu bude překážet jeho zranění. Tupá bolest hlavy se změnila v ostré, ale snesitelné nepříjemno na povrchu.

Opatrně našlapuje prošel kolem rikha a zamířil mezi stromy, směrem ke zdroji zvuků. Jak se blížil, rozpoznal ještě cosi, co znělo, jako když jeho matka, blahé paměti, odmetala za obzvláště krušných zim sníh od zápraži. Ach mámo, povzdechl si tiše.

Ze zasnění jej probralo ostré třesknutí. Zlomená větev, uvědomil si okamžitě a několika přískoky zmizel v nedalekém mlází. Zvuky zněly čím dál blíže. Vyhlédl na druhé straně křovin, a přikrčen pozoroval okolí. Po pravé ruce trčelo ze sněhu rozlehlé skalisko, hustě obrostlé křovinami, a na opačné straně porost světlel a řídl. V té chvíli zpozoroval tvora a strnul. Něco takového ještě neviděl. Zvíře si zvolna produsávalo cestu sněhem a zdálo se, že jej nevidí. Měl tedy čas si je pořádně prohlédnout. Nejbližší, i když značně pokulhávající přirovnání bylo ještěrka, ale ještě nikdo neviděl sáh a půl vysokou ještěrku s olbřímím tělem, tlamou jak vrata do chléva a tři sáhy dlouhým ocasem. Tím právě nestvůra švihala ze strany na stranu a způsobovala zvuk, při kterém si vzpomněl na matku. Tvor byl pokrytý velkými nepravidelnými kovově se

lesknoucími šupinami, ale na některých místech mezi nimi, navzdory všemu co znal, trčely shluky krátkých zrzavých chlupů. Zvíře se náhle zastavilo, zvedlo hlavu a zdálo se, že větří. Z pootevřených úst vystřeloval v krátkých intervalech dlouhý, rozeklaný hadí jazyk. Gorm se vzpamatoval ze svého úžasu a uvědomil si, že se otočil vítr. Pozdě. Potvora vydala ostrý syčivý zvuk a pomalu se otočila čelem k němu. Jestli má i přes svou velikost hbitost ještěrky, uvažoval mladík, překoná těch šedesát sáhů dřív, než řeknu švec. V duchu si ulevil kletbou a zašilhal směrem ke skalisku. Nechutně hlazené, pomyslel si. Asi aby se na něj nedalo vylézt. Nevesele se pousmál, nadechl se a vyrazil. Příště vzbudím ostatní, i kdybych slyšel trávu růst, peskoval se, ale jen v duchu. Už tak se zadýchal nepříjemně rychle a zranění hlavy o sobě dávalo vědět s rostoucí intenzitou. Sníh byl pro běh na krátké tratě přeci jenom dost hluboký. Vběhl mezi křoviny, snaže se nevnímat bolestivá šlehnutí větví, a krok od skalky se odrazil. Ruce mu po hladkém kameni sjely, a když žuchnul do sněhu, zpod několika nehtů mu tekla krev. Procedil skrz zuby několik neslušných výrazů, ale od bolesti mu to nepomohlo.

Konečně mě něco bolí víc, než hlava, vyzkoušel hojivou sílu černého humoru, ale ani to nepomáhalo. Stoupl si na špičky a ohlédl se přes rameno. „K sakru!“ ulevil si. Potvora trčela stále na tom samém místě, hlavu otočenou k němu, a mrskala ocasem. Po chvíli váhání však přeci jen vykročila jeho směrem. Při třetím kroku zrychlila, pak ještě trochu a strach dodal Gormovi sílu. V okamžení stál na vrcholu skaliska. Tam se rozkročil a nervózně čekal, co bude dál, cucaje si zkrvavené prsty. Hlavou mu proběhly myšlenky na

spící tábořiště. Dusot nestvůry je musí každou chvílí probudit.

Šupinatá mrcha začala brzdit až těsně před pásem křovin. Nebylo to však proto, že by jí mohlo houští nějak ublížit. Naopak. Když se zastavila pod skaliskem, táhla se za ní středně široká, křovím proklestěná cesta.

Útočná plošina, napadlo lovce při pohledu na kolos pod sebou. Hadí jazyk už opět kmital, jak se ještěr snažil zorientovat čichem. Gorma napadlo, že možná špatně vidí. Sáhl za opasek, vytáhl kožešinovou rukavici a otřel do ní pomalu osychající ledový pot s čela. Spolu s ním se do kožešiny vpilo i trochu krve. Natáhl se a položil ji před sebe co nejníže a nejblíže k nestvůře. Pak začal velice opatrné couvat. Jakmile jej skryl vrchol skaliska, ještě jednou se potichu vztyčil, aby zkontroloval, co se děje na druhé straně a potom se spustil na zem. Včas si vzpomněl na správný vítr a vzdálil se co možná nejširším obloukem. Neviděl už, jak se potvora odrazila, vztyčila se na zadních, chňapla po rukavici a zklamaná chabým a nesnadno stravitelným úlovkem, třepala hlavou, dokud rukavici nepřekousla.

Kruxský hraničář dorazil do tábora a překvapeně hleděl na své druhy, spokojeně podřimující pod hromadami kožešin a houní. Nejdříve opatrně vzbudil vsedě podřimujícího Tirina. „Psst," přitiskl si prst na ústa. Rikho si okamžitě všiml krve kolem nehtů. „Co jsi, u všech bohů..."

Gorm jej zarazil. „Rychle je vzbuď. Zabalit a pryč. Kus odtud je potvora, jakou ještě nikdo z nás neviděl." Za řeči sbíral své věci a cpal je v chvatu do vaku.

Tirinovi konečně došlo, že se doopravdy něco děje, a zacloumal nejblíže ležícímu Akatovi ramenem.

Po chvíli už Gorm opět popisoval nestvůru a pomáhal Akatovi s balením. Jakmile měli všichni sbaleno, vyrazili ostře vpravo tam, kde tušili teď už jen několik sáhů vysokou hranici kotliny. Čekalo je však zklamání. Skála, dosahující v těchto místech výše sotva tří mužů, byla namrzlá, a o jejím zdolání nemohlo být ani řeči. Vydali se proto podél stěny dál na sever.

Neušli ani dvě míle, když za sebou zaslechli dusot.

„To monstrum si tě zamilovalo," prohodil Loren přes rameno, aniž by zpomalil. Nějak se mu, po Gormově popisu, nechtělo ohlížet.

„Raději přemýšlej, jak se té mrchy zbavit," supěl lovec. Hlava se mu točila a zvolna zaostával za ostatními. „Pokud včas nenarazíme na místo, kde by se dalo vylézt nahoru, je po nás veta."

„Ne, že bych z toho měl radost," utrousil Pesack, „ale jsou tu i stromy. Můžeme vylézt na ně. I když," zmlknul na chvíli, aby popadl dech, „skála je jistota."

Hraničář se mračil a nebylo to jen bolestí a vzteky nad vlastní nemohoucností.

„Musí to být ale sakra mohutný strom. Jinak si ho ta mrcha utrhne jak kytku," sípal. „Krom toho si nejsem jistý, jestli za námi nevyšplhá.

„To je vážně tak veliká?" volal Akat, kterému strach dodal křídla a pelášil teď dobrých sedm kroků před Gormem.

„Jestli nás pro tentokrát spasí strom, udělejme to hned," ozval se Tirin. Cítil, že už dlouho běžet sněhem nevydrží a krom toho útěk nepovažoval za řešení.

Dostatečně vzrostlých stromů tu bylo dost. Horší bylo najít takové, aby se na ně dalo vylézt. Nejobratnějším se ukázal být Loren. Téměř se přisál ke

kmeni, který si vybral, a během chvilky už seděl vysoko ve větvích. Horší to bylo s rikhy. Lovec s trpaslíkem je museli na jeden ze stromů doslova vytlačit. Sotva se i Akat, hned po Tirinovi, zachytil nejnižších větví, ohlásila Pesackova šťavnatá kletba, že nestvůra dorazila.

Gorm na nic nečekal a začal se soukat na další nejbližší strom, zatímco trpaslík se dal bezhlavě na útěk. Loren, který to z výšky pozoroval, začal lámat tenší větve, a jednu za druhou je házel po obludě, aby na sebe upoutal pozornost. Chvíli trvalo, než si takového smetí vůbec všimla. Pak šlo ale všechno ráz na ráz. Prudce změnila směr, rozběhla se k Lorenovu stromu a stále nabírala rychlost. Její hbitost byla více než udivující. Aniž by zpomalila, vrazila tupým čenichem, z něhož trčel vzhůru masivní roh, do kmene. Strom se rázem přestal zdát dostatečně silný. Dřevo zaúpělo a kmen se naklonil. Ještěr o pár kroků ustoupil a kousek zopakoval. Náraz pula doslova vymrštil. Mohl hovořit o štěstí, že se vyšplhal dostatečně vysoko. Jeho tělo opsalo široký oblouk a dopadlo do hlubokého sněhu nad skalní stěnou. Závěj utlumila Lorenovy nadávky.

Dole se mezitím obluda nehodlala smířit se ztrátou kořisti. Třetím náporem strom vyvrátila, takže padl a opřel se o skálu. Zmateně se rozhlížela, kam zmizela její voňavá a nade vší pochybnost chutná kořist. Ocasem vztekle zametala sníh a rozeklaný jazyk se jí míhal, že bylo těžké jej rozeznat. Pak se opět pustila směrem, kterým zmizel Pesack. Gorm, ač se na stromě stěží udržel, neváhal, a zopakoval pulův trik s větvemi. Nestvůra zareagovala až na potřetí, když jí větev vzala přes hlavu.

Z vedlejšího stromu pozoroval Tirin padlý kmen, který mohl být jejich spásou. Chvíli zvažoval možná rizika a právě když definitivně dospěl k názoru, že je to sebevražedný nápad, vrazil ještěr poprvé do stromu, na kterém se křečovitě držel Gorm.

Tirin se k Akatově hrůze začal pomalu spouštět dolů. Objal kmen rukama i nohama, trochu povolil sevření, ze sáhu a půl pak seskočil a rozeběhl se k vyvrácenému stromu. Ještěr si ho všiml okamžitě. Zapomněl na Gorma a pustil se za rikhem, který se zdál mnohem snadnějším soustem.

Sklon kmene umožnil rikhovi běžet vzhůru jako po úzké lávce. Tupý náraz hory masa jej zastihl až téměř nahoře. Zakolísal, pokusil se udržet rovnováhu, ale ve stejné chvíli už věděl, že je zle. Náhle se shlukem jehličí mihla ruka a zachytila jej. Vyděšený Tirin měl v tom okamžiku v hlavě jedinou myšlenku. Přežít! Vybičoval se k poslednímu zoufalému výkonu a s pomocí toho kohosi se vytáhl vzhůru. Tam padl vyčerpaně do sněhu. Když zvedl hlavu, překvapeně hleděl do Lorenova rozesmátého obličeje.

„Co je s ostatními?“ zajímal se pul.

„Pesack někam utekl,“ odpověděl malý kouzelník. „Akat a Gorm jsou ještě na stromech.“

Lovec viděl ze své pozice především dolů a šikmo do stran. Když však uběhla řada paprsků a rikho stále nepadal do sněhu u paty vyvráceného stromu, dospěl k názoru, že se šťastně vyšplhal na skálu. Po chvíli uviděl, jak se nestvůra pomalu otáčí. Může si pamatovat, odkud na ní dopadaly klacky? ptal se sám sebe. Pamatovala. Na první pohled těžkopádně, co noha nohu mine, se došourala až pod Gormův strom.

Lovec se snažil rozpoznat, jestli není od šílených

nárazů někde poraněná, ale nevypadalo to. Copak je nezranitelná? zděsil se. Zdálo se, že obluda změnila taktiku. Postavila se ke kmeni bokem a začala se o něj drbat skoro stejně, jako to často dělávají divoká prasata. Jen účinek byl jinačí. Díky její velikosti a váze to s hraničářem nahoře házelo tak, že měl značné problémy se udržet. Ani si neměl možnost všimnout, jak se od jednoho z vedlejších stromů odlepila další drobná postavička a pracně se vysoukala po padlém kmeni na skálu. Ještěr měl oči jen pro Gorma. Zatím co nad vývratem vzrušeně debatovali Tirin s Lorenem jak by mu mohli pomoci, on sám hleděl se strachem v očích vstříc chvíli, kdy jej definitivně opustí zbytek sil. Bylo skoro jedno, jestli sletí na zem sám, nebo i s povážlivě skřípějícím stromem. V obou případech skončí u nohou šupinaté bestie. Prsty s ulámanými nehty, jimiž se křečovitě držel větví bolely a pálily jak tisíc čertů a opět z nich začala crčet krev. Bolest hlavy mu téměř znemožňovala přemýšlet. Další zhoupnutí stromu bylo provázeno nezaměnitelným praskotem. Kmen nápor nevydržel a zlomil se. Ne však někde dole, jak by lovec očekával, ale necelé tři sáhy pod ním. V následujícím okamžiku už se řítil i se zbytkem stromu přímo na hlavu nestvůry, která útok zeshora neočekávala. Nohy se pod ní podlomily a oči se na kratičký okamžik potáhly blankou.

Gorm se vzpamatoval poměrné rychle. Vyškrábal se na nohy, a i když mu chvílemi vypovídaly službu vysílením, zamířil k povalenému kmeni. Naneštěstí měla i obluda tuhý kořínek. Neuběhl ještě ani pět sáhů a slyšel, jak se zvíře s funěním obrací. Klopýtl a jen tak tak, že udržel rovnováhu. Za zády se mu rozezněl dusot. Tři sáhy, dva skočil na kládu a snažil se

zmobilizovat všechny rezervy. Nohy mu na mokrém dřevě ani jednou neujely a plošina nad stěnou byla najednou na dosah. Jako v mlze viděl Lorena s Tirinem, jak se k němu natahují, aby mu pomohli nahoru.

Prásk. Mohutný náraz mu sebral oporu pod nohama.

Dokonce i rozzuřenému ještěrovi ta rána málem podlomila nohy.

Podruhé v krátkém sledu padal Gorm k nohám bestie. Obratně, i když s bolestným zaúpěním vyskočil a tasil meč. Potvora však měla v zásobě nepřeberná množství vydařených kousků. Zatímco se Gorm připravoval vrazit jí meč do šklebícího se chřtánu, ona jen líně udělala úkrok, rozhodnuta rozdrtit jej svým objemným šupinatým bokem o skálu. Vládu nad lovcovým chováním převzal pud sebezáchovy. Bleskurychle namířil špičku meče mezi šupiny, druhý konec opřel v poslední chvíli o stěnu a prudce se vrhnul k zemi. Než nestvůře došlo, co se děje, vrazila si víc než polovinu kruxské čepele do těla. Lesem se rozlehlo nepříčetné, vzteklé zasyčení. Bestie se kroutila, syčela a pokoušela se dosáhnout tlamou na domnělého nepřítele, jenž jí trhal bok. Sněhem se plazícího, vysíleného Gorma si ani nevšimla. Lovec se po dvaceti sázích ztěžka zvedl a vydržel se potácet podél skalní stěny k severu, dokud se odněkud neozval povědomý hlas. „Hej! Hledáš někoho?“

Do Gormovy tváře se pomalu vracel příčetný výraz. Zvedl pohled po zvuku praskajících větví a vyčerpaně se usmál na Pesacka, slézajícího ze stromu k němu dolů. S prvním pocitem jakéhosi bezpečí mu jeho nohy konečně vypověděly službu. Pesack slezl ze stromu, nabral si plné hrsti sněhu a třel Gormovi spánky, dokud jej nepřivedl k vědomí.

IX. kapitola

Až třetí den zavládla v tábořišti na severním okraji lesa o trochu povznesenější nálada. Loren, za pomoci nejnovějších modelů improvizovaných šípů, skolil vzrostlého samce jakéhosi severského zvířete, které by, nebýt masivnějšího čenichu a podivně srostlého paroží, mohlo být klidně jelenem. Po několikadenním půstu si naplnili břicha až k prasknutí. Po chutném obědě si již po dvacáté vyslechli Gormovo vyprávění o tom, jak přišel o meč a po dvacáté jej ujistili, že jen co se vrátí na jih, složí se mu všichni na nový. Akat se nechal slyšet, že donekonečna opakovanou historku o boji s ještěrem a ztrátě meče považuje za důsledek šoku a hladu. Ode dneška prý budou konečně moci řešit i jiné věci.

Vzpomínky na domov a plány, co budou dělat, až se šťastně vrátí na orwarské území, byly teď na denním pořádku. Akat vyprovokoval Lorena k debatě o původu stále častěji se vracejících orwarských témat. Dospěli k názoru, že jde o důsledky zdánlivě nekonečného odloučení od civilizace.

„Nejde o Orwar jako takový," říkal právě rikho. „Chceme zkrátka město, nebo alespoň vesnici, kde by byla hospoda - chci říct - lidé... Však mi rozumíte."

Pesack, usazený na hromadě houní se trochu posměšné šklebil, ale rozuměl. Nepochyboval o tom, že rikho trefil hřebíček na hlavičku.

„Už to všechno nemůže dlouho trvat," promluvil zničehonic až do teď mlčící Tirin. „Vždyť se podívejte kolem sebe. Ledová pláň, kam až oko dohlédne. Zima je tak třeskutá, že ani stromy nerostou tak, jak by měly." Po těch slovech všichni podvědomě zabrousili

pohledem k pokrouceným, zakrslým listnáčům s malými lístky a nepřirozeně bledou kůrou.

„Kdyby byl mráz ještě větší," pokračoval malý kouzelník, „myslím, že už bych to ani nepoznal. Z nosu mi kape prakticky nepřetržitě a každý večer se modlím k bohům, abych se ráno zase probudil. Myslím, že pláň bez konce je hloupost. Buď už brzy narazíme alespoň na známky toho, co hledáme, nebo planina prostě skončí a my budeme vědět, že jdeme špatně."

„Skončí - skončí," čertil se Akat. „Jak skončí? Co bude za tím koncem?"

„Za koncem není nic. To je přeci jasné," bručel trpaslík, kterému byla tahle debata trochu proti srsti. „Konec je prostě konec."

Tirin chtěl ještě něco říct, ale náhle se zarazil a zahleděl se do pláně.

„Podívejte," ukázal po chvíli rukou k severu. „Vidíte tam něco?"

Chvíli pozorovali pláň, ale nikdo nezahlédl nic podezřelého.

„Už vidíš bílé myši," odbyl Gorm celou věc mávnutím ruky. „Kašli na to."

Nakonec se rikho nechal přesvědčit a na všechno zapomněl.

Následujícího dne před polednem narazili na podivné stopy. Marně uvažovali jaký tvor, chodící s největší pravděpodobností po dvou, může zanechat ve sněhu tak široké a přesto mělké otisky. Nedlouho po té zabloudil Tirin pohledem do pláně a opět výkřikem upozornil ostatní. Tentokrát to však viděli všichni. Temná skvrna na bílém pozadí jako by bez námahy klouzala nekonečnou zasněženou rovinou.

„Měls pravdu, promiň," vyhrkl rychle Gorm, když

zpozoroval, že chce rikho něco říct. Tirin sklapnul a tvářil se potěšené.

„Vypadá to podivně," ozval se Loren. „Myslím, že kdyby někdo pozoroval z téhle vzdálenosti nás, viděl by pět, z posledních sil se potácejících teček."

Nastalo tísnivé, nepřirozené ticho. To temné cosi se nepřibližovalo, ani nevzdalovalo, prostě jen zvolna klouzalo kamsi k východu. Pak se v jednom okamžiku všichni podívali na klopýtnuvšího Akata a když pohlédli zpět, bylo to pryč. Od té chvíle se nad skupinkou utrmácených poutníků vznášel stín strachu z toho temného čehosi, který se vystupňoval nazítří, když je na nezvaného souputníka upozornil Tirin potřetí.

„Zdá se, že je blíž než včera," podotkl Akat zastřeným hlasem.

„Nesejčkuj!" okřikl jej pul, ale i z toho jediného slova přímo čišela nejistota. Dva dlouhé paprsky pak stáli a mlčky pozorovali černou siluetu, pohybující se plání. Každý z nich se pak při pochodu občas odvrátil s nadějí, že až se podívá zpět, bude temná skvrna pryč. Byly to plané naděje. Až pozdě odpoledne změnil tmavý tvar prudce směr a nečekaně rychle zmizel za obzorem. Krátce na to se utábořili. Tentokrát už nikdo nepochyboval o nutnosti držet hlídky. Na Lorena připadla ta poslední. Nad ránem.

Dlouhé hodiny se vlekly a prakticky nebylo, čím si ukrátit dlouhou chvíli. Svítání přišlo jako dlouho očekávané vysvobození. Pul vstal a aby se trochu protáhl a rozproudil krev v nohou, udělal několik kroků směrem ke kraji lesa, který už vlastně ani lesem nebyl. Na pláni se něco hýbalo. Zprvu si nebyl jistý, ale po chvíli už bylo jasné, že tentokrát je siluet víc. Vyděšený Loren vzburcoval tábořiště během několika okamžiků.

Zalehli pod krajními stromky a pozorovali postavy. Jak se blížily nebylo pochyb, že se nejedná o jejich temného průvodce z posledních dní. Tohle byla skupina, s největší pravděpodobností barbarů, pohybujících se po sněhu velmi podivným způsobem. Kladli před sebe nohy v dlouhých nepřirozené protáhlých krocích a vůbec se nebořili do sněhu. Každý z nich se přitom opíral o dlouhé rovné bidlo. Bylo naprosto nepochopitelné, jak mohou něco takového dokázat. Postupovali nečekaně rychle a záhy zmizeli za západním obzorem.

„Působivé," mračil se Gorm. „Tohle umět, tak to tady pročešeme během týdne celé."

„Nepůjdeme se podívat, jaké po sobě nechávají stopy?" navrhl Akat.

„Je to přeci jen daleko v pláni a dost by nás to zdrželo," namítl Pesack. „Navíc teď máme jistotu, že tu skutečně někdo žije, ale netušíme, byl-li by nám přátelsky nakloněn. Přestože se v posledních dnech čím dál víc odchylujeme od původního směru, teď se mi teprve nechce vydávat na otevřenou pláň."

Jeho důvody byly jasné a nikdo je nezpochybňoval. Urychleně pobalili své věci a vyrazili dál k východu. Tirin dlouho uvažoval, jestli by nebylo rouháním osudu, kdyby své přátele upozornil, že se dnes ještě jejich tajemný a nevítaný průvodce neobjevil. Nakonec se rozhodl mlčet. Netušil, že ostatní uvažovali podobně. V každém případě o temné siluetě na pláni nepadla toho dne ani jediná zmínka. Přesto, nebo naopak právě proto, byli všichni nervózní. Hovořili mezi sebou jen málo a večer před spaním se omezili jen na pár vět a losování o hlídky. Noc se nad nimi vznášela jako tichá hrozba. První hlídku držel Pesack. Hleděl do tmy, a

navzdory všem snahám se uklidnit, viděla jeho představivost za každým stromem temnou siluetu. Rád by se díval jinam, ale byl si vědom toho, že pohled do plamenů by jej oslnil, a pak by nerozeznal už vůbec nic. Při prvním pohledu na dvě jiskérky nedaleko tábořiště si řekl, že tam asi vítr zanesl něco málo žhavého od ohně. Zároveň si však uvědomil, že vítr vane opačným směrem. Jakmile mu došlo, že se ty dva rudě žhnoucí body nepohybují, srdce mu sevřela palčivá úzkost. On, trpaslík, neohrožený válečník, nesčíslněkrát zakalený ve zdánlivě prohraných šarvátkách a soubojích, se teď tváří v tvář neznámému nebezpečí rozklepal. Zuby se mu rozdrkotaly v ostrém stacattu a nedalo se to zastavit. Pevně skousl, zaklonil se a opřel rukama za zády tak, aby se mohl pravicí dotknout Lorenovy paže, trčící zpod přikrývek. Chvíli trvalo, než se hluboce spící pul probral. Vystrčil rozcuchanou hlavu a rozespale zamžoural do plamenů.

„Připrav si zbraně," utrousil trpaslík koutkem úst. „Co se děje," zašeptal Loren, ale rukou pod dekou automaticky překontroloval dýky a očima zabloudil k luku. „Nerad bych plašil zbytečně, ale až se trochu rozkoukáš podívej se tam, kam míří moje levá noha." „Vůbec nic tam nevidím," syknul pul po chvíli. „Hledej dva rudé body," zněla tichá odpověď. Zatímco zloděj pátral zrakem v temnotě, trpaslík podléhal zvolna se prohlubující panice. Ani on totiž nemohl nyní najít to, co předtím viděl tak jasně. Nenápadně se rozhlédl kolem sebe, překvapený, jak nepříjemně chutná opravdový strach. Když utíkal před několika dny před ještěrem, pociťoval strach, ale pořád si schovával jako poslední pojistku možnost, postavit se netvorovi čelem se zbraní v ruce. Pravděpodobnost vítězství byla malá,

ale jak dokázal Gorm, ne nulová. Tohle je jiná situace. Neměl nejmenší představu, jak bojovat s temnou postavou těžko postihnutelných tvarů, která jej ze tmy pozoruje rudé žhnoucíma očima. Navíc jej sžíralo palčivé tušení, že jeho milovaná sekera by mu poprvé v životě nemusela být nic platná. Takové myšlenky mu táhly hlavou, zatímco bloudil zrakem po okolí a přál si aby to, co viděl před tím, bylo jen šálení zraku. Ze zamyšlení jej vytrhl Loren.

„Už to vidím," prohlásil, a rázem byly všechny trpaslíkovy naděje v tahu. „Je to trochu víc vpravo od místa kam si ukazoval. Musíme vzbudit." Zbytek věty nestihl dokončit. Dvě malé karmínové tečky ostře zaplály a daly se do pohybu směrem k nim. Trpaslík vyskočil a zařval, co mu hlasivky stačily, aby probudil ostatní. Přitom stál ovšem k blížící se nestvůře neustále čelem a sekerou, na jejímž ostří poskakovaly odlesky plamenů, opisoval různě veliké kruhy. Loren se jen překulil do kleku a z této pozice prudce vrhl dvě dýky za sebou. Obě neškodně zapadly kamsi do sněhu. Gorm se hrabal z pokrývek a napínal zrak v zoufalé snaze zorientovat se v okolí. Zato Tirinův pohled padl téměř okamžitě na dva rudé body, které nemohly být ničím jiným než žhnoucíma očima. U všech bohů, to je snad démon, vyděsil se, ale nahlas neřekl nic. Už tak byla panika mezi jeho přáteli značná. Vzdal se snahy vymotat se z hromady houní a začal prudce sbírat sílu. Akat trochu zaostal, jelikož si rudých bodů hned nevšiml, a tak nevěděl, kvůli čemu je kolem něho takový zmatek.

Temný tvar zatím doplul do blízkosti ohně, takže mohli rozeznat obrysy jeho do té doby neurčitého těla. Nebyl však čas na dlouhé prohlížení. Vlastně - nebyl

čas vůbec.

Pesack vedl poslední oblouk sekerou trochu výš a pak prudce sekl, šikmo zezhora dolů. Průměrného chlapa by taková rána rozpoltila ve dví. Už tak dost černý tvar před ním však jen o několik odstínů potemněl a zastavil se. Plynulým pohybem roztáhl dvě křídla, jakoby utkaná z temnoty a trpaslík kvapně ustoupil. Netvor máchl do prázdna. Místem, kde ještě před chvílí Pesack stál, proletěla série záblesků. To se činili rikhové. Chvíli se zdálo, že to stín zastaví.

„Nechutná, viď?“ ušklíbl se Akat a navzdory zvolna se šířícímu chladu kolem sebe, začal čerpat novou sílu. Gorm, který se doteď hmoždil se zmrzlýma botama zaklel, odhodil je a hmátl do ohniště pro hořící větev. „A co oheň?“ zadoufal.

Temný tvar se dal opět do pohybu. Lovec uskočil až v momentě, kdy hořící část větve zmizela v netvorově těle, aniž by vyvolala jakoukoliv reakci.

Loren byl vyděšený do té míry, že vážně uvažoval o útěku. Ostatně, Gorm také stále couval a ustoupil už dál, než bylo nutné.

Pul viděl, že jeho dýky, Pesackova sekera, ani oheň netvorovi neublížily. Jediné, co ještě nezkusil, byla střela z luku. Hrábl za sebe pro šíp a chvíli pečlivě mířil. Po té vystřelil přímo mezi dvojici žhnoucích očí.

Výsledek byl okamžitý a nečekaný. Stín sebou prudce trhnul, na chvíli, jakoby získal daleko ostřejší obrys a vydal ze sebe zvuk, podobný zasyčení, znějícímu z hluboké studny. Tirin by přísahal, že v sykotu rozeznal jednotlivá slova. Nebyl však čas na naslouchání. Zvuk se ozval znovu, tentokrát s větší intenzitou, až všem ztuhla krev v žilách. Jediný pul, vybičovaný svým úspěšným zásahem, dokázal přemoci

nával strachu a nevolnosti kolem žaludku. Hmátl poslepu do toulce a vystřelil další šíp. Sykot se změnil v rezavý, nepříjemný kvil a nestvůra se dala na ústup.

Loren zaječel nadšením a vypustil do tmy za přízrakem nazdařbůh ještě dvě střely.

„Stačí, stačí," mírnil jej Tirin, zatímco Akat se pokoušel vyprostit stále ještě hořící větev z křečovité sevřených Gormových rukou. Pesack stál beze slova opodál a pokoušel se setřást hrůzu, která jej stále obestírala. Nocí dál zněl nepřetržitý vítězný pokřik.

Tirinovi se již povedlo odejmout pulovi luk, ale nedařilo se mu jej utišit.

„Je v šoku," utrousil přes rameno, ale nebylo ke komu. Akat se nadále snažil vyrazit z lovce jakoukoli rozumnou reakci a trpaslík měl dost starostí sám se sebou. V podstatě byl schopen uvažovat, ale nadměrná porce strachu, které se mu dnes dostalo, notně pošramotila jeho víru v sebe sama. Uvědomoval si, že stačilo málo a utekl by jako malý parchant. Co jen se to s ním stalo?

Gorm se konečně trochu uklidnil, ale jen natolik, aby na něj mohlo plnou silou dolehnout vypětí posledního paprsku. Svezl se k zemi a usedavě se rozplakal. Akat na něj chvíli vyděšeně zíral a pak udělal jediné, co jej v téhle situaci napadlo. Vytáhl z hromady rozházených věcí první houni, která mu padla do oka a zabalil do ní lovcovy dosud holé nohy. Potom beze slova odkráčel k Tirinovi, který sebral ze země trpaslíkův kotlík, nabral jej plný sněhu a podržel nad ohněm. Vlažnou vodu pak v nestřeženém okamžiku vyšplíchl Lorenovi do úst.

Pul se v první chvíli rozkašlal, ale sotva popadl dech, začal chrlit jednu nadávku za druhou. Přibrzdil,

až když si všiml rikhova spokojeného úsměvu.

„Co je na tom k smíchu, mrňousi," zavrčel a měřil si Tirina vzteklým pohledem. Starší ze Světlanových učňů měl však dost času, aby se na takovou reakci připravil.

„Byl jsem si jistý, že máš hlad," odvětil s klidem. „Pak jsem si ale vzpomněl, že každý hlad je ve skutečnosti převlečená žízeň."

Pul sebou podrážděně trhnul, ale zradily jej koutky úst. „To byla ale mela, co?"

„Byls dobrý," řekl rikho uznale. „Čím ho to trefil?"

„Obyčejným šípem," odpověděl teď už klidnější Loren. „Mířil jsem mezi oči."

„I když utíkal?" pousmál se Tirin.

„Trochu jsem se do toho vžil," mávl zloděj rukou. „Díky," utrousil nakonec a předstíraje nezúčastněný nadhled, usedl k ohni. Přihodil pár větví a zahleděl se mírně projasněnou nocí přes plameny na Gorma.

„Když tak o tom přemýšlím," prohodil po chvíli, „není mezi mnou a jím žádný rozdíl. Snad jen ten, že do něj jsi zatím nic nenalil."

„Možná na to ještě dojde," pokrčil Tirin nerozhodně rameny.

„Udělej to rychle," zamračil se Akat. „Jestli hned nepřestane brečet, bude tu za chvíli víc vody, než z jednoho kotlíku."

Ten chlapácký, pro Akata tak netypický žertík povolil stavidla napětí, a Tirin s Lorenem se úlevně rozesmáli. Možná to byl právě ten přirozený lidský zvuk, co proniklo do Gormova podvědomí. Proud slzí ustal a lovec se plaše rozhlédl.

„Už je pryč?" zeptal se tiše.

Tirin spolkl kousavou připomínku a ztišil hlas. „Samozřejmě. Tady náš mistr luku tu potvoru zahnal,"

poplácal pula po ramenou.

„Jak - jak se ti to povedlo?“

„Šípem,“ odpověděl Loren. „Do teď tomu nemůžu uvěřit, ale je to tak. Mířil jsem mezi oči.“

„Tím tvým improvizovaným šípem?“ podivil se lovec. „Možná té mrše vadilo dřevo,“ navrhl Akat. „To bych neřekl,“ otřel si Gorm rukávem slzy z obličeje a stydlivě se rozhlédl po ostatních. „Moje hořící louče, tedy - ten klacek - to bylo přeci také dřevo. Nezdálo se, že by jí to vadilo.“

„To je zajímavá myšlenka,“ podrbal se Tirin za uchem. „Některé druhy dřeva prý vadí nemrtvým. Myslíte, že ta stvůra mohl být nějaký probuzenec?“

„Netuším. To bys měl vědět ty,“ odpověděl Gorm. „Takové znalosti prý patří k vybavení čarodějů. Kdyby to bylo zvíře, poznal bych to a mohl bych k tomu možná povědět i víc. Ale nemrtví.“

Tirin byl rád, že už jsou schopni bavit se o té nestvůře s nadhledem. Jeho samotného ta záležitost nemálo vyděsila. Je možné, že by rozsáhlá pátrání v oboru nekromancie měla tak obrovské mezery? Pravda. Žádný z bílých čarodějů nebyl skutečným nekromantem. Zabývali se především možnostmi, jak nemrtvé zničit, nebo alespoň zapudit.

Jestli se odtud někdy vrátím, musím se na ty věci přeptat mistra Světlana, předsevzal si. Právě nyní jej nemálo trápilo, že má v tomto směru tak chabé vědomosti. Rozhodně ještě nikdy neslyšel o něčem podobném tomu, s čím se dnes setkali.

Zároveň si vzpomněl na dávnou návštěvu jednoho z mála Světlanových přátel ze studií, jak jim mistr říkal. Bylo to ještě v dobách, kdy mezi rikhovy povinnosti

patřilo mnohem více domácích prací a téměř žádná cvičení. Jen nepřehledné hromady knih, plné pasáží z více, či méně dávné historie.

Ten člověk, bohové vědí, jak se jmenoval, se nechal slyšet, že se v posledních letech objevují nečekané mutace nejrůznějších nestvůr. Odůvodňoval to tím, že někde na území knížectví musí tajně pracovat nějaký neznámý, poměrně mocný nekromant. Něco by na tom mohlo být. Pak je tu ještě ta panická hrůza, kterou potvora vyvolávala jen svojí pouhou přítomností. Nebyl to obyčejný strach, jaký člověka občas obestře. Domníval se, že zná své přátele natolik, aby mohl s čistým svědomím prohlásit, že by za normálních okolností takhle nevyváděli. Zároveň je podivné, že na něj s Akatem to, zdá se, nepůsobilo s takovou silou. Do ticha promluvil Pesack: „Omlouvám se. Téměř jsem se neovládal. Vůbec si to nedovedu vysvětlit. V každém případě ještě stále trvá má hlídka a pokud někdo z vás dokáže usnout, tak ať si klidně zdřímne.“

„Nemáš se za co omlouvat,“ řekl Gorm plaše. „Nikdy v životě jsem se tak strašně nebál. Prožívali jsme všichni to samé. Myslím, že nikdo z nás se nemusí omlouvat. Jestli je něco zapotřebí udělat, tak poděkovat Lorenovi,“ kývl směrem k pulovi a pousmál se. „Byla to asi náhoda, jestli má Tirin pravdu s těmi nemrtvými a druhem dřeva. V každém případě jsi nám zachránil život. Díky.“

„To je pravda. I já ti děkuji. Mimochodem, kolik máš ještě těch šípů?“ zeptal se Tirin. „Pokud mají nad tím tvorem takovou moc, budeme jich asi ještě pár potřebovat.“

„Něco mi ještě zbylo a zítra mohu zkusit vyrobit další,“ odpověděl Loren. „A neděkujte mi. Jak Gorm

správně poznamenal, byla to náhoda.“

„Bohům díky, za takové náhody,“ prohlásil Tirin s nesmírně vážnou tváří. Po chvíli se zabalil do pokrývek a uvelebil se kousek od ohně. „Pesack má pravdu,“ pokýval hlavou. „I když hrozí nebezpečí, že se ten tvor vrátí, musíme si odpočinout. Zítra nás čeká další těžký den.“

Nikdo mu neodpověděl, ale všichni, kromě hlídkujícího trpaslíka, si přitáhli houně co nejblíže k ohni a s rozporuplnými pocity se pokusili usnout.

Tirin ležel s hlavou přikrytou, oči pevně sevřené, ale spánek nepřicházel. Hlavou se mu stále honily postřehy z boje a nedávaly mu usnout. Slíbil si, že se ráno musí Lorena zeptat, z jakého dřeva vyrobil své improvizované šípy. Usnul nečekaně a zdálo se mu o podivném sále, z něhož vystupovaly bledé postavy, jedna za druhou, v strašidelně nekonečné řadě.

***

Hristak se zahleděl za posledním ze svých mužů, mizejícím v podrostu. Nemohl se ubránit jistému pocitu zadostiučinění, pramenícímu z úspěchu, kterého dosáhl. Věděl, že na úkolu, který dostal, pracuje v posledních dnech víc, než jedna skupina. Dokonce i jeho pán dělal všechno možné i nemožné, aby našel toho mrňavého rikha. Přesto to byl právě on, Hristak, velitel Nočních jezdců, kdo dokázal vyčenichat již dávno vychladlou stopu nepřátel.

Ani si neuvědomoval, kdy jim vlastně začal říkat nepřátelé. Bývaly doby, kdy pokorně plnil rozkazy svého pána a třásl se strachem jen při zvuku jeho jména. Tehdy se nezajímal o to, kdo je kdo. Jen se

snažil, aby byl jeho zachránce spokojený a doufal, že se dožije chvíle, kdy bude propuštěn z jeho služeb. Ne, že by dnes nepociťoval strach. Moc Karmelina Laurose byla vskutku nezměrná a o to děsivější, že ji neváhal použít. Hristak se však naučil nedomýšlet důsledky svých činů a stále vzrůstající výkonností se dopracoval až na výsluní přízně svého temného pána. Od chvíle, kdy mu bylo svěřeno velení nad touto skupinou lupičů a zabijáků, stali se Noční jezdci postrachem nejen blízkého okolí, ale celého Orwaru. Nikdo je nespojoval se jménem Karmelina Laurose a přesto byli jeho pěstí, údernou jednotkou a vykonavateli jeho vůle.

Právě teď se jako stíny plížili po dávno vychladlé stopě bandy dobrodruhů, která neustále křížila plány pána Emregalu. Hristak tu stopu našel a teď má zcela volné ruce aby zjistil, kam vede. Právě teď se jeho muži plížili okolím polorozbořené věže, tyčící se na okraji lesa blízko toku řeky Giltar. Mezi Lionem a Kruxem, stranou od všech známých cest, křižujících knížectví. Vydali se tudy po té, co vyloučili všechny ostatní směry od Lionu, kde byli nepřátelé jeho pána naposledy spatřeni. Nalezli tu kostry mnoha podivných malých tvorů, kteří zjevně nebyli lidmi, ale ani rikhy. Smrtelné rány, dodnes na některých kostrách patrné, hovořily o tom, že se tu nebojovalo jen obyčejnými zbraněmi. Mohla to být práce hledaných dobrodruhů. Bylo jasné že zítra, ať už dnes najdou cokoli, vyrazí podél řeky dál k severu. Hristak by dal ruku do ohně za to, že dalším cílem bude Krux. Netušil, jak starou stopu našel, ale věřil ve své příslovečné štěstí, které jej poslední dobou provázelo.

***

Kalné ráno zastihlo družinu již na pochodu. Vlekli se dál po okraji lesa, který se stáčel stále více k severu.

Gorm se pokoušel zasunout zmrzlou pravačku do levého rukávu, což mu poněkud bránilo v namáhavém pochodu. Kolem vládl stále třeskutější mráz a ztracená rukavice čím dál více chyběla. Nakonec se po vzoru rikhů zabalil do svých houní na spaní, takže vypadal jako sněhem se valící tmavá koule. Šlo se mu velmi obtížně a zanedlouho se začal navzdory zimě potit. Pochopil, proč si rikhové dobrovolně zvolili tak nepohodlný způsob cestování.

Krátce po poledni zahlédli na pláni temný tvar, klouzající souběžně s nimi k východu. Nebylo pochyb, že jde o jejich nevítaného souputníka, se kterým v noci bojovali. Tirin si v tu ránu vzpomněl, jakou otázku chtěl pulovi ráno položit.

„Z jakého dřeva jsi vyrobil své šípy?“ Zatímco Loren odpovídal, Gorm pochopil rikhovy úmysly a pátral kolem sebe po dřevině, kterou pul popisoval. Netrvalo dlouho a našel, co hledal. Všichni se ozbrojili klacky a pruty z nízkého stromku. Nestvůra, jakoby vycítila nebezpečí, se k nim ani jednou nepokusila přiblížit. To je však ani trochu neuklidnilo. Dříve či později přijde noc, a všichni se budou bát zavřít oči. Odkudkoli se může vynořit temný, sotva postižitelný tvar, který kolem sebe rozsévá strach a paniku. Stačilo by, kdyby hlídka navzdory strachu usnula únavou, a jejich osud by byl zpečetěn.

Naplněni neradostnými myšlenkami pokračovali pomalým tempem v cestě. Po nějaké době se hranice lesa prudce obrátila zpět k jihu. Ocitli se na nejsevernějším výběžku řídkého porostu, kde byli jakž

takž chráněni před větrem. Pokud chtěli pokračovat stejným směrem, museli se vzdát ochrany stromů a řídkých křovin. Nebylo třeba zvažovat dlouho.Vyrazili do pláně a nestvůra změnila směr zároveň s nimi.

Nešli dlouho, když je pul upozornil na vyvýšeními, zvedající se nepatrně proti obzoru daleko před nimi. Změnili směr a vydali se přímo k ní. Jak se bílé dominantě pláně přibližovali, měli pocit, že je podivuhodně „hranatá“.

„Myslíte, že by to mohlo být hradiště, nebo něco podobného?“ zeptal se po chvíli Akat.

„U něčeho takového bych si dovedl představit věž,“ rozumoval Gorm a třel si obnaženou ruku. „Tady ale nic takového není.“

Za chůze rozprávěli a tenká linka obzoru pomalu temněla.

„Díky bohům. Vypadá to, že se zase blížíme k lesu,“ usmíval se spokojeně mladší z rikhů.

„To nevypadá na les,“ oponoval Pesack a zkoumavě pozoroval planinu před sebou. Tmavá linka se zdála čím dál širší. Už byla na prst široká, chvíli na to na dva a čím více se blížili, tím méně to vypadalo jako les. Zářivě bílá hradba, nebo co to vlastně bylo, čněla nad temnou čáru obzoru jak velký, záhadný otazník.

„K ďasu! Co to může být?“ vztekal se Gorm. Natahoval krk, div si oči nevykoukal a snažil se navzdory hlubokému sněhu přidat do kroku. Dlouhou dobu šli mlčky, střídali se na čele v přešlapování cesty, až se najednou, v té chvíli první jdoucí Loren zastavil tak prudce, že do něj za ním supící trpaslík málem vrazil.

„Pánové! Ať do mě hrom bací, jestli to není voda.“

„Nepřeju ti nic zlýho,“ napodobil Tirin pulův

zlodějský žargon, „tak ať je to raději voda.“ Pokusil se o zlehčující úsměv, ale moc se mu to nepodařilo.

Napětí se zračilo i v Akatově tváři. „Mohlo by to být nějaké kouzlo?“ zeptal se tichým hlasem.

„Nemyslím,“ odpověděl Tirin. „Je to příliš rozsáhlé. Neslyšel jsem o nikom, kdo by dokázal vytvořit iluzi od obzoru k obzoru.“

Pesack se drbal ve vousech a tvářil se zamyšleně. „Slyšel jsem o něčem takovém,“ promluvil po chvíli. „Myslím, že se tomu říká moře. A ta věc támhle,“ ukázal na bílou hradbu která, jak už teď mohli rozeznat, trčela z vody, „to bude to, čemu se říká kra. Obrovský kus ledu. Tak je to. Došli jsme až na samý konec země, pánové.“

Po jeho slovech zavládlo hluboké ticho.

Jako první jej přerušil Akat. „Konec světa. To jsme tedy na správné adrese. Teď nám nezbývá nic jiného, než se vydat podél toho, jak říkáš, moře, přímo k severu.“ Chvíli na to se zatvářil překvapeně. Snad poprvé mu nikdo neodporoval, nikdo se nepozastavil nad tím, co řekl, dokonce neviděl na tvářích kolem sebe ani náznak shovívavého úsměvu. Tirin jen nepatrně kývl hlavou a jako první vykročil souběžně s pobřežím.

O něco později se ozval Pesack a jeho nepřirozeně klidný, téměř monotónní hlas všechny vylekal.

„Až nebudete mít co dělat, podívejte se za sebe. Doporučoval bych trochu zrychlit.“ Ohlédli se všichni do jednoho.

Dlouho byli zaujati obzorem a změnami, které se na něm odehrávaly. Pak poprvé v životě uviděli moře, kru a to všechno naplnilo jejich mysl natolik, že téměř zapomněli na hlad, zimu a všudypřítomné nebezpečí. Temný tvar na západním obzoru je vrátil do tvrdé

reality. „Je nějak blízko," poznamenal Gorm nejistě. „Je," přisvědčil trpaslík. „A o něco jižněji, jestli mě nešálí zrak, vidím dalšího."

„Má vůbec cenu utíkat?" zeptal se Loren. „Nebude lepší počkat a postavit se jim čelem? Teď už přeci víme, co na ně platí."

„Platí, neplatí," odsekl Pesack. „Dokud jsou alespoň takhle daleko, můžeme jít dál. To přeci chceme. Nebo ne?"

„Má pravdu. Pojďme," uťal debatu Tirin. O chvíli později pula na obzoru opět cosi zaujalo. Tentokrát to byl malý tmavý bod. „Myslím, že máme konečně nějaký cíl," poznamenal temně. „Ať už je to cokoli pojďme."

Nestvůry na pláni za nimi jako na povel zrychlily. Zpočátku to nebylo příliš patrné, ale pak už nebylo pochyb, že se přibližují. Navíc se v dálce na severozápadě objevila třetí.

„Začíná to připomínat dostih," supěl Gorm a co chvíli se ohlížel, jestli jim rikhové stačí.

Z bodu na obzoru se staly hradby. Jak se k nim blížili bylo jasné, že objevili město.

Pesack se ohlížel čím dál častěji. Temná stvoření jakoby plání přímo letěla.

„Jestli to stihneme," sípal trpaslík, „platím v hospodě první rundu."

Už jasně rozeznávali městskou bránu a zamířili k ní. Za nimi se neslo teskné skučení. Byli si jisti, že to není vítr.

Loren si jako první uvědomil, že nikde nevidí stoupat dým. Je možné, že by si je podivné přízraky zahnaly až do doupěte? Mrtvé město, prolétlo pulovi

hlavou. Tak tady jsem skončit nechtěl.

„Nevypadá to tady moc živě. Co říkáte?“ vyslovil Pesack nahlas Lorenovu myšlenku. Od brány je dělilo sotva padesát sáhů. Nestvůry se jim hnaly ani ne pětinásobek této vzdálenosti v zádech.

„Proč, k sakru, neotevírají bránu,“ křičel Akat, hlas mu panikou přeskakoval a z posledních sil se hrabal k masivním okovaným vratům. První k nim doběhl pul. Strach jím lomcoval stejně jako v noci, kdy se jeden z temných přízraků odvážil až do tábora. Oči upřené na mosazné klepadlo, zdvihl obě ruce a doufal, že na sebe někoho upozorní. Už neměl sílu ani křičet. Klepadlo minul sotva o palec. Dlaně, zápěstí a pak i lokty zmizely v bráně, ztratil rovnováhu a ve zlomku paprsku zmizel svým přátelům z očí.

V Gormovi supícím kousek za ním by se krve nedořezal. Zastavil se a jen mlčky rozpřáhl ruce v gestu bezbřehé beznaděje. Doběhnuvší Tirin byl duchapřítomnější. Bleskově zhodnotil situaci a rozhodl se. Zapřel se pevně nohama, prudce strčil lovce proti bráně a když viděl, jak horní půlka jeho těla prochází dřevem jako nůž máslem, skočil za ním. Pesack s Akatem proběhli hned v zápětí.

Vzduch prořízl smrtelně ostrý a vzteklý sykot.

Tirin se vyhrabal ze závěje a vyděšeně pohlédl k bráně.

Syčivý vřískot vibroval všude kolem nich, ale přízraky nepřicházely.

„Nemohou za námi,“ vydechl Tirin nevěřícně a poprvé po dlouhé době se usmál. „Nemohou. Slyšíte?“

Loren se pomalu vzpamatovával. Nejdříve vrátil improvizovaný šíp do toulce, hodil si luk přes rameno a pak pomohl Akatovi na nohy. Zdálo se neuvěřitelné, že

unikli. Stáli na nepříliš rozlehlém prostranství, nijak se nelišícího od prostoru za branou v kterémkoli ze známých měst.

„Nikde jsem neviděl žádný vývěsní štít, ale vsadil bych cokoli, že jsme v Bórvicku," pronesl pul slavnostně.

„Doufejme," tvářil se Pesack pochybovačně. „Trochu mi tu chybí uvítací výbor."

„Bud rád, že nás tu nevítají ty temné stvůry z pláně," odfrknul si Loren při vzpomínce na myšlenky, které se mu honily hlavou, než propadl branou. Kradmo pozoroval Tirina. Rikho se pomalu blížil k nejbližšímu stavení. Hlavu přitom nakláněl ze strany na stranu a tvářil se ostražité.

„Co to tam provádíš?" zavolal na něj trpaslík, když byl kouzelník necelé dva sáhy od stěny.

Tirin neodpovídal. Udělal ještě dva kroky a pak natáhl ruku. Všichni bez dechu sledovali, jak jeho paže bez odporu mizí ve stěně.

„Iluze," vyhrkl Akat. „Celé to město je iluze."

„Celé asi ne," odporoval Gorm. „Někde tu musí být to, co hledáme."

„To, co hledáme," pokusil se Loren napodobit jeho hlas i gesto rukou. „A co vlastně hledáme? Co když ten muž - Loventrap - už dávno nežije? A jak vůbec víme, že je to člověk?"

„Ty ses ale rozparádil," odvrátil se Tirin od iluze domu a na rtech mu pohrával mírný úsměv. „Něco najdeme. Teď už tomu stoprocentně věřím." Při posledních slovech se jeho úsměv znatelně rozšířil.

„Čekáš, kdo se tě zeptá, co je to procentně?" uchechtl se Akat a všichni, kromě Gorma, si při těch slovech vzpomněli na Yarda.

„Je zajímavé, jak čas obrousí hrany," rozumoval Loren a i on se usmíval. „Já, když si dneska vybavím toho holomka, tak myslím taky už jen na to lepší, co jsme spolu zažili."

„No - pomníček mu stavět nebudu," sáhl si Pesack podvědomě na zátylek, který ho už dávno nebolel a sebral ze země svůj vak. „Vyrazíme?"

V povznesené náladě kráčeli pomalu hlavní ulicí a sem tam se někdo z nich dotkl okolních stěn, jestli jsou ještě stále falešné.

Tirin kráčel vedle Akata. „Je až k neuvěření, jak to tu sálá magií. V první chvíli jsem si to vůbec neuvědomil."

„Samozřejmě," odvětil mladší rikho. „Měli jsme trochu jiné starosti."

„Kromě toho, že je to velice pokročilá a přesná iluze, musí mít ještě nějaké jiné vlastnosti. Nikdy jsem neslyšel o kouzlu, které by jednoho propustilo a druhého ne," rozumoval Tirin.

„Myslíš ty potvory, co zůstaly za branou? Tak o takovém kouzle jsi nejen slyšel, ale dokonce jsi se s ním seznámil velice zblízka," opáčil Loren.

Rikho povytáhl překvapené obočí.

„No nekoukej tak na mne. Copak si už nevzpomínáš na portál, který nás přenesl do Lionu?"

„Máš pravdu," vylétlo z Akata. „Vilem tehdy přeci říkal, že nevěděli odkud magická brána vede a proto požádali mistra Jabara, aby ji zablokoval proti zlu."

„Krátká paměť, krátký rozum," poznamenal Tirin na svoji adresu. „Jasně, že si vzpomínám, když mi to připomněl. Jabar ze Žluté věže. To musí být, panečku, nějaký čaroděj."

„Nicméně to, co je tady všude okolo nás, by byla

možná silná káva i na něj," usoudil mladší z rikhů.

Chvilku vzpomínali na to, co už spolu prožili, což byly chvíle, kdy Gorm mlčel a hltal každou historku, kterou ještě neslyšel. Přesto však nepolevil v ostražitosti. Najednou se mu zazdálo, že v ulici napravo zahlédl nějaký pohyb a rychle upozornil ostatní. Ti se chvatně chopili zbraní a odbočili do úzké postranní uličky. Ušli sotva třicet kroků, když Loren sykl bolestí. Obklopili jej s tasenými zbraněmi, ale pul jen zkřivil tvář do bolestného úsměvu a mávl rukou.

„To nic. Jen jsem se praštil o tenhle sloup." Ještě jednou se omluvně usmál a vykročil. Ostatní se s ulehčenými výrazy vydali za ním. Tirin se však v mžiku opět zarazil.

„Cos to řekl?"

„No, že jsem se..." V té chvíli mu to došlo. „Praštil o sloup," řekl výmluvně, aby to všichni pochopili. To už se starší z rikhů plížil podél stěny zpátky ke dveřím.

„Pěkně vítám," ozvalo se z okna nad nimi. „Nemáte náhodou hlad?"

Až mnohem později ocenili moudrost a prozíravost toho muže. Po přestálém nebezpečí, v euforii, že jsou s největší pravděpodobností na místě, které hledali, se přeci jen nechali trochu ukolébat a zapomněli na nebezpečí a také na hlad. Dovedli si představit přehršel situací a vět, které by vyústily do krvavé a slepé uličky, naplněné třeskotem zbraní a svistem šípů. Zmínka o jídle byla tím jediným, co mohlo neutralizovat jejich bojechtivost.

Teď, když jeden po druhém usedali k neskutečně ohlazenému, prastarému kamennému stolu, hlodal v nich sice červík nejistoty, ale většina zbrklých vášní byla již zažehnána.

Tirin pozoroval záda velice starého muže, mizející v nejbližších dveřích a uvažoval o jeho sebejistém chování. V jednom okamžiku je dvěma kratičkými větami odzbrojil a krátce na to už je zval bodře dál, jako by se radoval z návštěvy dlouho neviděných, dobrých známých. Na schodech do patra se k nim beze strachu otočil zády a jejich nevyřčené otázky odbyl vysvětlením, že na všechno bude dost času. Šouravým krokem je vedl vzhůru a jeho starý plášť, těžko odhadnutelné barvy, za ním splýval po schodech. Jeho tvář vlastně zahlédli jen krátce, ale i tak se jim vryla nesmazatelně do paměti. Působila dojmem nesmírného stáří. Vrásky nebyly vráskami, ale kaňony, brázdícími vyhublou, ostře řezanou tvář všemi směry. Při prvním pohledu by jeden skoro řekl, že ten člověk už musí být dávno mrtvý. Chumáče bělostných vlasů trčely neuspořádaně na všechny strany a vytvářely tak starcově mrtvolně nehybné tváři nepřirozeně kontrastní pozadí. Jen dvě věci svědčily o životě, klokotajícím pod vetchou skořápkou. Energický, téměř mladický hlas a světlounce modré, sluncem vyšisované, moudré hluboké oči. Tirinovi připadalo, že se doteď pohybovali v jakémsi svět zpomalujícím oparu a ten pocit se mu zdál podivně známý. Jen si nemohl vzpomenout, kde se s něčím takovým už setkal.

Ze zamýšlení jej vytrhl starcův návrat. Ve chvíli, kdy před ně položil stříbrný podnos plný jídla, bublina kolem nich jako by praskla. Najednou vnímali svět ostře. Tirin si uvědomil, že stříbrný podnos vylučuje jedno z jeho podezření. Pak se beze slova, stejně jako ostatní, pustil do jídla. Zatímco jedli, starý muž se sklonil ke krbu a zažehl úhledně poskládanou hraničku dřeva. Rikho, který jej až na krátké chvíle, kdy si

vybíral kousky výjimečně dobrého uzeného masa bedlivě pozoroval, ucítil vzedmutí magického pole. Olízl si mastné prsty a usmál se. Kde by taky vzal v téhle sněžné pustině dřevo, řekl si v duchu a sledoval, co se bude dít dál. Stařec došel ke stolu, posadil se k nim a mlčky čekal, až dojedí. Tirin předstíral, že se plně věnuje jídlu, ale občas střelil k rohu stolu pohledem. Pokaždé se střetl se zneklidňujícíma, zkoumavýma, světle modrýma očima. Nakonec to nevydržel a jako první přerušil ticho, panující v místnosti.

„Máš naše díky, pane. Jsem rikho a jmenuji se Tirin. Smím vědět, jak mohu říkat tobě?“ zeptal se zdvořile, s důrazem na slově pane.

Výraz šedavé tváře se poprvé od chvíle, kdy vstoupili do tohoto domu změnil.

„Jmenuji se Loventrap,“ pronesl muž tiše a vrásky kolem jeho očí se přeskládaly do poněkud posmutnělého úsměvu. Hovořil srozumitelně, ale některé tvary slov svědčily o tom, že slovní zásobu sbíral před více než sto lety.

„Tak to jsme tady správně,“ našel Akat konečně řeč a vysloužil si tím káravé pohledy svých druhů.

„Omluv mého přítele,“ čelil Tirin statečně nyní pobavenému úsměvu starce. „Skutečně hledáme muže toho jména.“

„Není důvod se omlouvat,“ odvětil Loventrap. „Tento druh ukvapenosti většinou svědčí o dobrém srdci a snad i úmyslech. Navíc - už je to pěkná řádka let od chvíle, kdy jsem měl naposledy společnost.“ Tirin si představil zdánlivě nekonečnou pláň kolem podivného města a raději se nezamýšlel nad tím, o kolik let by se v tomhle případě mohlo jednat.

„Vlastně by se dalo říct," pokračoval stařec po chvíli, „že vás rád vidím. Mimochodem, nevím jak dnes, ale pamatuji doby, kdy nebylo běžné vidět pohromadě příslušníky tolika ras najednou." Znovu se na okamžik odmlčel. „Tvoje jméno mi zní příjemně," kývl na Tirina. „Jak se jmenujete vy?" obrátil se k ostatním.

Po té, co se všichni představili, ujal se slova Loren a vysvětlil, proč se vydali na svou dalekou, nebezpečnou pouť do neznáma. Když skončil, Loventrap dlouho mlčel a přemýšlel.

„Chabé informace, cesta kamsi napříč kontinentem a cíl v nedohlednu - výjimečná směsice odvahy a bláznovství," poznamenal spíše pro sebe po hodné chvíli. „Jak už jsem řekl, odvykl jsem návštěvám," poznamenal s pohledem toulajícím se kdesi za oknem. „Teď" vás odvedu do podkroví, kde si můžete odpočinout." S poslední větou, pronesenou tónem, který nepřipouštěl námitek vstal a pokynul jim, ať jej následují.

V podkrovním pokoji, sotva za starým mužem zapadly dveře, upustil Tirin svůj objemný, vodou nasáklý vak do kouta a obrátil se k ostatním s očima navrch hlavy. „Tenhle Loventrap musí být neskutečně mocný, tedy, jsou-li všechna kouzla ve městě jeho dílem. Ještě jsem neviděl iluzi, která by hřála."

Když viděl nechápavý pohled svých přátel, honem přispěchal s vysvětlením. „Ten oheň, dole v krbu, to byla iluze. Takové kouzlo samo o sobě nemůže být příliš těžké. Vtip je v tom, že od krbu sálalo teplo."

„Prostě udělal dvě kouzla," odvětil Akat, překvapený tím, že se jeho přítel zabývá něčím tak prostým.

„Pravě že ne," hájil se Tirin. „Jsem si téměř jistý, že jsem vycítil jen jedno kouzlo."

„To je všechno pěkné, ale jestli mě omluvíte, mě se ten stařík líbí, ale ještě víc tenhle kavalec," prohlásil Gorm, na kterého v teple a po jídle dolehla únava plnou vahou. Široce zívl, s hekáním a skuhráním se složil ke stěně a v momentě usnul.

Pesack se pousmál. „Dobrý nápad. Je to příjemný přepych, v klidu se vyspat."

„Debatu o kouzlech přenechám odborníkům," zabručel pul, zatímco se snažil najít mezi svými věcmi jednu, alespoň částečně suchou deku. „Berme věci tak, jak jsou. Pokud je tak dobrý jak říkáš, jsme naprosto v jeho moci. Nezbývá tedy než doufat, že jsme skutečně na správném místě a u správného člověka."

„Tak to bychom měli," zkonstatoval Tirin. „Nejhorší na tom je, že mají asi pravdu."

„Půjdeme tedy na kutě," zahlaholil Akat, který se po dlouhých týdnech cítil konečně ve své kůži, což u něho vyvolalo obvyklou náladu, ve které si žádné problémy nepřipouštěl. V několika zlomcích paprsku usnul i on spánkem spravedlivých.

Když se Tirin probudil, panovala všude kolem něho hluboká tma a mrtvé ticho. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde je. Proč ale vězím v té zatracené temnotě, přemýšlel horečnatě a snažil se přinutit ke klidu. Že by je Loventrap podvedl? Opatrné zkusil, jestli se může hýbat. Šlo to. Nebyl tedy svázaný. Co když to vůbec není žádný Loventrap? Podobné myšlenky se mu honily hlavou, dokud nezačalo svítat. První náznak rozbřesku, nahlížející do místnosti oknem bez závěsů mu přinesl uklidnění a hned si v duchu vyčinil, že takhle zmatkoval. Přesto přeze všechno chtěl

mít jistotu. Opatrné, aby nikoho nevzbudil, vstal a po špičkách došel ke dveřím. Se zatajeným dechem zatlačil na kliku a dveře se s tichým zaskřípěním pootevřely.

Tak to bychom měli, zabručel tiše. V rychlosti se oblékl a všiml si přitom, že většina jeho věcí je suchá. V pokoji panovala teplota, jakou si už pomalu ani nepamatoval. Jen tak nalehko, v kožených spodních kalhotách a lněné košili, se vydal dolů po schodech. Nakoukl do místnosti, kde předchozího dne jedli a s překvapením zjistil, že stůl je opět plný dobrot. Rozhlédl se, přejel pohledem další dvoje zavřené dveře, na které ze svého místa dohlédl, a pak se přeci jen vydal směrem, kterým jej vedl kručící žaludek. Zvědavost počká. Navíc, domácí pán by měl bezpochyby námitky proti jeho soukromému průzkumu.

S chutí se pustil do jídla a ani si nevšiml starce, vstupujícího do místnosti.

Při tichém „Dobrou chuť," mu málem zaskočilo. Loventrap se omluvil a posadil se k opačnému konci stolu.

„Ty také tak trochu kouzlíš, viď," spíše zkonstatoval, než se zeptal.

Tirin se pokusil co nejrychleji polknout, aby mohl odpovědět, což vyvolalo na pergamenovité tváři úsměv.

„Není kam pospíchat. Jen se tě chci přeptat na pár věcí. Nemusíš se kvůli tomu udusit," uklidňoval jej stařec vlídně. „Klidně počkám, až dojíš." Vstal a přinesl z truhlice v rohu objemnou, baňatou karafu, plnou nazlátlé tekutiny. „Nedopřávám si často, ale tohle je zcela mimořádná příležitost," řekl omluvně, zatím co naléval pronikavě vonící obsah do dvou sklínek. „Není

to jen tak obyčejné víno, nemysli si. Některé horké hlavy by to, co se chystáme udělat, považovali za rouhání a svatokrádež.“

„Jak to?“ zeptal se rikho udiveně.

„Jednoduše,“ utrousil Loventrap a pozvedl číši aby si mohli přiťuknout. Usrkl a počkal, až se napije i Tirin. Potom, sotva se na tváři mladého kouzelníka objevil požitkářsky blažený výraz, větu dokončil. „Tohle je totiž zhatové víno.“

Rikho vykulil oči a tentokrát mu zaskočilo doopravdy. Rozkašlal se a pokoušel se popadnout dech. Máchal rukama a málem přitom převrátil svůj pohár. Stařec se naklonil a odtáhl sklínku z Tirinova dosahu. „To by byla vážně škoda,“ pronesl po té, co nejprudší reakce pominuly.

„To... Ehmm... To je opravdu...?“

„Opravdu,“ přitakal Loventrap a zabodl do svého protějšku rozhodný pohled. „Nic, co by sis mohl dovolit vylít.“

„To je ale převeliká vzácnost,“ vydechl Tirin s očima navrch hlavy. „Vím jen o dvou místech, kde ještě roste posvátný zhatový strom. Z toho jedno z nich je prakticky nepřístupné.“ Hlavou mu bleskla vzpomínka na nádvoří Umturského kláštera. „Navíc jsem neslyšel, že by některý ze stromů nesl plody. Pokud se to víno dělá z nich,“ dodal nakonec.

„No ano. Vzácnost to je,“ připustil vrásčitý čaroděj a postavil zachráněnou číši na její původní místo na protější straně stolu. „To, že vaše zhaty nenesou plody je závažná věc, ale o tom si můžeme popovídat později. Teď se tě chci přeptat na podrobnosti z posledních dnů vaší cesty do Bórviku. Jde mi především o to, zda jste někoho nepotkali.“

Tirinovy rty se při nepříjemné vzpomínce bolestně stáhly. „Jakpak by ne," odpověděl. „Nevím jen, jestli někoho, je ten správný výraz. Výstižnější by bylo 'něco'."

Stařec začal s napjatou tváří tiše popisovat: „Zvláštní duchovitá stvoření. Takové temné nestvůry se žhnoucíma očima." Za řeči sáhl do záhybů pláště a položil na stůl malé pouzdro z černého dřeva. „Tohle pouzdro je příliš světlé proti tomu, jak temně vypadají oni. Když roztáhnou křídla, tma ještě zhoustne a srdce ti sevře strach. Je to dost přesné?"

„Dokonale," zašeptal Tirin a nervózně se ošil. „Byli blíž, než nám bylo milé." Pak starci v krátkosti vypověděl vše, co s těmito nebezpečnými nepřáteli zažili. V závěru jeho vyprávění se z chodby ozvaly kroky. Tirinův pohled znejistěl, ale starý muž se povzbudivě usmál a zakroutil hlavou. Krátce na to vstoupil do místnosti Akat.

„Vy dva jste opravdu ranní ptáčata," usmál se stařec. Tirin si pomyslel, že jeho úsměvy jsou čím dál tím vřelejší a častější. Jakoby starý obličej pozvolna roztával.

„Překvapilo mě, jak rychle jsem nabral síly," opětoval Akat čarodějův úsměv.

„No, moc rychlé to nebylo. Prospali jste den a dvě noci." Stařec, který celou dobu pozoroval, kterak Tirin pošilhává po pouzdře na stole, uchopil dřevěnou kazetu třemi prsty a posunul ji směrem od sebe.

„Tolik?" vyjekl Akat udiveně. „To přeci není možné."

„I je. Já jsem si zatím stihl vše promyslet. To je pro tebe," dodal s pohledem upřeným na černé pouzdro a postrčil je ještě blíž k Tirinovi. „Umí vykouzlit ne

zrovna malý ohýnek a není těžké ji používat.“ Za řeči odklopil víko a vyjmul malou dřevěnou hůlku.

Tirin málem ztratil řeč. „Dě - děkuji moc,“ zakoktal se. „Čím jsem si to zasloužil?“ zeptal se a zdráhavě se dotkl hůlky. Čekal nějakou odpověď, ale Loventrap jen zavrtěl hlavou. „Jezte, pijte, myslím, že bude lepší počkat, až se tu sejdeme všichni. Ten dárek dobře uschovej. Nikdy nevíš, kdy se ti bude hodit.“ Vytrvale pak odolával snaze rikhů dostat z něj ještě nějakou větu.

Mezitím se probudili Loren s Gormem. Zahrnuli starce tisícerými díky za přístřeší, a hlavně klid a bezpečí, které nepoznali už předlouhou řadu dní.

Čekali pak už jen na Pesacka a nemuseli čekat dlouho. Trpaslík nahlédl do jídelny, a když nespatřil nic znepokojivého, i on poděkoval Loventrapovi za přístřeší a pustil se do jídla. „Jak jste mě mohli nechat tak dlouho spát,“ podíval se kolem sebe vyčítavé. „Upřímně řečeno, mám hlad jako rikho,“ usmál se pak a dojedl vše co na stole zbylo.

Stařec mezitím postavil před každého z nich sklínku a nalil jim vrchovatě zlatavého moku. Sobě a Tirinovi nalil o trochu méně. „Už jsme dnes měli,“ dodal na vysvětlenou, protože Akat si toho všiml, a měl otázku napsanou na čele.

Loventrap se pak posadil k nejvzdálenějšímu rohu stolu a pohledem zabloudil k projasněné obloze za oknem. V místnosti se rozhostilo ticho. Nikdo nechtěl starého muže rušit v jeho myšlenkách.

„Tak,“ tleskl čaroděj rukama a nečekaně rázně vstal. Výraz jeho obličeje byl najednou plný elánu a rozhodnosti. „Pojedli jste, přátelé, odpočali jste si, a to je před dlouhým pochodem věru nutné. Brzy se vydáte

na zpáteční cestu.“

Ústa všech se otevřela v němém údivu, ale než stačili cokoli říct, stařec pokračoval. „Než se tak stane, naposledy použiji svůj dar. Bylo mi kdysi řečeno, že taková chvíle přijde, a že to bude znamenat konec mého předlouhého vyhnanství.“ Dnes již podruhé nadzdvihl víko truhlice a opatrně zdvihl cosi ze dna.

„Jaký dar? A proč naposledy?“ chtěl vědět Akat, ale ostatní jej umlčeli. Tirin přemýšlel o podivném chování kouzelníka. Byl trochu slavnostní, trochu smutný, kapka přehnaného patosu.

Loventrap se otočil, takže všichni viděli křišťálovou nádobku v jeho dlaních. „Velice vzácné,“ promluvil spíše pro sebe. „Tinktura z červeného zhatu.“ Ještě více ztišil hlas. „Ať se stane cokoli, nesmíte nijak zasáhnout. Rozuměli jste všichni?“

Zaraženě přisvědčili.

Stařec vykroutil špunt a dával přitom pozor, aby dovnitř nespadl ani kousek vosku, kterým byla karafka zapečetěna. Beze slova ji zdvihl k ústům a celý obsah vypil. Prázdnou nádobku odložil na stůl a pozorně si své návštěvníky jednoho po druhém prohlédl.

Nikdo ani nedutal. Tirin opětoval čarodějův pohled a měl přitom pocit, jako by Loventrapovy oči dostávaly skelný nádech. Po chvíli bylo jasné, že se nemýlí. Jasné oči se jakoby rozostřily a získaly namodralý odstín. V té chvíli se stařec zprudka sípavě nadechl a začal hovořit podivným nakřáplým hlasem:

„Za kruhovou hradbou horských velikánů
hlídá vchod dvé černých pelikánů.
Tam předmět střeží mágovo bytí
V pokladu živého zlatého pití.“

„O čem to mluví?“ zašeptal lovec nechápavě. Loventrap se předklonil, opřel se oběma rukama o stůl a promluvil hlasem hrubým, v němž zaznívalo podivný tvrdý přízvuk:

„Rudý kohout kokrhá na smetišti,
brzy však zakloní hlavu i jeho bratr nevlastní.
Dvě zla se spojí, skučí vítr na smetišti,
kdo spustí se do bezedných propastí?“

Při slovech popisujících skučení na smetišti se za okny vzedmul mocný vichr, který hrozil rozbít okna svojí silou. Stařec se odmlčel a hleděl kamsi do dáli.

„Zajistím okenice, nebo je ta vichřice utrhne,“ zašeptal Gorm, a začal se zvedat od stolu.

„Počkej,“ zarazil jej Pesack. Všiml si, že se čaroděj opět nadechuje. Tentokrát promluvil temně, jakoby hlasem záhrobí.

„Kormorán křičí nad bludnou lodí
radu dá tomu, kdo tu loď vodí.
Ucti ho vínem z prastarých sklepů,
Na lehko neber žádný z těch klepů.“

Za okny jakoby se setmělo.Sotva Loventrap dořekl poslední větu, podlomila se pod ním kolena a Loren jej jen tak tak stačil zachytit. „U Ghlara!“ vykřikl Akat. „Co se mu stalo?“

„To byl věštecký trans,“ promluvil Tirin do zaraženého ticha. „Jediné, co můžeme udělat, je položit jej tady na lavici a počkat, až přijde k sobě.“

Zatímco se ostatní zařídili podle jeho rady a upravili

lavici tak, aby se na ní dalo pohodlně ležet, rikho odběhl do podkroví pro své pergameny a olůvko. Chtěl si zapsat Loventrapova slova, dokud si je ještě pamatoval.

Trvalo dlouho, než se čaroděj probral. Venku už se zase smrákalo a zdálo se, že vichřice, která se strhla odpoledne, ještě nabrala na síle. Když stařec otevřel očí, chvíli to vypadalo, že vůbec neví, kde se nachází. Pak v jeho pohledu zasvítila jiskřička poznání a on se pokusil posadit.

„Opatrně," nabádal jej Gorm a spěchal k němu, aby mu pomohl.

„Nic se neděje," odmítl Loventrap jeho snahy mávnutím ruky. „Tedy, rozhodně nic nového. Sotva se dám trochu dohromady, vyrazíte na cestu."

„V tyhle čině?" divil se Akat, a nechuť vystrčit ze dveří třeba jen špičku nosu mu koukala z očí.

„Bude to ještě horší. Nemáte času nazbyt," odpověděl stařec stroze.

„Jak to?" vyhrkl Akat.

„Zanedlouho už nebude žádný Bórvik." Čaroděj se protáhl, v zádech mu zapraskalo a obličej se mu zkřivil bolestí.

„Co je vám?" stál u něho v okamžení opět Gorm, tvář plnou obav. „Vyznám se trochu v léčení. Mohl bych vám pomoci."

„Není třeba, chlapče. Na některé neduhy není lék. Stáří je jedním z nich."

Lovec se zase posadil, ale nespouštěl čaroděje z očí.

„Předpokládám," pokračoval Loventrap, „že jsem vám něco povídal, než jsem omdlel. Bylo to z vašeho pohledu alespoň trochu smysluplné?"

Tirin vytáhl čerstvě popsaný pergamen a podal mu

jej.

„Hmmm, to je ale slátanina," zabručel stařec. „Jako báseň nic moc a jako rada ještě horší. Svojí poslední věštbu jsem si představoval úplně jinak." Na svoji předchozí otázku jakoby už mezitím zapomněl.

„Něco nám tajíš, mistře Loventrape," osmělil se konečně Tirin. „Co se tady kolem nás vlastně děje?"

„Nic světoborného," probodl čaroděj rikha pohledem. „Tahle klec zvaná Bórvik se hroutí." Snad vytušil následující otázku a rychle pokračoval. „Moje klec, samozřejmě. Vy můžete kdykoli odejít a bude to, jak jsem říkal, velmi brzy. Za dva, tři paprsky seberu dostatek sil na to, abych vám mohl pomoci."

„K čemu?" hlesl Loren.

„Uvidíte. Teď si běžte zabalit své věci. Sejdeme se zase tady." Nedal jim příležitost položit další otázky a unaveně se odšoural z místnosti.

„Jednoznačně nám neříká všechno," pronesl po chvíli Tirin zamyšleně.

„Myslel jsem, že právě tohle umí čarodějové nejlépe. Nemyslím ale, že by nám chtěl ublížit," zastal se starce Gorm.

„Tak jsem to nemyslel," ohradil se rikho. „Jen mám pocit, že se nám na jednu stranu snaží pomoct až s jakýmsi osudovým zaujetím, ale na straně druhé blokuje vše, co vybočuje ze scénáře, který zná jen on."

„Jsi na něj zbytečně přísný." Loren chtěl ještě něco říct, ale ve stejném okamžiku, kdy otevřel ústa, přeťal oblohu impozantní blesk, následovaný hromovým rachotem. Po jasném záblesku se chvíli zdálo, že místnost tone v hluboké temnotě, ale jen do chvíle, kdy se obloha rozzářila druhým bleskem, těsně následovaným dalšími. Všichni se nahrnuli k oknu.

Navzdory jasné obloze, bez jediného mráčku, zářil celý obzor nepřetržitým neskutečným ohňostrojem. Zdálo se, že vzduch uvnitř místnosti zhoustl. Pesack se snažil něco říct, ale jeho slova zanikla v dunivém hromobití. Vyrušil je příchod Loventrapa.

„Jste připraveni?“ snažil se překřičet rachot hromů.

Uvědomili si, že se nechali tou hrůznou podívanou unést a úplně zapomněli, k čemu je kouzelník nabádal. S omluvami odběhli do podkroví. Když se vrátili, obtíženi všemi věcmi, stál stařec uprostřed místnosti a v pravici třímal masivní hůl.

„Postavte se do kruhu kolem mě,“ vyzval je. Počkal, až budou všichni nahloučeni kolem něho a pozdvihl hůl. Potom začal odříkávat slova v prastaře znějícím melodickém jazyce. Než se stačil zvědavý Akat zeptat, jakou řečí mág hovoří, naplnila se místnost bílou mlhou a země jim zmizela pod nohama.

X. kapitola

Všude kolem se válely cáry bílé mlhy, ale ledový vítr je systematicky trhal a rozfoukával po pláni.

Tirinovi byla zima od nohou a připadal si v tom mléčném oparu sám. Jak však mlha pozvolna řídla, dohlédl postupně na siluety několika postav kolem sebe.

„Je tu někdo?“ ozval se někde blízko flétnový hlas, který nemohl patřit nikomu jinému, než Akatovi.

„Tady jsem. Jsme tu asi všichni. Nebo ne?“ vkradl se Tirinovi do hlasu stín nejistoty. Jeho přátelé se jeden po druhém hlásili jmény, jen jedno chybělo.

„Jste tu, mistře Loventrape?“ otázal se rikho hlasitě.

Odpovědí mu bylo mlčení.

„Na počátku kouzla byl přeci s námi. Musí tu někde být,“ tvářil se Tirin zarputile, a i když se mlha téměř rozplynula a viděl kolem sebe na desítky sáhů, volal znovu a znovu čaroděje jménem, dokud mu Loren nepoložil ruku na rameno.

„Myslím, že i ty jsi z jeho slov, narážek i mlčení pochopil, Tirine.“

Rikho zmlknul a nešťastně svěsil ramena.

„Vzpomínáš, jak jsi hovořil o jakési osudovosti, se kterou s námi čaroděj jednal? Myslím, že už ve chvíli, kdy vyvolával kouzlo věděl, že v Bórviku zůstane. Řekl přeci, že je jeho vězením.“

„Ano. Ale také prohlásil, že se ta klec kolem něho hroutí,“ opáčil umanutě rikho.

„Přesto se domnívám,“ pokračoval Loren, „že věděl, že pro něho není úniku.“

Mlha se konečné rozplynula. Stáli uprostřed

zasněžené plané, jen na jihu se rýsovala vzdálená hradba stromů. Pomalu se snášel soumrak.

„Asi máš pravdu," prohlásil po chvíli Tirin a snažil se smířit s myšlenkou, že už mocného mága nikdy neuvidí. Udělal vše pro to, aby je dostal co nejdál od Bórviku, jemuž svým příchodem možná přivodili zkázu.

Většina z nich ani neměla čas se v Loventrapově domě pořádně obléci, a tak se to teď snažili ze všech sil napravit. Mlha, která provázela jejich výstup z magického portálu, byla vlhká, a jakoby s sebou nesla trochu tepla z čarodějova domu. Jakmile ale vítr odnesl poslední bělavé cáry, prudce se ochladilo a plání se rozeskučel mrazivý severák. Silné poryvy nelítostného vichru je vrátily do reality. Chvatně se dooblékli a s kapkou melancholie v duši vyrazili k jihu. Brodili se sněhem ještě dlouho po té, co chladné vzdálené slunce zmizelo za obzorem. Většině myšlenek, které jim táhly hlavou, vévodila jedna, velkými písmeny napsaná otázka. Jsou ta slova, co si Tirin zapsal - ta nesrozumitelná věštba - tím, pro co jsme se plahočili tisíce mil na sever?

***

Hristak odeslal předposledního z poslů, které měl s sebou, nazpět do Emregalu. Zpráva, kterou muž nesl byla více než dobrá, a Hristak doufal, že mu vynese nemalou odměnu. Teď seděl vysoko nad zemí, na větvi statné borovice a hleděl směrem ke Kruxu. Dnes, po mnoha týdnech opatrného pátrání a ověřování si byl jistý, že je na správně stopě. Možná právě zde, za těmito hradbami, se ukrývá čaroděj Tirin se svými

kumpány. To pomyšlení jej hřálo,ale dobře věděl že tady, ve městě opředeném mnoha bájemi, si bude muset dát zatracený pozor. Najít stopu zde, kde pomalu každý čtvrtý člověk může být učněm některého z lesních čarodějů, nebude lehké.

Navzdory všem předsudkům si věřil. Když došel po stopě až sem, nevzdá to kvůli několika babským povídačkám. Prudce si odplivl a zamračil se. Samozřejmě věděl, že to nejsou žádné babské povídačky. Strážci z Kruxu střeží severní hranici od nepaměti.

Hristak věděl, že nesmí pustit do města žádného ze svých mužů, dokud nebude mít pro každého z nich vymyšlený opravdu dobrý důvod. Ze všeho nejdříve musí pro své muže obstarat převleky. Hodila by se nějaká menší kupecká výprava. Pokud zmizí pár obchodníčků, vina padne automaticky na skřety. Stačí zhotovit pár nepovedených šípů a dřevěných kyjů. Znovu s nadějí pohlédl k lesní cestě, vinoucí se mezi stromy k městu. Temný bůh jakoby jeho tiché prosby vyslyšel, a on v jednom ze zákrutů zahlédl světle hnědou plachtu kupeckého vozu. Jeden je víc než žádný, pomyslel si, a rychle se spustil po laně dolů. Jeho dokonale vycvičení muži obklopili stezku během necelého paprsku. Vše proběhlo tiše a rychle. Zatímco jedna část Nočních jezdců v tichosti zabila dva kupce a jejich nepočetnou stráž, druhá se pustila do výroby primitivních zbraní, do co nejmenších detailů podobných těm, které používali skřeti. Se soumrakem bylo místo střetnutí opět tiché. Sedm z Hristakových mužů se tou dobou blížilo k městské bráně a vezlo kruxským další důkaz skřeti zlovolnosti a krutosti.

***

Rikhové si mezi sebou vzrušeně šeptali. Blížil se soumrak, a již nebylo pochyb, kde se nalézají. Brodili se sněhem zvolna se zužující kotliny, která nemohla být ničím jiným, než severním ústím soutěsky Haliworm. Tirin opět žasnul nad neuvěřitelnými schopnosti čaroděje z Bórviku. Měl v čerstvé paměti, jak dlouho se vlekli od soutěsky do města duchů. Nyní, díky jedinému mocnému kouzlu, překonali tu samou vzdálenost v několika okamžicích. Položil si otázku, bude-li on sám někdy schopen zvládnout tak náročná zaklínadla.

Dalšího dne spatřili z dálky bílého medvěda podobného tomu, který je tak potrápil cestou na sever. Raději jej velkým obloukem obešli. Směřovali dál k jihu podél pravé strany kotliny a snažili se najít místo, kde ústila jeskyně, do které je dovezli skřítci svým hjasčím spřežením. Neměli však štěstí. Buď byli jinde, než se domnívali, nebo vítr skalní okno zavál sněhem.

Jednoho z následujících dnů se shodli na tom, že soutěska je už příliš úzká, a museli tudíž jeskyni minout.

Loren je se zatajeným dechem upozornil na bílého ptáka vysoko na obloze. Se zaujetím sledovali plachtění obrovského opeřence, který víc, než kterýkoli z těch, které při své cestě viděli, mohl být jedním z bájných Ghlarových orlů. Zanedlouho už se vznášel téměř nad nimi. Ladná křivka jeho letu se v té chvíli ostře zlomila, a on začal padat střemhlav dolů. Jak se blížil a zvětšoval, zavládla mezi členy družiny panika. Tvor byl čím dál větší a některé detaily přestaly připomínat ptáka. Pul, který měl nejlepší zrak ze všech, varovně

vykřikl, a rozběhl se k závějím pod skalní stěnou. Ani ostatní nezaváhali, protože teď už nebylo pochyb. Z výšky se na ně snášel obrovský bílý drak. Rozpětí křídel dávného ještěra bylo ohromující. Gorma napadlo, že by drak mohl bez problémů obejmout jeho rodný domek v Kruxu.

Necelých deset kroků od nich zdvihl drak závěrečným máchnutím křídel oblaka sněhu a přistál. Chvíli nebylo vidět vůbec nic, a když se sníh konečně usadil, postrach severu seděl kus od nich a prohlížel si je ledově modrým pronikavým pohledem.

„Nedívejte se na něj," vykřikl Tirin varovné. Stál drakovi nejblíže, nohy mu strachy zdřevěněly, a ať se snažil sebevíc, nedokázal se hnout z místa. Stejně bych daleko neutekl, problesklo mu hlavou. Jeho pohled se zastavil někde na začátku krku bájného zvířete. Dobře si pamatoval, co se říká o dračím pohledu.

Ostatní se necítili o mnoho lépe. Věděli, .že těch několik sáhů navíc, náskok, který získali před Tirinem, jim neskýtá ani o fous větší naděje na únik. Nebylo kam utíkat.

Lorenovi teď samotnému připadalo směšné, že se chtěl skrýt před drakem v závěji. Pomalu se otočil a srdce se mu při pohledu na scénu před sebou málem zastavilo.

Tirin stál až pod kolena zabořený ve sněhu, takže vypadal ještě menší proti obrovskému drakovi, tyčícímu se nad ním.

„Jsi nejpomalejší, nebo největší hrdina?" zaduněl rikhovi v lebce hrubý výsměšný hlas. Neviděl plazův chřtán, ale byl si jistý, že se nepohnul ani o půl palce. Drak k němu promluvil pomocí telepatie.

„Čeho žádáš, prastarý," vysoukal ze sebe oslovení,

které kdesi četl, a hlas se mu nekontrolovatelně třásl. Vlny strachu byly přímo hmatatelné. Začínaly těsně pod jazykem a sjížděly jedna po druhé až na dno žaludku. Rozklepané nohy mu už dávno nepatřily a divil se, že vůbec ještě stojí.

„Žádám? Žádám???“ hlavou se mu přehnal jak lavina nezadržitelný, hromový chechot. Napjal veškerou vůli, aby ovládl kolena a čekal, co bude dál. To, že ještě žije, mu připadalo jako zázrak.

Loren, mnoho sáhů za ním, se krčil u kraje závěje a jen matně vnímal rikhova slova. Divil se, že drak stále jen tak sedí na místě. Na co čeká? přemýšlel.

Akat klečel na zemi a pamětliv slov svého přítele, dovolil si pohlédnout ledva k břichu ještěra. I to stačilo, aby pochopil, jak tenká je nit jeho života. Dalo by se s drakem vůbec bojovat? uvažoval.

Pesack podpíral Gorma, který na tom nebyl s nohama o mnoho lépe než rikho. Navíc mimovolně pohlédl do ledově modrých očí, a v tu chvíli jeho tělo zplihlo.

„Co bych tak mohl chtít,“ pokračoval drak v samomluvě. Čas se protahoval a fakt, že je pořád naživu dodal Tirinovi odvahy.

„Můžeme-li ti nějak pomoci, prastarý, stačí říct.“ „Jak bys mi ty mohl pomoci, človíčku. Snad kdybys mě nakrmil, ale to by tě bolelo.“ Drak zdvihl pařát a v očích se mu zlomyslně zablesklo. V tu ránu se od něj začal šířit nesnesitelný mráz, proti kterému byl chlad Haliwormu příjemnou pokojovou teplotou. První mrazivá vlna vybičovala Tirinovu představivost, a on sáhl podvědomě k pasu, kde měl ukrytý Loventrapův dárek. Jasné se mu vybavovala čarodějova slova: „Umí to ne zrovna malý ohýnek.“

Prstem odjistil záklopku na pouzdře, pootevřel je, a s myslí napřenou k jediné představě, vztáhl ruku s hůlkou vzhůru před sebe. Smrtící mráz byl v jediném okamžiku vytlačen palčivým žárem. Chvíli předtím, než si rikho zaclonil druhou rukou oči, všiml si, jak někde v polovině vzdálenosti mezi ním a drakem probíhá boj dvou magických nábojů za doprovodu neskutečných světelných efektů. Právě v okamžiku, kdy žár zesílil natolik, že by zahubil i svého sesílatele, se drak zprudka nadechl a oheň sfoukl.

Tirin se nechápavě podíval na hůlku ve své ruce a pak roztřeseně do obrovských zářících očí. Okamžitě si svou chybu uvědomil, ale to už bylo pozdě. Odevzdaně čekal, co bude následovat. Tady už žádná magie nepomůže.

Nedělo se překvapivě nic. Vypadalo to, že si ho drak prostě jen tak prohlíží. Zároveň ale pocítil na své tváři cosi jako chladivé dotyky. Místa, kde jej poznamenal žár plamenného kouzla se evidentně hojila. Nevěděl, jak jej to napadlo, ale byl si tím jistý. Také už jej neobestíral ten svíravý všeprostupný chlad. Dračí oči byly hluboké, nesmírně hluboké, a od středu jakoby se po nich v kruzích šířily modravé vlny.

„Hezký pokus," promluvil po hodné chvíli drak. „Možná je škoda posvačit malého šikulu." Pak se prudce odrazil a několika mohutnými záběry křídel se vznesl do vzduchu. Tirin se ani nestačil pořádně nadechnout a z obřího ještěra zbyla už jen bílá tečka na obloze. Zatímco hleděl nevěřícně vzhůru, sáhl si levou rukou na tvář. Necítil žádnou bolest. Po spáleninách zbyl jen podivný, mravenčení podobný pocit a vzpomínky na bolest, které mu zůstanou už navždy.

Jako ve snu zastrčil hůlku do pouzdra a rozhlédl se

kolem sebe. Jeho přátelé tvořili v nedaleké závěji dost nedůstojně vypadající sousoší a zírali na něj s otevřenými ústy.

„Tys jej přemohl?“ vydechl Akat a hleděl na svého přítele s bezmeznou úctou.

„Ne,“ odpověděl Tirin popravdě. „Prostě nás nechal být. Nevím proč - vážně. Jestli šlo o nějaký dračí humor, pak jsem ho docenil, protože jsem naživu, a ne proto, že bych jej pochopil. Před chvílí bych na svůj život nevsadil ani měďák.“ Posadil se do závěje a složil hlavu do dlaní. Nikdo se jej neodvážil vyrušit - nikdo pořádně nechápal, co se vlastně stalo. Trvalo dlouho, než Tirin opět promluvil.

„Asi se vám nechce, stejně jako mně, ale navrhuji pokračovat k jihu. Budu se cítit lépe s každým sáhem, který mě přiblíží domovu.“

V následujících dnech probrali příhodu s drakem bezpočtukrát, ale nikdo nedokázal uspokojivě odpovědět na otázku, proč ještěr znenadání odletěl a zanechal je jejich osudu. Nebylo pravděpodobné, že by Tirinovo kouzlo udělalo na draka Ghlar ví jaký dojem. Hravě si s ním přeci poradil. Nakonec, když už si stejnou otázku položili snad posté, zanechali rozumování a obrátili pozornost k vidině Orwaru, čekajícího kdesi daleko na jihu. Daleko, ale každým dnem o nepatrný kousek bližšího. Byly chvíle, kdy pocit blížícího se domova přerůstal v lehkou euforii, a nebyl to jen Hobar, Krux, nebo tajemný Eleal. To Orwar -malé knížectví, nevelká ploška na pomyslné mapě severního kontinentu znamenala domov. Dokonce ani hrozba Emregalu se teď nezdála tak strašná.

Soutěska se mezitím každým dnem zužovala a skály

po obou stranách se vypínaly čím dál výš. Pátého dne dorazili na okraj rozsáhlé kotliny, jejíž nepravidelné rozervané stěny působily dojmem nějakého gigantického zápasu, který se tu možná kdysi odehrál. Okamžité je zaujal temný, obrovský, sotva padesát kroků vzdálený jícen jeskyně. Hrozivá temnota sluje neustále přitahovala jejich pohledy. Rozum by velel co nejrychleji zmizet, jenže ta prokletá zvědavost, vlastní snad každé z ras na Ghlarenu, byla silnější.

Rozhodli se jeskyni prozkoumat snad i proto, že slibovala v suchu strávenou noc.

Blížili se ostražitě, protože temnota před nimi mohla být domovem některé ze severských šelem. Ať už hjorgů, nebo těch podivných zvířat - kouzelníků, co jim skřítkové říkají haarstenové. V neposlední řadě tu byli gebriti, ptáci s lidskou tváří. Akat dodnes cítil tupý tlak v hlavě, když si vzpomněl na střetnutí s jedním z nich.

Plížili se při okraji a pomalu přivykali pološeru na prahu jeskyně. Páchly tu zvířecí výkaly a po zemi se povaloval bezpočet kostí různé velikostí.

„To nebude nic pro nás," prohlásil Loren. „Pořád mám pocit, že mi každou chvíli něco skočí za krk." Nemusel to říkat dvakrát. Tady na severu už se setkali s ledasčím a nebylo nutné pokoušet osud. Přeci jen byli na cestě domů, a to slovo mělo svojí váhu ve zlatě. Obrátili se a jako jeden muž zamířili na denní světlo.

Zvenku se ozvaly jakési zvuky, zkreslené odrazem od stěn kotliny. Rychle přeběhli k boční stěně jeskyně a ukryli se za jedním z větších balvanů. Pul hodil svůj vak Pesackovi a opatrně, píď po pídi, se odplížil blíže ke vchodu. Najednou padl na ústí sluje obrovitý stín.

„Nečekané setkání s přáteli vždy potěší," ozval se v jejich hlavách potměšilý hlas a nikdo nebyl na

pochybách, s kým mají tu čest. Nemělo cenu se skrývat. Sebrali své věci a v očekávání věcí příštích vyšli roztřesené a neochotně ven. Drak se tyčil před vchodem a měřil si je ledově chladným pohledem. Temný stín, který vrhalo jeho obrovské tělo, ostře kontrastoval se zářivě bílými šupinami. Zdál se ještě bělejší než před několika dny. Vypadal jako vyleštěný.

„Tak mých pokladů se vám zachtělo!“ zaburácel jeho dunivý hlas. „Tady ale přestává všechna legrace. Rubíny z Króssu nejsou pro vaše oči.“ Gesto, načrtnuté do vzduchu dračím spárem působilo nemotorným dojmem, ale odezva byla okamžitá. V jejich středu se roztočil malý vzdušný vír, který rychle rostl a v okamžení s ohlušujícím rachotem vybuchl. Kolem se rozhostilo nepřirozené ticho, rušené jen jejich vlastním, přerývaným dechem. Zjistili, že jsou obklopeni dokonale průhlednou, ale neprostupnou stěnou. Byli uvězněni. Drak si je ještě chvíli prohlížel a potom vzhlédl k obloze. Sledovali jeho pohled a vlasy na zátylku se jim zježily hrůzou. Z výšky, v pomalých majestátných kruzích, klesal do údolí ještě jeden drak. Provázeli ho pohledem, plni nejtemnějších obav.

Pesack ztěžka dosedl do sněhu. „Myslím, že máme konečné odpověď, kterou jsme tak dlouho hledali. To monstrum chtělo, abychom mu sem došli čerství.“

„Nikdy jsem nějak přehnaně nevěřil lidské dobrotě.

Proč bych měl věřit dračí,“ povzdechl si Gorm odevzdaně.

„Dračí dobrota. To je přesně to, co z nás za chvíli bude.“ Lorenův pověstný černý humor dokonale popsal bezvýchodnost situace.

Druhý ještěr mezitím bravurně přistál těsně vedle prvního, a nyní ladnými pohyby obtáčel svůj dlouhý

krk kolem jeho.

„Dokonce zásnubní hostina," prohlásil Gorm hořce a posadil se vedle trpaslíka. To, co se před ním odehrávalo, mu nápadně připomínalo zásnubní rituál některých zvířat. Po chvíli se oba draci vznesli, a křídlo vedle křídla odletěli vězňům z dohledu. Akat se okamžitě pustil do hrabání. „Pomozte mi někdo," houkl přes rameno. „Není přeci možné, aby to končilo deset sáhů pod zemí."

„Možné to klidně je," odvětil sklesle Tirin. „Rozhodně je ale lepší něco dělat, než tu jen poraženecky sedět a čekat." Přidřepl vedle Akata a začal odhazovat sníh, seč mu síly stačily. Během chvíle se dostali až na zmrzlou půdu. Gorm mezitím uplácal sněhovou kouli a hodil jí obloukem před sebe. Ve výšce tří sáhů se koule rozprskla o neviditelnou stěnu a spadla dolů.

„Je to vysoké," zabručel Gorm, „ale nezdá se, že by se to zužovalo."

„Proč by se to mělo, u Ghlara, zužovat?" zeptal se Loren překvapeně.

„No. Napadlo mě, že jsou dvě možnosti," vysvětloval lovec. „Buď má naše vězení tvar protáhlé bubliny - to je případ, kdy by se to na obou koncích zúžilo a uzavřelo, nebo je tu druhá možnost. Kouzlo může mít podobu jen jakési hradby. Vysoké, ale otevřené."

„Pak bychom se mohli dostat ven," pochopil Tirin. „Dobrá myšlenka," ocenil Gormův nápad.

„To znamená," napadlo Akata, „že by to mohlo jít jak vrchem, tak spodem."

„V tom případě hlasuju pro první možnost," pousmál se pul s novou nadějí a začal ze sněhu plácat

další koule.

Podával je Gormovi, který házel jednu za druhou šikmo vzhůru, každou o maličko výš, než předešlou. „Mám to," vykřikl po chvíli. Ve výšce asi pěti vzrostlých mužů prolétla koule volně vzduchem a dopadla pár kroků od jejich vězení.

„Ještě chvíli házej," pobídl jej Tirin. „Není kam odhrnovat sníh." Oba rikhové bodali tesáky do zmrzlé půdy. „Je to příliš vysoko," pokračoval Tirin v zadýchaném vysvětlování. „Musíme doufat, že do země to nepůjde tak hluboko."

Asi po třech paprscích narazili na spodní okraj magické stěny.

„Joj," zavýskl Akat. „Teď se jen modlete, aby se domácí páni nevrátili moc brzy."

Nálada stoupla. Gorm se přidal k rikhům a Loren s Pesackem se snažili zakrýt zvětšující se hromadu vydlabané hlínu svými vaky, aby si jí draci nevšimli, pokud by se vrátili předčasně. Díra se pomalu rozšiřovala. Tesáky se však ukázaly jako málo odolné. Tirin narazil na dva větší kameny, a při pokusu je vypáčit ten svůj zlomil. O chvilku později se to samé přihodilo i Gormovi. Pul s trpaslíkem jim okamžitě nabídli své nože a po chvíli je vystřídali. Po dalším paprsku už mohl ve vzniklém tunelu pracovat vždy jen jeden z nich. Zdálo se, že se už každou chvílí musí prodlabat na povrch.

„Jsem tam!" Akatova radost neznala mezí. Zdvojnásobil své úsilí, i když ho ruce už bolely a měl je na mnoha místech do krve rozedřené. Neviděl ještě dírou světlo, ale jeho ruka zmrzlou hlínou na jednou bez odporu prošla a začal se na něho sypat studený bílý

sníh. Krátce na to už stál k smrti unavený, ale šťastný rikho na druhé straně bariéry, a utíral si ruce do kalhot.

„Dělejte," pobízel ostatní.

Lovec, lezoucí jako druhý, měl však problémy. Nebyl zdaleka tak útlý jako Akat a bylo jasné, že budou muset tunel ještě rozšířit.

Najednou zaslechli rikhovo zděšené zaklení. Zničehož nic stáli všichni opět ve svém vězení, díra ve zmrzlé hlíně zmizela a oni hleděli, k smrti vystrašení, do žhoucích očí draka.

Druhý ještěr právě přistával opodál. Tirinovi připadalo, že právě menší z draků, s největší pravděpodobností samice, na ně hledí s podivným zaujetím. Nezdálo se, že je to pohled hladový. Samec nepochybně zuřil, ale dračice se k němu přikolébala a uklidnila ho jediným dotykem svého dlouhého krku. V nastávajícím soumraku si oba draci hleděli do očí a nepochybně spolu rozmlouvali. Pak pomalu, samec jako první, odkráčeli ke sluji. Drak byl už mimo dohled, když se jeho družka na okamžik zastavila a ohlédla. Udělala spárem nepatrný pohyb a vězení bylo najednou plné zvuků. Tirinovi v mžiku došlo, co se stalo. Vděčně zdvihl ruku v děkovném gestu, popadl svůj vak a rozběhl se k jižnímu východu z kotliny. Ostatní jej následovali jen s nepatrným zaváháním. Zpomalili až hluboko v kaňonu.

Jak už si tady na severu zvykli, tma se snesla během několika paprsků a poskytla jim možnost dostat se pod rouškou temnoty co nejdál od místa smrtelného ohrožení. Strž byla úzká a hluboká, takže na jejím dně neležel skoro žádný sníh. Cesta potmě, kamenitým terénem, byla provázena nespočtem kleteb a drobných,

leč bolestivých zranění. Přesto se takhle dokázali trmácet ještě dlouho přes půlnoc. Pak je konečně přemohla únava. Ráno zjistili, že jsou v místě tak úzkém, že by sem za nimi drak ani nemohl, a s tímto malým, ale důležitým pocitem bezpečí pokračovali k jihu.

Po dalších dvou dnech, kdy se přesunovali pouze v noci usoudili, že největší nebezpečí už pominulo a troufli si na krátké pochody za svítání a za soumraku. Haliworm byl v těchto místech dost široký na to, aby tu mohl přistát drak. Strach z ještěra je sice provázel na každičkém kroku, ale touha dostat se od dračí sluj co nejdál byla silnější než strach. Přes den spali poschovávaní v puklinách, nebo ukrytí pod většími balvany, a s blížícím se večerem vyráželi na strastiplnou pouť naplněnou odřeninami a vyvrtnutými kotníky. Došlo jim jídlo a pravděpodobnost, že by v této části Haliwormu něco ulovili byla malá. Veškeré jejich naděje se upínaly ke Skalnímu domu Skjaarvik, od kterého už nemohli být příliš daleko. Čím širší byla soutěska, tím lépe se jim šlo, protože zde ležela vrstva sněhu, dost vysoká na to, aby přikryla ty nejzrádnější výmoly a mezery mezi balvany poměrně pevnou krustou.

Následujícího dne byly jejich úpěnlivé prosby vyslyšeny. Procházeli jedním z pozvolnějších zákrutů a na jeho konci se jim otevřel výhled na asi osm set kroků vzdálené ústí jeskyně. Ač na tohle místo došli poprvé od jihu a za soumraku, nebylo pochyb. Byla to jeskyně haarstenů, na jejímž konci se Tirin setkal se skřítčím mágem.

Akat dal průchod své radosti obvyklým zavýsknutím a rozběhl se kupředu.

„Stůj!“ vykřikl Tirin. „Víš, co je v jeskyni.“

Akat chtěl zastavit, ale podjely mu nohy a natáhl se jak široký tak dlouhý do sněhu. Zatímco se k němu jeho rozesmátí přátelé blížili vstal a obrátil se k nim čelem.

Vyděšeně zastavili.

Po rikhově břiše se hemžila snad desítka různě velikých sněhobílých pavouků. Ti nejrychlejší už se stačili dostat k volné kůži. Dva pod bradou a jeden na hřbetě ruky, protože si lehkomyslný Akat před chvílí sundal promočené rukavice.

„Pojď rychle sem, nebo se z toho sněhu vyrojí další.“ Poslední trpaslíkova slova zanikla v zoufalém jekotu mladšího z kouzelníků, který konečně ucítil pohyb na krku, sklonil hlavu a vysloužil si tím od jednoho z pavouků kousnutí.

Loren začal nešťastníka obcházet širokým obloukem, ale po několika krocích se zarazů. Zdálo se mu, že se ve sněhu před ním něco pohnulo. „Pojď pomalu ke mně,“ pobídl Akata, zatímco si sundával rukavice. Mladší rikho se ale nepohnul ani o píď.

„Ale, k sakru, rychleji,“ zakřičel pul.

Akat, aniž by přestal kvílet, se prkenné pohnul směrem k Lorenovi.

„Co je to s ním?“ divil se Gorm.

„Nesnáší veliké pavouky,“ odpověděl Tirin, a také se opatrné blížil k Akatovi. „Bojí se jich.“

„Bojí?“ zakroutil lovec hlavou.

„K ďasu,“ ulevil si Tirin. „Prostě je nemůže vystát.“

Akat se opět zastavil a s rukama od těla strnul na místě.

Loren se k němu opatrně přiblížil a začal z něj rukavicí srážet pavouky na zem.

„U ztracených jeskyní,“ zaklel Urin. Kolem závěje,

do které Akat před chvílí zapadl se to jen hemžilo chlupatými osminohými tvory. „Je jich tu strašně moc. Pojďte raději pryč.“

„On se ani nehne,“ vztekal se Loren na Akata.

„Sraz z něj to svinstvo a odneseme ho,“ radil Pesack, a už si také stahoval rukavici, aby pulovi pomohl. Už se setkal s lidmi, kteří se z nějakého nepochopitelného důvodu báli toho či onoho. Mezi trpaslíky však o ničem takovém neslyšel.

Loren srazil na zem dalšího pavouka a neustále při tom dupal, aby na něho žádná z potvor nevlezla. Nebýt to v tak vážné chvíli, asi by položil základy nového tance.

Mezitím se však dalším dvěma pavoukům podařilo zalézt Akatovi pod kabát. Jednomu rukávem, a druhý si našel cestu za límec. Rikho stál pořád strnule na místě a bez přestání ječel.

Pul Akata nakonec popadl a s Pesackovou pomocí jej odtáhl od závěje pod nedaleký převis.

„Svlékni to! Dělej!“ tahal trpaslík rikha za rukáv zatímco mu Loren rozepínal knoflíky. Chvíli na to spadl kabát do sněhu a zároveň s ním se k zemi odporoučel k zemi. Jeden z pavouků zůstal zřejmě v rukávu kožichu. Druhému se podařilo vlézt Akatovi pod košili, kde jej pul po chvilce objevil, smetl na zem a zašlápl. „Vezměte ten kožich a honem do jeskyně,“ houkl na ostatní, kteří je mezitím obstoupili. „Tady zůstat nemůžeme. Podívejte se, jich tu je,“ mávl rukou k závěji.

Měl pravdu. Chvílemi to vypadalo, že se sníh přesýpá a převaluje. Bílé vlny se sice šířily chaoticky, ale přeci jen i směrem k převisu.

„Co když tam budou zvířata - kouzelníci,“ vyjádřil

Tirin své obavy.

„Tak nás budeš krýt," odsekl pul. „Musíme ho," kývl bradou k Akatovi, „dostat urychleně do bezpečí."

Jeskyně byla naštěstí prázdná. Haarstení matka zřejmě vyvedla mladé na lov. Gorm Akata celého vysvlékl a prohlédl od hlavy k patě. Našel celkem sedm míst, kde měl patrná pavouci kousnutí.

„Dělej něco. Co když jsou jedovatí," strachoval se Pesack.

„To jsou téměř určitě," zabručel lovec. „Nicméně, nezmohu toho příliš. Jestli nám nepomohou skřítci, nedávám mu mnoho nadějí."

„Což o to. Skřítci pomohou," ozvalo se za nimi. Ohlédli se, ale nikoho nespatřili.

„Ve skutečnosti zde nejsem. Čekám na vás tam, co minule." Hlas umlkl a již se neozval. Popadli Akata, jeho šaty, všechna zavazadla a pospíchali do nejzazších prostor jeskyně. Ještě před poslední zatáčkou rozpoznali odlesky plamenů, které osvětlovaly dóm za ohybem. Ještě několik posledních kroků a stáli tváří v tvář malému, legračně oděnému skřítkovi, kterého dobře znali. Byl to týž, který je minule provedl skálou. Stalo se tak i dnes, ale bez dřívějších okolků.

Zatímco na sebe Tirin s Pesackem věšeli zavazadla svých přátel, běželi Loren a Gorm s Akatem v náručí za mágem do útrob skalního labyrintu.

Brzy se ocitli v místech, kde při své minulé návštěvě nebyli.

„Blížíme se k sálu léčitelů," vysvětlil v chvatu zadýchaný mág a odbočil prudce doleva. Proběhli poměrně úzkým tunelem, na jehož konci zářilo jasné světlo. Sál byl téměř celý zaplněn lůžky. Na mnoha z nich leželi skřítkové a mezi nimi se pohybovalo několik

podivně oblečených postav. Jedna z nich si jich okamžité všimla a zamířila k nim. Byl to muž v dlouhém koženém plášti, pošitém bezpočtem kapes a kapsiček v němž vypadal jako pokrytý mnoha puchýři. Mág mu stručné vysvětlil koho přinesli a co se mu přihodilo.

„Položte ho sem," nakázal léčitel. „Jakmile přijde k sobě, dám vám vědět." Ani nečekal na odpověď a začal z kapes vyndávat různé kameny a útržky pergamenů. Tirin pohlédl tázavě na mága.

„Teď už všechno záleží jen na něm," kývl skřítek hlavou směrem k mistru léčiteli, pokrčil rameny a vykročil nazpět k tunelu.

Počkal na ně v chodbě a po několika krocích sám přerušil mlčení. „Nemusíte mít obavy. Pokud jej lze zachránit, pomohou mu. Sněžní pavouci jsou velice nebezpeční. Zvláště, je-li jich víc pohromadě. Váš přítel, stejně jako kdokoli z vás, neměl jak poznat, co mu hrozí. Teď si odpočinete a zítra si s vámi bude chtít promluvit pán Ikaerjon. Myslím, že jej především těší, že se vracíte živí. Zároveň ale očekává nějaké zprávy o světě na sever od soutěsky." „Jistě," odpověděl Loren. „Domnívám se, že mu to dlužíme."

Na další z křižovatek na ně čekal skřítek. Už z dálky byl všem povědomý, ale jako první jej poznal Tirin.

„Hegarjo," zvolal a vyběhl mu vstříc. Jejich někdejší průvodce se zdál potěšený.

„Jsem rád, že si na mě ještě pamatuješ, Tirine." „Kdo by si nepamatoval. Bez tebe a Bjórna bychom tu tisíckrát zabloudili," horlil rikho a srdečně potřásal skřítkovi pravicí. I ostatní se tlačili, aby se s ním mohli pozdravit.

„Tisíckrát určitě ne," usmíval se Hegarjo. „Pojďte

za mnou,“ vybídl je. „Do vaší staré jeskyně byste sice určitě trefili, ale já vás přesto pro jistotu doprovodím.“

Než vykročili, mág se s nimi rozloučil a zamířil opačným směrem.

V družném rozhovoru došli na místo, které jim bylo už jednou prozatímním domovem.

Hegarjo se pochlubil, že byl přijat do kruhu zdejších mágů jako učeň. Srdečně mu gratulovali a Tirinovi to nedalo aby se nezeptal, jestli by jej Hegarjo nenaučil nějaké to malé kouzlíčko. Trochu zklamaně pak poslouchal, z čeho se zatím skládá výuka budoucího mága. Vzpomněl si při tom na léta svého učení a dospěl k názoru, že mistři magických umění na celém Ghlarenu, přistupují zřejmě ke svým žákům stejně.

Když osaměli, zhltli jídlo, které tu leželo připravené na podnosech, a s myšlenkami na zítřek a Akatovo zdraví se oddali spánku.

Probudil je skřítek v pečlivě upraveném zdobném obleku a oznámil jim, že snídani už sice nestihnou, ale pán Ikaerjon je očekává k obědu. Rychle se umyli, oblékli a nechali se odvést k vládci Skalního domu.

K prostřené tabuli dorazili jako jedni z posledních. Z přítomných znali jen mága a neomylně poznali pána Skjaarviku, který vstoupil do sálu jako poslední. Několik dalších skřítků jim bylo povědomých, ale nevybavili si jejich jména.

Nike Ikaerjon tleskl a pozvedl číši.

Všichni přítomní si připili a dali se do hodování. Ještě ani zdaleka nestačili dojíst a už se jich pán Skalního domu vyptával, jestli našli, co hledali. Tirin pohlédl na Lorena a ten pochopil, že může zase jednou povolit stavidla své výmluvnosti. Vylíčil cestu na sever v těch nejživějších barvách. Byl přerušen jen dvakrát.

Poprvé, když padlo jméno Loventrapovo. Dozvěděli se, že skřítci o mágovi vědí. Četli o něm ve svých nejstarších knihách, jako o mocném kouzelníkovi, který se kdysi dávno čímsi provinil a bůh Ghlar jej potrestal věčným vyhnanstvím.

„Zdá se tedy, že jeho trest skončil vaším příchodem," poznamenal pán Skalního domu.

„Lépe řečeno, věštbou," dodal mág. „Směl bych ji slyšet? Tedy pokud se domníváte, že je to vhodné," dodal omluvně.

„Proč ne," usmál se Tirin a podal svitek mágovi, který jej donesl pánovi Skalního domu. Ten však věštbu po chvíli odložil. „Omlouvám se, ale mám trochu problémy s vaším jazykem v psané formě." S těmito slovy přenechal svitek mágovi. Ani ten se netvářil nijak nadšeně, ale podle drobného, téměř neznatelného gesta Tirin usoudil, že si pomohl nějakým kouzlem. Pak se svým pánem chvíli potichu hovořil. Zatímco jeden ze sloužících nesl list s věštbou zpět rikhovi, ujal se Nike Ikaerjon opět slova.

„Jsem si jistý, že Loventrapova slova se váží k nějakým událostem, které se teprve přihodí. Obávám se však, že jejich smysl poznáte až ve chvíli, kdy se do dotyčných událostí bezprostředně zapojíte. Pokud je pravdou, že Město duchů už neexistuje, dá se předpokládat, že na vašich bedrech spočívá nemalá zodpovědnost, protože jste byli těmi, na které mistr Loventrap tolik staletí čekal. Jsem rád, že jsme vám mohli pomoci." Po té pokynul pulovi, aby pokračoval ve vyprávění.

Loren se nenechal pobízet. Zmínil se, kterak se jim nepodařilo znovu nalézt jeskyni, kam je dovezlo hjasčí spřežení a záhy dospěl k popisu setkání s drakem.

Skřítek, sedící zhruba v polovině dlouhého stolu nedaleko Pesacka, téměř visel pulovi na rtech. Nechal si zopakovat pomalu každou třetí větu a když přišla řeč na Tirinovo kouzlo a následující rozhovor z drakem, obrátil se přímo na rikha. Ten ochotně odpovídal a ukázal všem i hůlku od Loventrapa. Pak se najednou rozvzpomněl.

„Harkot. Vy jste mistr Harkot.“

Skřítek se zářivě usmál, ale odpověděl místo něho pán

Skalního domu.

„Ano. Mistr Harkot Ikaerjon má z nás největší znalosti nejen o zvířatech jako takových, ale i o dracích.

Nyní si i Tirinovi přátelé uvědomili, odkud je jim ta malá úzká tvář povědomá. Nebýt rikhova odhalení, asi by skřítka sami nepoznali. Bez špinavých, páchnoucích kožešin, onucí, lana a hjasků kolem sebe byl rázem někým úplně jiným. Představení jeho plným jménem navíc odhalilo, že je blízkým příbuzným vládce Skjaarviku.

Řeč se stočila zpátky k drakům. Mistr Harkot měl skutečně nemálo vědomostí o prastarých ještěrech. Probírali jednu událost za druhou a on se pokoušel najít přijatelné vysvětlení pro to, co se udalo. Nakonec se shodli na tom, že je draci nikdy sežrat nechtěli. Svým chováním jen podpořili mýtus o dracích, coby krutých, svévolných a všežravých stvořeních.

„Pokud mohu soudit,“ uzavřel Harkot, „je dračí inteligence podle dostupných informací a zkušeností dávných předků tak nezměrná, že každý zážitek s nimi je jen složitou hrou, kterou jen málokdy můžeme pochopit.“

Loren pak v krátkosti dopověděl, jak se díky mnoha nočním pochodům dostali až sem a své vyprávění završil popisem Akatova nešťastného pádu.

Tirin nebyl sám, komu se v té chvíli sevřely útroby obavami o svého malého přítele. Neváhal a zeptal se pána Ikaerjóna, jestli náhodou nemá nějaké nové zprávy o jeho stavu.

„Je mi líto, ale musíte být trpěliví," zasmušil se pán Skalního domu. „Jakmile na tom bude o trochu lépe, dozvíte se to jistě jako první."

Znělo to jako cokoli, jen ne jako dobrá zpráva. Oběd se nachýlil ke konci. Odněkud se vynořil Hegarjó a pošeptal Tirinovi, že na ně v síni Snaegar někdo čeká. Krátce po té, co se první hosté zvedli od stolu, omluvili se i naši přátelé a odspěchali na místo setkání.

Prostorná síň byla prázdná a nezdobily ji stovky girland a cetek, jako o slavnostech Tulu. V ústí chodby na protějším konci se o stěnu opírala nevysoká postava. Sotva je spatřila, vyšla ze stínu a všichni okamžitě poznali Bjórna. Největší radost měl asi Gorm. Po bouřlivém přivítaní pozvali Bjórna do své jeskyně. Ještě jednou, tentokrát o překot a často všichni najednou převyprávěli zážitky posledních týdnů a měsíců. Během vyprávění se Bjórn vytasil s láhví, kterou do té chvíle úspěšné ukrýval, a čas příjemně plynul. Vyrušil je až vysoký zamračený muž, jenž přinesl zprávu ze síně léčitelů. Halas okamžitě utichl.

„Je mi líto, ale musím vám sdělit, že stav vašeho přítele je velice vážný. V jeho žilách koluje větší množství jedu, než jsme schopni zvládnout."

V žádném z přítomných by se v tom okamžiku krve nedořezal. Posel se zatvářil vyděšeně a s omluvným výrazem rychle pokračoval.

„Prosím za prominutí. Vyjádřil jsem se velmi nešikovně. Ehmm. Ve skutečnosti existuje možnost, jak mu pomoci. Slyšel jsem, že jsou mezi vámi jedinci, kteří vládnou magií," pohlédl na rikha a dále hovořil především k němu. „Blíží se velký úplněk a jistě víš, mistře Tirine, co to znamená."

Jindy by se Světlanův učeň při honosně znějícím oslovení zapýřil. Dnes si je však ani neuvědomil a pokynul muži, aby pokračoval.

„Pokud se zdaří mocné zaříkání za velkého úplňku, má váš přítel ještě naději. Musíme jej však do té doby udržet naživu, a to nebude lehké. Navíc, každý den je stravován jedem a není ve skutečnosti léčen. Důsledky tohoto stavu by se mohly projevit doživotním poškozením. Kdyby se něco takového přihodilo skřítkovi, byl by už dávno mrtvý." Nadechl se a zachmuřeně pokračoval. „V podstatě se vás chci zeptat, jestli jste schopni, s ohledem na náročnou cestu zpět do vaší vzdálené domoviny, vzít na sebe riziko, že budete mít na starosti někoho ne zcela příčetného, nebo pohyblivého."

V očích všech se odráželo zděšení. Tirin se neovládl a před zraky posla i svých známých se mu po tvářích začaly řinout přívaly slz.

„Ještě jednou se omlouvám. Omlouvám se," opakoval posel donekonečna.

„To je v pořádku," promluvil Loren tiše. „Znají se dlouho. Od dětství, domnívám se. Všichni jej máme rádi, ale pro Tirina je myslím skoro jako bratr." S těmito slovy vzal muže opatrně kolem ramen a se vší slušností jej vystrkal z jeskyně. „Zachraňte ho za každou cenu," dodal na závěr a zatáhl závěs.

Následující dny, dělící je od velkého úplňku, se

nesly ve znamení obav a chmurného očekávání. Dokonce ani pul se neodvážil okomentovat situaci nějakým ze svých černých vtípků.

Pak konečně nadešla kýžená noc. Nikdo z Akatovych přátel nespal. Všichni čekali, jak dopadne kouzlo, znásobené silou měsíce Gharnatu. Spolu s nimi seděli v jeskyni i Bjorn, Hegarjó a dokonce i mistr Harkot, který měl v živé paměti Akatovy problémy při jízdě hjasčím spřežením a samozřejmě se k němu donesly i zvěsti o střetu s gebritem. Paprsky času se nesnesitelně vlekly. Tirin hleděl nepřítomně směrem k závěsu, kryjícímu vchod do jeskyně a už delší dobu nereagoval na povzbudivé věty přátel. Gorm, kterému nedovolili, přes veškeré ujišťování, že je také tak trochu léčitelem, zúčastnit se obřadu, už napětí nevydržel a vyšel ven. Za rohem se málem srazil se skřítkem, spěchajícím opačný směrem.

„Vy jste Akatův přítel, viďte," promluvil mladík. Ani nečekal na přitakání a vzal lovce jemně za loket. „Pojďte," odvedl jej nazpět do jeskyně, kde se stal terčem mnoha naráz vyslovených otázek.

„Malý kouzelník bude žít," řekl pomalu a nahlas po té, co všichni tazatelé konečně ztichli. „Mistři zatím nevědí, jestli bude trpět nějakými trvalými důsledky. V každém případě by měl zítra přijít k sobě. Zatím jej prosím nechoďte navštěvovat. Jakmile bude schopen chodit, přijde za vámi sám." Kývnutím hlavy se rozloučil a bez dalších slov odešel. Za jeho zády vybuchla směsice nevázané radosti.

Akat se přišoural o tři dny později, doprovázený dvěma skřítky. V obličeji byl bledý jak stěna a sotva se držel na nohou. Přátelé se k němu vrhli a na ramenou ho donesli až k jeho slamníku. Radost neznala mezí.

Rikho se hýbal, všechny poznával, a na otázky odpovídal tiše, ale souvisle a smysluplně. Pesack vytáhl zpod lůžka lahvici z kořalkou, a Akat se po ní znaveně, ale s úsměvem natáhl. Jeden ze skřítků, kteří ho sem dovedli, jej však zarazil.

„Nech si zajít chuť," řekl s úsměvem, leč přísným tónem. „Tvůj stín v síních Krále se ještě nerozplynul. Na tvém místě bych počkal minimálně tři, možná čtyři dny." Pak se obrátil k ostatním. „Mistři vám vzkazují, že ho máte hlídat a odkládat svůj odjezd přinejmenším dva, tři týdny."

Po několik následujících dní si Akat připadal jako nově zakoupené zboží. Neuplynula chvilka, aby nezpozoroval kradmé pohledy přátel, hodnotící jestli správně sedí, chodí, jí a Tirin mu neustále kladl záludné otázky s cílem zjistit, nemá-li nějaké mezery v paměti. Nakonec už toho měl dost. Přiznal se, že nemá takový cit v levé ruce jako dřív, ale jinak že se cítí naprosto normálně. Po týdnu si vyžádal lok z láhve, kterou přinesl Bjórn, a vše se pomalu vracelo do zaběhaných kolejí.

Gorm si všiml skřítkova zaujetí lihovinami, a neopomněl vyprosit si sem tam v kuchyňském sále něco ostřejšího, aby měl do foroty. Stále častěji sedával s Bjórnem, vedl s ním debaty o světě mimo Haliworm a občas zabrousili i do historie. Přesto byla témata, kterým se mladík soustavně vyhýbal. I z jeho vytáček však lovec usoudil, že Tirinův názor na dávnou minulost maličkého národa byl s největší pravděpodobností správný. Kdysi dávno se stalo něco, o čem se v domě Skjaarvik zkrátka nemluví.

Jednoho dne se jej otevřeně zeptal, jestli si ještě jednou nechce rozmyslet jeho nabídku odejít s nimi.

Skřítek odvětil, že je to velmi vážné rozhodnutí na to, aby odpověděl hned. S těmito slovy odešel a dva dny ho neviděli. Tirin mezitím vedl nekonečné debaty s Akatem a jedním s mistrů léčitelů. Dohodli se, že doba, kdy budou moci vyrazit na jih, se blíží.

Občas stolovali s pánem Ikaerjónem, získali spoustu nových přátel, ale puzení po domově bylo čím dál silnější. Nakonec i Gorm souhlasil, že je třeba vydat se na cestu. Stanovili si ještě týden odpočinku, především kvůli Akatovi, a oznámili pánovi Skalního domu, kdy odejdou.

Čtyři dny před odchodem vyhledal Tirin lovce na místě, kde nemohli být nikým rušeni.

„Zdá se mi," začal opatrně, „že se ti na jih nějak nechce."

„Ale chce. Ani nevíš jak," odpověděl Gorm a čekal, co bude následovat, i když to už tušil.

„Všiml jsem si že jsi jediný, kdo se pokouší náš odchod oddálit," pokračoval rikho. „Akat už je přeci v pořádku. I přesto, že jsme tu získali mnoho přátel, není důvod zde déle setrvávat. Včera mě mág pána Skalního domu požádal, abych jej navštívil. Kromě několika rad na cestu se zmínil, že udržovat kouzlo, díky kterému jsme stále stejně velicí jako skřítkové jej stojí čím dál více sil. Čas se vleče a on musí zaklínadlo neustále, abych tak řekl, nastavovat. Nechtěl být nezdvořilý, ale pochopil jsem, že až odejdeme, velice se mu uleví."

„Dobrá. Vzdávám se," mávl lovec rukama nad hlavou. „Povím ti, o co mi jde." Založil si ruce v bok a zhluboka se nadechl. „Už o svátcích Tulu, když jsme tudy putovali na sever, jsem se docela sblížil s Bjornem. Už tenkrát jsem mu navrhl, jestli by nechtěl putovat s námi. Odmítl." Na chvíli se odmlčel, jakoby

si rovnal slova v hlavě. „No a teď jsem svůj návrh zopakoval. Vypadalo to, že situace už skoro dozrála. Bjorn se moc zajímal o to, jaké je to jinde ve světě. Také jsme se bavili o možnosti vyhledat nějaké jiné skřítky. Třeba na jihu, nebo zkrátka kdekoli.“ Gorm rozpřáhl ruce, aby znázornil zmiňované kdekoli. „Řekl, že si to musí rozmyslet, a od té doby jsem ho neviděl. Proto se snažím, nás tady ještě pozdržet. Už několikrát mi přišlo podivné, jak jsme se s ním sblížili, ale dodnes vlastně netušíme, čím se tady, ve Skalním domě Björn zabývá, co je jeho práce, co dělá, když zrovna není s námi. Netuším, jestli je pro něho rozhodnutí natolik těžké, že potřebuje tolik času, nebo jestli má v posledních dnech jen spoustu práce. Možná pro samé povinnosti ani neví, že se chystáme odejít.“

Tirin si přítele zkoumavě prohlížel. „A proč ti tak záleží na tom, aby šel s námi?“ zeptal se.

„Inu, především je to přítel, jakého stojí za to mít po boku. Navíc mě napadá hned několik situací, kde by se někdo tak maličký mohl zatraceně hodit. Vzpomeň si třeba na pevnost Emregal. Jak jsi mi vyprávěl o problémech se do ní dostat. Podstrčit dovnitř okénkem Bjorna by nebylo nic obtížného a šance, že si někdo všimne skřítka, je mizivá.“

„Jen jestli nemyslíš jen na prospěch, který bychom z takového souputníka měli,“ zpytoval rikho Gormovo svědomí. „Uvědom si, že je to tvor jako my. Se svými starostmi i radostmi a pokud jej odtud odvedeme, bude to, jako kdybys ho vyrval z kořenů. Navíc až projdeme magickým portálem, bude pro nás rázem maličký, jak jsi řekl. To ale znamená, že bychom museli vymyslet nějaký způsob, jak jej přenášet. Nemohl by chodit sám po svých. Nestačil by nám. Myslels na tohle všechno?“

Gorm dlouho neodpovídal.

„Snad máš pravdu," řekl po hodné chvíli. „Možná jsem skutečně viděl především ty výhody a možnosti. Nic to ale nemění na tom, že Bjorn je mým přítelem a pokud se rozhodne jít s námi, udělám všechno pro to, abychom mu to co nejvíce zpříjemnili."

„Začni tím, že vymyslíš nějakou pevnou schránku, ve které bychom ho mohli přenášet. Nezapomeň, že v ní bude muset často trávit celý den." Ještě jednou se na lovce pátravě zahleděl, a pak ho zanechal jeho myšlenkám.

Čtvrtý den ráno se jeskyní rozlehl veselý hlahol.

„Tak vstávejte lenoši," smál se Hegarjo a pokoušel se stáhnout z Akata houni. „Chtěli jste vzbudit brzy ráno. Když už jsem mohl vstát já, můžete i vy. I kdybyste vyráželi až po obědě."

Vstávali s reptáním, a na skřítka pršely boty a mnoho jiných předmětů, které měli po ruce. Deky tentokrát neskládali do kouta, ale zabalili si je do vaků. Najednou to tu vypadalo, až na hromadu zavazadel, podivně opuštěně.

Po vydatné snídani si je zavolal pán Ikaerjon a s omluvou, že odpoledne bude muset vyřídit nějakou neodkladnou záležitost, se s nimi rozloučil.

Během dopoledne se s nimi přišlo rozloučit několik skřítků. Čas se vlekl a Gorm byl čím dál rozmrzelejší. Vedle jeho objemného zavazadla ležel zbrusu nový vak a v něm rozměrná krabice, upravená jako pokojíček pro panenky.

Před polednem už nemohli dále čekat. Tirin vyhledal mága a poprosil jej, jestli by je za tři nebo čtyři paprsky neprovedl stěnou. Ve stanoveném čase, ověšeni všemi svými věcmi, stanuli na prahu vstupního

sálu a oněměli překvapením. V rozlehlé prostoře na ně čekalo na stovku skřítků. Všichni ti, se kterými se za celou dobu strávenou ve Skalním domě blíže seznámili, se s nimi přišli rozloučit. Jen jediný z přátel tady chyběl. Bjórn se neobjevil ani v den jejich odchodu. Loučení bylo dlouhé a mělo smutnou příchuť. Když už se zdálo, že potřásání rukama a objetí neberou konce, protlačil se k nim baňatý mág.

„Jste připraveni?“ otázal se bez skrupulí. Přitakali a skřítkové se jako na povel stáhli co nejdále od zadní stěny.

Mág prudce rozpažil a skála se začala otevírat. Mezi skřítky utichly i poslední ozvěny hovoru. Klenba průchodu se rozevřela do oku ladícího oblouku a Ikaerjónův čaroděj jim mírným, gestem naznačil, že je vše připraveno.

Přátelé se mu jeden po druhém uklonili a vykročili k východu. První z nich už byl téměř v moci magického pole, když se za nimi ozvalo tiché: „Mnoho štěstí,“ vzápětí málem přehlušené hromovým závěrečným pozdravem skřítků, kteří se tu sešli.

Sluj byla dostatečně osvětlená jasem portálu. Tirin jako první odvrátil pohled od zavírající se brány a rozhodně vykročil k ústí jeskyně.

Venku byl den a i přesto, že na dno hlubokého kaňonu nedopadaly zdaleka všechny sluneční paprsky, museli všichni mhouřit oči.

Jasně červené skvrny na naprosto nečekaném místě si jako první všiml Loren. Plný zvědavosti okamžitě zamířil k asi čtyřicet kroků vzdálenému místu. Čekalo ho obrovské překvapení. Zhruba v čtyř sáhové výšce tu na úzké skalní rampě stál skřítek a všude kolem něho, kde jen to šlo, vlály vyvěšené jasné červené látky.

Pul se sklonil, aby si mohl človíčka lépe prohlédnout. Jeho tušení se potvrdilo. Byl to Bjórn.

XI. kapitola

„No a nakonec jsem se rozhodl, že se poradím se samotným pánem Ikaerjonem. Čekal jsem dva dny, než měl čas mě přijmout. Poslední dobou se stále o něčem radí a často odjíždí se svými rádci mimo Skalní dům. Nakonec si na mě přeci jen vyšetřil chvíli a výsledek znáte. Kdybych se někdy vrátil zpátky, a já doufám, že se to povede, budeme vědět mnohem více o světě kolem nás.“

Už druhý den mířili k jihu. Bjorn, zprvu až nepřirozeně veselý, se při jedné ze zastávek na odpočinek konečně rozhovořil o důvodech, které jej vedli k rozhodnutí vydat se s nimi na jih. Vždy se toužil vymanit z jednotvárného života ve Skjaarviku. Často opouštěl podzemí a vydával se i na několikadenní obhlídky okolí. Při svých cestách objevil dokonce i dva již dávno zapomenuté vchody do Skalního domu. Odvažoval se stále dál, a jednou vylezl dokonce až na samotný vrchol hory Skjaarvik. Toho dne z hrůzou zjistil, že skalnatá a jednotvárná pustina se táhne mnohem dál, než si kdy dokázal představit. S postupem času v něm však rostla touha dostat se ještě dál. Z letopisů věděl o pláních plných zvěře, o zelené trávě a stromech, které se, když jich stálo hodně vedle sebe, nazývaly les. To byly věci které ho lákaly a o kterých snil.

Z hovoru se mimo jiné dozvěděli, že skřítek je sirotek, což zaujalo Gorma, který již delší dobu shledával, že mají s človíčkem mnoho společného.

„Potom jste přišli vy,“ pokračoval Bjórn, „a tady Gorm se mě zeptal, jestli bych nechtěl cestovat s vámi. To byla šance jak hrom. Zároveň jsem si ale čím dál víc

uvědomoval, že nejste skřítkové, ale lidé. Dlouhonozí, schopní urazit denně mnoho mil. To mimo jiné znamená, že kdybych se třeba jen po měsíci rozhodl, že se vrátím domů, byla by to pro mě nebezpečná pouť minimálně na půl roku. Z vašeho vyprávění vím, jak dlouho jste cestovali k nám do Skjaarviku. Chtít se vrátit domů později, než po měsíci, by mohlo znamenat celoživotní úděl.

Navíc jste měli namířeno na sever, a to mě tolik nelákalo. Teď je to jiné. „Na chvílí se odmlčel, než se odhodlal k poslední otázce.

„Jsem skřítek. Pochybuji, že bychom potkali někoho, kdo by mě ve světě lidí zvětšil do vaší velikosti tak, jako náš mág Sihjagrod zmenšil vás, abyste mezi námi mohli žít.“

Tirin si uvědomil, že je to poprvé, co se dozvěděl mágovo jméno.

„Už teď mě nosíte ve vaku, a do budoucna bude nutné, abyste se o mě - no zkrátka starali. Víte, není příjemné být na někom tak strašně závislý. Já se s tím nějak poperu, ale chci mít jistotu, že vás to nebude nějak zatěžovat. Rozumíte, bude to prostě den co den. Pořád stejné. Jako když my krmíme hjasky a staráme se o ně...“

„To stačí.“ Gorm dobře chápal Bjórnovy starosti, ale skřítkova zpověď mu najednou připadala nedůstojná. Jakoby zdůrazňoval svoji nemohoucnost.

„Všichni ti budeme rádi pomáhat. A kdyby ostatní nemohli, nebo nechtěli - což se nestane - slibuji, že vždy zařídím vše tak, aby si se s námi cítil dobře.“

Skřítkovou tvářičkou se mihl výraz ulehčení a důvěry, okamžitě vystřídaný slavnostně odhodlaným pohledem. „Slibuji vám, že se pokusím pomoci s

každou, sebemenší drobností, která by vyžadovala zásah někoho tak maličkého, jako jsem já.“ Jakoby si v tom okamžiku neuvědomil rozdíl velikostí, napřáhl vzhůru ke Gormovi svou malou dlaň. Lovec zkrotil úsměv, který se mu dral na rty a se vší vážností uchopil ručku mezi dva prsty a jemně s ní potřásl.

Jednoho tak pošmourného dne, že na dno úzké soutěsky dopadalo ještě méně světla než obvykle, dorazili ke skalnímu ostrohu, kde se Haliworm rozděloval na dvě větve. Poznali místo, kde při cestě na sever špatně odbočili a málem podruhé vběhli do náruče Pěvci. Byli na území gebritů. Sdělili to Bjórnovi, který souhlasil, že jediné co mohou udělat, je co nejlépe se skrývat, a přesunovat se hlavně brzy ráno a v podvečer. Cestovat v noci se báli, protože by mohli vběhnout gebritům přímo do náruče, a ani by si jich nevšimli.

Přesto během následujících dní dorazili až k oválné kotlině, kde se utkali s Pěvcem. Spěšně se proplížili podél stěn. Uprostřed kotliny stále čněl pahýl stromu, ale místo na nejnižší větvi zelo prázdnotou. Kostru gebrita nezahlédli. Buď jí už dávno přikryl sníh, nebo se o ní postarali dravci.

Když se na druhé straně vnořili do úzké strže, všem se nesmírně ulevilo. Největší nebezpečí měli za sebou a k ústí Haliwormu nezbývalo víc, než sedm dní cesty, s trochou štěstí méně. Sice jim závratně rychle docházely zásoby potravin, ale nálada přesto znatelně stoupala.

Uběhly další čtyři dny. Klopýtali zšeřelým dnem strže, když zaslechli vzdálené vrčení a prskání. Zdroj těch zvuků, se nacházel někde před nimi. Jako na povel tasili zbraně a Loren napjal na luk tětivu. Shlukli se do těsnější formace a obezřetně vyrazili vpřed. Nedalo se

odhadnout, z jaké dálky zvuky slyší. Úzká rokle je podivné odrážela a tlumila zároveň. Za třetí zátočinou se jim naskytl pohled na několik kunám podobných zvířat, jenže mnohem vzrostlejších.

„Hjaskové," zašeptal Tirin. „Pamatujete si, jak nás před nimi skřítkové varovali?"

„Pět - ne, šest," počítal Pesack. „Co to tam u Fustrena mají?"

Zvířata se shlukla kolem jakési pukliny ve skále a co chvíli skočilo některé z nich prudce dopředu, aby se pak kvapně stáhlo zpět.

„Kořist," zkonstatoval tiše Gorm. „Zajímalo by mě, jaké zvíře dokáže odolat takhle hbitým potvorám."

„Jak se ale kolem nich dostaneme dál?" zeptal se Akat.

„Chvíli počkáme," navrhl pul a stáhl se o několik kroků zpět. „Nerad bych jim posloužil jako druhý chod."

Hjaskové se zatím neúnavně pokoušeli probít do pukliny. Najednou se ozval zvuk, po kterém všichni vyskočili jako jeden muž.

„Také jste to slyšeli?" zeptal se vcelku zbytečně trpaslík.

„Třesknutí ocele o kámen," přitakal lovec. „Ty bestie chtěj k obědu člověka. Jste připravení?" Ani nečekal na odpověď a zavelel k útoku. Úplně přitom zapomněl, že má na zádech kromě svých věcí i skřítčí příbytek. Bjórnovy pisklavé protesty však k nikomu přes mohutný halas, který útok doprovázel, nedolehly.

Gormova strategie se ukázala správná. Hjaskové, kteří měli rázem nepřítele i v zádech, se zalekli a během okamžení se rozprchli na všechny strany. Z pukliny vzápětí vyskočil zarostlý mohutný chlap a se

zuřivými výkřiky se vrhnul proti svým zachráncům. Ti se překvapeně zastavili, což útočníka poněkud zaskočilo. Napřed zpomalil, pak se pevně rozkročil a hrozivě zamával nad hlavou masivním mečem, jaké se používají převážně tady na severu. Orwarští dávali přednost buď krátkým mečům, nebo dlouhým, ale tenkým čepelím, jejichž původ se odvozoval od zbraní starých ererai.

„Tak si pro mě pojďte, bastardi," zakřičel a popošel o dva kroky blíž.

„Nevidím důvod," odpověděl pohotově Loren. „Mysleli jsme, že potřebuješ naší pomoc. Teď vidím, že bys ty šelmy býval zvládl sám. Přijmi tedy naši omluvu, že jsme ti zkazili boj." S těmi slovy se otočil k neznámému zády a zamířil zpět k hromadě narychlo odhozených věcí. Gorm ho okamžitě následoval a za pochodu vyjmul schránu s Bjornem a tiše se mu omlouval za těch několik okamžiků nepohodlí. Ostatní váhali jen chvíli, a pak se k barbarovi také otočili zády. Tirin se usmíval, a co chvíli se otáčel, zvědavý, jak muž zareaguje. Pulův proslov k neznámému jej pobavil.

„Počkejte," ozvalo se za nimi.

Pomalu, jakoby váhavě se jeden po druhém ohlédli. Bojovník, navlečený v zašlých, potrhaných kožešinách tam stál, meč spuštěný hrotem k zemi, a nerozhodně přešlápl z nohy na nohu.

„Mám tomu rozumět tak, že mě nechcete zabít?" zeptal se zamračené.

„A proč bychom to měli dělat?" chopil se Loren opět iniciativy a odpověděl otázkou.

Barbara tím nade vší pochybnost opět vyvedl z míry. Nějakou dobu trvalo, než dospěl k definitivnímu rozhodnutí. Pak zamířil rázným krokem k nejbližšímu

Akatovi.

„Áke Gorson," představil se bručivým basem. „Ještě než mě ty potvory zahnaly do kouta, ukrýval jsem se tu před chlapama, co přepadli a vypálili naší tvrz."

„Gorson," mumlal Gorm, překvapený, jak podobná mají jména. „Já jsem Goranson. Gorm Goranson."

„Jak se jmenovala vaše tvrz?"zajímal se Tirin.

„Gaxar," zazněla hrdá odpověď.

„Cože?" Lovec vykulil oči. „Gaxar, pokud si vzpomínám, byl spíše hrad, nežli tvrz. Hrady se nedají jen tak lehce vypálit."

„Dali si tu práci," utrousil Áke a odvrátil hlavu. Dal tím jasně najevo, že nemá nejmenší chuť v debatě na toto téma pokračovat.

Než definitivně opustili soutěsku Haliworm dozvěděli se podrobnosti. Obě země barbarů se zmítaly v boji mezi dvěma následníky luvenského trůnu.

„Oba bratři se dušujou," prohlásil barbar, „že sami nedali k ničemu takovému příkaz. Stranu která se staví za právoplatnýho dědice trůnu, vede baron Livan ze Sindmaru. Občas se po jeho boku objevuje žena, jménem Vizuna. To je ďáblice. Buďte rádi, že jí neznáte."

Přátelé si vyměnili kradmé pohledy.

„Nějakej Jakras, čaroděj, se je snaží usmířit, ale bezvýsledně. Zkrátka - dva kohouti na jednom smetišti," zakončil Áke svoje vyprávění.

Tirin zpozorněl. Ta slova mu zněla nějak povědomě.

V následujících dnech minuli ještě doutnající trosky Gaxaru a zamířili k západu. Áke trval na tom, že cesta na jih by se rovnala sebevraždě. Navrhoval dojít až za řeku k lesům kolem Ogbaru.

„Za prvý je tamní pán přívržencem právoplatnýho dědice jako já, a za druhý se tak vyhneme Corundalu, kde nikdy nebylo bezpečno a poslední dobou je to ještě mnohem horší.“

„O Corundalu už jsem slyšel,“ řekl Gorm zamyšleně. „Pokud si dobře vzpomínám, mluvilo se o něm v souvislosti s černou magií.“

„Tak tos slyšel dobře, ale nebudeme se o tom teď bavit. Nerad bych něco přivolal.“ Jeho poslední slova všechny znepokojila.

Další týden nepřinesl nic zvláštního. Les na obzoru se valem přibližoval, a sotva překročili řeku, stočili se k jihozápadu. Barbar prohlásil, že je dovede až do Karlinu. Má tam rodinu a v téhle době neví, kam jinam by šel.

Jedné noci, když skončila Ákeho hlídka, zůstal seveřan ještě vzhůru. Po delším váhání si přisedl k Lorenovi, který měl hlídat po něm.

„Chtěl jsem se zeptat na něco, co mi už delší dobu vrtá hlavou,“ začal opatrně. „Co cestujeme společně, pozoruju tvýho přítele Gorma. Často si sedá co nejdál ode mě, a i v noci si pokaždý lehne na opačnou stranu tábořiště. Asi bych se měl zeptat rovnou jeho, ale - zkrátka - nevíš, co proti mě má?“ Špatně si vysvětlil pulovo mlčení a tak pokračoval. „Vím. Zachránili ste mi život, nechci se vrtat do vašich věcí, ale tohle mi zkrátka vadí.“

Pul viděl, že mlčením bude jen prodlužovat Ákeho trápení.

„Nedělej si s tím starosti,“ řekl konečně. „Je tu něco, co bys dříve či později asi stejné zjistil. Zítra si o tom promluvíme. Teď si jdi lehnout.“

Barbar se netvářil ani trochu uklidněně, ale bez

dalších řečí se zahrabal do svých kožešin a tvářil se, že spí.

Nad ránem probudil Loren Gorma a pověděl mu, co seveřana trápí. Po dohodě s Bjórnem se rozhodli, že mu nalijí čistého vína.

Sotva se Áke probudil, lovec jej vybídl, ať si jde sednout k němu.

„Přišel čas, aby ses seznámil s šestým členem naší výpravy. Konec konců, je pro něho velmi nepohodlné a nepříjemné se stále skrývat.“

Barbar se váhavě blížil k hromadě Gormových houní. Chyběly mu sotva tři kroky, když doslova zkoprněl.

Zpoza menšího vaku vycupitala maličká postavička a zastavila se uprostřed deky.

„Tohle je Bjórn. Skřítek ze Skjaarviku,“ pronesl lovec pomalu, zřetelné, a s téměř zvráceným potěšením se pásl pohledem na seveřanově zmatku.

Áke se nakonec odhodlal udělat zbývající tři kroky a pomalu si sedl vedle deky. „Ahoj,“ zamumlal, a to bylo všechno, nač se zmohl. Bjórn cosi zapištěl a barbar se bezmyšlenkovitě shýbl, aby lépe slyšel.

„Ptá se, jestli nemám něco k pití,“ řekl vyjeveně když se narovnal, a všichni vyprskli smíchy.

„Seznámení bychom měli za sebou,“ položil Tirin ruku na seveřanovo mohutné rameno. „Teď už nemusíš mít starosti o to, jestli tě Gorm snáší, nebo ne.“

Tirin se probudil, otevřel oči a od prvního okamžiku měl pocit, že něco není v pořádku. Jen nebyl sto určit, co by to mělo být. Jednoduše řečeno, něco bylo jinak.

Chvíli na to se zavrtěla hromada houní vedle něj a zpod jedné se vyklubala Akatova rozcuchaná hlava.

„Úžasné,“ vydechl mladší rikho, rozkošnicky se

protáhl a se zakloněnou hlavou hleděl na oblohu.

„Že mě to hned nenapadlo," zahromoval Tirin, ale v jeho hlase nebylo po zlobě ani stopy. Teď už věděl, v čem spočívá jedinečnost dnešního rána. Nebe bylo naprosto bez mraků a slunce, nízko na východě, zalévalo ledový svět svými nazlátlými paprsky.

„Ani si nevzpomínám, kdy jsem něco takového viděl naposledy," mžoural Akat do sluníčka, a natáhl se s rukama pod hlavou zpět na hromadu houní.

„Doufám, že to vydrží." Na druhé straně ohniště se posadil Áke. Měl držet poslední hlídku, ale zdálo se, že si nad ránem trochu zdřiml. „Severský léto tomu říkáme," promnul si oči a natáhl ruku po vaku s vodou. „Málokdy trvá dýl, než dva a půl měsíce."

„Spousta času na to, abychom si sluníčka trochu užili." Akat přeci jen vstal, odmotal ze sebe poslední deku a zvědavě obhlížel mýtinu, na které se včera večer utábořili. „Všechno je tady mnohokrát větší než u nás. Když v Orwaru řekneš, že cesta povede lesem, myslíš tím den, dva cesty. Tady to může znamenat i měsíc. A to nemluvím o pláních."

„Pláně si užiješ víc, než ti bude milý. Nejpozdějc pozejtří narazíme na cestu, která nás vyvede na severozápadní kraj plání Ledovýho krále."

Nemýlil se. Po týdnu, když se ohlédli, nebylo po stromech ani památky. Barbar je však ujišťoval, že sotva překročí řeku, budou lesy kolem městečka Karlinu na dohled. Také s největší pravděpodobností potkají kupecké karavany, pendlující v tomto čase mezi Luvenem, Karlínem a Ogbarem daleko častěji, než v zimních měsících. Poměrně schůdná cesta svědčila o tom, že i tudy nedávno někdo projížděl.

Když měli řeku na dohled, upozornil je Loren na

bílého koně, běžícího plání severně od nich.

„Co tady k ďasu hledá," divil se. „Tady přeci žádnou pastvu nenajde."

Áke se ohlédl a zesinal. Aniž zastavil, zamával, ať přidají.

„Ten hřebec," kývl ustrašeně k severu a šeptal při tom, jako by ho kůň mohl zaslechnout, „není obyčejným koněm. Pospěšme k řece."

„Co je to zač? Tak mluv," pobízel ho Akat a snažil se stačit tempu, které barbar nasadil. Nebyl sám, kdo po seveřanově varování znejistěl.

„Je to quarnar. Jedna z potvor, stvořenejch údajně v Corundalu. Nekouše, nesaje, jenom nějak způsobí, že je člověk najednou nepřirozeně těžkej. Na každej krok musíte v tu chvíli vynakládat obrovský úsilí. Nevím, co si o tom mám myslet. Nevím, jak a proč to dělá. Nějaká podělaná magie."

„Tys to zažil?" chtěl vědět Tirin.

„Ano. Jednou. Quarnar celou tu dobu stál opodál a jenom se díval."

Přidali do kroku, ale hřebec je mírným klusem dohnal ještě dřív, než dospěli k brodu.

„To je špatný," zabručel Áke. „Ten, na koho se quarnar zaměří se nedostane na druhou stranu řeky i kdyby se rozkrájel. Pokud ta zatracená, nepřirozená tíha postihne víc než jednoho z nás, nebudeme schopný si ani pomoct navzájem." S posledním krokem prudce zpomalil a zkřivil vzteky tvář. „Pěkně děkuji," zasupěl a hlas se mu zachvěl námahou. Odvrátil zrak a toužebně se zahleděl k necelých čtyřicet kroků vzdálené řece.

Kůň, přesně jak barbar popisoval, stál nedaleko a díval se. Tirin se nutil ke klidu a pomalu sbíral sílu.

Najednou nečekaně ztěžkl a na čarování rázem neměl ani pomyšlení. Ranec mu sklouzl z ramene a on se ho ani nepokusil chytit. Áke se je sice snažil připravit na to, co se může stát, tohle však rikho nečekal. Měl pocit, jako by mu za krkem seděl ještě jeden Tirin a pokoušel se ho svou vahou zatlačit do sněhu.

Vylekaný Akat byl v mžiku u něj a chtěl vědět, jak se jeho přítel cítí. Přitom mu položil ruku na rameno a to byla poslední kapka, Rikhovi se podlomila kolena a on upadl do sněhu.

„Je mi fajn," sípal. Kousky sněhu na jeho tváři tály a ve stružkách stékaly na bradu. „Jen by mě potěšilo, kdybyste ze mě všichni slezli." Se zjevnou námahou se zvedl na kolena a švihl po hřebci nenávistným pohledem. „Co z toho máš, ty zmetku!" procedil skrze zuby na adresu zvířete, a za Akatovy vydatné pomoci se ztěžka postavil.

„Voda. Musíme za vodu," zaskučel Áke a po čtyřech se plazil k řece. Svůj skromný vak, na rozdíl od rikha, vláčel za sebou.

Tirinovo zavazadlo zvedl Pesack a pospíchal napřed k brodu. Po deseti krocích, navzdory své síle i on klesl do sněhu a zasténal. Bylo to k uzoufaní.

Gorm, klusající do poslední chvíle těsně za trpaslíkem, nestačil včas zabrzdit, a vzápětí se po hlavě zřítil do závěje vedle cesty. Žádnou tíhu však necítil. Okamžité vstal, podal duchapřítomně Pesackovi ruku a sotva se jej sporý válečník pevně chopil, dovláčel jej lovec k řece jako sáně.

Loren měl také to štěstí, že mu quarnar zatím nevěnoval pozornost. Doběhl na břeh, společně s Gormem trpaslíka podepřeli a vkročili do vln. V místě brodu, jak se dalo očekávat, byla řeka širší, ale nikde

jim ledová voda nesahala výš, než mírně nad kolena. Bez nehody dopravili Pesacka na druhou stranu. Než vyrazili nazpátek, položil lovec sporému válečníkovi do klína menší ze svých vaků se slovy: „Hlídej Bjorna“, a bez dalších zbytečných řečí zamířil nazpět na druhý břeh, kde se nyní váleli již všichni tři jejich přátelé. Hřebec se tyčil nehnutě necelých dvacet kroků od nich.

Aby quarnara obelstil, plácl sebou Loren do sněhu a plížil se k Ákemu, který měl dost sil na to, aby se doplazil téměř až k vodě.

„Pojď. Dostaneme tě na druhou stranu,“ zašeptal pul. Barbar se s vypětím všech sil pohnul směrem k němu. To už dorazil Gorm a přestože se Áke potácel jak opilý, zanedlouho seděl vedle Pesacka.

„Ještě ty dva a máme to v suchu,“ utrousil zadýchaný lovec.

„V suchu zrovna ne,“ zabručel promočený Loren a snažil se zastavit drkotání zubů. „Počkej,“ zarazil se náhle. „Jak je to vlastně s tou vodou?“ obrátil se k barbarovi. „Jednoduše,“ zvedl barbar k pulovi unavený pohled. „Nikdy nikdo quarnara neviděl překročit řeku. Asi nesnáší vodu.“

„Dá se ta mrcha zabít?“ chtěl vědět Gorm. Severan se nahrbil, v náznaku pokrčení ramen. „Neslyšel jsem, že by se někomu podařilo ho zahnat, natož zabít. Zkuste převést ostatní. Pak vám všechno vysvětlím.“ Podruhé se zmáčená dvojice brodila na pravý břeh s krajní nechutí. Jen pohled na dvě ležící, téměř nehybné postavičky svých přátel, je poháněl kupředu. Oba rikhové se mezitím doplazili až těsně k vodě a ztěžka dýchajíce, čekali na své zachránce.

Quarnar, zjevně nespokojený se ztrátou dvou obětí, natočil mírně hlavu a zahleděl se na Lorena. Ten byl

připravený téměř na cokoli, ale nestalo se kupodivu nic. Pul rychle ovládl vlnu překvapení a popadl Tirina. Než se bílý hřebec vzpamatoval, zbyl na jeho břehu jen Akat.

Na druhé straně řeky se zatím rozproudila živá debata. Pesack, který se dostal přes brod jako první, cítil, jak jej tíha pomalu opouští, a zvolna se mu vracela dobrá nálada.

„Pánové. Myslím, že to pomalu mizí," oznámil s úsměvem a jen fakt, že se mu Bjórn usadil na levém rameni, mu zabránil vstát a vyzkoušet, o kolik lépe se mu chodí.

„Ti, kteří se střetli s quarnarem, se shodujou na tom, že čím dýl je člověk v jeho moci, tím delší je doba, po kterou se z nepříjemnýho stavu dostává," vysvětloval Áke. „Ty jsi byl pod jeho vlivem opravdu jen chvíli."

„Musím vám něco říct," prohlásil Loren. „Díval se na mě ten zmetek. Byl jsem si jistý, že sebou každou chvíli seknu, ale nestalo se vůbec nic. Slyšels už někdy o takovém případě?" obrátil se s otázkou na barbara.

Áke byl očividně překvapený. „Ne. Nic takovýho jsem neviděl, ani se o ničem podobným nevypráví. Pokud vím," dodal zachmuřeně. Prohlížel si pula, jakoby ho viděl poprvé a mnul si přitom husté zarostlou bradu.

Gorm poplácal Lorena po zádech. „Je dobře, že nad tebou ta mrcha nemá moc. Využijeme to hned teď. Pojď, nebo nám tam Akat zešediví."

Sotva se oba vzdálili, naklonil se barbar k Pesackovi. „To je vážně moc divný. Promiň, ale není von náhodou čaroděj?"

„Vy tady na severu nemáte v lásce kouzelníky?" zeptal se trpaslík opatrně.

„Takže je," vyhrkl barbar téměř obviňujícím tónem. „Ale není. Neboj se," vložil se do debaty unaveným hlasem Tirin.

„Jak je teda možný."

„To nevím," skočil rikho seveřanovi do řeči. „Ale zajímalo by mě, co si myslíš o kouzelnících ty."

„No," začal Áke opatrně. „Nic konkrétního. Dělej se prostě na hodný a ty druhý."

Tirin pokýval hlavou na znamení souhlasu a zadíval se přes řeku, kde Loren právě pomáhal Akatovi na nohy, zatímco Gorm na ně čekal kus od břehu ve vodě.

Hřebec náhle zatančil namístě a pak se vydal mírným obloukem k pulovi. Přes brod okamžitě zaznělo několik varovných výkřiků. I lovec byl okamžitě v pohotovosti. Přesto, že v házení dýkou nebyl nijak zvlášť dobrý, bleskurychle sáhl k pasu. Až v té chvíli si uvědomil, že jeho zlomený nůž leží daleko v Haliwormu, pár kroků od dračí sluje.

Quarnar doklusal k Lorenovi, postavil se na zadní a pokusil se ho zasáhnout kopytem. Elealský zloděj nezaváhal ani zlomek paprsku. Prudce se sehnul, popadl Akata za ruku a úspěšně zopakoval kousek, který předvedl Gorm s Pesackem. Dovláčel jej, navzdory rikhově nářku, až do vody, kde už je netrpělivě očekával lovec. Vzteklý hřebec pobíhal po břehu sem a tam ještě ve chvíli, kdy už byli všichni šťastně mimo dosah jeho magické moci.

***

Šestice poutníků vyšla na rozlehlou mýtinu. Jeden z nich ukázal rukou nad koruny vzdálených stromů, kde se zvedalo hned několik proužků dýmu.

„Naši sou doma a už stavěj na kafe,“ ušklíbl se jeden z nich, vzrostlý barbar, ukrývající většinu obličeje za hustými vousisky.

„Konečně,“ ulevil si vysoký tmavovlasý muž, zabalený hned do dvou houní najednou, a hlasitě kýchl. „Tvoje postel, Tirine, i moje svařené víno, jsou nadosah.“

Oslovený bezvousý mladík nevysokého vzrůstu se usmál, a ponechal větu bez komentáře. Ne tak jeho stejně malý přítel, jdoucí po jeho pravici.

„Nech na hlavě, Lorene. Svařené víno si dáme všichni a neříkej mi, že se ti nestýská po pořádné posteli. Stejně bych ti nevěřil.“

Pesack, trpaslík z dalekého Lorivantu, se jen usmíval. Dlouho se na tuhle chvíli těšil. I kdyby ho čekala jen tvrdá pryčna a zvětralý kvas, byla by to dnes ta nejkrásnější ukázka civilizace. Mrkl na svého souseda po pravici, zamračeného strážce z Kruxu, a ten mu přátelské gesto oplatil. V uplynulých týdnech a měsících byli vystaveni nejrůznějším nástrahám, ale vypadalo to, že se jejich útrapy konečně chýlí ke konci.

Po několika stovkách kroků zahlédli mezi řídkým porostem městské hradby. Na čele jdoucí Ake přidal do kroku a rikhové, vlající na konci průvodu, si začali pobrukovat jakousi hobarskou odrhovačku.

Dva strážní u brány po skupince unavených a zmrzlých poutníků sklouzli pohledem, ale to byla jediná pozornost, které se jí dostalo. Barbar je neomylně a nejkratší cestou dovedl ke slušně vyhlížejícímu hostinci.

„Tady se dejte trochu dohromady a já se mezitím poohlídnu po svejch příbuznejch,“ rozloučil se u dveří a zamířil dál rušnou ulicí. Ostatní, až na Tirina se

nahrnuli do nálevny. Rikho se u dveří ještě obrátil a rozhlédl se vpravo i vlevo ulicí. Město se mu zdálo naprosto stejné jako ta, kterými projížděl doma na jihu. Jen lidé se díky většinou kožešinovým oděvům zdáli robusnější, a všudypřítomný sníh dával ulici nezvyklý, bělostný nádech. Ale ani to není navěky, pomyslel si rikho. Severské léto, jak to barbar nazýval, přineslo i do těchto krajů trochu tepla navíc a prostředkem ulice tekla stružka, zařezávající se do pomalu roztávajícího sněhu.

Když Tirin konečně vstoupil do zšeřelého šenku, měli už jeho přátelé objednáno a handrkovali se s hospodským, aby zapálil dřevo, narovnané v krbu.

„Oheň?“ divil se muž ve špinavé zástěře, uvázané nad objemným břichem. „Teď v létě? Vždyť se tady upečeme. Slyšeli jste to?“ dovolával se zastání u několika časných hostů, sedících v rohu nad partičkou kostek. Loren se k dotyčnému stolu hned přitočil a nahlížel hráčům přes rameno. Jednomu z nich to ale zrovna dvakrát nevonělo. „Hele, Gunnare!“ houknul přes rameno na hospodského. „Zapal jim ten oheň, ať si tady zmrzlík zase sedne. Nesnáším, když mi někdo čumí přes rameno.“

Pul už měl na jazyku ostrou odpověď, ale při pohledu na vazouny u stolu si to rychle rozmyslel. Zamumlal něco, co se dalo vzdáleně pochopit jako omluva a odšoural se do čela místnosti, kde se jeho přátelé pokoušeli poskládat svá promáčená zavazadla.

„Vypadá to jako vatách,“ utrousil Loren, zatímco si sedal.

„O čem mluvíš?“ ptal se Gorm nechápavě.

„O kostkách,“ vložil se Tirin. „Mám tomu rozumět tak, že to můžeme zapálit?“ obrátil se na hospodského.

Ten jen kývl a rikho se okamžitě shýbl nad svým vakem, aby vybalil křesadlo.

Pesack byl rychlejší a během chvilky už rozfoukával troud.

Hostinský Gunnar vykoukl zpoza závěsu za výčepem. „Dáte si kvas, než se víno ohřeje?“

„No jasně,“ zazněla mnohohlasá odpověď. Jen Gorm prohlásil, že si počká na svařák. Zároveň chytil za rameno Akata, který se přes vaky prodíral ke krbu. „Co se děje?“ otočil se překvapeně na lovce.

„Pššš,“ přikryl si dotázaný ústa prstem. „Opatrně. Mám ve vaku Bjórna.“

„Jé, promiň,“ omlouval se rikho. Pomalu vytáhl menší z Gormových zavazadel, o které předtím zavadil nohou, a podal je Gormovi.

„Copak v tom máte za cennosti?“ zavolal na ně muž, který před chvíli vyhnal Lorena od kostek. Lovec už ho chtěl odbýt nějakou vyhýbavou odpovědí, ale v Lorenovi se hnula uražená pýcha. „Kdo se ptá,“ utrousil přes rameno a hospoda náhle ztichla.

„Já. Kranach,“ zahučel kolohnát. Pomalu se postavil a otočil se. Pul najednou cítil, že přestřelil, ale jak znal hospodské poměry věděl, že se tomu muži musí buď postavit, nebo si z fleku mohou hledat jinou hospodu. To však momentálně nepřipadalo v úvahu. Odstrčil stoličku a postavil se čelem k vousatému rváči. Teprve teď si ho mohl pořádně prohlédnout. Hromotluk nebyl tak zavalitý, jak se zprvu zdálo. Všechno, co mohlo vypadat jako špeky, byly jen záhyby a faldy na pomačkaném oblečení. Byl vysoký a teď, když si sundal kožešinový plášť, bylo vidět, jak se mu pod vlněnou košilí dmou svaly.

„Tak to teda ne,“ ozvalo se od výčepu. Hospodský

nesl v obou rukou korbele kvasu a přes padající pěnu cenil zažloutlé zuby. „Určitě to nejsou nejhezčí ksichty za poslední rok, Kranachu, ale jsou to hosti jako ty. Dejte si panáka a na demolování hospody si nechte zajít chuť.“

Lorenovi se očividně ulevilo, ale hromotluk se nechtěl jen tak vzdát.

„Panáka? Myslíš, že tenhle má u sebe dost peněz na pořádnýho panáka?“

Loren zaťal zuby a pevně se držel možnosti odejít středem. A hlavně bez zlámaných kostí, pomyslel si zahořkle. „Ne na jednoho,“ houkl směrem ke stolu hráčů valachu. „Mám na tolik panáků, kolik vypiješ. Jen jestli mi to máš jak oplatit.“

Kranach se zazubil a pohled na dokonalý chrup bez mezer svědčil o tom, že nemá ve zvyku rvačky prohrávat. „Co ty mně, to já tobě,“ procedil skrz zuby a otočil se k výčepu. „Dej mu holbu medoviny, Gunnare.“

„A druhou jemu,“ odvětil okamžitě pul, aby nezůstal pozadu.

Hospodský se zašklebil. Vypadalo to, že rvačka je zažehnána a kšefty se trochu pohnou. „Hned to bude, pánové,“ vykouzlil na obličeji neupřímnou karikaturu úsměvu, položil na stůl holby s kvasem a spěchal pro objednaný drink.

Gorm mezitím využil chvíle, kdy všichni sledovali stojícího Lorena a opatrně vytáhl z vaku Bjornův příbytek. Skřítek se hbitě vysoukal na lovcovo rameno, aby mohl sledovat, co se děje.

„Pozor na Gunnara,“ varoval jej kruxský strážce šeptem. „Ten má oči všude.“

To už se hostinský vracel, ale měl oči jen pro malý

stůl, ke kterému oba protivníci právě usedali naproti sobe. „Tak," hlaholil. „Jedna holba, druhá holba a doufám, že vám bude chutnat." S těmi slovy o dva kroky poodstoupil a doufal, že budou mít oba rváči dostatečnou výdrž, aby to pomohlo jeho kapse.

Pul i svalnatý barbar pozvedli nádoby a navzájem se měříce pohledy, ťukli holbami o sebe. Z Lorenovy holby trochu vyšplíchlo a Kranach se hned rozčertil.

„Nešvindluj. Všechno a do dna."

Najednou bylo v nálevně ticho. Celá hospoda sledovala, jak v obou medovina nebezpečným tempem mizí.

„Ještě jednou," poručil barbar, který dopil jako první.

„To ne," naježil se pul. „Teď platím já."

„Schovej si stříbrňáky na potom," poradil mu Kranach. „Jestli teda ještě budeš chtít," dodal posměšně. Pul spolkl poznámku, která se mu drala na jazyk a tiše čekal, až hospodský přinese další várku. Medovina mu chutnala, ale byl si jistý, že tímhle tempem se rychle propije do Kochranova království a možná ještě dál.

Gunnar dorazil s dalším pitím.

Hromotluk se zašklebil a pozdvihl holbu k dalšímu přípitku.

„Co naše víno," ozval se Tirin od vedlejšího stolu. „Aby bylo ještě k pití."

Hostinský vyděšeně zaklel a odběhl za plentu.

„Jen tak tak, pane," ozval se pak z kuchyně jeho nakřáplý hlas. „Tohle máte ode mně gratis, protože ještě chvíli a moh sem to vylejt z okna." Gunnar přispěchal s vínem ke stolu, mírně se uklonil, ale jen co položil tác s poháry před Tirina, vrátil se pohledem ke

dvojici soupeřících pijanů.

Loren se tvářil všelijak, ale další rundu objednal. Bylo na něm však vidět, že už se pomalu řítí někam, kde vůbec nechce být.

Čtvrté kolo odstartoval zase Kranach. Na jeho tváři vězel stále týž drzý úsměv, ale občasné cuknutí koutků svědčilo o tom, že jeho sebevědomá maska utrpí každou chvílí vážnější trhliny.

Zase přišla řada na pula.

„Este ednou," vypravil ze sebe ztěžka.

„Okamžíček pánové," omlouval se hospodský. „Narazím další bečku."

„To nevadí," zamumlal Loren a v tom okamžiku se mu udělalo příšerně nevolno. Vrávoravě vstal a zamířil ke dveřím z lokálu. Než komukoli došlo, co se děje, ocitl se se svou potřebou přímo na ulici.

Kranach využil situace a opisuje mírnou křivku, odvrávoral se zlomyslným úšklebkem opačným směrem.

„Tak to bychom měli," zkonstatoval Tirin. „Lorena sice budeme muset odnést, ale zato nemusíme platit židle."

„Nejsem si jistý, co je levnější," hudroval Gorm. „Dobře jsem si všiml, jak si hospodský mnul spokojeně ruce."

„Neboj," usmíval se Akat. „Nějaké drobné ještě máme. Hlavně Loren," dodal lišácky.

Zvenku se ozval vysoký ženský hlas, chrlící nepřetržitý proud proměnlivě srozumitelných nadávek.

„To jsou výrazy," divil se Pesack. „To si snad musí vymýšlet." Za řeči se zvedl a zamířil k východu. „Loren našel ctitelku," prohodil ještě přes rameno a vyšel ven.

Před hospodou našel pula v nezáviděni hodné pozici v kleče, mokrého od hlavy k patě. Z okna v prvním patře se hluboko vykláněla korpulentní dáma. V levé ruce se jí ještě stále houpal prázdný džber.

„Vy ho znáte?“ zaječela na trpaslíka. „Tak si to prase odveďte,“ pokračovala, aniž by čekala na odpověď a pak vztekle práskla okenicí.

Pesack pokrčil rameny, uchopil přítele v podpaží a vtáhl jej do hospody.

Gunnar, který do té doby nakukoval zpoza závěsu a váhal, má-li narazit další bečku s medovinou, hned přičinlivě přispěchal ke stolu. Otázku, týkající se další kořalky, raději okamžitě spolkl. „Budete si něco přát?“ zeptal se medovým hlasem.

„Máte nějaké místo na přespání?“ zajímal se Gorm, a kývl přitom hlavou směrem k Lorenovi.

„Ale samozřejmě,“ rozzářil se hostinský. „Budete ale platit jako za celou noc,“ dodal oznamovacím tónem.

„Přespíme tu všichni,“ rozhodl Pesack, čímž si Gunnara definitivně získal.

Na opačné straně lokálu vrzly dveře, a dovnitř se vpotácel Kranach. Ve tváři byl bledý, ale tvářil se spokojeně. Zvláště pohled na pula, který mezitím usnul, ho očividně uspokojil.

Zatímco se lovec zvedl, aby pomohl trpaslíkovi odnést opilého kamaráda do patra, Akat dopil své svařené víno a začal pošilhávat po nádobách, které tu zbyly po medovině.

Tirin sledoval směr jeho pohledu. „Určité chutná výborně,“ pousmál se. „Všiml jsem si, že než toho začalo být na Lorena moc, tvářil se docela potěšeně.“

Zpod stolu se ozvalo zapištění. Oba rikhové se

naklonili a spatřili nespokojeně se tvářícího skřítka, kterak rozhazuje rukama a snaží se domoct pozornosti.

„Máš hlad a určitě bys rád ochutnal medovinu. Je to tak?“ zeptal se Akat tiše.

Ještě než Bjórn stačil odpovědět, dal výraz jeho tváře rikhovi za pravdu.

„Hned to zařídím,“ sliboval rikho a zavolal hostinského. „Také bychom rádi okusili trochu toho dryjáku. Jenom, jestli by to šlo, tak z menších pohárů.“

„Samozřejmě,“ usmíval se Gunnar spokojeně. „Hned se to nese.“

„A opeč nám nějaké maso,“ dodal Akat ke vzdalujícím se zádům.

Když se Gorm s Pesackem konečně vrátili, voněla už na stole pečínka.

„Co jste tam tak dlouho dělali?“ chtěl vědět Tirin.

„Něco mu upadlo i na oblečení, tak jsme ho raději svlékli. Představ si, že se za celou tu dobu ani neprobudil,“ usmíval se trpaslík. Se zjevným pocitem uspokojení sjel pohledem Kranacha, který mezitím také usnul, s hlavou mezi rozházenými kostkami. Jeho kumpáni využili situace a vytratili se. Budeš mít požehnanou útratu, pomyslel si Pesack škodolibě.

Sotva se pustili do jídla, rozletěly se dveře a do hospody vtrhnul Áke. Beze slova se přiřítil ke stolu a popadl nejbližší holbu, která mu padla pod ruku. Dopil její obsah až do dna a objednal si další. Jeho slova: „Ještě jednou,“ byla jediná, která pronesl a tak to trvalo ještě další dva rychle za sebou vypité kvasy. Nikdo z jeho nových přátel se jej neodvážil na nic zeptat a tak nakonec spustil sám.

„Všichni jsou mrtví,“ vyhrkl. Vida kolem sebe tázavé pohledy, pokračoval: „Když se moji příbuzní

vraceli z Luvenu, přepadla je banda Wismara Hjorgsona. Všichni jsou mrtví.“

Rikhové mlčeli a tvářili se rozpačité. Ani Pesack nevypadal, že by chtěl něco říct a tak se slova ujal Gorm. „To je nám líto. Nejsem si jistý, co pro tebe můžeme udělat. Dáš si ještě jednu?“ ukázal prstem na prázdnou holbu.

Áke přikývl. „Hjorgson prej odjel někam k jihu. Pojedu s váma. Co vy na to?“ zeptal se přímo.

„Budeme jenom rádi.“ našel Tirin konečně zase řeč. „Pláně Ledového krále nám daly cestou na sever pěkně zabrat. S radostí přivítáme někoho, kdo má s těmihle končinami zkušenosti.“

Hospoda se mezitím začala pomalu plnit. Pesack pohlédl z okna a překvapeně zjistil, že se valem stmívá.

Druhý den po snídani, provázel Áke své přátele po městě Karlinu. Ukázal jim kryptu karlínských pánů, hrad a kapli, zasvěcenou Ulvikovi. Nyní se blížili k budově, z níž byla vidět jen k nebi se tyčící štíhlá věž. Vše ostatní se skrývalo za nebývale vysokou zdí.

„Tohle je snad nejznámější stavba našeho města,“ řekl Gorson hrdě.

„Hořím zvědavostí,“ nahrával mu Tirin. „Co je to?“

„Stojíte před karlínskou Šermířskou školou.“ Áke chvíli mlčel a vychutnával si krátkou chvíli překvapení.

„Šermířskou, říkáš?“ zeptal se Gorm.

„Ano. Tady se potili u svých prvních fines snad všichni z našich největších bojovníků,“ oznámil barbar a zatvářil se důležité. „Někteří se sem dokonce po létech vracejí, aby zde mohli cvičit a ještě více se zdokonalit v bojovém umění.“

Tirin hleděl na Ákeho a bedlivě mu naslouchal. „Člověče, tuhle větu vás snad učí nazpaměť“,

zkonstatoval po chvíli.

„Proč myslíš," divil se Gorson.

„Protože vše, cos říkal o vaší škole, pronášel jsi čistým jazykem," přisadil si Akat aby dal najevo, že si toho také všiml.

„A on existuje nějakej špinavej?" zeptal se barbar.

Tirin se nadechl a dal si na čas, než odpověděl.

„Podívej se," začal opatrně vysvětlovat. „Z našeho pohledu mluvíš jinak, než my. Nám to nezní úplně přirozeně, ale rozumíme ti, stejně jako rozumíš ty nám. Když jsi mluvil o vaší škole, začal si najednou používat naše výrazy. Nechci říct - ty správné - prostě si nemluvil, jak ti zobák narost."

„To je možný," pokrčil Áke rameny a protože se za řeči přiblížili k bráně školy, hodil problémy s vyjadřováním za hlavu. „Nechcete se podívat dovnitř?" zeptal se dychtivě.

„A to jde?" divil se Gorm. „Jen tak, bez ničeho? Nepotřebujeme být žáky, nebo mít pozvání?"

„Nic takovýho," usmíval se barbar a zabušil na masivní dveře s ozdobným kováním.

Ve vratech se po chvíli otevřela menší branka a pomenší muž je bez větších problémů vpustil dovnitř. Ocitli se na prahu prostorného nádvoří, na němž za doprovodu třeskotu a cinkotu oceli trénovalo několik dvojic.

„Pěkně vítám. Přišli jste si zacvičit?" ozval se za nimi povědomý hlas.

Jako jeden muž se obrátili a spatřili Kranacha s mečem v ruce. Loren zatnul zuby, ale než stačil něco říct, promluvil Gorm. „To jde, Áke?"

„Jasně, že jo," odpověděl barbar, který o včerejším incidentu v hospodě neměl ani potuchy. „Můžeš pro mé

přátele domluvit nějakou lekci?“ zeptal se hromotluka s bezelstným úsměvem. „Konec konců, i já bych potřeboval trochu do těla.“

„To ti můžu zařídit,“ pousmál se Kranach a poplácal otevřenou dlaní na plochu čepele.

Áke se zašklebil a tasil. Oba kolem sebe chvíli obezřetné kroužili a pak šermíř prudce zaútočil.

Tirin je pozoroval s otevřenými ústy. Takový souboj ještě neviděl.

I Loren s Gormem mlčky zírali.

Kranach spíš tančil, než bojoval. Namísto dlouhých rozmáchlých ran jen krátkými, jakoby vláčnými pohyby nastavoval meč barbarovým útokům. Zdálo se, že je rozkročen ve stále stejné pozici, jen se krátkými krůčky obracel, nebo uhýbal. Zbraň i ruka byly jediným, dokonale sloužícím nástrojem. Po sérii Ákeho výpadů se Kranach najednou skrčil, podběhl pod ranou mířící mu na hlavu a zezadu přetáhl seveřana plochou stranou meče. Hned na to odskočil a ve střehu čekal, co se bude dít.

Gorson se nechápavě ohlédl, otřepal se a znovu vyrazil do útoku. Po chvíli se situace jen s drobnou obměnou opakovala. Áke spustil ruku s mečem a zakroutil hlavou. „Jsi dobrý,“ prohodil na půl úst a napřáhl pravici. Šklebící se Kranach jí pevně stiskl. „Ale ne nejlepší,“ postěžoval si s úsměvem. Setřel si pot z čela a otočil se k Lorenovi, kterého během souboje přešly všechny myšlenky na vyřizování účtů. Dříve než stačil jeho včerejší soupeř něco říct, zdvihl ruce a zavrtěl hlavou. „Nic takového. Musel bych tu nejdříve strávit pár let.“

Chvála dělala Kranachovi dobře, ale nezdálo se, že spor je definitivně ukončen. Šermíř si pula chvíli

prohlížel a pak prohlásil: „Rozumím, ale malý souboječek určitě neodmítneš. Nejsi přeci srab. Že ne?“

Lorenovi cítil, jak se na něj všichni dívají a mylně si zájem svých přátel vyložil. Tasil svůj meč a vycenil zuby. „Tak pojď, ty nádhero,“ zasyčel.

To bylo přesně to, na co válečník čekal. Než stačil pul dokončit tradiční pozdrav čepelí, tak už se Kranachův meč roztančil v divokém rytmu. V tu ránu bylo vidět, že Gorsona trochu šetřil. Ran naplocho čepelí valem přibývalo, a záhy bylo jasné, že Loren je se silami u konce.

„To by snad stačilo, ne?“ pokoušel se zasáhnout Gorm. Šermíř však, jakoby neslyšel. V nestřeženém okamžiku přešel Lovec za pulova záda a mírně jej odstrčil. Pak bleskurychle vytáhl svůj meč.

Válečník se jen zazubil a prudce zaútočil. Gorm rychle pochopil, že jeho nápad patří mezi ty výrazně nedomyšlené. Kranach, aniž by se znatelně zadýchal, skákal kolem něho a bez skrupulí mu valchoval záda a ramena.

„Střeh,“ štěkl za nimi náhle něčí hlas. Nikdo si do té doby nevšiml, že je již delší dobu pozoruje vysoký, starší muž v černé zbroji.

„Víte, čím jste se provinili?“ V hlase zazněla zřetelná výhružka.

„Ano, mistře,“ zašeptal Kranach, položil meč na zem a zůstal stát se skloněnou hlavou. Lovec ho rychle napodobil.

„Tak lacino z toho nevyváznete,“ zahřímal muž. „Řekl jsem, do střehu!“

Oba na povel zvedli své zbraně a čekali na nevyhnutelné. Gorm na tom byl mnohem hůře než Kranach, protože byl celý otlučený a vlastně vůbec

netušil, čím se podle příchozího provinil. Cítil se prachbídně a neočekával nic příjemného.

Černě oděný Šermíř vytáhl z pochvy matný, omlácený meč a roztočil čepel v elegantním pozdravu. Pak začal ten pravý tanec. Tentokrát to byl Kranach, kdo se nestíhal krýt a inkasoval jednu ránu za druhou. Gorm se pokoušel zasahovat do souboje co nejméně. Muž, kterého Kranach oslovil mistře, jej jen tak pro formu dvakrát přetáhl plochou stranou meče, a pak mu naznačil, ať poodstoupí. Lovec si oddechl a konečně si mohl s otevřenými ústy užít divoký vír ran, který se strhl necelých pět kroků od něho. V okamžiku, kdy na zem ukápla první kapka krve, odstoupil černý Šermíř o dva kroky a sklopil zbraň.

„Ať se to vícekrát neopakuje," pronesl tónem, který nepřipouštěl odpor, a rychlými dlouhými kroky se vzdálil.

Kranach se teatrálně uklonil, utřel si zpocené čelo a také odešel, ale jen proto, aby se během chvilky vrátil s omluvou a třemi mistry zdejšího umění. Ještě téhož dopoledne dostali Gorm, Áke a Loren pořádně do těla. Lekce sice nebyla nejlevnější, ale stačila k tomu, aby pul s lovcem pochopili, že doma na jihu je těžko někdo může naučit víc.

Večer v hospodě se dohodli, že se zde minimálně týden zdrží, aby se v šermu co nejvíce zdokonalili.

Týden utekl jako voda a spolu s ním odplynula i většina peněz, které jim ještě zbývaly. S Kranachem se teď vídali denně při tréninku a občas i večer v nálevně. Den před jejich odjezdem je vyhledal a poručil všem pití.

„Chtěl bych se ještě jednou omluvit," začal a bedlivě si prohlížel jednoho po druhém. „Zaslechl jsem

útržky vašich debat a chci se zeptat, jestli byste mě nevzali s sebou na jih.“

U stolu bylo rázem ticho.

Nakonec promluvil Tirin.

„To máš tak,“ začal opatrně. „Bojovník, jako jsi ty, by se nám na cestě k jihu určité hodil. Má to ale jeden háček.“ Zabodl do šermíře pohled tak ostrý, že to i jeho přátele, kteří mu viděli do obličeje, překvapilo.

„Bojím se, že jsi člověk, kolem kterého se musí pořád něco dít a rád vyhledáváš problémy. To je pro změnu věc, která se nám nehodí ani trochu.“ Odmlčel se a čekal, co mu na to Kranach poví.

Ten se jen smutně zašklebil, ale na dlouho mu to nevydrželo. „Možná máš pravdu,“ řekl po chvíli zamyšleně a usrkl ze svého poháru. „Ale jak sám říkáš - můžou přijít chvíle, kdy byste mohli můj meč potřebovat.“

„Když nás necháš na chvíli o samotě,“ prohlásil rikho tichým vyrovnaným hlasem, „tak se o tom poradíme.“

Šermíř pokrčil rameny a houpavým krokem odešel ke stolu, kde obvykle sedával.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se Tirin.

„Těžko říct,“ zamyslel se Loren. „Naštval mně řádsky, ale opravdu by se nám mohl hodit. S mečem to dovede jako málokdo. Nechám ale raději rozhodnutí na vás.“

Akat se chvíli ošíval, než promluvil. „Cítím z něho problémy. Stejně jako Tirin. Snad bychom mu ale mohli dát šanci. Možná se jednou ukáže, že to byla šance i pro nás.“

Gorm pokýval hlavou. „Souhlasím. Dohodneme se s ním, že pokud bude vyvolávat hádky, nechceme s ním

mít nic společného. Zeptám se Bjórna," dodal pochvíli. „Má stejné právo rozhodovat, jako kterýkoli z nás."

Ákemu nebylo příliš do řeči. „Jsem s vámi jenom chvíli," vymlouval se. „Nemám do toho co mluvit."

„Omyl," oponoval mu Tirin. „Jsi s námi dost dlouho na to, abys mohl minimálně říct, co si o tom, co děláme myslíš."

„V tom případě si myslím, že každý z nás něco umí, ale to co on - nikdo."

U druhé rundy, kterou objednal také Kranach, už bylo rozhodnuto.

Časné ráno si sbalili věci, rozloučili se s Gunnarem a vyrazili.

Ještě než opustili město, zastavil Áke před polorozpadlou chatrčí, či spíš přístavkem, nalepeným na zdi jednoho z nuznějších domů.

„Tady bydlí vědma," oznámil všem potichu. „Nechcete si nechat věštit šťastnou cestu?"

„Neživím podvodníky," ofrňoval se Loren.

„Zkusit bychom to mohli," žadonil Akat, zatímco Tirin mlčel a přemýšlel, jestli těch věšteb není poslední dobou nějak podezřele mnoho.

„Já bych to nepodporoval," zabručel Gorm. „Ale jestli nás půjde víc."

Nakonec se ukázalo, že dovnitř se stejně všichni nevejdou. Áke zaklepal a vstoupil s Gormem a Akatem do přístavku. Rázem se ocitli uprostřed neuvěřitelného nepořádku, ohraničeného spoustou regálů, poliček, krabic a ošatek. Do nosu je praštila všehochuť vůní rozličných bylin a bohové vědí čeho ještě. Všude se válely tyglíky, hmoždíře a uprostřed toho všeho seděla na zašlé rohoži stařena, která by se dala bez skrupulí popsat jediným slovem. Čarodějnice.

„Brý ráno,“ zaskřehotala. „Co tak časně?“ zeptala se a odložila jakousi snítku, ze které právě obírala suché lístky.

„Dobrý, matko,“ pozdravil Gorson. „Chystáme se na dalekou cestu a možná by se nám hodilo vědět, co nás čeká.“

Gorm nahlížel barbarovi přes rameno a snažil se v šeru rozpoznat, jakou bylinou se to stařena právě zabývala. Nakonec to vzdal a raději se zeptal.

„Zajímáš se o bylinky?“ chtěla vědět věštkyně.

„Tak trochu,“ odpověděl lovec. „Ty zdejší ale moc neznám.“

„Říkala jsem si, že nevypadáš na našince. Budete si sedat, nebo postojíte,“ usmála se a vycenila při tom několik zbývajících zubů.

Gorm se bezradně rozhlédl a nakonec si sedl na zem přímo tam, kde právě stál. Barbar jej napodobil, jen Akat raději zůstal stát. Stařena ho obdařila dalším, snad ještě širším úsměvem a natáhla se po kotlíku, který stál na roštu u kraje ohniště.

„Mám tu takovej dryják, ze kterýho se obzvlášť dobře věští,“ zapředla jako kočka a postavila nádobu před sebe. Odněkud vytáhla kus hadru a přeleštila jakýsi kalíšek, zrobený z bohové vědí čeho.

„Tak kdo bude první?“ zeptala se.

„Já,“ vyhrkl Gorm, kterého přemohla zvědavost.

Stařena se usmála potřetí a podala mu kotlík i nádobku. „Tak si nalij,“ pobídla ho. „Ochutnej a trochu mi tam nech,“ zavrtěla se, zatímco se lovec snažil trefit proudem tekutiny do kalíšku. Nepovedlo se a několik pramínků se rozeběhlo po nerovné podlaze.

„Škoda každý kapky,“ hartusila baba a vzala mu kotlík z rukou.

Lovec pozdvihl kalíšek a přičichl k němu. Některé vůně a pachy mu připadaly povědomé, ale na naléhání věštkyně nezdržoval a napil se. Měl co dělat, aby nápoj ihned zase nevyplivl. Chutnal hořce a sladce zároveň, a ústa mu v tu ránu zahořela jedním plamenem.

„Chutná?“ zeptala se medovým hlasem a nespouštěla ho z očí.

„No, pil jsem už i lepší,“ zašklebil se Gorm a bojoval s pocitem, že se každou chvíli udusí.

Stařena mu vzala nádobku z ruky a beze slova všechen zbývající obsah vypila.

V nastalém tichu na sebe baba i lovec mlčky zírali a chvíle se nepříjemně protahovala. Nakonec to Akat nevydržel a štouchl do Gorma loktem.

„Tak co se děje. Slyšíš?“

Odpovědí mu bylo mlčení.

„Cos to s ním udělala?“ vyhrkl rikho.

Neodpovídala mu však ani stařena. Vylekaný Akat vyběhl z přístavku dřív, než ho Áke stačil zadržet. Barbar věděl, že vědma žije v Karlinu už dlouho, a ještě nikdy nikomu neublížila, tak jen tiše seděl a čekal, co bude následovat. Nemusel čekat dlouho.

Její oči ztratily skelný nádech a ona přišla k sobě. Přejela místnost pohledem, kývla na barbara a chvíli utkvěla zrakem na místě, kde si pamatovala ještě někoho třetího.

„Běžel pro pomoc?“ zeptala se.

Gorson mlčky kývl. Vedle něho se zavrtěl Gorm a vědma se natáhla, aby mohla vzít lovcovu dlaň do své.

„Máš za sebou dlouhou cestu, mladíku,“ řekla tiše a hleděla mu do očí. „Viděla jsem několik věcí, o kterých nevím, co si mám myslet. Většina z nich je již minulostí.“ Stiskla jeho ruku pevněji, protože měla

dojem, že se jí chce vytrhnout.

„Co se týče cesty, která té čeká...“ Odmlčela se a její tvář měla najednou ustaraný výraz. „Tolik krve, co máš před sebou, nevidí většina lidí za celý život. Ty však tím krvavým údolím projdeš a vydáš se vstříc temným, bezútěšným horám na jihozápadě. Tam dojde mnoho věcí naplnění.“ Umlkla tak náhle, až to Gorma vylekalo. „Pak zemřu?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla stroze.

„Budeš ale potřebovat spoustu síly,“ pokračovala po chvilce. „Dám ti jí trochu. Na cestu,“ dodala, pustila jeho ruku a začala se přehrabovat v hromadách věcí, navršených kolem sebe. Po notné chvíli se spokojeně usmála a podávala mu cosi, ukryté v dlani.

Lovec po kratičkém zaváhání natáhl ruku. Po prstech se mu do dlaně skutálela malá, hliněná kulička. Tázavě pozdvihl obočí.

„Až budeš mít pocit, že se ti na něco nedostává sil, prostě jí rozdrť mezi prsty.“ Chtěla ještě něco říct, ale najednou se prudce rozletěly dveře a dovnitř vtrhl jako vítr Loren.

„Kde je?“ vyhrkl a rozhlížel se po zšeřelé místnosti.

„Kdo?“ zeptal se Gorm, který si do teď neuvědomil, že tu není Akat a začal vstávat.

Pul si ho zmateně prohlížel. „Myslel jsem. Říkal mi.“

„Když jsme spolu procházeli tvoji minulost, tvůj malý přítel se obával, že s tebou provádím něco nepatřičného,“ přispěchala stařena s vysvětlením, a v hlase jí zazněla nahořklá výčitka.

„Omlouvám se,“ pronesl po chvíli Loren. „Za sebe i za Akata,“ dodal vzápětí. Nevěděl, co by ještě řekl a tak pomalu vycouval na ulici.

„Je dobré vědět, že máš přátele, kteří o tebe mají starost.“ Vědma se ztěžka postavila. „Urči sám, jakou cenu má můj čas, strávený s tebou,“ změnila náhle téma.

Gorm pochopil a zalovil ve váčku. Věděl, že v něm má poslední dvě zlaté mince a pár drobných. Po hmatu vylovil oba zlaté vilemy a podal je stařeně. Ta je bez zájmu odložila na jednu z polic a naposled pohlédla lovci pevně do očí. „Šťastnou cestu.“

„Díky,“ přikývl Gorm. Vyhledal pohledem přihlížejícího Gorsona a poté oba svorně vycouvali z chatrče.

Své přátele našli o blok dál, zabrané do živé debaty. První si jich všiml Pesack. „Tak co jste se dozvěděli.“ zahalekal a hovor okamžitě utichl.

„Mám bezpečně potvrzené, že do Orwaru dorazíme všichni živí a zdraví,“ pokusil se lovec o ten nejbezstarostnější tón, jakého byl schopen. Tirin si jej chvíli mlčky prohlížel a získal pocit, že víc už toho Gorm nepoví, i když by chtěl. Na nic se jej tedy neptal a doufal, že se lovec časem rozpovídá sám, až si všechno srovná v hlavě.

Hladové sluneční paprsky sušily mokrou ulici. Severské léto, pousmál se v duchu Tirin. Raději bych to naše, hobarské.

Po dvou dnech vyšli z lesa. Stezka se proměnila v jedno velké bahniště, a tak raději šlapali plání. Kranach se na konci průvodu už delší dobu o něčem dohadoval s Gorsonem.

„Tak co to tam pečete?“ zavolal na ně zvědavý Akat. Oba barbaři přidali do kroku.

„Bavíme se o pláni Krále,“ odpověděl Áke a natahoval svoje dlouhé nohy, aby Kranachovi stačil.

„Tady kolega si myslí, že by bylo lepší koupit v osadě, támhle za kopcem, člun, a plavit se po řece.“

„Jestli tomu dobře rozumím,“ uvažoval Tirin a vduchu si vybavil Hordalovu mapu, „tak to je řeka, která teče napříč touhle zemí od západu k východu. A my chceme na jih.“

„To je pravda,“ přitakal Kranach. „Problém je v tom, že po rozbahněný pláni se jde možná ještě hůř, než po zasněžený, a o noclehu ani nemluvím. Navíc, cesta přímo na jih by nás zavedla nebezpečně blízko k Dračím horám. Jak jsem pochopil, na sever jste se dostali taky po řece. Nejrozumnější bude zvolit stejnou cestu.“

„To bychom mohli opět navštívit Rytíře meče,“ navrhl Akat.

„Dobrá,“ zamračil se Gorm a spolkl poznámku, která se mu drala na jazyk. Už mnohokrát si nahlas i vduchu vyspílal za to, že způsobil rozdělení družiny, ale dodneška se mu svíraly ruce v pěst, když si vzpomněl na muže, kterého kdysi zahlédl ve společnosti skřetů. Byla to stará bolest a Gorm sám si nepřál, aby odezněla. „Je tu ale jeden problém,“ změřil si oba barbary pohledem. „Nevím jak vy, ale já jsem už bez peněz. Když nepočítám těch pár stříbrňáků, z nichž polovinu jsem už určitě poztrácel, protože mám natržený váček,“ dodal.

„A taky někdy žízeň,“ pošeptal mu Pesack, ale tak, aby to slyšeli všichni.

„Ještě mi něco zbylo,“ přihlásil se Loren neochotně. „Žádný přepych to ale není.“

„Pojeďme do vesnice,“ navrhl Kranach. „Tam se uvidí. Já když tak nějaký peníze mám.“

Pod kopcem se skutečně tulila malá rybářská osada.

Obnos, který chtěl jeden z místních za člun, nebyl zdaleka tak vysoký, jak čekali, a tak jim zbylo i na dokoupení nezbytných zásob na cestu. Během několika paprsků už je proud unášel k východu. Jen co vypluli, rozhodl se Gorm nenechat situaci dojít tak daleko, jako s Ákem a představil Kranacha Bjórnovi. Šermíř byl jako u vytržení. Neustále skřítkovi nabízel trunk, kterého si koupil na cestu hned tři plné vaky a nejraději by bez přestání naslouchal příběhům, které mu Bjorn vyprávěl.

Gorm přemýšlel, proč žádnou z bajek či pověstí nevyprávěl skřítek jim. Ve Skjaarviku spolu debatovali často, ale většinou o úplně jiných věcech.

„Snaží se mu být skřítkem," pošeptal lovci toho večera Tirin, nakláněje se až těsně k jeho uchu, zatímco pozorovali, jak Bjórn upíjí kořalku z maličké mušle, kterou Kranach ten den vylovil z řeky.

Gorm se pousmál. Ano, řekl si vduchu. Je to tak. Bjórn dobře ví že Kranach, který s námi nebyl ve Skalním domě a nezažil, jaký je to pocit, žít mezi skřítky jako jeden z nich, nikdy nepochopí, že skřítek může být někým velice podobným jemu, nebo třeba i tomu, koho se on sám bojí.

XII. kapitola

Plavba po řece Mortelle ubíhala klidně a svižně a přesto se rikhům, Pesackovi i Lorenovi s Gormem ulevilo, když oba barbaři svorně určili, že přítok, ke kterému se blíží je ten, který celou dobu vyhlíží.

Krátce na to přistáli.

„Co s člunem?“ zeptal se Gorm, když vyložili všechny věci na břeh.

„Co by. Pošleme ho po vodě,“ mávl Gorson rukou směrem k východu.

Lovec se zamračil. Bylo mu trochu líto ztracených peněz a nejraději by vyhledal někoho, komu by mohli člun prodat. Uvědomil si však, že tady v pustině budou těžko někoho hledat, a proto raději mlčel.

„Mějte oči na stopkách, jestli nezahlídnete nějaký zvíře,“ nabádal je Kranach, sotva se vydali na cestu. „Zásoby se valem tenčí.“

„Teď by se šikli koně,“ lamentoval pul zpěvavým elealským nářečím.

„Dej pokoj,“ odbyl ho Pesack. „Když to bude nutné, klidně přidám do kroku.“

„Ty jo,“ zabručel Akat.

„Co ty vlastně máš proti zvířatům?“ zeptal se Tirin, který si vzpomínal hned na několik podobných trpaslíkových reakcí.

„Do hor se nehoděj,“ odsekl Pesack bezmyšlenkovité.

„Tady ale nejsi doma v horách,“ neodpustil si Akat komentář, který Tirin okamžik před ním spolkl.

Trpaslík pokrčil rameny a něco si zabručel pod vousy.

„Bud mám vlčí mhu, nebo nám jde večeře,“ oznámil

zčistajasna Kranach a ukázal k jihu. Měl pravdu. Opravdu se tam něco hýbalo.

„Máš dobrý zrak," utrousil Loren koutkem úst a začal si připravovat luk. Na zádech se mu houpal toulec se zbrusu novými šípy, zakoupenými v Karlinu, a Loren už se moc těšil, až si bude moci zalovit.

„Ještě, že je na našem břehu," pochvaloval si Akat, když se dostali natolik blízko, že zvíře viděl i on. „Budeš s tím chtít pomoct?" zeptal se vzápětí Lorena.

Pul zavrtěl hlavou, že ne. Po dlouhé době měl pořádné šípy a s nimi si věřil víc, než kdykoli v posledních měsících. Přidal do kroku a začal svou oběť širokým obloukem obcházet.

Zvědavě si zvíře prohlížel. Čím byl blíž, tím víc kroutil hlavou. Tvor byl vysoký jako průměrně rostlý kůň. Měl hřívu, dlouhý, ladný krk, ale tady podobnost končila. Hlavou připomínal spíše ještěra a to i přes světlounkou, téměř bílou srst a vztyčené uši. Další podivností byly nohy. Daly by se přirovnat ke dvojici obrácených písmen U. Tam, kde by měl ještěr dlouhý ocas, vrtělo se cosi, co by se asi nedalo použít ani jako plácačka na mouchy.

Byl by si tvora prohlížel ještě hodnou chvíli, ale z ničeho nic se obrátil vítr. Ještěrokůň se celý našponoval, jak zpozorněl, a pak se celým tělem otočil k Lorenovi. Pul nezaváhal a vypustil šíp. Ani se nenamáhal kontrolou úspěšnosti zásahu, a rovnou založil další šíp. I druhá střela se zanořila hluboko do hrudi tvora, a ten se bez hlesu svezl k zemi.

Gorm, který vše z povzdálí bedlivě sledoval, zamířil rázným krokem k úlovku, těsné následovaný ostatními.

„Hegan," hvízdl Áke údivem.

„Cože?" zeptal se Pesack, kterému ušel smysl toho

výrazu.

„Hegan," zopakoval Gorson. „Tak se to zvíře jmenuje."

„Mimochodem, je dost vzácný," nechal se slyšet Kranach. „Mít tak cestu na sever, mohli bysme tu kožešinu dobře zpeněžit. Ale takhle, kdo by se s ní tahal."

„Proč vzácný?" zeptal se trpaslík překvapené.

„Právě kvůli té kožešině," vysvětloval Ake. „Jestli je budou lidi lovit tímhle tempem, tak tady do deseti let nezbude ani jediný hegan."

Pesack zakroutil hlavou a zdálo se, že o něčem hluboce přemýšlí.

Náhle se odněkud ozvalo tenké zakňourání. Všichni se rozhlíželi, aby našli zdroj toho zvuku. „Támhle," ukázal Akat na místo, kde se větší hrouda bahna začala z ničehonic vrtět. V zápětí se zvedla a dala do pohybu směrem k nim.

„Fuj, co to je?" cuknul sebou Akat. „Zastřel to," radil Kranach.

Zatímco Gorm stvoření bedlivě pozoroval, Loren vytáhl další šíp.

„Počkej," ozval se znenadání Pesack. „Říkali jste přeci, že je jich málo."

„Málo?" zeptal se pul nechápavě.

„No jasně. Pod vrstvami bahna je mládě tyhle potvory. Copak nevidíš ty nohy?"

Měl pravdu. Jak se dal tvor do pohybu, začalo z něho bláto po velkých kusech odpadávat, a teď už jasně rozeznávali podivně stavěné nohy i hlavu, na zatím krátkém krku.

„Co ty se najednou bereš za nějaké zvíře?" ptal se Akat překvapeně.

„Říkali jste přeci, že jich je málo,“ zopakoval trpaslík. Od hlavy k patě zabahněné mládě mezitím došlo až k Lorenovu úlovku a zanaříkalo ještě žalostněji, než předtím.

„Fakticky to asi byla jeho máma,“ pronesl Áke tiše a zdál se nějak nesvůj.

„Zastřelte ho, ať se netrápí,“ navrhoval Kranach.

„Tak to teda ne,“ ozval se Pesack nečekaně hlasitě. I mládě sebou trhlo a rozkníkalo se ještě víc.

„Bojí se,“ zkonstatoval trpaslík.

„Otázkou je,“ přemýšlel Gorm, „jestli se bez matky uživí.“

„Co kdyby jí někdo zatím vyvrhnul,“ kývl Gorson hlavou k mrtvé samici hegana.

„Teď? Když se dívá?“ vyjeknul Akat a pozoroval ustrašené mládě.

„To snad není pravda,“ chytil se Kranach za hlavu. „Nechcete říct, že kvůli němu budu hladovět. Že ne?“

„Tak ho zatím odveďte někam stranou,“ navrhl Tirin.

„Proč se díváš zrovna na mně?“ rozčílil se trpaslík.

„Protože nebýt tebe, měli jsme už dávno o několik porcí víc,“ odsekl šermíř.

Pesack svěsil ramena, a pak se beze slova vydal k malému heganovi. Chvíli nad ním nerozhodně stál a potom začal co nejhlasitěji tleskat. „Kšá, kšá,“ zakřičel na tvora jako na slepice, čímž rozesmál především Kranacha.

Mládě se po kratičkém zaváhání dalo do pohybu směrem k trpaslíkovi. Ten se mu snažil uhnout, ale hegan jej neomylně následoval.

Pesack si ulevil šťavnatou kletbou a začal se vztekat. „No co chceš?“ křičel. „Já za to nemůžu, že ti

zastřelili mámu. Hlad, rozumíš.“ rozpřáhl ruce v bezmocném gestu. „Tak sakra,“ otočil se k ostatním. „Řekněte mu něco.“

Tirin se odvrátil, aby nebylo vidět, jak mu cukají koutky. Ani Akat neměl k smíchu daleko. Loren se mračil, protože on byl tím, kdo samici zastřelil. „Hlad,“ mumlal si pod vousy.

„Sakra, co to tady blbnem?“ rozkřičel se najednou. „Kdybych měl na každém lovu takhle střečkovat, tak bych snad raději žral trávu.“

To už Tirin nevydržel a hlasitě vyprskl.

„Tak co je tady k smíchu?“ přeskočil pulovi rozčílením hlas.

V tu chvíli se zpola zapomenuté mládě zapřelo svýma křivýma nohama, strčilo do Pesacka zabahněnou hlavou, a on se skácel jak široký tak dlouhý do bláta. Za hromového řehotu se zvedl a odkráčel k řece. Tři kroky za ním jej následoval malý hegan.

„Mám podezření,“ šeptal Tirin Akatovi, „že si ten prcek právě našel novou mámu.“

„Až moc rychle,“ odpověděl Akat. „Možná měl dát Pesackovi čas na rozmyšlenou.“ Oba rikhové se svorně rozesmáli.

***

Sir Rithag končil, stejně jako každé ráno rozcvičku tím, že vyběhl schody na nejvyšší věž. Opřel se rukama o trámy, podpírající doškovou stříšku, a zahleděl se z ochozu do údolí. Naskytl se mu velmi nečekaný pohled. Z lesa vyběhl podsaditý chlapík a několik kroků za ním dusalo jedno z nejvzácnějších zvířat, jaké sir Rithag znal. Přišlo mu to velice zvláštní, protože

věděl, že heganové jsou býložravci.

Chlapíkovi najednou podjely nohy a plácl sebou do sněhu. Zatímco malý hegan kolem něho radostně skákal, ozval se z lesa smích hned z několika hrdel najednou. Rytíř zakroutil hlavou a rozeběhl se po schodech dolů. Přitom přemýšlel, že mu na tom muži bylo něco povědomého. Ještě než doběhl ke dveřím svého pokoje, vybavilo se mu, který detail ho zaujal. Byla to sekera. Okamžité zavrhl myšlenku na ranní koupel, spěšně se oblékl a poklusem zamířil do míst, kde mohl teď po ránu s největší pravděpodobností najít sira Ingmara.

Krátce na to stanul před vstupem do kaple. Představený kláštera právě skončil se svou ranní modlitbou a pomalým krokem zamířil na nádvoří.

„Copak máš na srdci, bratře?“ zeptal se sira Rithaga, trpělivě čekajícího, až bude osloven.

„Myslím, že pět se vrátilo,“ vyhrkl, a dal tím průchod potlačované nedočkavosti. „Dovol mi je přivítat.“

„Jsi si jistý?“ zeptal se bratr představený.

„Viděl jsem trpaslíka,“ oznámil Rithag teď už klidnějším hlasem. „Je jich víc, než pět, ale myslím, že jsou to oni.“

„Pozvi je na snídani, a pak je, prosím, přiveď do mé pracovny. Nemusíte pospíchat,“ dodal Ingmar a zamířil spěšné do severního křídla kláštera, kde byla knihovna.

Sir Rithag dorazil k bráně ve stejné chvíli kdy se zvenku ozval třaskavý zvuk klepadla.

Dříve, než stačil bratr strážný vyslovit obvyklou formální otázku, opřel se rytíř do závory a jediným plynulým pohybem ji odsunul. Otevřel branku a radostné sevřel do svých rukou pravici překvapeného

Akata.

„Sire, rytíři, bra...“ zakoktal rikho překvapeně.

„Jsem rád, že se opět shledáváme,“ skočil mu Rithag s mírným úsměvem na rtech do řeči. „Pojďte prosím dál. Všichni. Jistě máte hlad.“

Možná chtěl ještě něco říct, ale netrpělivý hegan mu nedal možnost. Škubl sebou, čímž vytrhl Pesackovi z ruky druhý konec lana, které měl uvázané kolem krku, a dral se kupředu, aby mohl mnicha očichat. Ten překvapené ucukl, čímž náhle vzniknul před zvířetem volný prostor. Hegan, který necítil na krku tah lana, využil příležitosti a prodral se brankou.

Bratr strážný ulekaně odskočil a ještěrokůň si to namířil napříč nádvořím. Kolem nastalo pozdvižení. Mniši vzácné zvíře samozřejmě poznali, ale jeho nečekané objevení mezi zdmi kláštera vyvedlo tyto vážné muže z míry.

„To je v pořádku. Hned ho chytím,“ křičel do nastalého zmatku trpaslík a snažil se co nejrychleji procpat brankou. Tirin se opřel zády o bránu a jenom kroutil hlavou. Smějící se Akat uhnul Pesackovi z cesty a přistoupil k Tirinovi. „Ty se nepůjdeš podívat, jak dává náš malej mámovi zabrat?“

Gorm si změřil oba rikhy pobaveným pohledem. „Kdybyste z toho vy dva neměli legraci, myslel bych si, že jste nemocní.“

Loren už stál mezitím na nádvoří a sledoval trpaslíka, jak se pokouší chytit konec provazu, vlajícího za heganem. To už se usmívali i někteří z mnichů.

„Neříkal někdo něco o jídle?“ zeptal se Akat a mrkl při tom na Tirina.

„Sir Rithag ho zaslechl a vyhlédl z branky.“ Málem jsem zapomněl, jací jste jedlíci, „usmál se a

rozmáchlým gestem je pozval dovnitř.

Áke s Kranachem se rozhlíželi po nádvoří. Cestou sem vyslechli mnohá vyprávění o klášteře bojových mnichů, a těšili se na možnost srovnání s karlinskou Šermířskou školou. Jediné, co se však na prostorném nádvoří odehrávalo, byl hon na hegana. Další a další bratři se postupně zapojovali do honičky, což mládě přivádělo do stavu naprostého vytržení, a bičovalo se k nejneuvěřitelnějším pohybovým kreacím. Přesto bylo nakonec odchyceno, a Pesack si je, pod dohledem dvou usmívajících se bratrů, odvedl do stájí.

Konečně se všichni shromáždili kolem sira Rithaga, který je odvedl ke společné snídani.

Po jídle jim přidělil cely, kam složili svá zavazadla, a poté zamířili do pracovny bratra představeného.

Sir Ingmar je s vážnou tváří přivítal v místnosti plné knih, stejně jako loňského roku. Jedna z jeho prvních otázek poté, co si potřásli rukama, zněla: „Kde jste, u všech bohů, přišli k tomu zvířeti?“

Tirin se uculoval, ale jemně zavrtěl hlavou, a odpověď přenechal trpaslíkovi.

„Moc nás to mrzí,“ začal Pesack zkroušeně, „ale díky hladu a nevědomosti jsme ulovili jeho matku.“ V jeho pohledu se odrážely rozpaky a překvapivě i stud. Všichni věděli, že to nebyl on, kdo vypustil střelu, ale tvářil se, jakoby byl největším viníkem ze všech.

„Budu se o něj starat,“ dokončil po chvíli. „Už tak nějakou dobu činí. A dobře, řekl bych,“ poznamenal Tirin, který se v teple a s plným bříškem nechtěl smířit s atmosférou smutku a výčitek.

Ingmar pochopil. „Jak dopadla vaše pouť?“ změnil téma hovoru. „Vidím, že jste se sešli se svými přáteli a dokonce jste si přivedli posily.“

Loren popošel blíž ke stolu a představil sebe i Gorma. „Moc nás mrzí, že jsme se tu loni nemohli ohřát," omluvil se svým osobitým způsobem. „Toto jsou Áke a Kranach. Přátelé ze severu." Skoro se zakoktal, jak málem řekl barbaři. Zatímco si Ingmar prohlížel seveřany, vzal si slovo Tirin.

„Našli jsme daleko na severu město Bórvik. Nalezli jsme i mudrce Loventrapa, který využil své věštecké nadání, aby nám poodhalil roušku budoucnosti." Jako vždy v takových chvílích, hovořil rikho poněkud šroubovaným jazykem, ale tentokrát nikoho ani nenapadlo se smát.

„Mám to všechno tady na pergamenu," začal se Tirin prohledávat, než si uvědomil, že se jeho věci nalézají v jiném křídle kláštera. „Pardon. Hned svitek přinesu," omluvil se a vystartoval z pracovny. Chvíli bylo ticho. Když rikhovy spěšné kroky odezněly, Gorm si odkašlal, aby na sebe upozornil.

„Chtěl bych ti, sire Ingmare," sklonil uctivě hlavu, „představit ještě jednoho člena výpravy."

Bratr představený se zatvářil překvapeně. „Přehlédl jsem snad někoho?" zeptal se tónem člověka, který si není jistý, zda si z něj někdo netropí žerty.

„Ne tak docela," pousmál se lovec, přistoupil ke stolu, a z jeho levé kapsy vyklouzl skřítek. Udělal několik kroků po stole a pak se zdvořile uklonil.

Ingmar zalapal po dechu.

Tirin vtrhl zpět do pracovny a jelikož přes své přátele neviděl Bjórna na stole, dost znejistěl při pohledu na sira Ingmara, obcházejícího v mírném předklonu stůl.

„To - to je snad..."

„Skřítek, pane," zašeptal Gorm.

„On je...“ rytíř se nějak nemohl vzpamatovat z překvapení.

„Pokud o něm chcete vědět něco bližšího, zeptejte se přímo jeho,“ proklouzl Tirin ke stolu a mrkl na Bjórna. „Hovorem s ním jsme strávili stovky paprsků a věřte mi - je to velice vzdělaný muž.“

Ať už měl Ingmar původně v úmyslu cokoli, upadlo to pro tuto chvíli v zapomnění. Nyní si přisunul židli blíž k místu, kde stál Bjórn, nabídl mu knihu, aby se na ní posadil, do talířku odlil trochu vína a zeptal se jej, jestli ho neurazí drobky od snídaně. „Nějak si tu posedejte,“ rozpřáhl bezmocně ruce. „Já dokáži čelit lecčemu, ale na některé věci není připravený asi žádný z nás.“

„Setkali jsme se se skřítky za daleko pohnutějších okolností než ty, sire Ingmare,“ opřel se Tirin o stůl a pohlédl představenému do očí. „Ty to máš těžší, než my. Jsi tu doma, v tuto chvíli ti nic nehrozí a překvapení vstoupilo nezváno přímo do tvé pracovny. Jestli chceš, necháme tě s Bjornem o samotě, pokud s tím samozřejmé bude souhlasit i on.“

Skřítek i sir Ingmar pohlédli na Tirina překvapeně i s uznáním. Skřítka potěšil respekt, který rikho právě vyjádřil, a rytíř si uvědomil, že mu zde Bjórna představují jako rovnoprávnou a svobodnou bytost.

A proč by to tak nemělo být? uvědomil si. Protože je tak maličký?

„Povězte mi, jak jste se seznámili,“ požádal a dolil skřítkovi do talířku dalších pár kapek vína.

Vysvětlování se tentokrát, k Lorenově mírné nelibosti, ujal Gorm. Začal své vyprávění u souboje s haarstenem, který se snažil Bjórna ulovit, pak se postupně přidávali ostatní a vykreslili Ingmarovi obraz

své cesty na sever a zpět, aniž by cokoli vynechali. Tirin nakonec nahlas přečetl Loventrapovu věštbu. Oba barbaři poslouchali stejně napjaté, jako rytíř. Navzdory dlouhé cestě, kterou s družinou urazili, pochopili, že toto je něco, o čem se do teď z nějakých důvodů nemluvilo.

Celé dopoledne pak všichni debatovali o možných významech věštby, rozebírali větu po větě, ale téměř nic jim nedávalo smysl.

„Jediné, co se zdá být jisté," pokusil se Gorm o jakési shrnutí, „je pasáž o mágovi. Je pravděpodobné, že se jedná o temného čaroděje Karmelina Laurose, se kterým se mí přátelé dostali - no řekněme - do sporu."

Ingmar pochopil, že mu při své první návštěvě v klášteře neřekli zdaleka vše. Zaměřil svůj tázavý pohled na Tirina, o němž se domníval, že pochopí nevyslovenou otázku a sám zvolí, co bude vhodné prozradit a co ne.

„Loren ti poví, co o mágovi ví," rozhodl rikho a pul se rád ujal vyprávění.

Lovec se zatím čím dál více chmuřil.

„Co se děje, Gorme?" zeptal se Tirin, sotva pul domluvil.

„Vzpomněl jsem si na Karlin a vědmu," nakrčil lovec čelo a zatvářil se rozpačitě.

Tirin zpozorněl. Teď možná přijde chvíle, na kterou čekal už ode dne, kdy opustili město Karlin.

„Na sever nás Áke zavedl k jisté staré ženě," začal Gorm rozvláčně a díval se především směrem k siru Ingmarovi. „Znala mnohé léčivé byliny, byla přesvědčivá, ale já jsem jejím slovům nepřikládal tak hluboký význam, jak bych měl."

„Jak to?" chtěl vědět Akat.

„To máš tak. Zdálo se mi, že je tak trochu polovičatá. To co řekla mně, mohla říct prakticky komukoli a pokaždé by měla pravdu.“ Odmlčel se, jakoby doloval vzpomínky z paměti.

„Na jednu z vět jsem téměř zapomněl.“

Akat převaloval otázku v ústech a stálo ho velké úsilí Gorma nepřerušit.

„Řekla něco v tom smyslu,“ pokračoval lovec, „že za mořem krve vyrazím k horám na jihozápadě, a tam se stane mnoho věcí.“

„Na jihozápadě?“ mumlal si Tirin aniž by si uvědomil, že mluví nahlas.

„Ano,“ odpověděl Gorm. „Nejdříve jsem si představil mohutné štíty kolem Draklinu a připadalo mi to jako holý nesmysl. Když jsme teď hovořili o Laurosovi, napadlo mě, že to mohou být hory někde na jihozápadě Orwaru. To už nezní tak nepravděpodobně. Jen nevím, co bychom tam hledali.“

„Řekl bych, že poklad zlatého pití,“ neudržel se Akat.

„To by mě taky napadlo, ty bambulo,“ odsekl lovec.

Tirin se rychle snažil uhladit vlnku na jinak klidné hladině. „Možná je v té věštbě ještě jiné vodítko. Je málo pravděpodobné, že bychom na všechno přišli hned.“

„To je pravda,“ přisvědčil Ingmar. „Pro začátek bych se mohl podívat, jestli by se v mé knihovně nenašly nějaké mapy. Říkáte jihozápad Orwaru?“

Tirin přisvědčil a bratr představený začal systematicky prohledávat svazky na policích.

Ostatní zatím zvažovali, co myslela vědma tím mořem krve.

„Nevím, jestli řekla zrovna moře. Možná to byla

řeka, nebo tak něco,“ váhal Gorm.

„Nevíš Tirine o nějaké červené řece, nebo jezeře, které by se tak jmenovalo?“ zeptal se Kranach.

„Fantastická myšlenka,“ rozzářil se rikho, ale po chvíli přemýšlení musel přiznat, že o ničem takovém neví. Podobné jméno neznal ani nikdo z ostatních.

Klášterem se rozezněl zvuk zvonce.

„Málem bychom zapomněli na oběd,“ založil Ingmar do rohové police knihu, kterou právě prohlížel. „Pojďme se najíst. Během dní, po které se tady zdržíte, snad něco najdu.“

Rikhové při zmínce o jídle zapomněli na věštby celého světa a jako první vyrazili z místnosti.

Ve společné jídelně se za ten necelý rok nic nezměnilo. Poznali spoustu známých tváří a někteří z bratrů si dokonce přisedli k jejich stolu. Oběd byl chutný a s plným břichem se vždy lépe přemýšlí. Přesto po týdnu nepřišli na nic nového, ani nenalezli mapu, která by odpovídala představám, které si udělali. Jediné, čím jim bratr představený pomohl bylo vyprávění o dobách, kdy Orwarské knížectví ještě neexistovalo a na jeho místě se rozkládala rozlehlá Wheerijská říše.

„Bylo to vlastně království,“ vyprávěl. „Jeho základy položil kníže Whertan, nedlouho po porážce císařství Anakha. Udělal pro okolní města tolik dobrého, že ho lid a šlechtici sami prohlásili králem. Za vlády Whertanových potomků se království rozrostlo a rozdělilo se na tři části. Hlavní se jmenovala Orwar, západní Karwel a jihozápadní Tilgar. Pokud by se vám podařilo objevit někde staré mapy Tilgaru, mohlo by na nich být to, co hledáte.“

Snad z výjimkou Tirina s Akatem, jejichž studia u

Světlana obsahovala i povinné pasáže z historie, byli všichni okouzleni závanem minulosti, který na ně dýchl z Ingmarova vyprávění. Bratr představený hovořil ještě dál, ale Tirin jej již neposlouchal. Vybavila se mu totiž slova Křišťálového věštce před více než rokem. Vzpomněl si na mapu, kterou by měl podle slov věštce mít doma, ukrytou pod jedním z prken v podlaze. Ovládlo ho vzrušení. Co když má přímo doma jedno z dalších vodítek k tajemství hor na jihozápadě?

Nikomu o tom neřekl, ale byl den ode dne nervóznější, roztěkanější, a nakonec jako první navrhl, že by mohli pokračovat v cestě.

Ještě jedna věc mu na klidu nepřidala. Když se loučili s bojovými mnichy, zmínil se sir Ingmar, že se možná nevidí naposledy. Zdálo se, že je rikho jediný, kdo si poznámky všiml, a tak si jí zatím také nechal pro sebe.

Už čtvrtý den sněžilo, vítr neustále sílil a Áke si bez přestání stěžoval, jak je to severské léto letos pěkně vypeklo.

„To má být léto, tohle?“ vztekal se.

„Řekl bych, že máme trochu pomotané počítání,“ snažil se Loren překřičet svist větru. „Podle mého už je dávno podzim. Jak kolem sebe nemáme stovky další lidí, kteří vždy neomylně vědí, jaký je vlastně den, tak ztrácíme přehled.“

„Nedá se nic dělat. Jakmile dorazíme k prvním stromům, uděláme přístřešek a pokusíme se přečkat to nejhorší,“ rozhodl Kranach. Nikdo se s ním nepřel.

K lesu došli až po třech dnech.

Pesack celou tu dobu klel, protože malý hegan se neživil masem, a zásoby píce, které si nesl z kláštera v narychlo upravených sedlových brašnách, už došly a

příkrov sněhu ho zbavil možnosti uždibovat skromný travnatý porost. Krom toho se mu brašny už nechtělo nést, jakoby vycítil, že už v nich žádná potrava není.

Také Gorm měl starosti o svého pasažéra ve vaku. Bjorn si v klášteře zvykl na volnost pohybu, často debatoval se sirem Ingmarem i s ostatními rytíři, z nichž někteří měli tendenci považovat jej za maskota kláštera. Návrat do zavazadla skřítka o tohle všechno připravil.

Zatímco pracovali na přístřešku, uvažoval Pesack, co asi heganové na sněžných pláních jedí.

Ani Gorm, který byl považován za znalce zvířat, mu nebyl schopen dát uspokojivou odpověď.

Po dalších dvou dnech sněžná bouře přešla, a tak se mohli vydat na cestu.

Svět mezitím změnil svou tvář a na vlas se nyní podobal obrazu, který měli den co den před očima při své cestě k severu.

***

Už několik paprsků sledoval Loren stopy ve sněhu. Podle velikosti otisků se jednalo o mladou, ani ne roční laňku. Za normálních okolností by jí nechal jít svou cestou a našel si jinou kořist, ale hlad byl hlad. Opatrně se blížil ke křoví, ve kterém postřehl pohyb. Ještě několik kroků a zastavil se. Napjal tětivu, ale v poslední chvíli jí povolil.

„Že bychom byli už tak blízko?“ podivil se. To, co se ukrývalo v řídké houštině, nebyla lovná zvěř. Přehodil si luk přes rameno, šíp zastrčil do toulce a vystoupil zpoza stromu.

„Přítel Nabon,“ pronesl zřetelně a nahlas. Snažil se

nedělat žádné ukvapené pohyby a trpělivě čekal, co se bude dít. Doufal, že alespoň výraz přítel si zapamatoval správně. Ve slově Nabon nebylo co splést.

Po chvíli se houština zavlnila a vystoupili z ní čtyři huňaté postavy, navlečené do nahrubo vydělaných kožešin. Natlačili se kolem pula a spustili jeden přes druhého, což pula uklidnilo. Narbové byli zvědaví, překvapení, ale rozhodně ne rozzlobení či vystrašení. Žádné nebezpečí nehrozilo.

Jeden z nich na Lorena vychrlil záplavu slov, z nichž pul porozuměl jen některým. Nade vše čnělo jasně vyslovené Tirinovo jméno a výraz pro slunce.

„Tirin - slunce," opakoval Loren a horlivě přikyvoval. Sluneční lidé. Tak jim tenkrát říkal zdejší náčelník. Jak jen se k sakru jmenoval?

„Yubok nei wara Hoki?" zeptal se jeden z Narbů. „Hoki. To je ono," zajásal pul. „To je to jméno. Ano. Hoki. Jdeme za Hokim," potvrdil. „Ostatní jsou tam," ukázal rukou za sebe. „Tirin, Gorm, Akat. Pojďte za mnou," pozval je rozmáchlým gestem a udělal několik kroků směrem, odkud přišel.

Narbové se opět rozštěbetali. Mluvili čím dál hlasitěji jeden přes druhého, až pul definitivně vzdal snahu jim alespoň trochu porozumět. Když začali mluvit tak, jako teď, ani nebyl schopen rozpoznat, kde končí jedno slovo a začíná druhé. Čekal, až se dohodnou.

Pak se dva z nich otočili na patě a zmizeli v podrostu. Loren musel obdivovat, jak rychle se pohybovali sněhem i hustými křovinami. Za chvíli už po nich nebylo vidu, ani slechu. Dva zbývající přešlapovali na místě, jakoby jim byla zima.

„Půjdete se mnou? Tak pojďte," zopakoval Loren

gesto pozvání. Vykročil k východu a když se po několika krocích otočil, oba huňáči se zašklebili a vydali se za ním.

Tirin s ostatními naštěstí nebyli daleko. Sotva zahlédli pulův doprovod, rozběhli se trojici s jásotem vstříc. Přítomnost Narbů znamenala teplo, jídlo a hořký hojivý lektvar.

Pro některé z nich i jisté rozpaky.

Pul se až nyní rozvzpomněl na měkké objetí sametové slečny, ve kterém se dalo zapomenout i na jemnou srst, kterou se honosili všichni obyvatelé jeskyně. Jak že se jmenovala? Jaela? Jaala? Laaja, to je ono.

Sotva se se všemi přivítali, obklopili oba huňáči Tirina, šťastní, že mohou s někým hovořit po svém a bez pomlk, plných nepochopení. Skupina se dala do pohybu. Průvod uzavírali Áke s Kranachem. Chvíli si něco šeptali a pak přidali do kroku, aby mohli vyzpovídat před sebou jdoucího Akata.

„Prosím tě, co sou zač, ti chlupatci," zeptal se šermíř a ani se nesnažil zakrýt své rozpaky.

Rikho, šťastný, že má posluchače a nikdo mu do vyprávění nebude zasahovat, vylíčil, jak před rokem objevili komunitu Narbů, a kým s největší pravděpodobností jsou.

„První lidi?" divil se Kranach. „Nikdy jsem o nich neslyšel."

„Neví o nich každý a ještě nedávno téměř nikdo nevěděl, kde žijí," vysvětlil Akat a odmlčel se.

Jediný zážitek z minulého pobytu v jeskyni Narbů rikho zatajil. Už tak bude pro některé jeho přátele možná těžké setkat se opět s Hokiho dcerami.

Mezi stromy se začalo prosvětlovat. Blížili se k

rozlehlé mýtině, v jejímž středu se vypínal nevysoký pahorek.

Sotva za sebou nechali poslední stromy, ozval se od kopce bujarý hlahol. Naskytl se jim pohled na nečekanou podívanou. Z ústí jeskyně jim vyjel vstříc nahrblý, do kožešin zabalený jezdec.

Byl to náčelník Hoki, kterému Loren před rokem daroval koně.

„To jsou věci," divil se pul. „Býval bych se vsadil, že ho do týdne snědí. Muselo to dát fušku, udržet ho v téhle díře naživu."

Zvíře bylo skutečně trochu pohublé, ale neslo svého jezdce statečně.

Hoki vypínal hrud a tvářil se nadmíru důležitě. Na tři koňské délky od Tirina přitáhl uzdu, a sjel přes zadek koně na zem.

„Krucipísek," ulevil si Gorm. „Jestli to takhle dělá často, musí být strašně pokopaný. Tos ho nemohl naučit, jak se správné sesedá?" vyčítal pulovi.

„Učil jsem ho to," bránil se Loren. „Má na to prostě vlastní názor."

Hoki se pozdravil nejdříve s Tirinem. Poplácával ho po zádech a bez ustání brebentil. Za každou větou visel velikánský otazník, což musel poznat i ten, kdo neovládal jazyk starých wheerů. Rikhovy odpovědi ho podle všeho uspokojily a vzápětí už se hrnul k ostatním. Na Lorena neustále mrkal a podle Tirinova překladu nejméně třikrát děkoval za koně. Za řeči se krůček po krůčku přesunoval k ústí jeskyně. Na polovině vzdálenosti se zarazil a ohlédl se. Uvědomil si, že na své zvíře úplně zapomněl. Zmlkl uprostřed věty a vydal se sněhem zpátky k lesu.

Tirin s přáteli chvíli nerozhodně postávali na místě,

a pak pomalu vyrazili ke sluji.

Gorm se šoural kousek za ostatními. Dílem se oddával vzpomínkám a dílem nesmělým představám. Snažil se vybavit si Hokiho dceru Walu, se kterou se tady před rokem sblížil. Styděl se před ostatními přiznat, že to byla jeho první dívka. Často mu před očima vyvstal obraz Vizuny, která ho zcela ovládla svou severskou, divokou krásou a nezkrotnou povahou. Přesto, navzdory tolika odlišnostem, nikdy nezapomněl na Walu. Díky výchově, které se mu dostalo v Kruxu, nebyl zatížený rasovými předsudky. Čím více o tom přemýšlel, tím víc si byl jistý, že se na Walu vlastně těší.

Tirin provázel Hokiho pohledem a přemýšlel o tom, že se mu náčelník zdá až přehnané srdečný. Uvažoval, co za tím asi vězí.

Došli k ústí jeskyně, kde se kolem nich shluklo několik desítek zvědavých, upovídaných Narbů.

Jak si je rikho prohlížel, neviděl mezi nimi žádnou známou tvář. Vlastně - zdály se mu povědomé všechny. Přisuzoval to jejich ochlupení, které jim dodávalo jakousi uniformitu.

Při vstupu do vnitřního dómu už byli dokonale promícháni s davem.

Gorm ucítil na své ruce jemný dotek něčích prstů. Dříve, než se otočil, věděl komu ty prsty patří. Ve Walině pohledu bylo něco, co mu nepopsatelným způsobem rozproudilo krev v žilách. Když Tirin a jeho přátelé dospěli až k místu, které kdysi nazvali audienčním lešením, Gorm ani Wala již mezi nimi nebyli.

Áke s Kranachem se tvářili nedůvěřivě. Šermíř měl co dělat, aby neuhýbal před dotyky, kterými Narbové

projevovali svou zvědavost.

Pesack se trochu opozdil. Počkal na Hokiho a snažil se mu vysvětlit, že by rád ustájil hegana někde blízko místa, kde měl stání i náčelníkův kůň. K jeho překvapení vedl Hoki zvíře přímo do jeskyně. Ještěrokůň si na koně zvykl v klášteře bojových mnichů. Neznámý pach Narbů ho ale naplňoval zvědavostí. Trpaslík měl co dělat, aby ho udržel.

Cestou do dómu zopakoval náčelník několikrát tu samou větu, která byla podle intonace bezpochyby otázkou. Pesack naneštěstí rozuměl sotva třem výrazům. Nakonec se Hoki postavil vedlo svého koně a naznačil, že na něj nasedá. Pak ukázal na trpaslíka a na hegana.

Tudy na to, usmál se Pesack pod vousy. To mě vážně nenapadlo. Zavrtěl hlavou, že ne, že na heganovi nejezdí.

Možná bych to mohl zkusit, pomyslel si. Vzápětí sevřel konec lana pevněji, protože právě vstupovali do jeskyně. Hoki vedl koně za lešení a trpaslík ho následoval. Po očku sledoval Lorena, stojícího trochu stranou od ostatních. Působil poněkud strnulým dojmem. Pesacka by zajímalo, na co se jeho přítel dívá, ale snažil se udržet krok s náčelníkem, a bojoval přitom se vzpínajícím se heganem. Pak zašel za roh dřevěné konstrukce a pul mu zmizel z očí.

Gorm se držel Waliny ruky a nechal se vést temnotou. Při své minulé návštěvě on i jeho přátelé domnívali, že všichni Narbové žijí v rozlehlém dómu. Teď viděl, že to není pravda. Kráčeli chodbou a minuli několik odboček. Lovec to poznal podle ozvěny svých kroků.

Blížili se k osvětlené části chodby. Byl tam jakýsi závěs, zpoza kterého probleskoval oheň a Wala vedla Gorma přímo k tomu místu. Poodhrnula kůži a podržela ji tak, aby mohl lovec vejít jako první. Jeskyňka byla útulná, téměř po celém obvodu obložená kožešinami. V jednom koutě se krčila malá, podle řídké srsti ještě nedospělá dívka a houpala na kolenou maličký zámotek. Lovec vytřeštil oči a zalapal po dechu. Hleděl střídavě na Walu a na to, co držela mladičká dívka na klíně.

Ve Waliných očích se zračila pýcha i napětí. Stála ve vchodu a zdálo se, že ani nedýchá.

„To je... To jsme... Já a ty?“ zakoktal se Gorm.

Wala strnule přikývla.

Lovcovou hlavou běžely myšlenky jako o překot. Znovu prožíval všechny ty chvíle, znovu se mu vracelo vše, co spolu objevovali během řady probděných nocí. Zvláštní, že v takových okamžicích člověk nikdy nemyslí na to, co přijde potom.

Uzlíček se zavrtěl a vydal několik slabých naříkavých zvuků.

Čtyři dlouhé kroky stačily Gormovi, aby se ocitl v rohu jeskyně. Podvědomé natáhl ruce.

Dívka se usmála a podala mu dítě.

Tirin stál vedle Hokiho a doslova zářil. Náčelník přivítal syny sluneční říše, jak je již minule nazval, slovy nejvyšší chvály. Ač nevěděl o jejich cestě k severu takřka vůbec nic, vyzdvihoval jejich odvahu a neohroženost až k nebesům.

Rikho si všiml, že Hoki neustále těká pohledem k ústí jeskyně. Něco se děje, pomyslel si. Něco před námi tají.

Náčelník domluvil, ale všichni cítili, že nebylo

řečeno vše. Nějaký závěr. Něco.

Loni, přestože tu byli poprvé a nikdo je neznal, strhla se oslava takového ražení, že jim byl pomalu týden krátký.

U vchodu se něco dělo. Hladina šumu se pomalu vzedmula a nesla se jeskyní. Na prahu dómu stanuli Gorm s Walou a drželi se za ruce.

„Tu máš vchod do Ztracených jeskyní," ulevil si Tirin potichu. „Teď se něco dozvíme," pošeptal Akatovi. Ten jenom kývl na znamení, že také čeká nějaké překvapení.

Z tunelu vyšel ještě někdo třetí. Mladičká dívka, tisknoucí si k hrudi jakýsi balíček. Z vyvýšeného pódia nebylo poznat, co to je.

Wala se tvářila vážné a Gorm se rozpačitě usmíval.

„Dítě," zašeptal Akat. „Ta dívka nese dítě."

Tirin začal v duchu počítat měsíce.

Áke zaklel a Kranach jen vyvaloval oči. Zapomněl při tom zavřít ústa.

Pesack se mračil a přemýšlel, komu ještě loňská kratochvíle vynesla překvapení. S tím budou jen trable, uvažoval.

Loren se snad již po sté zahleděl stranou do davu. Už několikrát měl pocit, že tam někde zahlédl Laaju. Pokaždé mu ale po chvíli zmizela. Teď, když sledoval svého přítele, vedoucího se za ruku s náčelníkovou dcerou, přemýšlel, jestli i on nemá náhodou mezi Narby potomka.

Maličký průvod mezitím dospěl až k dřevěné konstrukci. Hoki vypjal prsa a oslovil Gorma hlasem, který dolehl i do nejzazších koutů jeskyně.

„Jaké mu dáš jméno?"

„Beorn," hlesl lovec po kratičkém zaváhání. Bylo to

jméno jeho děda, dnes již legendárního jezdce kruxské hlídky.

Loren zpozorněl. Znovu ta tvář. I přesto, že si byli všichni Narbové tak podobní, věřil, že Laaju přeci musí poznat. Cítil se jako roztátý ve dví. Jedna půlka chtěla zapomenout a druhá by se zase nejraději rozběhla přímo do davu těch groteskních a přitom tak přátelských bytostí. Narbové.

K ďasu - kolik měl dívek za tu dobu, co žije mezi lidmi? A kolik dalších by mohl mít, kdyby chtěl?

Teď tu stojí, kroutí se pod tíhou zábran i tužeb najednou, zatímco se ostatní kolem baví a jásají. K čemu je vlastně všechno to veselí? Bude tu snad Gorm, zasvěcenec kruxské hraničářské školy, chtít zůstat jenom proto, že tu zplodil potomka? Tomu přeci nikdo nevěří! Tak proč se, u všech démonů, tváří tak šťastně?

„A co ty, bojovníku?“

Po otázce se kolem něho rozhostilo podezřelé ticho. Obrátil se čelem k přátelům. Všichni se dívali na něj. Na co se mě jen mohli ptát.

„Hoki na tebe mluvil,“ přispěchal Tirin s tichým vysvětlením.

Pul se otočil k náčelníkovi. Ten se opatrně pousmál a zopakoval svoji otázku.

„Bojím se, že zapomněl i to málo z vašeho jazyka, které se před rokem naučil,“ omlouval ho Tirin. „Zeptej se ho prosím ještě jednou a já budu překládat.“

Hoki přikývl. „Přijmeš i ty své dítě?“ zeptal se přímo a sotva tu větu rikho přeložil, zůstal Loren stát jako opařený.

„Je překvapený,“ snažil se Akat vyplnit prodlužující se ticho.

Gorm přistoupil zezadu až pulovi. „Je opravdu můj.

Nemá vůbec žádnou srst," pošeptal mu do ucha.

„Jak se jmenovala ta tvoje?" zeptal se Pesack.

„Laaja," odpověděl potichu Loren.

Náčelník porozuměl jen polohlasně vyslovenému jménu.

„Chceš vidět Laaju?" zeptal se.

Tirin větu tiše přeložil a pul kývl.

Hoki poodtáhl kraj kožené plenty a vyštěkl krátký rozkaz. Hned na to zahlédli jednoho z Narbů, jak si razí cestu davem zhruba do míst, kde Loren již několikrát zahlédl povědomou tvář.

Uprostřed hloučku žen povstala postava. Byla to ona. Nemohl se mýlit. Už se neskrývala, ale nezdálo se, že by cestou k pódiu sršela ochotou.

Bojí se, uvědomil si pul náhle. Bojí se, že nepřijmu její dítě. Ze nechci mít nic společného s ní, ani s tím malým.

Neměla v sobě tolik odvahy jako její sestra, která vyhledala Gorma sotva se dozvěděla, že přijel.

Pomalu, jakoby proti své vůli vyšel Laaje vstříc. Bylo to tak. Strach v jejích očích byl téměř hmatatelný. Jak se k sobě blížili, klopila oči čím dál tím víc. Když je od sebe dělilo jen pár kroků zdálo se, že jí ze všeho na světě nejvíc zajímají špičky vlastních bot.

„Laajo," zašeptal.

Udělala ještě krok, ale hlavu nezvedla.

Loren cítil v zádech desítky pohledů. Do čeho jsem se to k sakru uvrtal? ptal se sám sebe. Začala se v něm zdvíhat vlna hněvu. Pálila jak lesní požár, vzniklý za parného léta a on neměl ani kapičku vody, aby jej uhasil. Aniž by na ni pohlédl, vzal ji za ruku a vedl ji k lešení. Jeho stisk jistě bolel, ale ona ani nehlesla. Hlavu sklopenou, upírala pohled na Lorenovy zbělelé klouby.

Pul se nenáviděl. Nenáviděl sebe, jí i všechny okolo, kteří se na ně dívají.

K pódiu zbývalo několik kroků. Loren se snažil zhluboka dýchat. Teď už i on hleděl do země. Zastavili se.

„Chtěl bych vidět své dítě," uslyšel svůj hlas, jakoby z dálky. Trhnul hlavou a jedním pohledem přehlédl všechny, co stáli nad ním na plošině. Čekal výsměch, ale viděl jen pochopem a účast. Dokonce i zdánlivě lehkomyslný Akat se tvářil napůl vážně a napůl povzbudivě.

Jediný Hoki se zdál najednou nedůvěřivý a unavený.

Loren se rozhodl. Pootočil se, uchopil Laaju do náruče, mohutně se odrazil a jediným skokem se ocitl na pódiu. Otočil se směrem k davu a kdesi vzadu zaznamenal pohyb. Byla to jakási žena s uzlíčkem v náručí.

Tak tohle už tady bylo, pomyslel si pul. Postavil Laaju na zem a vzal jí jemné za bradu. Pomaloučku zdvihl její hlavu, aby jí viděl do obličeje. V hlubokých černých očích spatřil naději. Uchopil jí kolem pasu.

„Vítej," ozval se za ním tiše Gorm.

Žena prošla špalírem nezvykle tichých Narbů až k lešení.

Pul se sklonil a převzal od ní dítě.

„Je to kluk?" zeptal se.

Tirin větu okamžitě přeložil.

„Kluk, jako buk," obrátil se pak s úsměvem k Lorenovi.

„Bude se tedy jmenovat Rialin," pronesl pul tichým hlasem.

„Přineste khiltu! Budeme pít," zahřímal náčelník a jeho obličej se rozzářil. Už to nebyl ten napjatý škleb,

pouhá parodie na úsměv, podbarvená napětím a strachem o čest dcer.

Jsou to divoši, pomyslel si Kranach, ale o čest žen dbají lépe, než my. Když přišla řada na Lorenovy kotlíky a zpívání, přidali se i oba barbaři a svorně zapěli baladu O Ledovém králi. Přestože nálada vířila vysoko nad bodem mrazu, ani jeden ze seveřanů si nepustil k tělu žádnou z narbských dívek. Pulova zkušenost je dostatečně poučila.

Tirin se na ně usmíval a přemýšlel, kolik dní jim to vydrží. Pak se přitočil k Lorenovi.

„Proč právě Rialin?“ zeptal se. „Je to slavné jméno. Víš o tom?“

„Slavné?“ podivil se pul.

„Ano. Jmenoval se tak jeden z prvních araverů. Tuším pátý, či šestý v pořadí.“

„To jsem nevěděl,“ připustil Loren. „Můj důvod je...“ Odmlčel se a krátký okamžik hleděl zamyšleně do plamenů. „Řekněme, že osobní. Dávné, ale stále živé vzpomínky.“

Tirin se obrnil trpělivostí. Bylo toho ještě mnoho, co o svém příteli nevěděl. Byly chvíle, kdy mu Loren připadal stejně tajemný jako město, které mu bylo domovem.

Pul rikhovy myšlenky přerušil. Pomalu se odvrátil od ohně a pohlédl Tirnovi zblízka do očí.

„Měl jsem dva bratry,“ promluvil konečně a zasněný pohled se z jeho očí vytratil. „Ten nejstarší z nás tří zmizel ještě jako dítě, za velice podivných okolností. Nikdy jsme se nedozvěděli, co se s ním stalo. Vlastně si ani nepamatuji, jak vypadal. Jmenoval se Rial,“ zmlkl a otočil se zpět k ohni.

Rikho se zamyslel. Rial - Rialin. Chápu. Co se asi

stalo s druhým bratrem?

***

Horní tok řeky Giltar, byla bohy zapomenuta končina. Tedy - měla by být. Ode dne, kdy začali Hristakovi muži narážet na drobné stezky a cestičky, nemohl se velitel Nočních jezdců zbavit podezření, že je na stopě něčeho velikého. Zpočátku ještě neměl jistotu. Mohly to být stezky vyšlapané lesní zvěří. Až dnes se nejistota definitivně rozplynula. Odněkud zleva se vynořila cesta širší, než všechny ostatní, a nesla nepřehlédnutelné stopy kol a kopyt.

Odkud a kam jezdí spřežení tady, na výspě civilizace? Z Teranu?

Kdyby vedla z Kruxu, našel by ji mnohem dříve.

Krux, ošil se Hristak. Krux mě málem připravil o vše, co jsem až do dnešních dnů získal. Krux mě stál málem život. Při pouhé vzpomínce na všechny ty týdny, strávené ve městě hraničářů, se mu žaludek sevřel bolestí. Vetřít se mezi tamní smetánku mu trvalo téměř dva měsíce. Byl si jistý že o tom, co se dělo pak, nebude nikdy s nikým hovořit.

Pohlédl na zbytek svých mužů a přikázal jim, aby se neprodleně převlékli. Netrvalo dlouho a z lesa se vynořila tlupa žoldnéřů a vyvrhelů toho nejhrubšího zrna. Na černo obarvené kalhoty, košile i pláště zmizely v sedlových brašnách. Zvědové, rázem obezřetnější, než v posledních dnech, se vysunuli daleko dopředu, jako tykadla obrovského, podrostem se prodírajícího hmyzu. Hledali - hledali a našli.

„Máme to, veliteli," hlásil vysoký, štíhlý muž, s neobvykle pohlednou tváří. Dozadu sčesané a

řemínkem stažené plavé vlasy odhalovaly protaženější a špičatější uši, než bylo u wheerů obvyklé. Vrchní zvěd měl nejen elealskou školu, ale i původ.

„Před námi je soutok a za ním usedlost. Viděl jsem vývěsní štít nade vraty. Stojí tam: Simbadova Poslední hospoda. Také jsem zahlédl známou tvář," pokračoval stopař, když viděl, že jméno z vývěsního štítu veliteli nic neříká. „Byl to na tuty Miltras Démon."

Hristak se zamračil. „Ten Simbad, to je stejný případ?" zeptal se, čímž zvěda usvědčil z mýlky.

„Ano. Oba dva mají stejné kořeny," odpověděl stopař a snažil se tvářit nezúčastněně. Podle toho, co věděl, na tom byli oba jmenovaní stejně jako on. Návrat do Elealu nepřipadal v úvahu. Mezi puly se takoví označovali jediným slovem, pocházejícím údajně z jazyka starých ererai. Rinnit - vyděděnci.

„Tudy na to." Velitel Nočních jezdců se zamyšleně odvrátil. Všechno rázem dostalo smysl. Kde jinde by se měla ukrývat skupina dobrodruhů, než mezi sobě podobnými. Lhostejno, jde-li vám po krku zákon knížectví, nebo někdo takový, jako je Karmelin Lauros. Je jen s podivem, že o tomhle semeništi lumpů jeho pán neví. Nebo snad ano? „Dobrodruzi," zabručel si pod vousy. „To by mohl být tvrdý oříšek."

Odněkud zezadu se ozvalo výstražné znamení. Hristak pokynul zvědovi, ať ho následuje a s rukou na jílci meče zamířil tím směrem. Nemusel jít daleko. Nedaleké křoví se rozhrnulo a vynořili se z něho muži z hlídky. Mezi sebou vedli jakéhosi trhana, choulícího se do zimního, nyní notně prořídlého hnědého pláště.

„Veliteli," hlásil jeden z hlídkujících, „tenhle pobuda tvrdí, že vás už dlouho hledá."

Hristak popošel několik zbývajících kroků a mávl

rukou, že není třeba říkat více. Zblízka poznal, že se jedná o jednoho z Laurosových rychlých poslů. Poslal své muže zpátky na hlídku a zvěda propustil kývnutím hlavy. „Poslouchám," pobídl posla, když osaměli. „Pán přikazuje, abyste se urychleně vrátili do Emregalu."

„Proč?" vyhrkl překvapený Hristak. Muž mlčel, a velitel Černých jezdců dobře věděl, proč. Karmelin Lauros nikdy nevysvětluje. Jenom dává příkazy. Pokud jej potřebuje v Emregalu, musí jít o něco nadmíru důležitého. Ale přesto. Proč právě teď, když je tak blízko cíli?

Uvědomil si, že dříve by takhle neuvažoval. Dlouhé měsíce samostatné práce ho vzdálili od černé reality, která se teď vrátila plnou vahou. Měl pána. Přísného a krutého pána.

Nepatrně kývl, otočil se na patě a odkráčel vydat rozkazy.

***

Oslava v jeskyni Narbů se podle očekávání proměnila v několikadenní pitku. Jedlo se, zpívalo, a už druhého dne večer představili obyvatelům jeskyně Bjorna. To bylo pozdvižení. Celý týden trvalo, než se život v dómu vrátil do zaběhaných kolejí. Gorm se přestěhoval k Wale a svému synovi a i Loren, i když se zdálo, že ne tak ochotně, jako jeho kruxský přítel, nocoval s Laajou a svým potomkem.

Dny se proměnily v týdny a týdny v měsíce. Kraj kolem kopce se honosil čím dál tlustší sněhovou peřinou a tak se i zbývající kratochvíle - lov - stala téměř neproveditelnou dřinou. Pravé v těch dnech se projevila zkušenost barbarů se zimním obdobím. Áke s

Kranachem zmizeli jednoho rána v lese, a když se vrátili, nesli plnou náruč podivných propletenců z větví, kterým říkali sněžnice. Po zbytek dne se každý kdo chtěl, mohl věnovat učení, jak s těmito podivnými věcmi zacházet. Sněžnice se pomocí řemenů přivazovaly k noze. Všichni, kdo byli ochotni připevnit si je k botám, zažili obrovské překvapení. Nohy se díky těmto podivným nástavcům nebořily tak hluboko do sněhu a jediným problémem bylo, zvyknout si na poněkud široký způsob chůze. Ti učenlivější běhali ještě téhož dne k lesu a zpátky.

Hoki, který vše sledoval od ústí jeskyně, barbary večer požádal, aby takových věcí vyrobili víc.

Početná skupina se díky sněžnicím mohla hned druhého dne vydat na lov.

O pár dní později se Kranach rozhodl, že naučí některé z Narbů bojovat. Osekal větší počet mladých stromků a vyrobil z nich cvičné meče. Mužští obyvatelé jeskyně byli sice šikovní, ale takovýto boj jim byl cizí. Nakonec měl Kranach, ke svému zklamání, jen tři žáky.

Barbaři se mezi Narby začínali pomalu, ale jistě, nudit. Později se k otrávené dvojici přidal Pesack, a dokonce i Tirin se cítil stále víc nesvůj. Měl spoustu plánů a tížila ho řada nezodpovězených otázek. Při jedné z klidnějších večeří se svěřil Akatovi.

„Už o tom také delší dobu přemýšlím," odpověděl mladší rikho. Lehl si na záda, podložil si hlavu zmuchlanou houní a mlčel.

Tirin smotal svoji deku a napodobil jej.

„Nějaké tajnosti?" ozval se tenký hlásek vedle Akatovy hlavy.

„Bjórne, ty vyzvědači," rozesmál se rikho. Opatrně se překulil na břicho a udělal rukama kolem skřítka

hráz. „Co všechno jsi slyšel?“

„Všechno,“ odpověděl Bjorn a bezstarostně se opřel o Akatovo zápěstí. „Vaše hlasy jsou pro mě nebetyčný rachot, i když šeptáte.“

„A co si o tom všem myslíš?“ zeptal se Tirin.

„Že máte pravdu. Nevím ale, jak se na to bude tvářit Gorm.“

„Nezapomínej na Lorena,“ připomněl Akat.

„Nezapomínám,“ opáčil skřítek a pohodlně se posadil v ohbí rikhova lokte. „S ním nebudou takové problémy. Už teď hledá, kde nechal tesař díru. Problém bude s Gormem. Má Walu rád a na malého Beorna je jaksepatří hrdý.“

„Mluvil jsi s oběma?“ zeptal se Tirin.

„Kdyby jednou,“ přikývl Bjorn.

„Odjel bych klidně už zítra,“ posteskl si starší z rikhů.

Skřítek pokrčil ramínky. „To by nešlo. I kdyby ses s oběma domluvil, nějakou chvíli potrvá, než to vysvětlí náčelníkovi a jeho dcerám. Bojím se, že to bude nejtvrdší oříšek.“

„To jsou věci, tohleto.“ Akat si chtěl podepřít bradu rukou a neuvědomil si, že se o ni opírá Bjorn.

„Co blázníš?“ vypískl skřítek.

Vodopád Akatovych omluv přerušil svým příchodem Loren.

„Jak se vede, pardálové?“

Tirin vsadil všechno na jednu kartu. „Nic moc. Pomalu bychom vyrazili k jihu.“

Pul se kradmo rozhlédl a přisedl si k rikhům. „To mi mluvíš z duše, kamaráde,“ řekl Loren procítěně. Jediný pohled stačil, aby bylo jasné, že to myslí vážně.

Druhý den ráno se sešli s trpaslíkem a oběma

barbary. Svorně přemýšleli, jak sdělit Gormovi, že je načase pokračovat v cestě.

Gorm seděl zabalený v kožešinách, zády opřený o stěnu jeskyně a s přivřenýma očima falešně pobrukoval jakousi polozapomenutou kruxskou ukolébavku. Wala ležela před ním, hlavu položenou na jeho hrudi a oběma rukama přidržovala malého Beorna, který přičinlivé a hladové sál mateřské mléko.

Venku v tunelu se ozvaly kroky a lovec zpozorněl. Když zvuky odezněly, znovu se uvolnil a načal další sloku. Závěs u vchodu se ani nepohnul a přesto už nebyli sami.

Bjorn se plížil podél kožešinami ověšené zdi a uvažoval nad ironií osudu. Kdysi slíbil Gormovi, že když to bude nutné, rád jim pomůže, až bude potřeba se někam tajně vplížit. Nerušil tenkrát, že první, ke komu se takhle potají vkrade, bude právě Gorm.

Chodbou se opět rozlehly zvuky kroků. Skřítek nechtěl nic ponechat náhodě a vtěsnal se pod spodní okraj jedné z kožešin.

Do jeskyně vstoupil Hoki. „Seď," mávl rukou dříve, než se Wala s Gormem stačili zvednout. Podívali se na sebe a protože nebylo zjevné, ke komu náčelník hovoří, zůstali sedět oba. „Chci s tebou mluvit," řekl Hoki a ukázal prstem na lovce. Wala se jako na povel zvedla a protáhla se i s malým Beornem kolem svého otce ven.

Náčelník jí vyprovodil pohledem, pak přešel ke kavalci a posadil se. Dnes neměl svůj rádoby přísný výraz, který někdy působil trochu legračně, ale ani se neusmíval. Jeho stará, husté zarostlá tvář byla nečitelná.

Gorm, navyklý trpělivosti, naučené a tolik potřebné

za dlouhých výjezdů s hlídkou, tiše seděl a čekal.

„Ctím tě, jako svého syna," promluvil konečně Hoki a v jeho hlase zazněly nezvykle hluboké tóny.

Po mnoha týdnech strávených v jeskyni, se lovec naučil řeči Narbů víc než obstojně. Rozuměl náčelníkovi každé slovo. Nevěděl však, co by měl odpovědět, a tak raději mlčel.

Bjorn, ukrytý za kožešinou ani nedýchal.

„Můj vnuk je krásné a zdravé dítě," pokračoval náčelník a dál při tom hleděl na jakési blíže neurčené místo na stěně.

Gorm přikývl.

„Wala je teď velice šťastná."

Lovec pátral v paměti, jestli se v posledních dnech, či týdnech nedopustil nějaké chyby, hloupého přehmatu, nebo jestli, nedejbože, někoho neurazil. Nenapadalo ho, kam Hoki směřuje, a cítil se nesvůj.

„Už dlouho jsem se tě chtěl zeptat, jak se mezi námi cítíš, ale teď si myslím, že je to zbytečné."

Gorm si uvědomil, že ještě nikdy neslyšel Walina otce mluvit tak vážně, a tak tajuplně. Jeho myšlenky se rozběhly jako o závod. Nic z toho, co bylo zatím vyřčeno, neznělo jako otázka. Náčelník si prostě připravoval půdu pro nějaké závažné sdělení, a to lovce nenechávalo chladným.

„Nemluvíš v poslední době se svými přáteli tak často, jako dřív. Nepohodli jste se?"

Lovec se zamyslel. Nepřipadalo mu, že by se s ostatními viděl méně. Chce mu snad Hoki naznačit, že své přátele zanedbává? Proč by to dělal. Přesto - neříká to jistě pro nic za nic.

„Vidíme se každý den," oznámil neutrálním tónem.

„Ti, kteří s tebou putovali na sever, měli možnost

nás poznat. Vědí, jak žijeme, znají naše zvyky, i ty je znáš. Poslední dobou jsem hodně pozoroval oba válečníky, co s vámi přišli ze severu. Podle nich poznávám, jak jiný byl život tam, odkud pocházíte. Několikrát se pokusili přimět naše muže, aby dělali věci, které by je nikdy před tím nenapadly. Myslím, že i vy ostatní uvažujete stejně. Nemůžete se natrvalo přizpůsobit nám. Raději se nás pokusíte naučit to, co je vám vlastní, ale co pro nás nemá žádnou cenu.“

Gorm se pokusil polknout knedlík, který se mu usadil v sevřeném hrdle. Než stačil cokoli říct, přešel náčelník přímo k věci.

„Jak jsem řekl. Přál bych si mít syna, jako jsi ty. Učinils moji dceru šťastnou a dal jsi mi vnuka. Na tom všem leží jediný stín. Dobře vím to, co si možná zatím neuvědomuješ. Nemůžeš tu s námi žít na věky. Tady není tvoje místo. Neznám tvůj svět, ale vím, že to není ten náš.“

Při posledních větách lovec vstal, plný rozhořčení a nepochopení. Teď stál, neschopen slova a pozoroval náčelníkův klidný, nečekané důstojně působící obličej.

Co jsem vám udělal? Chtělo se mu zakřičet.

Tentokrát to byl Hoki, kdo se obrnil trpělivostí. Trvalo mu dlouho, než pochopil, co jsou jejich hosté zač. Jak jsou jiní. Díky prvotnímu nepochopení téměř nenáviděl Lorena, když se zdálo, že odmítne jeho dceru, i své dítě. Tenkrát neměl daleko k tomu, aby pula odsoudil a vyhnal. Až ti dva barbaři mu otevřeli oči. Jejich snaha zařídit si to tady po svém mu byla pevným vodítkem k pochopení situace. Teď už ví, a Gorm jistě také pochopí. Vlastně je dobře, že se v něm všechno vzpírá připustit si tak jednoduchou pravdu. Znamená to, že jeho dcera nebude žít v hanbě. Za dobu,

co tu lovec žil, nikoho nenapadlo pochybovat o tom, že je jejím mužem.

Gorm se konečně pohnul. Posadil se ztěžka na vzdálenější okraj kožešinového lože a snažil se přitom vyhnout Hokiho pohledu.

Náčelník pozoroval jeho tvář, ve které se odrážel tuhý vnitřní boj. Někde na okraji zorného pole zaregistroval pohyb. Předklonil se a opřel si hlavu o dlaně tak, aby si zakryl jednu půlku obličeje. Pak pomaličku pootočil hlavu a rozhlédl se škvírou mezi prsty. Spatřil skřítka, vykukujícího zpoza okraje jedné z kožešin.

Nejdříve se v něm zdvihla vlna hněvu, ale pak náhle pochopil. Gorm je asi opravdu jediný, kdo do dneška neuvažoval o odjezdu.

Hoki nad Bjornovou přítomností mávl v duchu rukou a spočinul na lovci laskavým pohledem. Ve vší smůle má jeho dcera obrovské štěstí.

Tirin se potýkal se svou večeří a tvářil se při tom, jako by žvýkal šťovík. Už dvakrát byl Loren na smluveném místě, kde měl vyzvednout Bjorna, a pokaždé se vrátil sám. Nakonec zašel až k jeskyňce, kde bydleli Gorm s Walou, ale nikoho tam nenašel. Jakoby se všichni propadli do země.

Teď tu seděli, vrhali po sobě kradmé pohledy a mlčeli.

„Dobrou chuť," ozvalo se nedaleko a Gorm, doteď ukrytý za dřevěnou konstrukcí, vstoupil do světla ohně. „Zbylo něco i pro mě?" zeptal se a posadil se opatrně vedle Tirina.

Všichni si všimli, že na jeho rameni sedí Bjorn.

Několik rukou najednou se k lovci natáhlo s více či

méně načatými kousky večeře. Gorm hmátl nepřítomně po kusu masa a zakousl se do něj.

„Nejpozději do týdne bychom měli vyrazit do Orwaru," řekl s plnými ústy do ticha.

„Moc jsem se o tebe nestaral," zabručel Pesack. Už hodnou chvíli se pokoušel vydrhnout hegana sněhem a chvojím, aby se barva jeho srsti co nejvíce podobala bílé. Ještěrokůň v tom sice chvíli spatřoval zajímavou zábavu, ale brzy ho to přestalo bavit. Začal se ošívat a udržet jej na místě bylo téměř nemožné. Trpaslík byl překvapený, jak zvíře za dobu, kdy na ně neměl tolik času vyrostlo.

„Neměl tolik času," ušklíbl se. „Jsem to ale pokrytec. Hýčkal jsem si ublíženou dušičku a nechal se uhoupat v sladkém nicnedělání. Jediné, co jsem dokázal, bylo zanadávat si s barbary na to, jak tu utěšeně hnijeme. Vyrazíme, koníku," zašeptal heganovi do ucha a okamžitě se nad tím oslovením zarazil. Zároveň se mu vybavila otázka, kterou mu položil Hoki hned prvního dne, kdy sem dorazili. Poodstoupil o tři kroky, aby si hegana pořádné prohlédl. Ten toho okamžitě využil a pokusil se odběhnout mezi stromy.

Možná by to šlo, přemýšlel trpaslík. Představa, že by jel na tomto zvířeti, mu nepřipadala zdaleka tak nemožná, jako tenkrát.

Vložil dva prsty do úst a zahvízdal. Hegan se zarazil. Zdvihl hlavu, chvíli naslouchal, a pak se zvědavě ohlédl po Pesackovi.

„Copak to nacvičujete?" zavolal Kranach od ústí jeskyně.

Barbar se mezi Narby nudil nejvíce ze všech. Nebylo tedy divu, že byl přichystaný mnoho paprsků před odjezdem. S nezvyklou pečlivostí udupal ve sněhu

nevelký plácek a naskládal tam své věci. Pak se vydal šouravým krokem k trpaslíkovi.

„Co z něho chceš vychovat?“ vyzvídal. „Koně, nebo psa?“

Pesack chvíli uvažoval, jestli šermíř mluví vážně, nebo ne. Nakonec se rozhodl pro první variantu.

„Spíš toho koně,“ odpověděl.

Kranach se kousek od hradby lesa ohlédl. S prstem na ústech pak spěšně došel až k trpaslíkovi a ukázal prstem k ústí jeskyně, odkud se vynořil Loren s Laajou.

„To by mně vážně zajímalo, co jí chce vyprávět,“ odfrkl si.

„Nech to na něm. On si poradí,“ odpověděl Pesack, trochu popuzený Kranachovým výsměšným tónem.

Pul si jich asi všiml, protože náhle prudce změnil směr a zamířil s Laajou na opačnou stranu.

Ve stejném čase seděli oba rikhové s Hokim, Gormem a Walou u malého ohniště za dřevěnou konstrukcí a hovořili o tom, co přinese nový rok. Náčelník se konečně rozhodl přestěhovat některé ze svého lidu mimo jeskyni a poprosil lovce o nějaké nákresy toho, čemu Gorm říkal srub. Tirin se vytasil s několika pergameny a společně sesmolili jednoduchý návod, jak takové dřevěné obydlí postavit.

Wala seděla celou dobu mlčky, ale neklidně. Co chvíli se pro něco natáhla, nabízela všem vybrané kousky pečeného masa, nebo nádoby s khiltou a ani jednou při tom nevynechala možnost, dotknout se Gorma.

Loučí se, pomyslel si Tirin a hodil pohledem po náčelníkovi. Ten se tvářil, že bedlivě sleduje výklad, ale ve skutečnosti si všímal toho samého, co rikho. Jediný, kdo na sobě nedával nic znát byl lovec, přestože

Tirin dobře věděl, co kruxský hraničář k Wale cítí.

Zpoza rohu se vynořil Áke a nahlédl Gormovi přes rameno. Chvíli si nákres pozorně prohlížel a pak na něm opravil několik na první pohled drobných, ale zásadních chyb.

Hoki se pousmál. „Mít vás tu od sněhu do sněhu, možná by se vám povedlo nás změnit," řekl potichu a vstal. „Nemá smysl oddalovat váš odchod," pokračoval po chvíli. „Jenom bych byl rád, kdybychom se neviděli naposledy."

Chvíli bylo ticho, které prolomil až Gorm.

„Neodvážím se tvrdit, že se vrátíme brzy. Nemohu ani hovořit za všechny," odmlčel se a sklopil oči. „Jakmile to bude možné, vrátím se."

Venku chytili Pesack s Kranachem společnými silami hegana a odváděli jej k jeskyni. Jako na povel se z lesa vynořili Loren s Laajou a zamířili k nim. Pul se tvářil rozpačitě a Hokiho dcera měla oči rudé od pláče. Dokonce ani šermíř si netroufl pronést do nastalého ticha žádnou kousavou poznámku.

„Měli bychom se připravit na cestu," řekl nakonec rozpačitě Pesack.

Loren jen kývl a zamířil do přítmí tunelu.

Loučení bylo krátké, ale o to srdečnější. Když skupinu dobrodruhů pohltil les, zůstaly na vrcholku kopce stát dvě osamělé postavy. Jednou z nich byla vyšší štíhlá Laaja, zklamaná, toužící a nevyslyšená, a druhou menší Wala, klidná, vyrovnaná, vědoma si toho, že zažila něco, co už možná nikdy nepozná.

***

Zašlý, už dávno ne blankytně modrý plášť

potulného mnicha Ghlarovy církve sahal svému majiteli sotva ke kolenům, což znamenalo, že zpod něj trčela ještě o něco zanedbanější kutna stejné neurčité barvy. Mrazem promodralé nohy vězely v rozpraskaných střevících, které byly všechno, jen ne zimní. Mnich se jmenoval Hilbar a patřil k těm několika zbývajícím z řádu, kteří odmítali jistoty klášterů a vymoženosti měst. Hilbar si byl vědom úpadku víry v posledních letech. Za svůj život pročetl bezpočet svitků a rozhodl se zasvětit dny, které mu zbývaly, hlásání Ghlarovy vůle a snahou pochopit, proč už se lidé neutíkají pod ochranná křídla církve tak, jako dřív.

Při svém bádání narazil na prastaré texty, které mu připadaly nad jiné důležité. Sotva se však o nich zmínil svým bratřím, setkal se s nepochopitelným nezájmem. Odsunul tedy obsah svitků na pozadí svých zájmů a vydal se napříč Orwarským knížectvím. Nedávno se dozvěděl o místě daleko na severu, navštěvovaném a obývaném dobrodruhy toho nejtvrdšího zrna. Přijal tuto výzvu a navzdory sněhové vánici vyrazil na cestu.

Dnes konečně dosáhl svého cíle. Nápis nade dveřmi hlásal: „Simbadova Poslední Hospoda.“

Nadechl se a vzal za kliku.

Přivítal ho smíšený zápach kvasu, kořalky a levného tabáku. Uvědomil si, že bývaly doby, kdy by se obrátil na patě a nechal podobný lokál daleko za zády. Dnes jenom zalapal po dechu a vešel dovnitř. Řev, který se zdál už přes dveře ohlušující, se mu zařízl do bubínků s intenzitou bojového šípu. Očekával spíš několik urážlivých poznámek do náhlého ticha, a tak jej reakce místních „pobudů“ překvapila. Místo nechutných narážek a nadávek se k němu doneslo několikeré

pozvání ke stolu. S odhodlaným výrazem přisedl na kraj jedné z volnějších lavic.

„Pokud ti víra zakazuje se usmívat, tak se s námi alespoň napij," vybídl ho zarostlý hromotluk, sedící proti němu a podal mu objemný džbán, ze kterého čpěla domácí pálenice.

„Nezakazuje," odpověděl Hilbar. „Jen mám mrazem ztuhlý obličej. Mohl bych prosím dostat nějaké víno?" zeptal se zdvořile.

„Víno tě ale nezahřeje tak, jako Simbadova pálenka," řehtal se drobný mužík s krysí tváří a napřáhl ruku, aby ho poplácal po zádech. V poslední chvíli si to však rozmyslel.

Hilbar si chlapíka překvapeně prohlížel. Byl by přísahal, že mužíkův rozpačitý úsměv nebyl ničím jiným, než omluvou. Promnul si zmrzlý vous a váhavě se natáhl po džbánu. Přiložil jej k ústům, zatajil dech a opatrně usrkl. Vzápětí se rozkašlal, a nebýt šlachovitého hospodského, který se za ním z ničeho nic zjevil a nádobu zachytil, bylo by po pálence. Hospoda se otřásala smíchy. Ani teď však, kromě obvyklých, chlapsky hrubých šprýmů, nepadla žádná nadávka.

„Omlouvám se," vyhrkl Hilbar, sotva popadnul dech. Zároveň s narůstajícím podezřením cítil, jak se jeho útrobami rozlévá vlna příjemného tepla.

„Co to je?" zeptal se roztřesené.

„Vždyť říkám," usmíval se ten s tváří krysy. „Simbadova pálenka. V těchhle mrazech bych bez ní neudělal ani krok."

„No jasně," chechtal se šedě oděný, nenápadný človíček v rohu místnosti. „Bez pořádného loku nepřejdeš ani tenhle lokál."

Hilbar čekal ostrou odpověď, nebo dokonce rvačku,

ale mužík jen převzal džbán z rukou hostinského a mohutně si zavdal.

„Slyšel jsem něco o pálence," ozvalo se z opačného konce místnosti, a do šenku vešel dlouhovlasý vysoký muž se zástěrou kolem pasu. „Mám tomu rozumět tak, že došla?"

„Nedošla, ale klidné přines další," ozvalo se hned z několika míst najednou.

Vysoký muž si mnicha zpytavě prohlédl. „Taky jsem zaslechl něco o víně. Ještě na tom trváš?" zeptal se.

„Ano," odpověděl Hilbar. „Jen aby to nebyl takovýhle džbán. Slib chudoby mi."

„Jen si klidně dej, kolik uznáš za vhodné," skočil mu do řeči chlapík, oblečený v šedém. „Trochu toho moku můj váček ještě unese."

Mnich na něho zíral s otevřenými ústy. Za celý život se mu nestalo, že by ho někdo pozval ke stolu a dokonce nabídl, že zaplatí útratu.

Hospodský si chlapíka změřil pohledem a po nepatrném kývnutí, kterého si Hilbar ani nevšiml, odkráčel do výčepu. K mnichovu překvapení se za pár okamžiků vrátil a postavil před něj džbán stejně veliký jako ten, ze kterého před tím usrkl pálenky.

„Pěkně vítám," řekl nahlas, zřetelně a odešel dřív, než se Hilbar zmohl na jakoukoli odpověď. Poděkoval tedy alespoň šedě oděnému muži.

Dveře, zavěšené na kožených pantech, se bezhlučně otevřely. Nové příchozí ohlásil až závan ledového vzduchu zvenčí. To co následovalo vzápětí, však mnicha málem připravilo o sluch.

Už tak vysoká hladina hluku v nálevné se zvedla tak prudce, že se hospoda otřásla v základech.

„Seš to ty, ty nádobo hříšná?“

„Honem sud pálenky!“

„Já snad vidím duchy!“

Takové a podobné výkřiky se ozývaly ze všech stran a Hilbar se zvědavě ohlédl, koho to všichni tak hromově vítají.

Ve dveřích se tyčila postava navlečená hned do několika kožichů, takže z ní byl vidět jen osmahlý, výrazný obličej s ostře řezanými lícními kostmi. I to zjevně stačilo zdejším štamgastům, aby muže poznali.

Do lokálu přiběhl i hostinský, přilákán hlasitým projevem překvapení a radosti.

„Loren,“ vykřikl. „Ty chlape mizerná. Přes rok už se šušká, že je po vás. Kde máš ty dva zpěváky?“ V jeho hlase zazněla nelíčená radost.

Oslovený ustoupil ode dveří a dovnitř se vhrnuly dvě malé v kožešinách zabalené kuličky.

„Simbade,“ zvolala ta první vyšším, pisklavým hlasem a hnala se napříč nálevnou.

Do hospody vstoupili ještě další čtyři muži. Jejich pozdrav ale zanikl v pozvolna sílícím chóru neuspořádaných, neladících, ale nadšeně zpívajících hlasů.

Lítaly vždycky v boji z Lorena
Kolem a dokola, třísky jak z polena
Zleva i zprava dostával rány
Zůstaly jizvy, boule a šrámy
Stejně ten mrcha se plouží dál
Orwarskou plání a klínem skal
Vždycky se vrátil. I z trosek Teranu
S Tirinem řval, když v noci do stanu
Medvěd se dral a Loren to zvládnul

I Pesack se rval, vždy jen sekerou mávnul
Ať potoky piva se valí dál
Loren tu seděl a žízeň znal

S Akatem po boku vyhrával
Nad sudy piva a Simbad se smál
Ať z pulovy dýmky dál stoupá dým
Kde Loren se potýká s osudem svým
Tak zvedněme holby Ghlar má nás rád
Ať piva je víc, než vypít se dá

Hospoda utichla, jakoby čekala nějaký proslov. Do vzniklého ticha však nečekaně promluvil vysoký, hřmotný muž, který vstoupil do nálevny jako poslední a jehož obličej se málem ztrácel v záplavě dlouhých plavých vlasů.

„Netušil jsem, že jste ve svý domovině hrdinové.“ V jeho očích se zračilo něco hodně podobného úctě.

„U Ghlara, proč hrdinové?“ zeptal se ten, kterého oslovovali jako Tirina.

„U nás na severu se skládají balady jen o těch, co dokázali něco, o čem stojí za to zpívat,“ ozval se další hromotluk, nade vší pochybnost také seveřan.

„Taky že dokázali,“ ozvalo se hned z několika stran na jednou. „Osvobodili Teran.“

Seveřan otevřel ústa, ale pokládat otázku nebylo třeba. Ještě než se muž jménem Loren a jeho přátelé se všemi přivítali, vtěsnali na v chvatu uvolněná místa u stolů a dostali první holby, věděli ti méně znalí o Teranu téměř všechno.

Hilbar naslouchal se zatajeným dechem. Historek o osvobození prokletého města koloval bezpočet. Měly různou podobu, pokaždé v nich figuroval jiný počet

rozličných nestvůr, v některých hrdinové přežili, v jiných se popisoval impozantní náhrobek kdesi na náhorní planině kolem Teranu. Jediné, co se v těch příbězích neměnilo, byla jména. Právě ta jména, kterými byli oslovováni nově příchozí.

Je možné, uvažoval Hilbar, že by tahle banda zmrzlých a orvaných dobrodruhů byla osvoboditeli Teranu? Je vůbec možné, aby se někdo veřejně nepřihlásil k činu takové velikosti?

Dál mlčky sledoval dění kolem sebe a postupně přiřazoval známá jména jednotlivým postavám.

Teď právě sledoval menší postavičku, vysvlékající se z mnoha vrstev oděvu.

Tak tohle má být Tirin? Ten velký čaroděj? Přistihl se, že kroutí nevěřícně hlavou. Človíček, oslovovaný jako Tirin, byl malé postavy, nenápadný a podle všeho navíc rikho. Hilbar zapátral v paměti, co o nárůdku rikhů vlastně ví. Vzpomněl si na vesničku Hobar, jistou čtvrť v městečku Bor a historky o zlodějíčcích malého vzrůstu. To je všechno? ptal se sám sebe.

Zaznamenal útržky vyprávění o dalekém severu a to jej pomalu vrátilo do přítomnosti. Všiml si, že teď vyprávějí hlavně oba plavovlasí obři. Byli to skutečně barbaři ze severu, jak se Hilbar domníval. Nikdy by však nečekal, že některého z nich uvidí na vlastní oči. Popisovali nekonečné sněžné pláně, souboje s tvory, o kterých nikdy nikdo v Orwaru neslyšel a právě teď padla zmínka o dracích.

V hospodě bylo rázem ticho, jako v hrobě.

Každý chtěl slyšet co nejvíce, o těchto bájných tvorech.

Muž jménem Kranach zářil jak sluníčko a tahal z rukávu jeden příběh za druhým. Den plynul a venku se

mezitím setmělo.

Tirin se cítil nádherně. Co nádherně - cítil se tak, že to ani nedovedl slovy popsat. Rodný Hobar byl najednou jenom malou, vzdálenou vesničkou. Tady a teď si připadal doma.

„Nesmysl," zarazil tok svých myšlenek.

„Co jsi říkal?" zeptal se Akat a upil z dřevěné, krásně vyřezávané holby, kterou mu během dne kdosi věnoval.

Tirin pozvedl obočí. „Mluvil jsem nahlas, co?" pousmál se. „Pro tu spoustu příjemných chvil tady u Simbada jsem málem zapomněl, že jsem se narodil jinde," odpověděl popravdě.

„Ty taky?" podivil se Akat. „A já už si myslel, že jenom já jsem nevěra nevěrná. Je to zkrátka pohoda, jen si tak sedět v teple mezi přáteli a na chvíli si nedělat žádné starosti."

„Mimochodem," pokračoval po chvíli. „Všiml sis toho mnicha? Už si ani nepamatuji, kdy jsem naposled viděl někoho z Ghlarovy církve na cestách."

„Asi mají v ohradách málo oveček," utrousil Tirin a vzápětí se zastyděl. „Chtěl jsem říct, že je to kus odvahy šířit víru zrovna tady."

„Proč odvahy? Myslím, že každý v něco věří. Tihle lidé asi nejčastěji ve štěstí, ale vůbec bych se nedivil, kdyby tomu štěstí ve slabých chvílích říkali Ghlar."

Urin si Akata zkoumavě prohlédl. „Konec konců, můžeme se ho klidně zeptat," řekl nakonec a zvedl se od stolu. „Stejně jsem si všiml, že se neustále dívá naším směrem."

Oba rikhové zamířili svorně do rohu místnosti.

O čtyři stoly dál zvedl Loren hlavu od džbánku, chvíli je provázel pohledem a pak se vydal šouravým

krokem za nimi.

„Hezký večer přeji," pozdravil Akat a způsobně se uklonil muži v zašlé kutně, která podle všeho pamatovala lepší časy.

„Můžeme si přisednout?" zeptal se Tirin. Očekával projev nevole, nebo netrpělivosti, ale muž horlivě přikývl a posunul se, aby udělal oběma dost místa.

„Jestli se nemýlím, tahle barva byla dříve víc do modra," zkonstatoval Tirin, když se usadil.

Mnich se usmál a opět kývl hlavou na souhlas. „Odpusťte mi mou smělost," promluvil konečné, „ale vy jste opravdu mistr Tirin?"

„Tirin jsem," usmál se rikho. „Jestli mistr. O tom bych si dovolil pochybovat," dodal a neúspěšně se pokusil ubránit návalu nachu, který mu stoupal do tváří.

„Já jsem bratr Hilbar. Potulný zvěstovatel pravdy Ghlarovy," představil se mnich a trochu nesměle napřáhl ruku. „Já..." zadrhl se a zčervenal pro změnu on. „Představoval jsem si vás trochu jinak."

„Většího?" zeptal se rikho s úsměvem.

„Ano," přiznal mnich. „To jsou ty pověsti. Jeden se svěří druhému, devátý desátému a už tu máme chlapa jak stodolu, dštícího oheň z očí na všechny strany."

„Nemyslím, že by záleželo na tom, jak je kdo vysoký," poznamenal Akat, a trochu se při tom zapýřil.

„Co vás vlastně přivedlo až sem?" zeptal se Tirin, aby změnil téma.

Hilbar se zatvářil zaskočeně.

„Jestli o tom nechcete, nebo nemůžete mluvit, tak to samozřejmě pochopíme," řekl rychle Tirin, aby mu pomohl z rozpaků.

„Ale ne," mávl mnich rukou a usadil se pohodlněji. „Jsem tady, protože na mě dopadla - řekněme -

nemilost mého představeného. Upřímně řečeno, dost nepochopitelná nemilost.“

Akat poposedl a ani se nesnažil skrýt svou zvědavost.

„Jako čaroděj jsi jistě proseděl mnoho času nad knihami,“ obrátil se mnich k Tirinovi.

„My oba. Jsme kolegové,“ vysvětlil rikho, protože si všiml, jak se Akat zatvářil.

Hilbar se omluvně usmál a pokračoval. „To byl v dřívějších letech můj úkol. Číst knihy i svitky v knihovně naší i v jiných a porovnávat naše vědomosti s písemnostmi knížecími i s těmi v soukromých sbírkách. Předloni jsem narazil na téma, které mi připadalo nadmíru zajímavé a důležité.“

Rikhové ani nedýchali. Nějakým tajemným smyslem cítili, že se dozvědí něco důležitého.

„Jakmile jsem shromáždil dostatek informací a opisy těch důležitějších materiálů,“ pokračoval Hilbar, „šel jsem přímo za představeným, abych jej seznámil s výsledky svého bádání.

Představte si, že mě s mou prací nejen vyhodil, ale ještě se mi vysmál. Nakonec mi doporučil, abych se více zajímal o orwarské věnci, než o barbarské pověry.

„Můžeš nám říct, o co šlo?“ zeptal se Tirin dychtivě.

Mnich mlčky přikývl.

Akat se k němu naklonil tak blízko, že málem převrhl svou holbu s kvasem.

„V několika na sobě nezávislých svitcích se píše o tom, že někdy na konci tohoto egilu by mělo dojít k narození poslední Ghlarovy dcery,“ vyhrkl Hilbar a zapátral ve tvářích rikhů po sebemenší odezvě. Napadlo jej, že čarodějové by mohli o celé věci vědět něco bližšího.

Tirin, který se nikdy blíže nezajímal o Ghlarovu církev, ani o jednotlivá přikázání, nebo články ze Svaté knihy, se raději držel zpět. Ačkoli samozřejmě ctil Ghlara, zvláště po cestě do Bórviku, jako pána, stvořitele a ochránce lidí, sloužil především svému bohu. Pánu spásy - Uialavartanovi.

Zato Akat byl sdělením naprosto uchvácen, jako ostatně vším, co vonělo tajemstvím a neslo na sobě punc dávných věků. Několikrát si mnichovu vetu v duchu zopakoval, než si byl jistý, co ho na ní vlastně podvědomě tak zaujalo.

„Proč poslední?“ zeptal se po chvilce přemýšlení.

„Taky mé zarazila ta formulace,“ přikývl Hilbar. „Zní to poněkud - konečně. Ale jestli jsem správně pochopil, nikdo z vás se s touto věštbou ještě nesetkal,“ podíval se na Tirina, který dosud nepromluvil.

„Smím se přidat?“ zeptal se Loren, který si mezitím došel pro čerstvý kvas.

„Samozřejmě,“ odtušil Hilbar, nadšený možností promluvit si s dalším členem party, která osvobodila Teran.

Zatímco Akat pulovi v krátkosti nastínil téma hovoru, Tirin se zahleděl mnichovi do očí a přemýšlel, co si má o tomhle Ghlarovu služebníkovi myslet.

„O ničem takovém jsem ještě neslyšel,“ řekl poté, co Akat domluvil. „Jistě by bylo zajímavé přemýšlet, jak by se mohla Ghlarova dcera zapojit do dění na přelomu egilu, ale přiznám se, že mě to připadá bezpředmětné. Na počátku nového egilu jí nebude víc, než pět let. Tak malé dítě těžko něco změže, i když je jeho otcem pán nad bohy.“

„Nad tím jsem také uvažoval,“ přiznal se Hilbar. „Odložme ale zatím otázku věku. Je tu ještě druhá část

proroctví. Ta hovoří zaprvé o místě, kde se má Bajtah - promiňte, tak se má to dítě jmenovat - narodit a za druhé o tom, čeho má na tomto světě dosáhnout. Co se týče místa narození, neshodují se ani dva, ze všech pramenů. Zato o údělu toho děvčete hovoří všechna proroctví mlžně, ale v podstatě stejně. Malé Bajtah je prý souzeno pozvednout malý národ nad jiné.“ Na chvíli se odmlčel, zadíval se na pula a kouzelníky a spatřil v jejich očích pochopení.

„Ano,“ pokračoval, uspokojen vnímavostí svých posluchačů. „Tato sudba může skutečně velmi razantně zahýbat děním, a to nejen v Orwaru.“

Hospodou se prohnala vlna studeného vzduchu. Dnes již potřetí se dveře na kožených pantech bezhlučně otevřely.

Jediný Loren, sedící téměř u dveří vedle mnicha Hilbara, poznal pozdního návštěvníka, zabaleného do huňatého kožichu s kápí tak, že mu koukal jenom obličej.

„Co tak pozdě na noc,“ zahlaholil s přehnaně výrazným elealským přízvukem. „Pánové, navštívil nás sám Plavron Poutník.“

Tirin se ulekl a zapátral pohledem po hospodě. Gorma objevil takřka okamžitě. Seděl v opačném rohu hospody a tvářil se nezúčastněně.

Plavron se v první chvíli zarazil. Zřejmě pátral v paměti a nevěděl, kam Lorena zařadit. Neutrální úsměv, který nakonec vyloudil na tváři, mohl znamenat, že si vzpomněl, a stejně tak i opak. Nohou za sebou zavřel dveře a přelétl nálevnu unaveným pohledem.

„Jedu od Telesara z Teranu,“ pronesl mírně

zastřeným hlasem, ale dostatečně nahlas, aby ho všichni slyšeli.

„A co má být," houkl kdosi z davu posměšně.

Poutník se usmál a nebyl to veselý úsměv.

„Přináším špatné zprávy. Bude válka."

* * *

Hristak chodil už hodnou chvíli sem a tam po místnosti a jen stěží ovládal své rozčilení.

Dnes přišla chvíle, na kterou tak dlouho čekal. Karmelin Lauros poprvé po dlouhé době hovořil o dni, kdy bude moci velitel Nočních jezdců opustit jeho služby.

Konečně volný, křičelo všechno v Hristakovi, ale jako všechno, co souviselo s Laurosem, i jeho budoucí svoboda měla háček. A nebyl to háček ledajaký. Spíš hák.

Hristak dostal poslední úkol.

* * *

Rejstřík výrazů

Aanves - název nejmocnějšího ze sedmi pulských rodů v balatorském městě Elealu.

Aghrakaragandol - město mrtvých, sídlo Balika, temného knížete podsvětí, který zde soudí každého zesnulého a určuje, odejde-li do síní mrtvých, nebo jestli bude navěky bloudit pod hradbami Aghrakaragandolu.

Araver - Araver Sangyr, křestní jméno zakladatele orwarského knížectví.

araver - titul, který nese až do dnešních dob každý orwarský vládce, na počest Aravera Sangyra.

Balator - území rozkládající se východně od Orwaru. Balator je málo obydlený, ve východní části víme o Elealu, dřevěném městě pulů a na jihu kočují pastevecké kmeny. Balator nemá žádné zřízení, ani oficiálního vládce.

Balik - bůh, temný kníže podsvětí, soudce zesnulých

Berholf - Kníže ze Stravlinu, Vilémův předchůdce na orwarském stolci

Berten z Twolu - baron z tvrze Twol, je Vilémovým vzdáleným příbuzným. Twol je ve skutečnosti hluboko na Tilgarském území, ale Berten, stejně jako jeho předkové, se vždy hlásil k Orwaru. Možná proto, že Tilgar jako takový není knížectví, ani jiný správní útvar a těžko se člověk dovolává práva tam, kde je odkázán sám na sebe.

Blazerac z Oranu - svobodný pán z Oranu je sice počítán mezi orwarskou šlechtu, ale on sám se na spolupráci šlechticů nijak nepodílí. Naopak. Říká se o něm, že je loupeživým rytířem a většina přepadení v

kraji je připisována na vrub právě jemu.

Bórvik - podle většiny zdrojů bájné město na dálném severu, až kdesi za horským masivem nazývaným Velký předěl.

Bratrstvo ohně - organizovaná skupina alchymistů vyššího zasvěcení se sídlem ve městě Llonu. Rozpadla se po té, co někdo nechal téměř všechny alchymisty vyvraždit.

bratři Vilikové - sourozenci, kteří za nepříliš čestně vydělané peníze zakoupili horskou vyhlášenou hospodu a během desetiletí se stali zdatnými podnikateli a již nikdy se nemuseli vrátit ke svému dřívějšímu způsobu obživy...

Coolwin - území východně od Orwaru, za hraniční řekou Giltar. Dlouho byl Coolvin jen řídce obývanou pustinou. Vzkvétat začal až po pádu Wheerijské říše, kdy sem před válkou uprchlo velké množství orwarských i karwelských wheerů.

činoras - činoras jsou jednou z méně známých ras na Ghlarenu. Většinou inklinovali spíše k temné straně a lidem působili jen potíže.

draci - bájní ještěři, žijící podle pověstí především uprostřed rozsáhlého kruhového pohoří, nazývaného lidmi Draklin.

Derha - městečko v jižním cípu Orwaru, jedno z posledních lidských osídlení v úrodné orwarské kotlině

egil - časové období, trvající v posledních tisíciletích přibližně pět set let.

Eleal - dřevěné město pulů, ztracené daleko v pláních Balatoru. Žijí zde výhradně pulové a nikoho mezi sebe nepouštějí.

Emregal - Temná bašta temných mágů, postavená údajně před více, než tisícem let, obývaným rodem

Laurosů

Ererai - bájný národ, nazývaný trpaslíky errif a lidmi elfové. Za posledních několik tisíc let nikdo příslušníka tohoto národa neviděl. Orwarští mudrci se domnívají, že ererai již nežijí. ¨

Fanghra - temný klášter, někde na západě kontinentu

Firvid - pul, který se kdysi pokusil se svojí výpravou proniknout do trosek prokletého města Teranu a od té doby už o něm nikdo neslyšel.

Fustren - bůh, vládce hor a propastí - otec trpaslíků. Ghlarův bratr.

Gera - městečko v kopcích na středozápadě Orwaru, známé svými zlatými doly, mincovnami a v poslední době i nalezištěm drahých kamenů.

Gharnat - měsíc, osvětlující svou bílomodrou září noční tvář Ghlarenu. Jsou s ním úzce svázány magické přílivové cykly. V době takzvaných velkých úplňku je magie mnohem silnější a méně zkušení čarodějové se v tom čase snaží magii vyhýbat.

Ghlar - vládce bohů - pán blesků, jednorožců a orlů. Otec lidí.

Ghlaren - tak nazývají - především lidé - území, které obývají (planetu). Starší rasy používají název Ulmea-ai.

Giltar - hraniční řeka, tvořící již po staletí neměnnou východní hranici Orwaru. Giltar je jednou za třech nejdelších řek na severním kontinentě.

Hegan - ještěr, považovaný především v severských oblastech za posvátné zvíře. Přesto byl v minulém egilu pro svou, u ještěrů nezvyklou bílou srst málem vyvražděn.

Hjorg - nebezpečný severský dravec, vzdáleně

příbuzný s hegany

Hordal - Hordal Vimnet se po té, co mu bylo v jeho nejtěžším životním období nabídnuto, aby vstoupil do umturského kláštera, věnoval usilovnému tréninku v oblasti telepatie. Už jeho přirozené schopnosti byly velice nadstandardní a tréninkem se vypracoval na jedno z nejcitlivějších médií na celém severním kontinentě.

Hobar - vesnička na severozápadě Orwarského knížectví. Je domovem malého národa rikhů.

Ian - jméno nynějšího Orwarského kováře a zároveň i jeho předků za posledních třista let. Jsou to po celá staletí nejzručnější a nejvyhlášenější zbrojíři Orwarského knížectví.

Jabar ze Žluté věže - legendární mág, o kterém kolují naprosto neuvěřitelné historky. Údajně je jedním z po staletí hledaných i obávaných pramágů.

krollové - statné, srstí porostlé bytosti, obývající původně ostrov Plarial, někde v Horkém moři. Dnes jsou součástí koloritu mnoha větších měst a pro svou sílu jsou často využíváni jako ochranka, ale i jako nájemní vrazi. Krollové nejsou příliš chytří a navzdory svému vzhledu a obrovské síle ani zlí. Mnozí z nich se těší ve svých nových domovech v Orwarském knížectví značné úctě. Prostí lidé se jich však bojí.

Karwelské pláně - Karvel byl kdysi nejzápadnějším správním celkem staré Wheerijské říše, ale při poslední válce s Martilou byl vypálen, zpustošen a všichni přeživší usedlíci uprchlí do Orwaru, Tilgaru a dokonce i do Coolvinu. Dnes je Karwel obýván především divokými kočovníky.

Kochran - pán snového světa, nositel spánku, ochránce spících.

Kosz - temný bůh, pán zlé vůle.

Křišťálový věštec - Bájná postava, mýtus, o které se všichni domnívali, že neexistuje. Pravdou je, že kdo Křišťálového věštce našel většinou se o tom nikde nezmínil.

Loviedo - jediný, který přežil tak zvaný „Černý rok alchymistů“, rok, ve kterém byli na čísi příkaz vyvražďováni vyšší alchymisté ve městě Lionu a nejbližším okolí. Loviedo přežil jen díky tomu, že jako jediný nelpěl na majetku, a když mu došlo, co se kolem něho vlastně děje, opustil ze dne na den Lion, aniž by se zajímal, co se stane s veškerým jměním, které za poslední léta nashromáždil. Usídlil se severně od Kruxu, daleko od vší civilizace a po létech obnovil svou živnost. Ať už alchymisty vraždil kdokoli, zdá se, že o Loviedovi se bud nikdy nedozvěděl, nebo mu Loviedova činnost daleko od Orwaru již nepřipadala nebezpečná.

Lur - jižní ze dvou hlavních coolvinských měst, sídlo knížete Rasara. Nejznámějším obchodním artiklem Luru je lahodné rudé víno, nazývané prostě: „Lurské“.

Luven - sídlo barbarského velkokrále.

měsíce v roce - Ghlarenský kalendář zná dvanáct měsíců, stejně jako náš. Jsou to: duvel, baal, sotan drup, mael, vool, voolit, voltan, task, jael, zardub a tulon. Svátek konce roku se nazývá tul.

Ohnivá hora - bájná hora kdesi na západě kontinentu, opředená mnoha mýty.

Otmar - baron z Kruxu, zvaný „Zelený pán“. Vládce hraničního města Kruxu, člen rady orwarských šlechticů a vysoký zasvěcenec umění lesní magie.

Peol - sídlo knížete Sighura, nejjižnější známá

výspa civilizace.

pulové - málo početná rasa, odvozující svůj původ od starých ererai. Těžko posoudit, zdali je to pravda, ale v každém případě jsou zpravidla nositeli vrozeného magického nadání a trnem v oku je lidem jejich dlouhověkost. Dožívají se v průměru sto sedmdesáti let.

rikhové - kříženci lidí a trpaslíků, žijící, pokud víme jen na jediném místě na Ghlarenu, a to ve vísce Hobaru. Není příliš jasné, jak mohlo dojít k tak nepravděpodobnému, možná dokonce nemožnému spojení dvou ras. Domníváme se, že muselo jít o mocný magický zásah.

stolini - bytosti, žijící na východ od Balatoru v horách, které se podle nich nazývají Hory Stolinů. Jsou prý nebezpeční, výbojní a obecně se toho o nich ví jen velice málo.

siella - posel bohů, malé stvoření, nevětší než několik palců. Má blanitá hmyzí křídla a nepatří k žádné ze známých ras. Některý z bohů sielly patrně stvořil pro své potěšení i užitek.

Sighur z Peolu - pán peolský je velice výraznou postavou mezi orwarskou šlechtou. Je původem voják, ale vyniká bystrou myslí a více než dobře se stará o svůj lid ve městě Peolu, daleko na jihu tilgarského území. Jako jediný s Tilgarských pánů se hlásí k tradicím Orwaru a je členem orwarské řady.

Simbad - řečený „Černý“, byl jedním z adeptů na post vůdce třetího nejvlivnějšího rodu elealských pulů - Amnor. Zvolena však byla paní Riakha, která odmítla a navrhla jako nejvhodnějšího adepta Telesara, který se skutečně, na sklonku devátého egilu stal vůdcem rodu Amnor.

Stelem - bůh, pán stromů, patron lesních čarodějů a

léčitelů. Tilgarský hvozd - hluboký, místy neprostupný les na západním území tilgarských wheerů. Hvozd je opředen mnoha mýty a jen ti nejodvážnější se sem tam pokusí proniknout do jeho okrajových částí.

Uialavartan - jeden z bohů, pán spásy, patron bílých čarodějů a mágů.

wheerové - tak si začali říkat lidé za časů staré Wheerie. Podle správní celků se dělili na wheery orwarské, tilgarské a karwelské. Toto rozdělení lidí na se na východě severního kontinentu používá dodnes.

viletta - přepálený jablečný mošt, specialita bratří Viliků majitelů borské hospody „U Kelindara málomluvného“

Vyrena - řeka, tvořící původní západní hranici Orwarského knížectví. Koncem devátého egilu je však již jen tokem, oddělujícím jádro Orwaru od později připojených území.

Whertan - Zakladatel wheerijské říše. Narodil se koncem sedmého egilu a jako první porušil pravidlo, týkající se zákazu magie na území dnešního Orwaru a požádal o pomoc mocného mága, údajně z rodu Ererai.

Xar - polobožští bratři, uctívaní jako patroni zlodějů. Za podivnou zkratkou se ve skutečnosti skrývají tři jména. Xidun Aarvesse a Rhanar.

Zhorgan - mocný mistr alchymie, opředený mnoha mýty Vypráví se, že žil už za časů staré Wheerie, tedy v minulém egilu. V tomto egilu, tedy devátém, ještě prokazatelně žil. Hodně cestoval a byl k vidění u většiny důležitých událostí obou egilů. Vypráví se, že je původně elealským pulem, ale ani to nezdůvodňuje tak výrazně nezvyklou dlouhověkost.

zlatý Arav - zlaté mince, vyražené za vlády aravera Sighura Přepočet byl zhruba jeden Arav, ku devíti

stříbrným orlům.

Ztracené jeskyně - výraz, používaný dnes jako kletba, ve skutečnosti jde však o mýtus o Jeskyních víl, do nichž kdysi vedlo několik vchodů a lidé sem často chodili za měsíčných nocí žádat o radu. Víly prý pokaždé žádaly nějakou protislužbu, ale jejich rady byly moudré a lidé si zvykli jimi řídit.